

III

M

IN

III

III

III

BIBLIOTHECA UNIVERSITATIS
AD A
F-42

CONFESSIO

SANCTI
AGUSTINI

PER A OMNIBUS

CONFESSIO

CONFESSIO

23

CONFESSIO

BR65

A5

v. 23

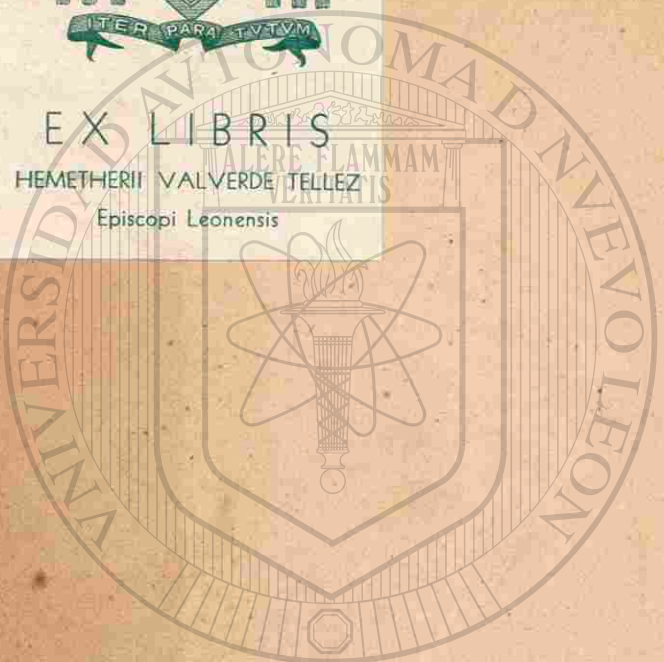
1835-4

007986

1080014526

EX LIBRIS
HEMETHERII VALVERDE TELLEZ
Episcopi Leonensis

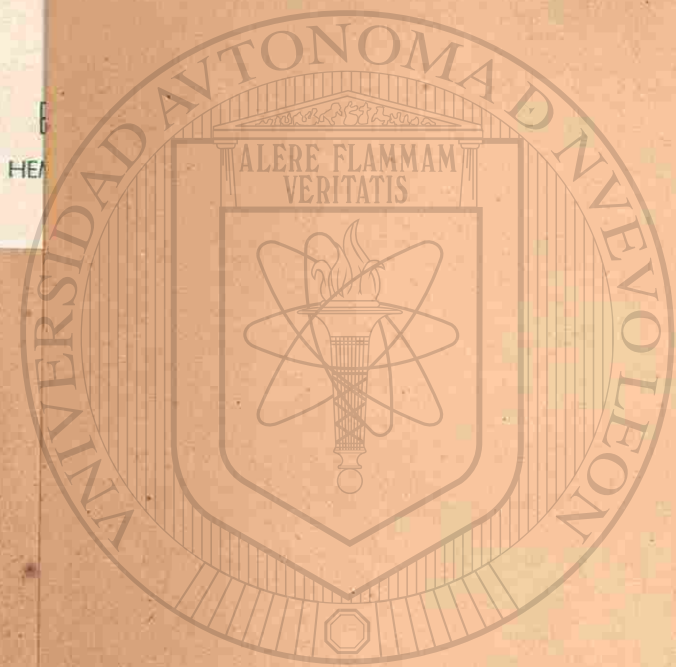

UANI

UNIVERSIDAD AUTÓNOMA DE NUEVO LEÓN

DIRECCIÓN GENERAL DE BIBLIOTECAS

PATRES QUINTI ECCLESIE SÆCULI.

—
SANCTUS

AUGUSTINUS.

TOMUS XXIII.

UNIVERSIDAD AUTÓNOMA DE NUEVO LEÓN

DIRECCIÓN GENERAL DE BIBLIOTECAS

SANCTI
AUGUSTINI,

HIPPONENSIS EPISCOPI,

OPERA OMNIA,

MULTIS SERMONIBUS INEDITIS AUCTA ET LOCUPLETATA.

EDITIO NOVA,

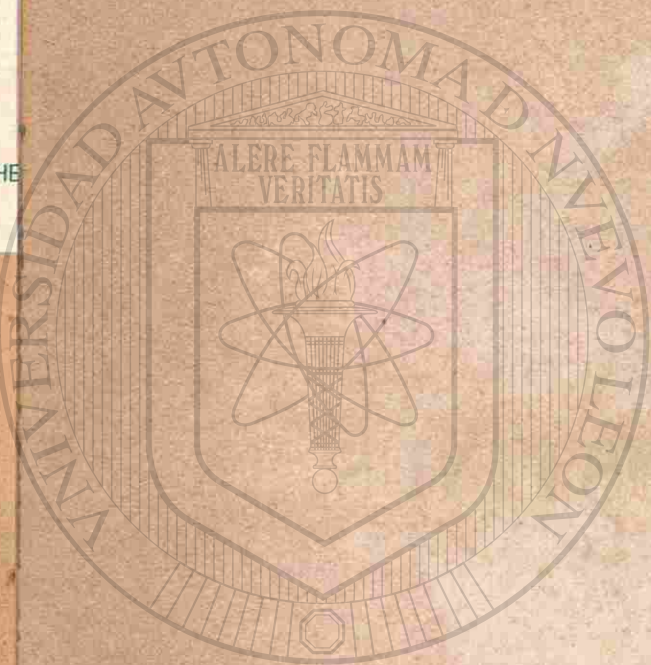
ACCURANTIBUS

D. A. B. CAILLAU,

CANONICO HONORARIO CESOMANENSI ET CADURGENSI,

NONNULLISQUE CLERI GALLICANI PRESBYTERIS.

TOMUS VICESIMUS TERTIUS.

UNIVERSIDAD AUTÓNOMA DE NUEVO LEÓN

DIRECCIÓN GENERAL DE BIBLIOTECAS

S. -CLODOALDI, E. TYPOGRAPHI BELIN-MANDAR.

PARISIS,
APUD PAUL MELLIER, BIBLIOPOLAM,

PLACE SAINT-ANDRÉ DES ARTS, 44.

1842.

UNIVERSIDAD AUTÓNOMA DE NUEVO LEÓN
Biblioteca Viverde y Telles

BR 65

A 5

V 23

1835-42

SANCTI AURELII

AUGUSTINI

HIPPONENSIS EPISCOPI

OPERUM

PARS IV.

OPERA ORATORIA.

CLASSIS VI.

SERMONES INEDITI.

FONDO EMERITO
VALVERDE Y TELLES

UNIVERSIDAD AUTÓNOMA DE NUEVO LEÓN

DIRECCIÓN GENERAL DE BIBLIOTECAS

CXXX.

Capilla Alfonsina
Biblioteca Universitaria

1

44676

007986

f. 250
C.

FONDO EMETERIO
VALVERDE Y TELLEZ

44678

Copila Altonana
Biblioteca Universitaria

007880

ILLUSTRISSIMO

ET

REVERENDISSIMO

IN CHRISTO PATRI

DD. ALOYSIO BOVIO,

MELFITENSI ET RAPOLLENSI EPISCOPO,

OLIM

IN MONASTERIO CASSINENSI SEMINARIUM RECTORI,

LECTORI IBIDEM SACRAE THEOLOGIAE,

MONTIS-CASSINENSIS ITERUM ABBATI,

ABBATI MONASTERII CAVENTIS,

CONGREGATIONIS CASSINENSIS PRÆSIDI, ETC.

SÆPIUS attentiusque nobis perpendentibus, cui potissimum nostras de sancto Augustino lucubrationes dedicare deberemus, semper ante oculos obversabatur tanta illa tanti Doctoris imago, quæ similem sui virum non solum ordinis sublimitate, sed dotibus ingenii et virtutum splendore expostulare videbatur. Quem sollicitius exquirere studebamus, quem vix tandem aliquando putabamus re-

perendum, tam faciliter quam feliciter, te invento, invenimus, reverendissime Præsul, cujus benevolentia sic nostris arridere dignata est laboribus, ut primum illud tentamentum benigno favore prosequi voluerit.

Tu enim sancti Benedicti non indigni nominis alumnus, illius, inquam, Benedicti, qui scienter nesciens et sapienter indoctus¹, tot doctorum et sapientum, imo ipsius sapientie et doctrine quasi pater pluribus abhinc sæculis evasit. Tu scriba doctus in regno cælorum proferens de thesauro tuo nova et vetera², omni sapientia eruditus³, multotempore datus ad diligentiam legis et Prophetarum⁴, in studiosam juventutem acceptum a Deo lumen refundere voluisti. Tu Augustiniane virtutis et scientie sedulus æmulator, non honorum ambitu, sed meritorum gradibus summum sacerdotii apicem ascendisti. Tu, Doctoris nostri lector assiduus, novis illis beati Augustini supplementis exercitatum manum admoxisti, sicut testantur decem Romæ jam in publicum dati sermones, quorum emissio veterum monumentorum curiosas mentes recreavit. Tu cum venerabilibus tuis collegis infirmitatis nostræ antecessor. Tu in ardua, quam ingredimur, via, tutus nobilisque antesignanus; tuis tuorumque vestigiis semper et ubique insistere, hoc nostrum desiderium, hæc gloria nostra, hoc nostrum attentum perpetuumque studium.

¹ S. Gregor. Magnus in vita S. Benedicti. — ² Matth. xiii, 52. —

³ Act. vii, 22. — ⁴ Prolog. Eccli.

Forte inter tanta tua præsentis ministerii opera, inter illas episcopales vigilias, inter continuas non infimæ sedis sollicitudines, inter delusa aut contempta difficultum temporum pericula, non minima laus erit te, pauperum quorundam sacerdotum, non minus scientiarum studio quam animarum saluti addictum, levia suscepisse munera, quæ ut grata habere volueris suppliciter deprecantur,

TUAE AMPLITUDINIS

humillimi et devotissimi

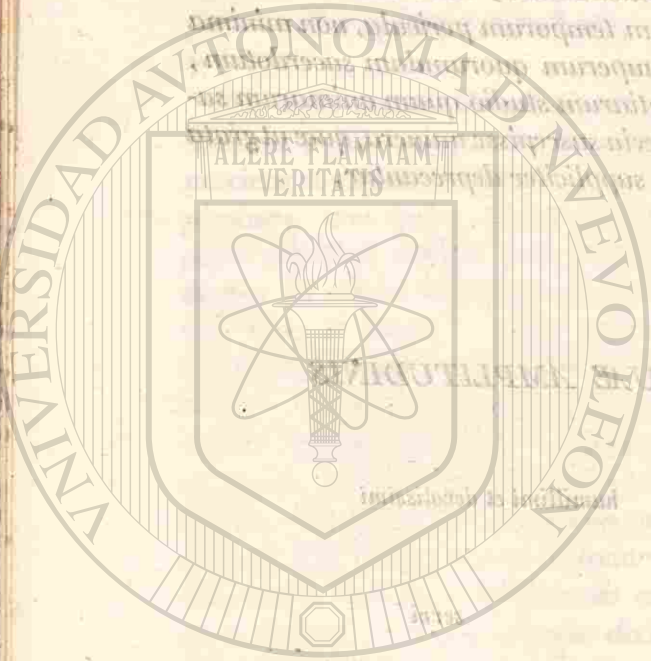
servi

A. B. CAILLAU, canonicus

honorarius cenomanensis et cadurcensis,

B. SAINT-YVES, Sancti-Ludovici in

Roma canonicus.

DIRECCIÓN GENERAL D

PRÆFATIO.

SYNOPSIS.

I. *Monasteriorum encomium et utilitas.* II. *Bibliotheca italianae in pluribus intactæ.* III. *Montis-Cassini monasterium et archivium.* IV. *Monachorum S. Benedicti modestia et studium.* V. *Bibliotheca Laurentiana-Medicea, Florentiæ.* VI. *Bibliotheca principis Ghigi, et sessoriana, sive Sanctæ-Crucis in Jerosolymis, Romæ.* VII. *Extractorum ex his bibliothecis series.* VIII. *Edendorum catalogus.* IX. *Authenticitatis notæ.* X. *Prima nota : nominis inscriptio.* XI. *Secunda nota : discordantium absentia.* XII. *Tertia nota : concordantium presentia.* XIII. *Editionis ordo.* XIV. *Codicum vetustas.* XV. *Codicum fides.* XVI. *Codicum correctio.* XVII. *Epilogus.*

I. Si quis illas tam multiplices, tam accuratas, tam doctas monachorum lucubrationes perpendere, et præsertim ingentes eorundem labores raris istis et levibus recentium philosophorum opusculis conferre voluerit, non poterit animus temperare, quin altum justumque dolorem concipiat, cum veterum illorum venerabiliumque claustrorum nonnisi sparsas hinc et illinc ruinas, imo et sæpius ne ruinas quidem illarum pietatis et doctrinæ quasi academiarum, in toto christianissimo regno oculi quærentium perspexerint. Quod autem ingrata simul et demens procul ejecit Gallia, multæ adhuc sapientiores

necnon et religiosiores servare gloriantur regiones, et imprimis sancta illa romana Ecclesia, quæ utpote unitatis centrum, et totius orbis mater, quidquid bonum est, quidquid salutare, quidquid venerandum, non retinet modo, sed et ardentius fovet ac longius propagare nititur. Hic adhuc Carmeli decus; hic divitem in sua paupertate Francisci progeniem; hic doctos Dominici alumnos; hic potentem scientia et virtute Ignatii familiam; hic tam celebrem in litterarum annalibus simplicis illius Benedicti prosapiam videre datur et admirari; hic adhuc claustris silentium non orationi solum et pœnitentiæ, sed et labori et doctrinæ favens; hic impensæ multo melius studio et lectioni longæ illæ horæ, quæ mundani sapientes sæpius in otio, et forte in cupiditatum insaniam inaniter et non sine crimine consumunt.

II. Hæc cogitantibus nobis gratissimum ad aures insonuit nuntium, et illud quidem ab ore illustrissimo emissum, plures Italiæ bibliothecas ne a Benedictinis quidem Maurinis interrogatas fuisse, cum illas tam commendandas aliunde editiones emitterent, ita ut multi, nec indigni, hinc et inde intacti remanerent thesauri, in lucem non sine magna Ecclesiæ utilitate iterum proferendi. Quæ fuerit talis in tot tantisque viris negligentia aut potius prætermissionis causa, non satis constare videtur, sive, ut nonnulli volunt, illi exhaustis majoribus bibliothecis, nihil in minoribus delitescere crediderint, sive, ut ab aliis probabilius traditur, nonnullæ belli aliorumve casuum difficultates, quæ talem impedirent laborem, intercesserint; quidquid sit, nihilominus certum evadit, in plurimis Italiæ bibliothecis antiquos reperiri pretiososque codices, ex quibus, quasi ex ditioribus metallis spirituale ad ornamentum Ecclesiæ, argentum et aurum potest erui.

III. Prima inter illas et codicum numero, et mo-

numentorum vetustate eminent bibliotheca illa Montis-Cassini, quæ post Vaticanam non infimum locum tenere haud immerito dixerim. Quis est inter pios, qui non audierit hujus venerandi Montis sanctitatem, ubi Benedictus post scriptam in Subiaco regulam, novum gratiæ et virtutis fontem reserare dignatus est; ubi ex illa turre, qua adhuc superstite beata terra gloriatur, et S. Scholasticæ sororis, et S. Germani episcopi animas ad cœlos evolare conspexit; ubi tanti magistri, jam a quindecim sæculis defuncti, vivit adhuc in discipulis indeficiens inexhaustusque spiritus? Quis agrorum ubertatis ac proinde populorum abundantia cupidus, aridos montes in virides campos hortosque fertiles conversos, asperas rigidasque sylvas amœnis fœcundisque pratis locum cedentes, valles incultas et paludosas ditissimis, felici mutatione, luxuriantes messibus, et tuguria, et villas et civitates oculis, quos primum horrida terrebat solitudo, lætum jucundumque offerentes aspectum, quis hæc omnia, indefessis monachorum laboribus ad effectum perducta, contemplando non exultet? Quis inter artium liberalium amatores non miretur illam ingentis monasterii molem, triplicia claustra, columnas columnis superpositas, marmora sculpturæ artificio illustrissimorum principum vultus spirantia, et imprimis templum illud in quo tanti lapides pretiosi admirationem rapiunt, ut solum supersit pro laude silentium; tantæ primorum artistarum tabellæ attonitis occurrunt oculis, ut defixi in obtutu indesinenter hæreant; tantæ divitiæ in ipso seminantur pavimento, ut vix pedes movere quisque stupefactus audeat? Quis denique in litteratura sive ecclesiastica, sive profana vel paululum exercitatus magna cum aviditate non amplectatur veteres illos pretiososque codices, in quibus hinc Ciceronis, Virgilio, Plinii, Senecæ, aliorumque illustrissimorum oratorum, aut poëtarum, aut philosopho-

rum, non forte adhuc correctæ satis¹ opera, illinc sanctorum Chrysostomi, Origenis, Augustini, Leonis, Gregorii, cæterorumque primi nominis christianorum doctorum lucubrationes, manu plus minusve fidei, sed antiqua ubique et ubique venerabili scriptæ et delineatæ continentur? Quis igitur justo sanoque judicio præditus venerandum illum monasticum ordinem, et cum eo alia pleraque religionis instituta de humano genere, licet ingrato, ita bene merita non suspiciat, quæ tot et tanta populis virtutum pietatisque exempla, tot tantasque agriculturæ regiones, tot et tantas gratissimis sculpturæ et picturæ artibus materias, tot demum et tantas ecclesiasticis profanisque literis memorias suppeditare potuerunt?

IV. Huc non propria voluntate, sed divina certe, dum exules voluntarii ab exagitata nimis patria, longioris absentiæ moras studio fallere proponeremus, Providentia adducti, apud sanctum monasterium (et illud non encomii, sed veritatis et gratitudinis causa profiteor), non abjectas illas invidiosæ scientiæ, quæ absconditos thesauros in lucem emittere detrimentum reputat, suspiciones invenimus, sed nobilem illam generosamque veræ doctrinæ liberalitatem quæ repertas hinc et inde gemmas possidere non

¹ In archivio Montis-Cassini reperitur unus Virgilio codex, in quo quidam celebris illius poetæ versus, alias incompleti, integri leguntur; sic *Aneid.* lib. II, v. 65;

Et crimine ab uno
Disce omnes, quam sint animis verbisque dolosi.

et lib. II, v. 615;

Ferro acciociæ vocat, serasque accendit ad iras.

et lib. II, v. 767;

Stant circum, et tacitis implent mugitibus aras.

Idem ille versus pariter legitur in codice antiquiori curat. Longob., cui titulus: *Miscellanea*, tom. XXXI, sæcul. X.

Et lib. II, v. 640;

Vos agitate fugam, et rebus servate secundis.

Hæc et forte alia possint doctis non negligenda videri.

curat, nisi ad publicam utilitatem illas omnium oculis valeat ostentare. Hic nobis conversari datum cum docto illo Montis-Cassini archivista, ecclesiasticam doctrinam quærentibus non parum commendabili, cum Patre illo Frangipane, decem S. Augustini usque adhuc ignotorum sermonum editore¹, qui a quadraginta et amplius annis lectioni et meditationi vetustissimorum codicum addictus, quidquid a majoribus acceptum, quidquid a semetipso studio habuit comparatum, nobiscum communicare, excellentissimus magister, non dubitavit. Inde si quid bonum, si quid sapiens, si quid doctum, in hac nostra collectione, reperiatur totum illud non labori nostro, sed ejus consiliis potius referendum libenter declaramus.

V. Post celebre illud Montis-Cassini archivium, celebrem pariter pariterque divitem Laurentianam-Medicæam Florentiæ bibliothecam, annuente supremo civitatis et regni Duce, favente autem illustrissimo ejusdem bibliothecæ rectore DD. Delfuria, invisere et explorare nobis concessum est; cujus quidem laboris, jam ab annis quatuor incepti, nondum penitus consummati, sed consummandi celeriter, quasi prælibamentum hodie proferimus.

VI. Non prætermittenda insuper Excellentissimi Principis Ghigi Romæ bibliotheca, necnon et archivium sanctæ Crucis in Jerosolymis², unde plures eruimus beati

¹ Habendum est illud S. Augustini supplementum ad complendam ejus editionem. Stampatum est Romæ an. 1819, edente Octavio Fraja-Frangipane. Addenda etiam Dionysii editio viginti-quatuor ejusdem Doctoris sermonum Viennæ typis mandatorum anno 1792. Hos sermones huic nostræ editioni adjungere curabimus.

² Bibliotheca Sessoriana, sive *Sanctæ-Crucis* in Jerosolymis multa possidet adhuc inedita, quæ reverendus hujus monasterii archivista, DD. Leander de Corrieri in publicum emittere jamdiu sibi proponebat, quando morte præventus est. Stampis jam supposuerat tres sancti Ambrosii sermones. Cæterorum promulgationem non possunt non vehementer exoptare docti omnes Ecclesiæ alumni, et utinam illa nobis etiam rescribere liceret!

Petri Damiani sermones, quibuscum docti illius Cardinalis operum editio plenior et perfectior evadet.

VII. Hæc sunt autem opera sive fragmenta, quæ ex diversis illis doctrinæ fontibus hausta in publicum emittere statuimus. 1° Quidem multi sancti Augustini sermones huc usque inediti, quorum numerum asserere huc usque non possumus, cum copistarum labor non sit adhuc ad finem usque perductus. Sufficiat annotare jam in isto volumine sexaginta et amplius sermones beati Doctoris contineri, qui quidem omnes aut fere omnes ex bibliotheca Montis-Cassini prodeunt; quinquaginta alios, ex eadem bibliotheca depromptos et ad nos a Roma missos, nostri juris jam factos esse; pluresque a bibliotheca Florentina sperari, cum a tribus annis constanter rescribendo incumbant nonnulli amanuenses; 2° alii quidam sermones eidem S. Augustino non merito tributi, sed, utpote antiqui et inediti, non omnino rejiciendi; 3° nonnulli S. Chrysostomi sermones, quorum sola versio latina nobis occurrit; 4° S. Leonis Papæ sermones duo; 5° epistola, una et quidem pretiosissima, S. Bernardi; 6° fragmenta quædam B. Petri Damiani, quibus adjunguntur ejusdem preces, sermones et epistolæ, ab Eminentissimo Cardinali Zurla, sanctæ romanæ Ecclesiæ olim Vicario, nobis communicatæ; 7° S. Hieronymi fragmenta; 8° S. Hilarii de Laudibus Pauli; 9° S. Maximi epistola; 10° Pauli diaconi fragmenta, et alia minoris momenti.

VIII. Primum quidem volebamus horum sermonum promulgationem differre, usquedum, completo penitus opere, omnes simul ad lucem dare in promptu emergeret. Sed nova recentius publico promissa S. Augustini editio nostram ejusdem Doctoris editionem anticipandi causam præbuit, imo et factis comprobandi, quanto pretiosior novis illis thesauris hæc nostra evaderet, unde in hoc volu-

men collegimus sexaginta et amplius sermones authenticos S. Augustini Hipponensis, necnon et plures sermones eidem falso tributos, quos in appendicem rejecimus, cæteris ejusdem Doctoris ineditis operibus ad aliud tempus, et quidem proximum, dilatis, servatisque aliorum Patrum sermonibus ad complendam uniuscujusque editionem, nisi prius brevem ineditorum illorum operum collectionem adunare jucundius arrideret.

IX. Notandum est interea, et illud ex prænotatis evidenter derivatur, omnia illa non parem inter se habere auctoritatem, ideoque necessarium fuisse severam hic criticæ manum, quanquam non severiorem, admovere¹. Hæc sunt autem regulæ, quas ad dijudicandam talem tantique momenti litem adhibere justum æquumque duximus. Tres scilicet conditiones ad demonstrandam licujus fragmenti vel sermonis authenticitatem requiri et sufficere nobis visæ sunt; nempe 1° ut veteres codices nomen sancti cujuslibet doctoris aut explicite aut implicite præferrent; 2° ut nihil quod aut ingenio aut stylo scriptoris repugnaret deprehenderetur; 3° tandem ut etiam plura occurrerent, quæ cum notis ejusdem cogitationibus, et communi dicendi genere concordare viderentur. Cujus quidem triplicis conditionis veritas vel paululum attendenti paucis elucidata patebit.

X. Primum quidem requiritur ut veteres codices aut explicite aut saltem implicite sancti doctoris nomen præferant. Nam etsi aliquando fieri possit, ut fragmentum

¹ Dico *severiorem*, quia (quod debita cum reverentia audacior forte profero) Maurini in quibusdam non ab omni suspitione alieni haberi possunt, utpote qui novis erroribus vicinioreseveriorem iis, quæ recentiori eorum cogitandi modo non plane favebant, manum adhibere videantur, quod quidem ex variis notis in hoc nostrum volumen, necnon et in præcedentia aut sequentia insertis, facillime patebit.

aliquod aut S. Augustino, aut alii cuilibet ex evidenti cogitationum et styli conformitate non sine probabilitate vindicetur, fatendum est tamen ex eo maxime crescere et firmari certitudinem, si veterum codicum testimonio genuinus talis talisve scriptoris partus asseratur. Illud autem testimonium dicitur explicitum, quando in principio sermonis aut fragmenti ipsissimis verbis legitur *Sermo S. Augustini episcopi*, aut *sermo S. Chrysostomi*, aut *sermo S. Leonis*, et sic de cæteris quibuscumque; implicitum vero nuncupatur, aut quando in titulo scriptum habetur: *Sermo unde supra*, et supra reperitur: *Sermo S. Augustini vel aliorum*; aut quando extrahitur sermo ex codice, qui nihil omnino aut pene nihil quod ad S. Doctorem non pertineat, complectitur. Ideo primæ huic regulæ insistentes nullum omnino sermonem variis scriptoribus tribuere præsumpsimus, qui firmo illo quasi sigillo impressus non fuerit et consecratus.

XI. Secundo, vult insuper certæ critices severitas, sermonem ipsum nihil continere quod aut tempori, aut ingenio, aut stylo scriptoris contrarium deprehendatur. Multos enim videre datur codices, qui ob temporum aut scriptorum ignorantiam uni tribuunt quod alteri fuisset ascribendum. Unde codicum auctoritas probabilitatem affert magnam, non absolutam certitudinem. Certior autem evadit sententia, si nihil repugnet ingenio scriptoris, si nihil illius doctrinæ contradicat, si nihil stylo ejusdem notissimo aut temporum circumstantiis adversetur. Hinc secundæ illius regulæ semper et ubique fideles, fragmenta varia, quæ S. Augustini nomine luxuriabantur, eidem nihilominus abjudicavimus, quia nonnulla hinc et inde scaturiebant, quæ a doctrina aut ingenio sancti Doctoris omnino aliena non immerito videbantur.

XII. Tertio, si non ita stricte exigendum, saltem anxie

desiderandum doctis mentibus apparebit tertia, quam statuimus, conditio, nempe ut etiam plura inveniantur, quæ cum uniuscujusque doctoris cogitationibus et communi dicendi genere concordent. Quamvis enim regula illa non sit in omnibus omnino severius adhibenda, præsertim cum agitur de scriptoribus, quibus, ut S. Augustino diversum in diversis temporibus variisque longioris vitæ gestis styli adhibere contigit, utpote qui modo laici, modo sacerdotes, modo neophyti, modo pontifices, modo juniores, modo ætate proveci, modo humana adhuc doctrina imbuti, modo in divinis scientiis perfecti scripserint; veretamen est confitendum in omnibus istis varietatibus originale semper aliquid et quasi personale deprehendi, quod talis aut talis auctoris vel styli odoretur, vel prodat ingenium. Quod ut nostræ collectioni favere evidentius pateret, diversis notis collegimus non omnes quidem, sed aliquas ex aliis sancti Doctoris operibus depromptas similitudines, ut cogitationum stylique conformitate melius appareret veritas tituli in codicibus reperti, cum non modo non in dubium adducta scribendi varietate, sed in certitudine confirmata dicendi paritate videretur.

XIII. His ergo regulis innixi, novam hanc Augustinianorum sermonum promulgationem fiducialiter in lucem edere non dubitamus, doctumque lectorem advertere precamur, triplicem hic sermonum speciem ejus oculis supponi; primam quidem, quæ sermones beati Doctoris penitus ineditos complectitur; secundam, quæ exhibet tractatus novis lectionibus correctos, aut novis ditatos fragmentis; tertiam, qua sermones non solum incorrectos, sed codicum defectu perperam in appendicem a Maurinis reiectos, nostrorum auctoritate codicum beato Doctori non immerito vindicantur. In uniuscujusque sermonum principio breves notas præfiximus, quibus indicantur, 1º co-

dices, unde sermo assumitur; 2° authenticitatis argumenta; 3° locus, quem tractatus tenere deberet in Maurinorum editione. Sequitur synopsis, qua, ad majus legentis commodum, prænuntiatur quidquid in variis capitulis sive numeris continetur. Ad calcem vero paginarum rejecimus variantes codicum lectiones, et sanctæ Scripturæ librorum et versuum indicationem.

XIV. Unum autem nunc superest, scilicet ut pauca de codicum vetustate, fide et correctione prænotemus. Vetustatem plerorumque ad undecimum sæculum referendam putamus, quanquam plurimi antiquiores possint judicari, ut videre est ex tabula codicum infra stampata.

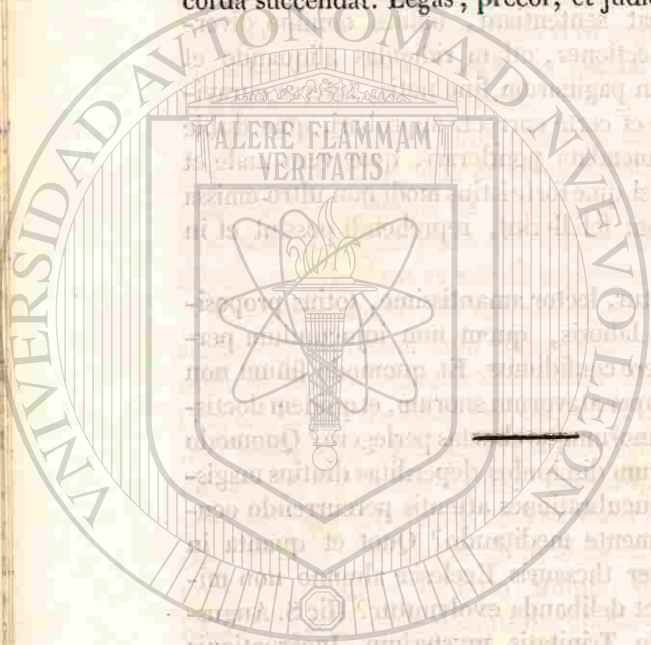
XV. Fides autem, ex antiquitate jam iis asserta, major adhuc ex eorundem cum aliis multis variorum Europæ bibliothecarum conformitate evadit; sic pleraque sanctorum doctorum stampata huc usque opera, paucis, et sæpe non immerito, variantibus, in iis nostris occurrunt manuscriptis; sic in illis legitur, paucis mutatis, duodecim sermones, qui a Dyoniso ex Venetiana bibliotheca nuper edita fuerunt; sic plures in bibliotheca Laurentiana Florentiæ reperiuntur, et cum Montis-Cassini lectionibus lectiones Florentiæ non inutiliter aliquando contulimus.

XVI. Quoad vero eorundem correctionem, nullus est doctus, qui nesciat quantis sæpius mendis veteres saturiant codices, ita ut amanuenses modo similitudine litterarum decepti verbum unum in alterius locum posuerint; modo autem involuntaria negligentia, aut præmeditato errore laborantes, puncta ex uno loco in alterum non sine sensus præjudicio transtulerint; modo mentis distractione præoccupati non verba solum, sed et lineas, et integra sententiarum membra transcenderint; unde codices nunc rescribenti cuilibet non parvum opus incumbit, veram seu variorum collatione codicum, seu profunda contextus

meditatione, in publicum emittere versionem. Quanta autem cura, quanta prudentia, quanta, ut ita dicam, religione, in tam sacro tamque difficili labore usi fuerimus ad lectorem judicium pertinebit; utque illam certius necnon et facilius ferre valeat sententiam, omnes omnino diversorum codicum lectiones, etiam ridiculas aliquando et absurdas, positas in paginarum fine notis, referre curavimus, ut quæ bene et certe correcta approbari, quæ dubie et probabiliter emendata ponderari, quæ vero male et audacius mutata, si quæ forte istius modi non ultro emissa nostram fidelitatem fefellerint, reprehendi possint et in melius restitui.

XVI. Habes igitur, lector amantissime, totius propositum normamque laboris, quem non injucundum pervolvendi tibi evadere confidimus. Et quomodo filium non juvaret inventas nuper atavorum suorum, et quidem doctissimorum sanctissimorumque chartas perlegere? Quomodo non exultaret patrum discipulus deperditas diutius magistrorum suorum elucubrationes attentis percurrendo oculis, attentiorque mente meditando? Quot et quanta in illis repertis feliciter thesauris Ecclesiæ alumno non miranda modo, sed et delibanda evolvuntur? Hic S. Augustini doctrina modo Trinitatis mysterium, Incarnationis veritatem, realem Christi in Eucharistia præsentiam asserentis, modo neophytos simplicibus imbuentis lectionibus, et perfectos ad grandia virtutum exhortantis opera, modo sanctorum divina exempla laudibus exaltata omnium imitationi proponentis. Hic, brevis quidem et alieno idiomate deformata, sed nobilis adhuc et admiranda Chrysostomi facundia; hic gravis et concisa S. Leonis papæ locutio; hic dulcis et mellifluus, sed religiosæ disciplinæ semper addictissimus S. Bernardi dicendi modus; hic non contemnendi recentioris quidem, sed non minus scientia quam

dignitate conspicui S. Petri Damiani cardinalis foetus. Hic scientiæ splendor qui mentes illuminet; hic eloquentiæ fontes, qui ingenium foecundent; hic charitatis ardor, qui corda succendat. Legas, precor, et iudices.

UNIVERSIDAD AUTÓNOMA DE VENECIA

DIRECCIÓN GENERAL DE BIBLIOTECAS

TABULA

CODICUM MONTIS-CASSINI

IN QUIBUS LEGUNTUR

VARIA SANCTI AUGUSTINI OPERA.

Hanc tabulam, adjuncto etiam fideli quorundam scripturæ exemplari, hic ideo præfigendam duximus, ut, illa perspecta, melius pateret nostrorum horumce sermonum authenticitas, cum inde manifestum fiat, et codices ad venerabilem referri vetustatem, et iisdem contineri simul stampata jam prius opera, et opera nunc stampis supponenda.

Cod. xi, alias *eviii*, in-fol. membranaceus, folior. 276, characteribus longobardis, sed qui sæculum *xii* indicant, continet Homilias et Sermones sancti Augustini. Vide Montfauconium in *Bibl. bibliothecarum* sub eodem numero.

Cod. *xii*, alias *l*, in-fol. membranaceus, folior. 343, characteribus longobardis *xi* sæculi, post medium. Continet Sermones sancti Augustini. Vide Montfauconium sub eodem numero.

Cod. *xiv*, alias *xliii*, in-fol. membranaceus, folior. 225, characteribus longobardis *xi* sæculi continet decem priores libros de Civitate Dei. Sub eodem numero notatur a Montfauconio.

Cod. *xv*, alias *cxxxix*, in-fol. membranaceus, folior. 370, characteribus longobardis, qui finem sæculi *xi* astruunt. Continet libros sancti Augustini contra Faustum. Sub eodem numero notat illum Montfauconius.

Cod. xvi, alias cxciii, in-fol. membranaceus, folior. 559, characteribus longobardis ad finem xi sæculi conscriptis. Continet sancti Augustini Epistolas, et Solutiones quarundam quæstionum.

Cod. xvii, alias cxc, in-fol. membranaceus, folior. 450, characteribus longobardis sæculi fortasse xii. Continet sermones sancti Augustini de Verbis Domini. De illo loquitur sub eodem numero Montfauconius.

Cod. xviii, et Cod. xix, alias rv, continent libros sancti Augustini de Trinitate. Cod. autem xix in-fol. membranaceus, folior. 270, characteribus saxonice scribitur juxta specimen datum a Mabillonio de Re diplomatica libr. v, tabul. rv, p. 551, n. 2, licet paululum scriptura sit diversa.

Cod. xx, alias xcix, in-fol. membranaceus, folior. 186, characteribus longobardis sæculi xi, post medium. Continet libros sancti Augustini de Consensu Evangelistarum.

Cod. xxi, alias lvi, in-fol. membranaceus, folior. 460, characteribus longobardis sæculi xi, post medium. Continet primam partem Commentariorum sancti Augustini in Joannem, videlicet tractatus xxxviii.

Cod. xxii, alias li, in-fol. membranaceus, folior. 455, characteribus longobardis, sæc. xi, post medium. Continet alteram partem Commentariorum in Joannem. Memoratur sicut et præcedens a Montfauconio.

Cod. xxiii, alias clxxiii, in-fol. parvo, membranaceus, folior. 420, characteribus longobardis xi sæculi. Continet sancti Augustini in Epistolam Joannis Commentaria.

Cod. xxiv, alias xlvi, membranaceus, folior. 479, characteribus longobardis xi sæculi. Continet sancti Augustini Explanations in Psalterium et in Epistolam Joannis primam.

Cod. xxv, alias cxcv, in-fol. membranaceus, folior. 211, characteribus longobardis xi sæculi, initio. Continet libros xiiii Confessionum sancti Augustini.

Cod. xxvi, alias xvii, in-fol. membranaceus, folior. 512, characteribus longobardis sæculi xi. Continet partem primam Expositionis sancti Augustini in Psalterium. Secunda pars continetur in Cod. xxvii.

Cod. xxviii, alias cxciv, in-fol. membranaceus, folior. 588, characteribus longobardis xi sæculi, tempore Theobaldi abbatis cas-

sinensis, cujus jussu in armarium librorum fuit positus anno 1025, ut patet ex fol. 583 ejusdem Codicis. Continet partem librorum de Civitate Dei.

Cod. xxxix, alias lxxviii, in-fol. membranaceus, folior. 590, characteribus latinis iis similibus quos dat Mabillonius libr. v, de Re diplomatica, p. 569, tabul. xiiii, n. 4. Continet Expositionem in Epistolas beati Pauli, quæ ex titulo antiquo sancto Augustino tribuitur, ex recentissime autem appposito Bedæ presbytero.

Cod. lvii, alias xxxix, in-fol. maximo, membranaceus, folior. 587, characteribus longobardis xi sæculi. Continet Commentaria in Psalmos ex SS. Augustino et Hieronymo.

Cod. lxxx, alias lxxiv, in-fol. membranaceus, folior. 168, characteribus longobardis xi sæculi. Continet Vitam vel Obitum sancti Augustini episcopi.

Cod. xciii, alias cl, in-fol. membranaceus, folior. 522, characteribus latinis xi sæculi, juxta specimen quod exhibet Mabillonius de Re diplomatica, p. 569, tabul. xiiii, n. 2. Habet sermonem sancti Augustini, qui incipit: *Prolixa oratio*, etc.

Cod. xcvi, alias lxxxviii, in-fol. membranaceus, folior. 275, characteribus antiquioribus longobardis sæculi x, ante medium, qui accedunt etiam ad francicam, seu merovingianam scripturam. Habet initium tractatus sancti Augustini episcopi in eo: *Dicit Jesus Petro: Sequere me.*

Cod. xcvi, alias clx, in-fol. membranaceus, folior. 357, characteribus longobardis xi sæculi, post medietatem. Habet Sermones sancti Augustini.

Cod. c, alias ccxi, in-fol. membranaceus, folior. 490, characteribus longobardis xi sæculi principiantis. Continet sancti Augustini Sermones.

Cod. ci, alias cxcix, in-fol. membranaceus, folior. 259, characteribus longobardis sæculi xi. Continet Sermonem sancti Augustini.

Cod. cii, alias cxx, in-fol. membranaceus, folior. 597, characteribus longobardis, sæculi xi ante medium. Continet Sermones sancti Augustini.

Cod. ciii, alias clxxxiv, in-fol. membranaceus, folior. 267, sæculi xi ineuntis, vel x ad finem, longobardice exaratus. Continet ejusdem sancti Doctoris Sermones.

Cod. civ, alias xviii, in-fol. magno, membranaceus, folior. 181, characteribus longobardis sæculi xi, nisi etiam fortasse sæculi x, cum valde simillimi videantur iis qui sub Aligerno abbate, scripti fuere. Sedit autem Aligernus in Cassinensi Cathedra ab anno 945 ad annum 996. Continet sancti Augustini Sermones.

Cod. cv, alias xix, in-fol. membranaceus, folior. 272, characteribus longobardis sæculi xi post medium. Continet Homiliarium de Tempore.

Cod. cvi, alias xci, in-fol. membranaceus, folior. 389, characteribus longobardis sæculi xi, ac proprie anni 1010. Continet sancti Augustini Sermones.

Cod. cvii, alias cxxv, in-fol. membranaceus, folior. 182, characteribus longobardis sæculi xi. Continet Sermones sancti Augustini.

Cod. cviii, alias xx, in-fol. magno, membranaceus, folior. 285, characteribus longobardis sæculi xi post medium. Continet sancti Augustini Sermones.

Cod. cix, alias xxv, in-fol. magno, membranaceus, folior. 248, characteribus longobardis xi sæculi. Continet Sermones sancti Augustini.

Cod. cx, alias xxxviii, in-fol. maximo, membranaceus, folior. 308, characteribus longobardis sæculi xi, ut confirmatur a Gattula in indice MMS. cassinensium, p. 3. Continet Sermones sancti Augustini.

Cod. cxii, alias xxxvii, in-fol. maximo, folior. 210, characteribus longobardis sæculi xi. Continet Homiliarium cum aliquibus homiliis non vulgatis.

Cod. cxiii, alias xciii, in-fol. membranaceus, folior. 179, characteribus longobardis sæculi x ineuntis, tempore Theobaldi abbatis, ut ex characteribus ipsis facile erui posse videtur. Continet sancti Augustini Sermones.

Cod. cxiiii, alias lxx, in-fol. membranaceus, folior. 227, characteribus longobardis sæculi xi. Continet diversas de sancta Quadragesima Homilias.

Cod. cxv, alias lxxv, in-fol. membranaceus, folior. 112, characteribus longobardis xi sæculi ad initium. Continet sancti Augustini Sermones.

Cod. cxvi, alias lxxvi, in-fol. membranaceus, folior. 188, characteribus longobardis sæculi xi, cum litteris majusculis, seu initialibus sane pulcherrimis, sed quarum plures abruptæ sunt. Continet Sermones sancti Augustini.

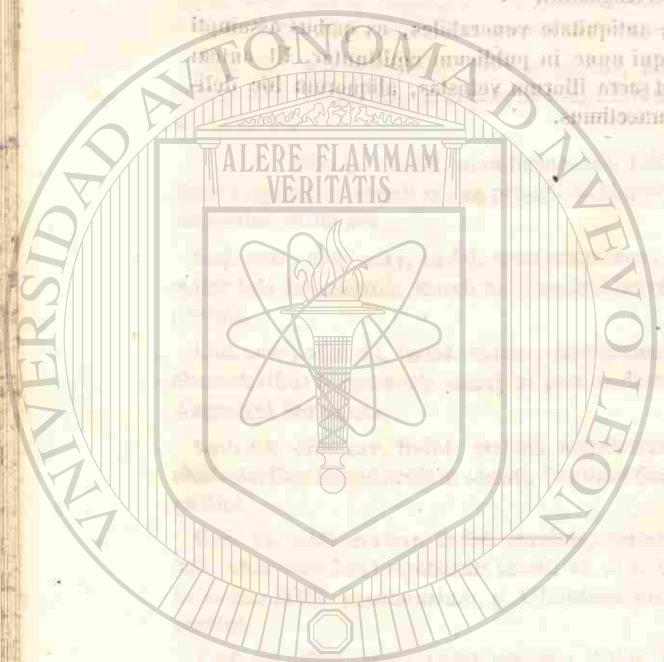
Hi sunt Codices, antiquitate venerabiles, ex quibus assumpti fuerunt sermones qui nunc in publicum epittuntur. Ut autem clarius adhuc pateat sacra illorum vetustas, aliquorum hic delineatam imaginem annectimus.

JANIL

NOMA DE NUEVO LEÓN

®

GENERAL DE BIBLIOTECAS

ADDENDA

VITÆ SANCTI AUGUSTINI

A POSSIDIO EXARATÆ.

Fragmentum hoc e codice cass. cxlii, fol. 136, extractum, finem vitæ sancti Augustini aliter ac in editis representat. Quæ diversis ad ultimum excusa fuerunt characteribus, manu recentiori adjecta videntur. Vide editionis Maurinensis, tom. x, fol. 280.

(Post hæc verba capitis xxxi: *Sana fide in Ecclesia prædicavit; hæc aliunde translata leguntur:*)

Sed ne, ut supra tetigimus, Civitatis suæ ruinam videret, tertio obsidionis mense migravit ad Dominum, quinto kalendas septembris, cum vixisset annos septuaginta-sex, in clericatu autem vel episcopatu annos ferme quadraginta.

(Post hæc legitur caput xxviii integrum hic transpositum. Deinde sequitur:)

Vir denique ipse debellator hæreticorum, defensor fidelium, et famosorum palma certaminum, in quibusdam libris nimia difficultate reconditus, in quibusdam sic

est planissimus, ut etiam parvulis probetur acceptus. Cujus aperta suavia sunt, obscura vero magnis utilitatibus farcita pinguescunt. Hujus autem ingenii vivacitatem si quis nosse desiderat, libros ipsius Confessionum legat, ubi se refert omnes mathematicas disciplinas sine magistro comprehendisse, quas aliis sub doctis expositoribus (vix datur comprehendere¹). Fertur itaque quod Marcus Terentius Varro apud Latinos innumerabiles scripsit libros; apud Græcos Calciodorus miris in scribendo attollitur laudibus. De nostris utique apud Græcos Origenes ad sex millia legitur libros scripsisse; horum denique studium Augustinus noster ingenio vel scientia sua vicit. Nam tanta privatim dictando tantaque in Ecclesia diversisque locis disputando conscripsit, ut vix quisquam studiosorum diebus et noctibus non solum scribere libros ejus, sed nec legendo nosse occurrit. De quo quidam catholicus Doctor quasi cum ipso loqueretur, testificans sic ait:

Mentitur qui te totum legisse fatetur.

Iste vero in sancta Ecclesia inter nos post mortem vivens, nobiscum loquitur semper juxta cujusdam gentilis poetæ grammata, quod suo scribere jussit sepulcro, hoc modo dicens:

Vivere post obitum vatem vis nosse viator?

Quod legis ecce loquor; vox tua nempe mea est.

Hic dum in Hipponensi sepultus est regione, propter immunditiam et crudelitatem gentilium, inde ablatum in Sardinia repositus est.

Decurrentibus itaque a die obitus ejus ferme ducentis octoginta annis usque ad tempora Liutprandi regis Longobardorum, audiens idem rex quod Saraceni, depopulata Sardinia, etiam loca fœderent illa, ubi ossa saepe dicti Patris ob vastationem barbarorum olim

¹ Vide tom. x, cap. xviii, p. 270. Append. Hæc verba ansulis circumscripta desunt in Codice, sed sensu requiri videntur.

translata et honorifice condita fuerant, misit, et dato magno pretio accepit et transtulit ea Ticinum. Quæ utique ossa in basilica beati Petri apostoli, quæ a ticinensi populo Cælum-Aureum nuncupatur, cum debito tanti Patris honore recondidit. Jure igitur in apostolica est collocatus ecclesia, qui pro apostolica dimicans fide, vivens verbis, et hactenus scriptis, diabolicas hæreticorum fraudes patefaciendo disperdidit; adjuvante Domino nostro Jesu Christo, fidei nostræ auctore, qui cum Deo Patre et Spiritu Sancto vivens regnat per cuncta sæcula sæculorum. Amen.

SERMONES

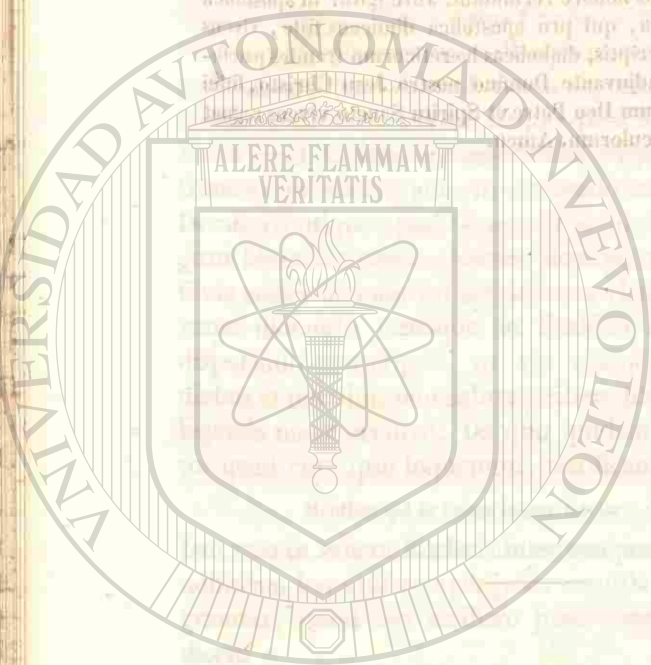
DE SCRIPTURA.

JANIL

UNIVERSIDAD AUTÓNOMA DE NUEVO LEÓN

DIRECCION GENERAL DE BIBLIOTECAS

S. AUR. AUGUSTINI

HIPPONENSIS EPISCOPI

SERMONES INEDITI.

SERMONES

DE SCRIPTURA.

SERMO I.

De ligno dignoscentiæ boni et mali.

Hic sermo rejectus est in appendicem a Maurinis, sicut et sequens, ita ut ex duobus unus fiat in editis, et quidem perperam. Sola dubitandi ratio occurrit, quod in codice Corbeiensi extet sine nomine, et a quibusdam fuerit S. Ambrosio ascriptus, quibus ego rationibus me minime moveri libentissime fateor. In aliquibus enim veteribus libris contineri et ipsi inclamant Maurini; quin et tres nunc inventi, illis autem nondum cogniti, occurrunt codices, qui sancti Augustini fœtum hunc esse testantur. Legitur enim in duobus codicibus cassinensibus, nempe cod. cxi, fol. 206, et cod. cvi, fol. 350; et quidem cum nomine beati Doctoris. Eidem pariter tribuitur in biblio-

theca Laurentiana tom. 1, fol. 80. Quid si rejiciendi hujus sermonis causa fuisset sententia auctoris de bonitate Dei, in quibusdam non consentiens recentiorum hæreticorum opinionibus? (Vide n. III.) Unde duos illos sermones Augustino restituimus, et emendatos ad authenticos codices hic repræsentamus. Locus ejus post sermonem I, cum numero Serm. II.

SYNOPSIS.

I. Exordium. II. Arbor a Deo prohibita. III. Mors in arbore facta non fuit. IV. Arbor non erat mala. V. Idem comparationibus comprobatur. VI. Peccatum soli Adæ imputandum, non arbori aut Deo. VII. Conclusio.

I. In Veteri Testamento, id est, in Genesi¹ legimus, Dominum dixisse ad Adam: « Ex omni ligno quod est in medio paradisi edetis, ex ligno autem dignoscentiæ boni et mali, quod est in medio paradisi non edetis; qua die autem ederitis morte moriemini (a). » Multos² scimus, carissimi Fratres, de hac arbore quæstiones vanas movisse, qui dicunt³ Adam non voluntate peccasse, quia in illa arbore fuit dignoscentia boni et mali, qui cum hominis culpam excusare nituntur, Deo conditori injuriam faciunt. Quibus ratio reddenda est, ne diutius quæstiones vanas moveant, neque lateant in errore talia mentiendo⁴. Sed si volunt nosse taceant et audiant, ne loquendo stulta⁵ Deo convicium faciant.

II. Una arbor fuit in medio paradisi explorans hominis voluntatem; in ea vita pendeat per obedientiam⁶, mors

(a) Gen. II, 16, 17.

¹ Edit. Legimus in Genesi, dixisse Dominum. — ² Vox multos deest in nostro Codice. — ³ Edit. male dicant. — ⁴ Edit. aut usque adhuc taliter sentiendo lateant. — ⁵ Edit. stulta loquendo. — ⁶ Hæc verba necessaria per obedientiam desunt in edit. Eorum loco legitur et in ea.

per transgressionem latebat. In ea apparuit hominis transgressio, in qua legis præceptio firmata fuit¹. Dixit illis Deus: « Ex omni ligno quod est in medio paradisi edetis, de illa autem² arbore, quæ est in medio paradisi, non edetis; ne morte³ moriamini (a). » In hoc verbo lex erat a Domino homini posita, in quo⁴ fuit præmium vitæ constitutum cum interminatione sententiæ. Dixit Deus: « Morte moriemini⁵, si gustaveritis (b); » et diabolus dixit: « Morte non moriemini⁶. » Stetit homo inter factorem Deum et diabolum deceptorem. Deus mortem⁷ minatur, si tangatur arboris fructus; diabolus, si sumatur fructus, promittit deos esse futuros⁸. Sic arbor illa violata⁹; appetita est venenosa dulcedo mortis¹⁰, et contempta est salubritas perpetuæ vitæ.

III. Sed dixit¹¹ aliquis calumniator: « Vides quia in illa arbore fuit facta mors. » Respondeamus vanæ quæstioni. Non fuit plane in illa arbore facta, sed inventa per hominem. Hæc fuit probatio hominis, non deceptio Salvatoris. Nam si Deus hominem non amasset, nec et fecisset nec ante¹² præmoneret, si mortificare voluisset. Quod si ante non præmoneret, non erat misericordia, sed impietas, nec justitia, sed injustitia, ut ipse fecisset misericorditer hominem et labi fecisset injuste. Hæc impietas nec in homine esse debet, quanto magis in Deo non fuisse credenda est, qui fons bonitatis et pietatis est. Quis hominum, Fratres

(a) Gen. II, 16, 17. — (b) Id. III, 4.

¹ Edit. in qua firmata fuerat legis præceptio. — ² Edit. vero. — ³ In Cod. male moriemini; deest vox morte. — ⁴ Edit. male: Lex erat a Deo posita homini, in ea fuit præmium constitutum. — ⁵ Edit. Deus dixit: Si gustaveritis morte moriemini. — ⁶ Edit. non morte moriemini. — ⁷ Cod. minus bene morte. — ⁸ Hic et sapius in editis verba eadem leguntur, sed ordine paululum diverso; ab indicanda levi illa differentia abhinc abstinemus, nisi mutatio sensum affecerit. — ⁹ Hæc phrasid deest in editis. — ¹⁰ Mortis desideratur in editis; et quidem male; male iterum Codex habet appetita. — ¹¹ Edit. dicit. — ¹² Edit. nec et antea.

mei, opus suum perire patiat, aut¹ fabricam suam ruinæ tradat, aut filium quem genuit in foveam mortis impingat. Si in homine ista crudelitas non est, quomodo in Deo fuisse credenda est², qui fabricam suam, id est hominem, bene disposuit, et imminenti³ ejus ruinæ destinatione præcepti⁴ suffulsit, ne caderet? Sed stare non potuit; quare⁵ quia audire noluit. Quid ergo imputamus Deo, si Adam cecidit, qui ut caderet præceptum Dei contempsit?

IV. Dic mihi: arbor ipsa bona fuit, an mala⁵? dicturus es utique mala, de qua homo pomum rapiendo epulatus est mortem⁶. Ergo arbor fuit mala, an transgressio mandati? plane arbor; nam si mala non fuisset, homini mortem non propinasset⁷. Hæc dicis non intendens virtutem Scripturarum; nam sicut scriptum est: in illa arbore fuit⁸ « dignoscentia boni et mali (a), » item⁹ scriptum est: « Et vidit Deus quæ fecit et erant¹⁰ bona valde (b). » Illud credis, quod te in errorem inducat, et hoc quod te ad sanitatem¹¹ perducat non credis? vis nosse qui calumniaris, quia arbor illa non fuit mala, sed bona; nec in ea facta est a Deo mors, sed homo sibi mortem creavit? Ferrum¹² bonum est, an malum? sine dubio dicturus es: Malum. Quare malum, et non bonum, cum omnia quæ fecit Deus bona sint¹³ valde? quare¹⁴ bonum dicis esse fer-

(a) Gen. ii, 17. — (b) Id. i, 31.

¹ Cod. male ut. — ² Edit. nec in Deo credas fuisse. — ³ Cod. male imminente. — ⁴ Edit. male destinam præcepti; unde abjicienda docta quidem, sed inutilis nota, ad inferiorem paginæ marginem apposita. — ⁵ Cod. minus bene: an non? — ⁶ Maurini male: Dicturus es: Mala, mala utique, de qua homo pomum rapiendo muclatus est morte. Prius editi pejori modo: Mutatus est in mortem. Nostram lectionem veram esse patet. — ⁷ Edit. male: Adam non cecidisset. Cum nostris Codicibus concordat MS. Compendiense. — ⁸ Edit. fuisse dignoscentiam. — ⁹ Edit. ita. — ¹⁰ Edit. ecce. — ¹¹ Edit. salutem. — ¹² Edit. habent: Dic mihi, Calumniator: Ferrum, etc. — ¹³ Cod. male sunt. — ¹⁴ Edit. quale.

rum, unde homines perimuntur? audi ergo. Non ferrum malum est, sed homo¹ qui ad factum utitur ferro, ipse malus est. Nam vis nosse quia bonum est ferrum? Unus eo utitur ad putandam² vineam, et alius ad perpetrandum homicidium. Unus³ se pascit ferro, et alius innocentiam⁴ perimit gladio: unus agrum ferro colit, et alius in pace ferro sanguinem prodit: unus operatur ferro ut vitam sustentet suam, alius autem ferro vitam eripit alienam. Nam et iudex gladium portat, ut in reum⁵ animadvertat, et innocentem absolvat.

V. Adhuc audi, si vacat, Calumniator; vinum bonum dicis esse an malum? puto quod dicis esse bonum, non malum; et hoc ad iudicium æquitatis, et non ad ebrietatis beneficium⁶. Ergo bonum est vinum, bonum valde. Bene quod in uno⁷ confessus es bonam esse Dei creaturam; et ego confiteor bonam esse. Quare ergo unus accipit ad sobrietatem, et alius ad ebrietatem⁸? numquid quia unus inebriatur⁹ et turpis videtur, ideo maledicenda est creatura Dei? Alius sobrie bibit, et benedicit Deum in ipsa sobrietate; nam qui inebriatur, in foveam cadit, et aliquoties, quod pejus est, mortem incurrit¹⁰. Cibi, quos nobis Deus largitus est ad edendum¹¹, non sunt mali, sed boni, et tamen, si amplius sumantur¹², perniciosi sunt et nocivi. Numquid ideo mala dicenda est Dei creatura, quia nocet, aut aliquibus perniciosa est? Sed qui eam in perniciem salutis suæ amplius præsumunt quam quod Deus

¹ In Edit. deest homo. — ² Edit. putandum. — ³ Edit. alius. — ⁴ Edit. innocentem. — ⁵ In Cod. deest in. — ⁶ Edit. puto quod bonum esse dicas, et hoc æquitatis iudicio, non ebrietatis beneficio. — ⁷ Edit. male in vino. — ⁸ Edit. Quare ergo unus accipit cum sobrietate, alius ad ebrietatem? Cod. male accepit. — ⁹ Edit. male unus de eo ebriatur. — ¹⁰ Cod. male alius inebriatur, et in foveam cadit, aliquoties, quod pejus est, mortem incurrit. — ¹¹ Edit. Dominus largiri dignatus est ad utendum. — ¹² Edit. præsumantur.

generi humano largitus est, ipsis nociva est¹. Nam hoc, quod dicturus sum, bene omnibus cognitum est². Scimus aliquos multo vino et cibo præfocatos et morte præventos³. Numquid in vino aut cibo fuit mors? Absit, sed intemperantia ciborum fecit eos in mortem incidere⁴. Sicut ferrum non ideo malum dicendum est, quia de eo latro fecit homicidium; sed ipse malus est, qui eo utitur ad perimendum hominem. Ita et illa arbor non fuit mala, sed bona; sed hoc fuit plane malum, quod homo Dei præceptum transgressus est. Nam quidquid Dominus ad usum hominis dare dignatus est, bonum est⁵. Ecce et⁶ de Novo Testamento profero testimonium, bona esse⁸ quæ Deus fecit. In Actibus Apostolorum obdormisse Petrum legitur⁹, et visum vidisse: « Deponi de cælo vas quoddam can- » didum, velut linteum, in quo erant volatilia, qua- » drupedia, et serpentina¹⁰ posita. Et dixit ad eum vox: » Surge, maeta¹¹ et manduca. Et dixit: Absit, Domine; » nunquam manducaui quidquam commune¹² aut im- » mundum. Iterumque ad eum vox¹³: Quæ Deus, in- » quit, sanctificavit, tu commune ne dixeris (a). » Quid est, Calumniator? hæc non solum bona? sed sanctificata esse omnia ex¹⁴ ore divino probavimus.

VI. Arbor igitur¹⁵ hæc non fuit mala, sed bona, nec

(a) Act. x, 11, et seqq.

¹ Edit. male: sed quia in perniciem salutis suæ amplius præsumunt, et quod Deus generi humano largitus est ipsis nocivum est. — ² Edit. et quæ dicturus sum bene omnibus nota sunt. — ³ Edit. non habent: et morte præventos. — ⁴ Edit. cadere. — ⁵ Edit. sic et pro sicut, et facit pro fecit. — ⁶ Edit. nam bonum est quidquid Deus homini ad utendum tribuere dignatus est. — ⁷ In Edit. deest et. — ⁸ Edit. omnia. — ⁹ Edit. legimus. — ¹⁰ Edit. serpentina terræ. — ¹¹ Edit. Surge, Petre, victima et manduca, et Petrus ait. — ¹² Edit. quoniam nunquam comedi. — ¹³ Edit. cui dixit; et post deest inquit. — ¹⁴ Edit. non habent ex. — ¹⁵ Apud eodem desideratur vox igitur.

in ea aliquid reperiri potuit malum¹; sed homo fuit a semetipso malus, qui male usus est bono, quod fecerat Deus. In hoc mala voluntas hominis agnoscitur², quod ei omnis paradisi plenitudo non abundavit. Et quia ad arborem interdictam manum extendit, animæ mox mortem incurrit³. Si unam arborem ei Divinitas esset largita⁴, et omnis paradisi fuisset interdictus, sufficere debuit⁵ quod ei largitus est Deus. Sed quia amplius voluit, quam quod ei largientis indulset voluntas⁶, et hoc quod habuit confusus amisit, et in prævaricationis necem nihilominus irruit præceptum⁷. Peccatum Adæ, cui imputandum est? Deo, qui monuit, aut ei qui noluit audire? Medico, qui vulnerato præceptum⁸ dedit, aut vulnerato, qui, contra præceptum medici, noxia poma gustando, causam transgressionis incurrit? Medicorum ars est⁹, quos viderint nimia ægritudine laborantes, ab his eos prohibere escis, quæ sunt perniciose saluti, ut aut periculum possint cavere, aut mortem. Quod si ægroti contra medici præceptum per intemperantiam contraria sumpserint, et mortem incurrerint¹⁰, quid pertinet medico, qui prævidens causam, observationem indixit? Ita nec Deo medico animarum imputandum est, quod Adam cecidit, qui eum ante monendo, in æternum vivere voluit.

VII. Multa supersunt de istis quæstionibus, quæ dicenda sunt; sed hora præterit¹¹ singula dicere, ne longi-

¹ Edit. mali. — ² Edit. cognoscitur. — ³ Edit. ut cui omnis paradisi subjacuit, ad arborem interdictam manum extendens mortem incurrit. — ⁴ Edit. largitur. — ⁵ Edit. debuerat. — ⁶ Cod. minus bene potestas. — ⁷ In Edit. desunt voces confusus... prævaricationis... nihilominus... præceptum. — ⁸ Edit. observandi præceptum. — ⁹ In Cod. abundat hic particula ut. Edit. habent: ut eis, quos viderint nimia ægritudine laborantes, ea prolubeant quæ perniciose sunt, aut periculum procurent. — ¹⁰ Edit. quod si ægrotus contra medici præceptum per intemperantiam contraria sumens mortem incidit. — ¹¹ Cod. minus bene præterit.

tudo sermonis fastidium faciat auditoribus; debitorem me dico; dilationem peto; sed vereor ne debitor occurrat, et creditor absentiam procuret.

SERMO II.

De ligno dignoscentiæ boni et mali II.

Idem de hoc Sermone dicendum ac de præcedenti. Notandum est tantum hic unum solummodo occurrere codicem, nempe Cod. VI, fol. 352. Hic recurrit et fortior quidem dubitatio de causa propter quam Sermo iste rejectus est a Maurinis. Assertitur enim, nec incerte, sed clare, hominem invitum non peccare, peccare voluntate, non necessitate; Job vinci non potuisse, quia non voluit, etc. quæ quidem sententiæ non erant gratæ doctis editoribus. In dubium igitur potest revocari horumce virorum iudicium, quos a recta via per conceptas prius opiniones abductos fuisse facillime credendum est. Ponatur hic Sermo post præcedentem cum numero Serm. III.

SYNOPSIS.

I. Exordium. II. Cur Deus sciens Adam peccaturum, non eum revocavit a peccato. III. Mors ex divini mandati contemptu. IV. An debuit Deus permittere peccatum? V. Adam non ideo malus, quia genitor homicidæ. VI. Nec Deus, quia Adæ peccatoris creator. VII. Conclusio.

I. DEBITUM de quo supra¹ curo solvere sermonem; sed pristinos meos non invenio creditores; aliquos video, ali-

¹ Hæc verba de quo supra desunt in Edit.

quos requiro. O creditor piger, cum veneris ut debitum exigas, quid absentiam¹ procuras? Debitor satisfacere debito² cupit, et creditor desidiosus absentiam facit³. Novam rem video; instat debitor creditori, ut debitum restituat⁴, et ille, ut recipiat, venire excusat. Sed quid interest? si⁵ creditor venire noluit, reddat debitor quod promisit.

II. Adhuc calumniator ille pristinus, tot probationibus convictus, non acquiescit, sed dicit: Sciebat Deus hominem posse peccare, annon⁶? Respondeamus ei, ne videatur sibi aliquid dixisse: Sciebat plane. Si ergo sciebat eum posse peccare, quare non eum revocavit a peccato? Quare? Quia invitum non decuit coronari⁷. Quis, inquam, Fratres mei, præmium non pugnanti dabit⁸? Aut quæ corona non dimicanti? Aut quæ sine conflictu victoria? Audi Apostolum divino ore loquentem: « Nemo coronatur, nisi qui legitime certaverit (a). » Adam nec pugnavit, nec certamen cum diabolo suscepit; sed ad unam suggestionem, præmium immortalitatis amisit. Victus est, quia non pugnavit; succubuit voluntati⁹, non necessitati. Vis nosse¹⁰, o Calumniator, qui signare te nescis, et Deo calumniaris¹¹, quia Adam voluntate peccavit¹²? Nempe Job homo fuit similis illi. Quanta perpessus est et toleravit! Pugnavit fortiter et vicit; a Deo in potestatem diaboli datus est, et sustinuit. Et utique quem sciebat Deus superari¹³ non posse, in potestatem non debuit dare; sed ideo taliter eum probare voluit, ut nobis excusationis et calumniæ articulum amputaret¹⁴. Expoliatus divitiis et

(a) 2 Tim. II, 5.

¹ Edit. tuam absentiam. — ² Edit. creditori. — ³ Edit. absentem se facit.

⁴ Edit. ut debitum recipiat, et ille excusat. — ⁵ In Cod. deest si. —

⁶ Ibid. desideratur annon. — ⁷ Edit. coronare. — ⁸ Edit. dat. — ⁹ Cod.

male voluptati. — ¹⁰ In Edit. desunt verba: vis nosse. — ¹¹ Edit. vis cal-

lumniari. — ¹² Edit. Adam non voluntate peccavit. — ¹³ Edit. penitus

superari. — ¹⁴ In Cod. desunt male et... articulum.

censu, vinci non potuit, quia nec voluit. Filios¹ amisit, et Dominum benedixit. Parum fuit² hoc; postea ulceribus³ plenus, in stercore jacuit, et nihil mali adversus Deum loqui voluit⁴. Licet doloribus urgeretur loqui, verba tamen non fuerunt impropertii. Cui etiam uxor sua non ad adiutorium, sed ad deceptionem fuerat reservata⁵; ad adiutorium quidem diaboli, sed ad deceptionem plane mariti. Subrogata⁶ a diabolo, talia persuadebat dicens: « Quandiu hæc pateris? dic verbum » contra Dominum, ut indignetur tibi, et moriaris (a). » O affectus uxoris! o malagma conjugalis! non dixit: « Confitere Domino ut propitiatur tibi et vivas, » sed « Blasphema, inquit, Deum, ut indignetur tibi et moriaris⁷. » O argumenta serpentis antiqui! Per uxorem putavit⁸ decipere, cujus animam vulneribus⁹ ad blasphemiam non valuit incitare¹⁰. Deo nec sic Job quidquam ingratis aut contrarium est locutus; neque per suggestionem uxoris, diabolo, sed potius Deo, tolerans obedivit. Adam vero quid tale pertulit? Quod cum diabolo certamen habuit? Nihil tale pertulit: quare diabolo potius quam Deo obedivit?

III. Sed adhuc, Calumniator, dicis¹¹: Quare Deus dixit: « Morte moriemini, » nisi quia Deus ipsam mortem fecit, qui eam non avertit? Respondetur tibi, et in hoc, Calumniator ineptissime. Si tu, cum sis corruptibilis¹² homo,

(a) Job. xi, 9.

¹ In Cod. deest vox filios. — ² Edit. est. — ³ Cod. male vulneribus. — ⁴ Edit. male potuit; et post simplicem virgulam licet doloribus urgebatur loqui; sed verba non fuerant impropertii. — ⁵ Edit. cui jam uxor sua non adiutorium, sed deceptio fuit. Phrasid sequens integra deest. — ⁶ Edit. subornata. — ⁷ In Cod. desunt hæc ex his verbis: O affectus, etc., quæ suppleantur ex Editis. — ⁸ Edit. putavit Job. — ⁹ Edit. animum vulneribus plenum. — ¹⁰ Cod. irritare; et postea sine sensu legitur dimidiata phrasid: et nec sic potuit, sed adiutorem Deo. — ¹¹ Codex male dicit. — ¹² In Edit. deest corruptibilis.

habens sub te famulos, quibus ut se, ne in periculum mortis corruant, vitæ committis præceptum; et in his omnibus contigerit uni eorum per incuriæ negligentiam, laqueum incurrere necis¹, numquid mors ejus tibi imputanda erit, et non potius ei, qui tuam admonitionem contemnendo mortem incurrit? Sic nec Deo mors Adæ ascribenda est, qui eum ante transgressum², in mortem ne incurreret, monuit. Certe³ manifestum est Deum⁴ noluisse hominem perire⁵, neque mortem fecisse; juxta decentis testimonium sapientissimi Salomonis: « Deus mortem non fecit, nec lætatur in perditione vivorum (a). » Adam namque⁶ præceptum Dei contempsit⁷. Non verberibus cæsus, neque gladio percussoris fuit mulctatus. Imperatoris nempe facta⁸ nemo sine periculo sui sanguinis contemnit. Homines utique imperatoris suscipiunt cum tremore et veneratione vilissimam chartulam, atramento conscriptam⁹, et velut divinos apices adorant. Sed Scripturæ divinæ leguntur, verba Dei tonant, ipse Dominus quodam modo præsentibus loquitur, nec veneratur¹⁰, nec timetur, neque adoratur, nec auditur; sed, quod pejus est, velut fastidientes, discurrere per illicita visu, auditum avertentes, inanibus obnoxia cum detractatione fabulis occupamur¹¹. Imperator longe positus, de charta

(a) Sap. i, 13.

¹ Edit. habens filios, omnes admones, omnibus præceptum das, ut te sequantur, et imitentur in omnibus, et si unus eorum contemptor extiterit, et per malam conversationem mortem incurrerit. — ² Edit. transgressionem, et deinde incidet. — ³ Edit. nam. — ⁴ Edit. monuisse Dominum atque noluisse. — ⁵ Edit. mori, et post nec ipsum fecisse mortem. Testificatur huic verbo sapientissimus Salomon dicens. — ⁶ In Edit. deest namque. — ⁷ Edit. neglexit, et in mortem incidit. Phrasid sequens in iisdem integra desideratur. — ⁸ Edit. revera, Fratres, imperatoris Sacram (nempe epistolam) sine periculo, etc. — ⁹ Edit. scriptam. — ¹⁰ Vox passiva, id est, non recipit venerationem. — ¹¹ Edit. et non auditur, aut fastidiosè homines audiunt, aut, quod pejus est, sedentes fabulis vacant.

loquitur et tremitur¹, et quasi præsens in illa charta adoratur²; testimonium dominicum recitatur, et ab aliquibus contemnitur³. Ipsum Prophetæ clamant, Apostoli prædicant, Evangelia loquuntur; per se ipsum hominibus fabulatur, et non auditur. Audi præsentem Deum⁴ et loquentem: « Ubi fuerint, inquit, duo vel tres congregati in nomine meo, ibi sum in medio eorum (a). »

IV. Sed utique, inquiunt calumniosi⁵, Deus non debuit hominem permittere ut peccaret. O stulti qui hoc dicunt, et⁶ non considerant quia Deus non statuum fecit lapideam aut ligneam, sed hominem perfectum condidit, cui et liberi arbitrii potestatem dedit⁷. Debuit considerare quid boni appeteret, et quid mali contemneret; debuit timere quod minatus est Deus, et contemnere quod persuaserat diabolus; et proposito sibi immortalitatis præmio, ad hoc debuit aurem cordis parare⁸, ut Creatoris sui servaret præceptum, non exterminatoris consilium⁹. Non melius hominem culpo quam Deum, qui hominem bonum fecit? cui procul dabo injuriam facio, dum contra eum defendo hominem¹⁰. O stulta et vana quæstio! Dicunt homines: Deus non debuit hominem permittere ut peccaret, et non dicunt quia homo male fecit, Dei præceptum transgrediendo, ut peccaret. Quia¹¹ utique ipse homo debuit mortem timere, et ad interdicitam arborem non accedere.

V. Si quisquam hominum, nolo dicere imperatoris

(a) Matth. xviii, 20.

¹ Vox passive sumpta, quanquam non sic communiter. — ² Cod. minus bene adhortatur. — ³ Edit. testamentum Domini cum recitatur ab aliquibus hominibus et contemnitur. — ⁴ Edit. Dominum. — ⁵ In Edit. additur vox homines. — ⁶ In Edit. deest et. — ⁷ Edit. ut consideraret quid boni, etc. — ⁸ Edit. habere cor paratum, et Creatoris sui servare, etc. — ⁹ Edit. audire consilium. — ¹⁰ Edit. male: non melius hominem culpo quam Deum? qui hominem fecit, injuriam faciat? — ¹¹ Cod. minus bene qui,

seculi, vel certe¹ iudicis præconem contempserit, non rapitur ad supplicium? Dei præcepta² contempsit Adam, et ab aliquibus defenditur. Quare culpas Deum cum tuo periculo³, et non hominem sine tuo præiudicio⁴? Quare accusas⁵ Artificem qui bene fabricavit, et defendis hominem qui ædificio suo adesse noluit? Qui divini præcepti immemor fuit, in vulnus⁶ transgressionis incurrit. O qui Adam defendis et Deo injuriam facis, ad quod te interrogo responde mihi: Adam bonus fuit an malus? Dicturus es bonus, ut plena sit tua defensio. Si ergo bonus fuit, quare unum filium bonum, alium latronem fecit⁷? Debuit, utpote bonus⁸, ambos bonos creare, aut si, ut tu⁹ dicis, Deo faciente peccavit, ambos malos debuit generare. Quare unum innocentem, et alium effundentem innocentis sanguinem genuit? Unus dedicavit martyrium, et alius initiavit parricidium. Ergo Caïn quod germanum occidit, reus non est, quia genitor ejus suscepit reatum, qui filium creavit latronem¹⁰. Si Adam invitus peccavit¹¹, ergo Caïn invitus in jugulum fratris gladium fixit. Talem justitiam tenent, quia legi calumniantur¹² ut geniti sint rei, et eorum¹³ genitores ipsorum¹⁴ reatu teneantur obstricti. Ecce Adam qui genuit latronem, et ecce Caïn qui interfecit fratrem. Quis¹⁵ ex his duobus est reus? Pater qui genuit, aut filius qui germanum morte¹⁶ peremit? Cesset calumniator, taceat calumniator; quamvis nunquam aliquid verius dicit, qui veritati calumniam fecit¹⁷. Ubi es, Calum-

¹ Due ista voces desunt in Edit. — ² Edit. præceptum. — ³ Edit. iudicio. — ⁴ Edit. periculo. — ⁵ Edit. incusas. — ⁶ Cod. male vulnere. Edit. male non ponunt punctum post noluit. — ⁷ Edit. genuit. — ⁸ Hæc verba utpote bonus non leguntur in Edit. — ⁹ Voces ut tu desunt in Cod. — ¹⁰ Vox latronem non est in Edit. — ¹¹ Non reperitur in Edit. phrasis principium: Si Adam invitus peccavit. — ¹² Edit. qui... calumniari nituntur. — ¹³ Edit. horum. — ¹⁴ Vox ipsorum deest in Editis. — ¹⁵ Edit. male qui. — ¹⁶ Edit. crudeli morte. — ¹⁷ Edit. cessit... tacuit... facit.

niator? Responde mihi pro suscepto tuo, qui de te eras securus. Defende quem usque modo defendebas. Quare recessisti? quid tacuisti? Ecce pro filii reatu reus tenetur Adam qui genuit parricidam. Quare non dicis: Non est reus?

VI. Exurrexit qui tacebat. Non taceo, inquit, respondeo plane et defendo; nec filius pro patre, nec pater pro filio reus est, quia scriptum est: « Anima patris mea est, » et anima filii mea est: anima quæ peccaverit, ipsa punietur (a). » Quasi experrectus¹ est calumniator ille, qui dormiebat; aperuit os², cœpit loqui, sed modo tacebat. Dic ergo: Nec filius pro patre, nec pater pro filio reus est. Responde pro suscepto tuo, et ego pro Deo meo. Defende Adæ causam, et ego Domini mei³ injuriam. Tu dicis non esse justum ut reus sit Adam pro filio, et ego consentio; ergo si patrem non involvit filii reatus⁴, quare imputas Deo Adæ peccatum⁵? Et sicut non est judicandus⁶ pro Caïn, sic nec Deo quod Adam peccaverit⁷ imputemus⁸.

VII. Desine, stulte Calumniator, si tamen calumniator, et non potius blasphemator dicendus es, desine talia de Deo loqui, et talia delirare. Considera te primum qui sis, qualis vel a quo factus sis, et vide utrum debeas de Factore ita loqui, qui non audes loqui de conservo tuo.

(a) Ezech. xviii, 4.

¹ Cod. male *expertus*. — ² Edit. *os suum*. — ³ Edit. *Dei mei*. — ⁴ Edit. *reatus ad peccatum*. — ⁵ Hæc desunt in Edit. — ⁶ Edit. *judicandum*. — ⁷ Edit. *peccavit*. — ⁸ Edit. *adjiciant; sed sic agamus, ut ad indulgentiam Dei veniamus*. Reliqua desunt.

SERMO III.

In istud: Ne tardes converti ad Dominum (a).

Sermo iste a Codice XII Cassinensi eruitur, qui totus fere S. Augustini fœtus complectitur. Nomen et stylus perfectissime concordant; unde dubitandi locus minime relinquitur. Ponendus est in editione Maurinensi post Sermonem XI, ubi eadem verba explicantur.

SYNOPSIS.

I. Bona opera cum fide necessaria sunt. II. Procrastinantes arguantur. III. Contra desperationem et præsumptionem. IV. Procrastinatio iterum impugnatur. V. Conclusio.

I. CUM de bonis operibus frequentius admonemus aliquos ex nostris, ad justitiam, vel ad eleemosynam pigros, et ad luxuriam, vel avaritiam promptos esse cognoscimus. Pene est ut suspicemur eos, qui tales sunt, futurum judicium non timere. Et revera, Fratres, quando negligentes et tepidos Christianos nec peccata vitare, nec præmia sibi æterna videmus bonis operibus providere, quid superest, ut eos opinemur credere, quod nec bonis præmia, nec malis supplicia (sint) in Dei judicio repensanda. Et vere, Fratres, ipsum in veritate intelligimus Dei judicium timere, quem bonis operibus videmus insistere. Illi vero, qui nec bona opera conantur implere, et lectioni, et orationi vacare dissimulant, quid eis prodest, quod verbis asserant

(a) Eccli. v, 8.

niator? Responde mihi pro suscepto tuo, qui de te eras securus. Defende quem usque modo defendebas. Quare recessisti? quid tacuisti? Ecce pro filii reatu reus tenetur Adam qui genuit parricidam. Quare non dicis: Non est reus?

VI. Exurrexit qui tacebat. Non taceo, inquit, respondeo plane et defendo; nec filius pro patre, nec pater pro filio reus est, quia scriptum est: « Anima patris mea est, » et anima filii mea est: anima quæ peccaverit, ipsa punietur (a). » Quasi experrectus¹ est calumniator ille, qui dormiebat; aperuit os², cœpit loqui, sed modo tacebat. Dic ergo: Nec filius pro patre, nec pater pro filio reus est. Responde pro suscepto tuo, et ego pro Deo meo. Defende Adæ causam, et ego Domini mei³ injuriam. Tu dicis non esse justum ut reus sit Adam pro filio, et ego consentio; ergo si patrem non involvit filii reatus⁴, quare imputas Deo Adæ peccatum⁵? Et sicut non est judicandus⁶ pro Caïn, sic nec Deo quod Adam peccaverit⁷ imputemus⁸.

VII. Desine, stulte Calumniator, si tamen calumniator, et non potius blasphemator dicendus es, desine talia de Deo loqui, et talia delirare. Considera te primum qui sis, qualis vel a quo factus sis, et vide utrum debeas de Factore ita loqui, qui non audes loqui de conservo tuo.

(a) Ezech. xviii, 4.

¹ Cod. male *expertus*. — ² Edit. *os suum*. — ³ Edit. *Dei mei*. — ⁴ Edit. *reatus ad peccatum*. — ⁵ Hæc desunt in Edit. — ⁶ Edit. *judicandum*. — ⁷ Edit. *peccavit*. — ⁸ Edit. *adjiciant; sed sic agamus, ut ad indulgentiam Dei veniamus*. Reliqua desunt.

SERMO III.

In istud: Ne tardes converti ad Dominum (a).

Sermo iste a Codice XII Cassinensi eruitur, qui totus fere S. Augustini fœtus complectitur. Nomen et stylus perfectissime concordant; unde dubitandi locus minime relinquitur. Ponendus est in editione Maurinensi post Sermonem XI, ubi eadem verba explicantur.

SYNOPSIS.

I. Bona opera cum fide necessaria sunt. II. Procrastinantes arguantur. III. Contra desperationem et præsumptionem. IV. Procrastinatio iterum impugnatur. V. Conclusio.

I. CUM de bonis operibus frequentius admonemus aliquos ex nostris, ad justitiam, vel ad eleemosynam pigros, et ad luxuriam, vel avaritiam promptos esse cognoscimus. Pene est ut suspicemur eos, qui tales sunt, futurum judicium non timere. Et revera, Fratres, quando negligentes et tepidos Christianos nec peccata vitare, nec præmia sibi æterna videmus bonis operibus providere, quid superest, ut eos opinemur credere, quod nec bonis præmia, nec malis supplicia (sint) in Dei judicio repensanda. Et vere, Fratres, ipsum in veritate intelligimus Dei judicium timere, quem bonis operibus videmus insistere. Illi vero, qui nec bona opera conantur implere, et lectioni, et orationi vacare dissimulant, quid eis prodest, quod verbis asserant

(a) Eccli. v, 8.

fidem, cum probentur factis¹ destruere veritatem, Jacobo apostolo dicente: « Quid proderit, fratres mei, si » fidem quis dicat se habere, opera autem non habeat? » Numquid fides poterit salvare eum? si autem frater » aut soror nudi sunt, et indigent victu quotidiano, » dicat autem aliquis de vobis illis: Ite in pace, cale- » facimini et saturamini, (et) non dederitis eis quæ ne- » cessaria sunt corpori, quid proderit? Sic et fides, si » non habeat opera, mortua est in semetipsa (a). » Ait enim talibus Deus, et omnem infidelitatem illorum redarguens dicit: O homines increduli, si non creditis quod promisi, considerate quod feci cœlum et terram, « Dixi et facta sunt (b). » Tu cui promitto, non eras, et factus es. Non existentem facio, et jubentem² decipio. Attendite ergo quæ dico, et excepturos vos credite quod promisi.

II. Sed infirmata et ægrota, infelix et ignara, dissoluta hæc paralytica cogitatio, et interior, incommoda, quæ mentis obstruit claustra, ut quotidie peccata transire putentur³. Transivit hodie, transit et cras, et aliud cras addes ad crastinum, et alterum crastinum, et converti dissimulas, et non metuis ne tibi mors repentina subripiat. Nonne homines subito moriuntur, quia tu attendis ut differas agere pœnitentiam, et divinam dissimulas quærere misericordiam? Dicis quidem: Converti bonum est; si bonum est, cito facias; si bonum est cito accipere, malum est nunc accipere? Quare, dic mihi, et bonum confiteris, et accipere non festinas? Forte dicis mihi: Securum me Deus facit. Unde securum facit? Quid scriptum est? « Peccator et iniquus in quacumque die conversus » fuerit, omnes iniquitates ejus obliviscat (c). » Ecce

(a) Jac. xi, 14-17. — (b) Gen. i, 3 et seqq. — (c) Ezech. xviii, 21, 22.

¹ Codex habet *justos*, quod nullum affectum sensum. Scribendo errasse amanuensem facile crediderim. — ² Forte *existentem*. — ³ Vide serm. lxxxii, n. 14.

SERMO III. IN ISTUD: NE TARDES CONVERTI AD DOMINUM. 45
ubi me Deus securum facit. Hæc hesternæ die decem peccata, hodie quindecim, crastina forte viginti. Cum ergo verum sit quod Dominus dixit, quancumque conversus fuero, omnia peccata præterita et omnes iniquitates meas obliviscetur. Quid me terret? Deus mihi promittit indulgentiam, et tu mihi desperationem facis? Negare hoc non possum Deum promississe. Quare ergo hodie non converteris? Quia etsi tardius conversus fuero, sic mihi promittit plura dimittere, quomodo hodie pauciora. O securitas vana! certe faciebas me securum. Video quidem per promissionem Dei indulgentiam tibi promitti, diem vero crastinum quis tibi promittit? et ideo convertat se unusquisque ad Deum, sicut dicit; « Conver- » tite vos, quærite Deum, et cum inveneritis eum, de- » relinquit impius viam suam (a). Convertite vos, » male sperantes²; duo sunt enim vitia generis humani, quibus pereunt, alii sperando pereunt, alii desperando. Non est mirum; magis miraculum est perire hominem sperando.

III. Videamus itaque et breviter consideremus, qui pereant sperando, et qui desperando; utrisque quam medicinam offerat Deus. Desperando perit qui dicit: Ego scio facinora, et ego novi scelera mea. Quando fieri potest ut illa quæ feci dimittat mihi Deus? Desperando perit qui dicit: Quid prodest quod dicis? Jam faciam quicquid possum, hoc perdo quod non facio. Sic me damnaturus est Deus pro uno peccato, quomodo pro multis peccatis? et ideo si illam vitam non habiturus sum, vitam istam perdere nolo. Quare non faciam voluntates meas? quare non expleam libidines meas? Desperando perit. Alius ti-

(a) Isai. lv, 6, 7, et xviii, 21, et xxxiii, 15.

¹ Vide serm. xl, n. 4, 5. pro *promissa indulgentia*. Codex male *terris*. — ² Vide serm. xx, n. 3. ubi S. Doctor eadem repetit.

mens præcipitia desperationis, incipit perire sperando. Quomodo sperando? Quandocumque, inquit, fuero conversus, totum mihi Deus promittit dimittere, spero in ipsius misericordia, quia totum mihi dimittet. Et differt de die in diem; et subito intrat illi dies extremus mortis, et perit dilatio, et restat damnatio¹. Ad ambos itaque Scriptura loquitur. Desperando volebas perire, audi Dominum dicentem: « Nolo mortem impii, quantum ut revertatur et vivat (a): » mori volebas, redi et vive; si te Deus perire velit, peccantem tolleret, quando tanta peccasti. Sed adhuc cum vivis², ad penitentiam invitaris. Et hæc tibi desperanti Deus dicit: « Nolo mortem impii. » Tu vis mortem tuam; ego nolo; non te fecisti, et desperando periisti. Deus autem, et cum non esses, fecit te, et postea perditum quæsit te, et per sanguinem Filii sui invenit et redemit te, et ipse tibi clamat remedia. A præcipitio³ desperationis redi: « Quia nolo mortem impii, quantum et revertatur ut vivat ».

IV. Cœpisti perire, rediisti a præcipitio desperationis, sed velut in medio sta, nolo te ire in contraria, nec de peccatis tuis desperatione diffidas, nec de vita longiore confidas. Convertere ergo. Sed dicis: Cras, inquit, me converto. Quare non hodie⁴? Et quid mali si cras? Imo quid mali si hodie? Ego scio quia longa erit vita mea. Hoc scio, quia Deus non promisit. Mathematicus - ne forte longam vitam tibi promisit, qui cum quo pereat quærit? Sed ad extremum dico: Longa erit vita tua, concedo; si longa erit, bona sit; si brevis, et ipsa sit bona. Nam quid te offendit vita tua, quam sola vis habere mala, ut inter omnia bona tua sis malus? Sed dic mihi, Frater,

(a) Ezech. xxxiii, 2.

¹ Vide serm. xx, n. 4. — ² Codex male *cuius*. — ³ Id. *ad præcipitium desperationis redi*. — ⁴ Vide serm. xl, n. 5.

numquid nosti quantum temporis victurus sis? aut ubi legis indulgentiam te accepturum, si te non correxeris? Legis aliquando longam vitam tibi esse promissam, aut forte cum morte pactum fecisti? Spero quia centum annis vives; adde et decies centum; quid proderit? Nam et ipse Adam, si adhuc hodie viveret, paucos annos vixerat, quia omnes finierat.

V. Esto ergo correctus, esto paratus, et non timebis diem ultimum « Tanquam furem, qui dormienti effodiat » parietem (a). » Ergo audi, qui desperando volebas perire. Audi Scripturam, quomodo (dicit)¹ desperando cum perire velis: « Nolo mortem impii, quantum ut revertatur » et vivat. » Si rediisti a desperatione, sic audi ut redeas a perversitate, et constituaris in spe bona. Audi quid tibi dicit Dominus male speranti, et quotidie differenti: « Ne » tardes, inquit, converti ad Deum, et ne differas de » die in diem (b). » Verba Dei sunt, non mea². Non a me hæc auditis, sed ego vobiscum audio: « Ne tardes, inquit, » converti ad Dominum. » Tu vero respondes, Cras. O vox corvina! Quomodo corvus de arca demissus non est reversus, jam senuit, et dicit: Cras, cras; vox corvina est³: Caput album et cor nigrum. Corvus de arca demissus non rediit; columba rediit. Pereat ergo strepitus corvinus, et adsit gemitus columbinus. Clamat tibi et consolatur tibi⁴: « Ne tardes converti ad Dominum, et ne differas de die in diem, subito enim venit ira ejus, et » tempore vindictæ disperdit te (c). » Hæc enim, Fratres charissimi, si cum grandi timore et sollicitudine cogitatis, ad penitentiam remedia et eleemosynarum medicamenta

(a) Matth. xxiv, 43. — (b) Eccli. v, 8. — (c) Ibid. 9.

¹ Vox *dicit* deest in Cod. — ² Vide Serm. xl, n. 5, fol. 203. — ³ Id. lxxxii, n. 14, Serm. cxxiv, n. 4, et Enarrat. in Psal. cii, n. 16, ubi sæpius fit sermo de voce corvina. — ⁴ Forte *consonat*.

animas vestras, Deo auxiliante, convertatis, ut ante tribunal Christi non damnandi, sed coronandi feliciter veniatis. Amen.

SERMO IV.

In illud: Intrate per angustam portam (a).

Hic Sermo ex eodem Codice XII, fol. 113, assumptus, iisdem notis authenticitatis insignitus ac præcedens, sancto Augustino referendus sine dubio videtur. Locus ejus in editione Maurinensi post Sermonem LXI, ubi agitur de verbis Evangelii S. Matthæi, Capite VIII.

SYNOPSIS.

I. Duæ sunt viæ, alia mortis, alia vitæ. II. Quæ sit via lata. III. Quæ sit via angusta. IV. Conclusio.

I. Docet nos Salvator noster in sancto Evangelio, quod nunc lectum est: « Intrate per angustam portam, quia » lata porta et spatiosa via est quæ ducit ad perditionem, » et multi sunt qui intrant per eam. Quam angusta porta » et arcta via quæ ducit ad vitam, et pauci sunt qui » inveniunt eam (b)! » Duas esse, ut videtis, Dominus vias docuit, unam angustam, et alteram latam; unam vitæ, et alteram mortis. Fugite ergo vos, Dilectissimi, viam mortis, ne in æternum pereatis; eligite viam vitæ, ut in æternitate vivatis. « Lata enim, inquit, et spatiosa via » quæ ducit ad perditionem. »

(a) Matth. VII, 13. — (b) Ibid. 13, 14.

II. Quæ est hæc via lata? quæ, nisi sæcularium voluntatum atque vitiorum? Quare lata dicitur? Quia per eam plurimi ambulant. Sicut enim terrestris via, quæcumque lata est, multas ad ambulandum turbas hominum recipit, et invitat; sic et ¹ horum via ideo lata dicitur, quia multos in vitis ambulare delectat. Ergo, Dilectissimi, fugite viam latam, hoc est, fugite viam turpem atque vitiosam. Fugite viam ebrietatis, et ipsa enim lata est, quia omnes recipit ebriosos. Fugite viam impudicitæ, et illa enim lata est, quia omnes recipit impudicos. Fugite viam cupiditatis, quia omnes, qui aliena rapiunt, per viam cupiditatis incedunt. Fugite illam viam, quam multi sequuntur, quam multi diligunt. « Multi enim, inquit Dominus, vocati, » pauci autem electi (a). » Non vos societas atque exempla delectent hominum plurimorum, quia plures sunt qui peccata amant, quam qui justitia delectentur. Sed melius est cum paucis ire ad regnum coeleste atque perpetuum, quam cum multis ad mortem et supplicium sempiternum. Melius est ut vos paucos sequamini bonos, quam multos malos. Quia melius est cum paucis ire ad vitam, quam cum multis in gehennam.

III. « Quam arcta ergo, inquit Dominus, et angusta » via quæ ducit ad vitam, et pauci sunt qui inveniunt » eam. » De illa enim superius lata via dixit: « Multi sunt » qui ambulant per eam. » De hac autem angusta via: « Pauci sunt qui inveniunt eam. » Unde intelligere debemus, quod hæc angusta via, non solum laboriose ambulatur, sed etiam difficile inquiritur. Nam cum dicat: « Pauci sunt » qui inveniunt eam, » ostendit quod multi sunt qui eam quærere videntur, sed pauci sunt qui eam invenire mereantur. Quare pauci inveniunt, cum multi quærunt? Utique quia

(a) Matth. XX, 16.

¹ Codex male sicut.

multi quærun^t, sed non æqualiter quærun^t. Alii enim quærun^t diligenter, alii negligenter, sed non inveniunt nisi qui diligenter quærun^t. Ecce nunc multi sunt in Ecclesia, et omnes autem per ipsum quod ad Ecclesiam veniunt, salutem quærere videntur. Sed numquid æqualiter quærun^t? Non enim quærit viam salutis qui ebrius est, etsi Ecclesiæ limen ingrediatur; non quærit viam salutis, qui avaritiam sequitur, licet in Ecclesia esse videatur; non enim quærit viam salutis, qui homicidio¹ polluitur; non quærit, qui impudicitia sordidatur. Omnia enim hæc vitia viæ mortis sunt. Et ideo qui in viam mortis ambulant, viam vitæ penitus non requirunt. Unde est, quod Salvator dicit in Evangelio paucos esse qui inveniunt angustam viam. Si pauci autem sunt, ergo vix inveniuntur. Ergo quasi abscondita est ac latet. Et verum dicit. Latet quidem, sed non in una re, neque in uno loco, sed in rebus multis et in virtutibus multis. Latet enim primum in fide et in credulitate, quia invenire viam vitæ non valet, nisi qui fideliter credit, secundum illud: « Nisi crederitis, non intelligetis (a). » Sicut ergo intelligere aliquis Deum non potest, nisi ante crediderit; sic pervenire ad vitam non potest, nisi, fide discente, penetraverit. Hac ergo ratione, Dilectissimi, latet via vitæ in fide. Latet autem in castitate: « Impudici enim, inquit Apostolus, « regnum Dei non possidebunt (b). » Ergo si impudici ad vitam non veniunt, nisi qui castus fuerit, vitam perpetuam minime videbit. Latet quoque hæc via vitæ et in eleemosynis et largitate: « Eleemosyna, inquit Scriptura, » a morte liberat homines (c); » ergo avaritia mittit in mortem.

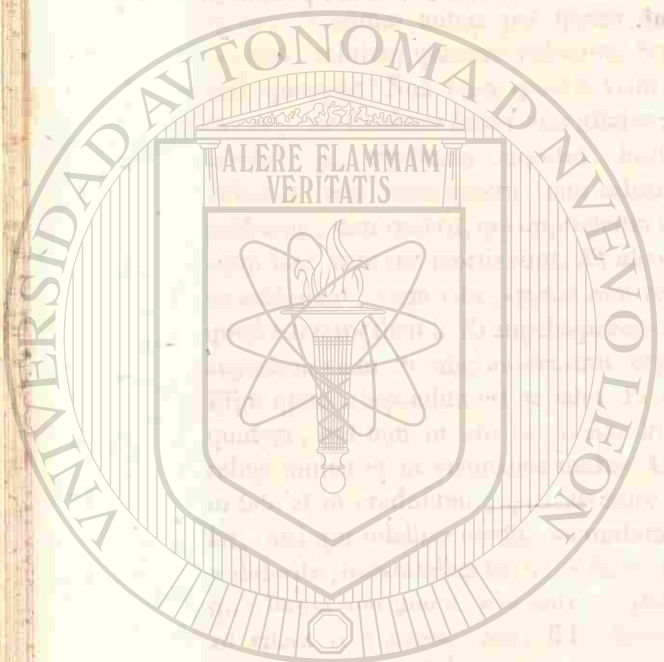
V. Si ergo, Dilectissimi, unam vultis quærere et

(a) Forte Hebr. xi, 3. — (b) 1 Cor. vi, 9, 10. — (c) Tob. xii, 9.

¹ Codex male: Homicidium polluitur.

invenire bonam viam, hæc diligite, hæc tenete, quæ continent in se viam vitæ; quia qui per viam istius ambulaverit, in lumen intrabit in æternum, et vitam possidebit perpetuam. Amen¹.

¹ Vide Sermonem III.

SANCTI AURELII
AUGUSTINI,

EPISCOPI HIPPONENSIS,

SERMONES INEDITI.

CLASSIS II.

SERMONES DE TEMPORE.

SERMO V.

De Annuntiatione.

Legitur in duobus Codicibus Montis-Cassini, nempe Cod. cx, fol. 27; et cx, fol. 178. Codex cx terminatur ante numerum v; Codex cx prosequitur usque ad finem. Habetur insuper in bibliotheca Laurentiana, Florentiæ, Plut. xiv, Cod. 1, fol. 89, et quidem integer. Codex Laurentianus profert nomen sancti Leonis; duo autem Cassinenses nomen sancti Augustini repræsentant; et verius quidem, ut legenti patebit ex verborum oppositionibus S. Augustino, non autem S. Leonis familiaribus. In Editis præponendum fuisset Sermoni clxxxiv, et primus locus inter sermones Classis II de tempore illi debetur.

007980

SYNOPSIS.

I. Gabriel ad Mariam salutandam missus advenit. II. Mariæ hæsitatio et locutio cum Angelo. III. Maria virgo in partu mansura. IV. Mariæ assensus. V. Generatio Christi inenarrabilis. VI. Maria virginitate et humilitate Dei Mater facta. VII. Christi dona humilibus et mansuetis.

I. ADVENTUM Domini et Salvatoris nostri, in quo hominum genus, humano indutus corpore¹, dignatus est visitare, per totum hodie sæculum universalis frequentat Ecclesia, et anniversario reditu² efficitur valde jucunda. Quod enim semel pro redemptione salutis propriæ factum credens mundus accepit, colendum in æternas progenies posteris consecravit, fecitque tunc ut ex veteri vita innovatæ mentis lætitia nasceretur. Nunc ergo transacti temporis miraculum ante oculos præsentatum³, dum ea quæ dudum gesta sunt divinæ lectiones proferunt, solemniter annuis vicibus devotissime celebratur⁴. Ecce audivimus, cum sanctum Evangelium legeretur, missum a Domino de regalibus thronis Gabrielem archangelum, promittentem Mariæ virgini filium. Ingressus namque ad eam, quæ hominibus verecundiæ secreto latebat in abdito, sermonis auspicio taliter salutavit: « Ave, Maria, inquit, ave » gratia plena, Dominus tecum (a). » O annuntiatio mirifica! o salutatio peregrina, plenitudinis copiam portans, et virgineum pectus illustrans! Descendit igitur Angelus flammigero volatu micans, et Mariæ domicilium simul et mentem suæ claritatis fulgore collustrans. Præveniens itaque judicem præco tam præclarus et mitis, tam festinus et pro-

(a) Luc. 1, 28.

¹In codice Laurent. deest humano. — ²Id. male reditum. — ³Cod. Laur. præsentatur. — ⁴Cod. Laur. celebrantur.

perans, ut in prætorio virginitatis, quæ secreto¹ manebat in terris, suscipi potuisset Dominus² majestatis. « Ave, inquit, Maria, ave, gratia plena, Dominus tecum; » qui te creavit, jam te præelegit; quem paritura es, jam te replevit.

II. Turbata itaque illa in introitu ejus, erat cogitans, quod sic benedixit ei; quæ modestum apud se retinens propositi sancti silentium, et incognitum habens virile colloquium³, turbatur Angelo salutante, stupetque sibi taliter benedicente⁴; non tamen ausa est prævenire loquentem. Mirans enim apud se, diutius cum animo conferebat⁵, quod sic benediceretur. Quæ cum prolixius cogitans æstuar⁶, et Angeli præsentiam furtivis visibus notat⁷; simul enim⁸ fulgorem præsentiae cum benedictione pertractans tacite hæsitavit; aspexit in eam⁹ Gabriel, illustris Archangelus, Trinitatis sacro-sanctæ legatus, cœlestium¹⁰ conscius secretorum, et ait: « Ne timeas, Maria, invenisti » enim gratiam apud Deum; ecce concipies in utero et » paries filium, et vocabis nomen ejus Jesum. Hic erit » magnus et filius Altissimi vocabitur, et dabit illi Dominus Deus sedem David patris ejus¹¹, et regnabit in » domo Jacob in æternum, et regni ejus non erit finis (a). » Tunc Maria hæc angelica verba, ponderata examinatione, auscultans, et mentis statera prudentissima Virgo perpendens, ait: « Quomodo fiet istud quod dicis, quoniam » virum non cognosco (b)? » Habebo filium, quæ nescio virum? portabo foetum, quæ fugio partum¹²? quemadmo-

(a) Luc. 1, 30-33. — (b) Ibid. 34.

¹Cod. Laur. secreta. — ²Cod. Laur. Dominum. — ³Cod. Laur. alloquium. — ⁴Cod. Laur. benedicentem. — ⁵Cod. Laur. cum amore animo conferebat. — ⁶Cod. Laur. hæsitaret. — ⁷Cod. Laur. fortius notat. — ⁸Cod. Laur. etiam. — ⁹Codices Cass. aspexitque in ea. — ¹⁰Cod. Cass. cœlestiumque. — ¹¹Cod. Laur. sui. — ¹²Cod. Laur. putabo factum, que maternum non habeo succum? Mamillis aridis, etc.

dum vacuo utero generabo, quod non concipio? Mammillis aridis unde præbebo labiis infantis sugere postulantis, quando torum mei cubilis¹ nec incentivus amor possederit juvenilis², nec amplexus aliquando concesserit maritalis?

III. Et Angelus: Non ita, Maria, non ita, noli expavescere; noli de tuæ sanctitatis integritate sollicitudinem gerere; intacta manebis, et de prole gaudebis³: inexperta conjugio, gaudebis de filio: sine conjunctione mortalis viri efficeris nurus Altissimi, quia filium generatura es Dei. Joseph vero ille vir castus, et justitiæ nomine decoratus, non maritus, sed custos tuus, non accedet ad te, sed « Spiritus sanctus superveniet in te; » nec ardens carnali libidine sponsus adhærebit tibi, sed « Virtus Altissimi » obumbrabit tibi; propterea et quod nascetur ex te » sanctum, vocabitur Filius Dei (a). » O domicilium Deo dignum! prius quam Angeli⁵ luculentissima testificatione sibi met approbaret, quem⁶ de palatii aula paterni delatum, qualem illum esse⁷ propriis auribus susciperet, nullum verbum protulit ex ore pudico⁸, responsionis assensum.

IV. At ubi Maria illæse virginitatis integritatem audivit veridica stipulatione firmatam⁹, respondit continuo, in sacratissimo suo pectore¹⁰ perornate componens affuturum cubiculare¹¹ secretum: « Ecce, inquit, ancilla Domini; » fiat¹² mihi secundum verbum tuum (b). » Tanquam diceret: « Paratum cor meum, Deus, (c) paratum cor meum¹³, »

(a) Luc. 1, 35. — (b) Ibid. 38. — (c) Psal. lvi, 7.

¹ Cod. Laur. *cubili*. — ² Cod. Laur. *nec ingenuus amor juvenilis possederit*. — ³ Cod. Laur. *gaudebis de filio*. — ⁴ Cod. Laur. *nec ardebis carnis libidine, nec sponsus adhærebit, sed, etc.* Cod. Cass. *male adhæret*. — ⁵ Cod. Laur. *Angelus*. — ⁶ Cod. Laur. *quod*. — ⁷ Cod. Laur. *qualem illud est*. — ⁸ Cod. Laur. *protulit ore*. — ⁹ Cod. Laur. *audivit integritatem veridica stipulatione firmata*. — ¹⁰ In Cod. Laur. *deest suo*. — ¹¹ Cod. Laur. *sibi cubilare*. — ¹² Cod. Laur. *contingat*. — ¹³ Cod. Laur. *dicto semel paratum cor meum prosequitur quia, etc.*

quia intactus permanet uterus meus¹. « Contingat mihi, Gabriel archangele, secundum verbum tuum (a); » veniat ad cubiculum² suum, « Qui in sole posuit tabernaculum » suum (b). Oriatur » mihi virgini permanenti « Sol justitiæ (c), » in cujus pennis æterna permanet sanitas, cui perpetua castitate florens mea perduret³ integritas. « Egrediatur sicut splendor Justus (d) » et Salvator « quasi » facula (e) » accendatur. Solis facula totum illustrat, et quæ forsitan obstare videntur radiis suis specularia⁴ interiorius penetrat, et nihil penitus dissipat. Procedat⁵ jam ad oculos hominum « Speciosus forma præ filiis hominum (f), » procedat velut sponsus de thalamo suo (g), » quia secunda facta sum de proposito meo.

V. Quis istam generationem, Fratres mei, poterit sermone narrare? Quis linguæ facundia valeat explicare? Intemerata servantur virginitatis jura (et) naturæ⁶, et infans intrinsecus coalescit in virgine. Dum vero impletum est tempus ut pareret, expositus est partus sacer, cujus parientem nullus cognoverat pater⁷. Hæc est ineffabilis conjunctio nuptialis, Verbi et carnis, Dei et hominis. Ita namque factum est, inter Deum et hominem⁸, « Mediator Dei et hominum homo Christus Jesus (h). » Et ideo pretiosissimus conjugii thalamus electus est Virginis uterus, ut quia ex peccatis sordentibus⁹ squalidus effectus fuerat mundus, veniens Creator mundi sine opere mundi, ex mundis vis-

(a) Luc. 1, 38. — (b) Psal. xvii, 6. — (c) Malach. iv, 2. — (d) Isai. lvi, 1. — (e) Eccli. xlviii, 1. — (f) Psal. xlv, 3. — (g) Id. xviii, 6. — (h) 1 Tim. ii, 5.

¹ Cod. Laur. *meus uterus*. — ² Cod. Laur. *habitaculum*. — ³ Cod. Cass. *ex male perduceret*. Cod. Laur. *perdurare decrevit*. — ⁴ Cod. Laur. *peculiaris*. — ⁵ Cod. Laur. *procedat Sponsus de thalamo*. — ⁶ Cod. Laur. *intemeritas servatur virginitatis jure naturæ*. — ⁷ Cod. Laur. *cujus conceptionis modum homo non cognoverat*. — ⁸ Cod. Cass. *cx i male inter Dominum, inter Deum et homines*. — ⁹ Id. *male ex se peccatis*.

ceribus effunderetur¹ in mundum, et novo miraculo natus in mundo, mundus² redimeret mundum. Venit namque filius hominis, sicut ait ipse Filius Dei et hominis, « Non ut » judicet mundum, sed ut salvum faciat mundum (a). »

VI. Dic mihi jam, quæso, Sancti sanctorum Mater, quæ materni floris odorem et niveum lilium³ convallium sine succo⁴ humanæ propaginis et sine imbre carnalis seminis in sinus Ecclesiæ seminasti⁵; dic mihi, quæso, unica Mater, quibus manibus, vel quo Divinitas⁶ articulo in utero tuo formavit filium, cujus Deus solus est pater. Dic, obsecro te, per Deam⁷ qui talem fecit te, ut et ipse fieret in te; dic, inquam, mihi quid boni egisti⁸? Quantum præmium⁹ obtulisti? per quas potestates ambiisti¹⁰? quos etiam patronos adhibuisti¹¹? quæ suffragia præmisisti¹²? quo sensu vel qua cogitatione ad hoc, ut acciperes, pervenisti? Ut Virtus et Sapientia Patris, « Quæ attingit a fine usque ad » finem fortiter, et disponit omnia suaviter (b), » totus ubique manens, et sine ulla sui mutabilitate in utero tuo veniens, ita castum castellum tui ventris incoluerit, ut ingrediens non læderet, et exiens incolumem¹³ custodiret. Dic ergo mihi, quomodo ad hæc pervenisti? Et ista¹⁴: « Quæris a me, quid¹⁵ obtulerim muneris, ut mei mater efficerer Creatoris¹⁶? Oblatio mea virginitas est; promissio mea non a me mihi data¹⁷, sed ab ipso mihi auctore om-

(a) Joan. xii, 47, et iii, 17. — (b) Sap. viii, 1.

¹ Cod. Cass. male effusus est. — ² Cod. Laur. male mundum. — ³ Cod. Cass. male liliorum. — ⁴ Cod. Laur. sulco. — ⁵ Cod. Cass. in sinu Ecclesiæ seminasti. Cod. Laur. in sinu Ecclesiæ germinasti; uterque defectuosus. — ⁶ Uterque Codex habet Divinitatis, sed phrasim sensus exigere videtur Divinitas. — ⁷ Cod. Cass. eum. — ⁸ Cod. Laur. gessisti. — ⁹ Cod. Laur. præmiū. — ¹⁰ Cod. Laur. abisti. — ¹¹ Cod. Laur. habuisti. — ¹² Cod. Laur. promisisti. — ¹³ Cod. Laur. male incolomis. — ¹⁴ In Cod. Laur. desunt duo illa verba. — ¹⁵ Cod. Laur. quod. — ¹⁶ Cod. Laur. Salvatoris. — ¹⁷ Cod. Laur. docta.

nis boni concessa: « Omne enim datum optimum et omne » donum perfectum desursum est descendens a Patre lumineum (a). » Ambitio mea est humilitas mea, et ideo: « Magnificat anima mea Dominum, et exultavit¹ spiritus » meus in Deo salutari meo (b); » quia respexit non in auro clavatam tunicam meam, non pomposo cultu radiantis auri adornamentum cervicis meæ², aut pretiosarum lapidum, margaritarum dependentium (splendorem)³ aspexit in auribus meis, aut genarum ruborem attendit facio mendaci coloratum, sed « Respexit humilitatem ancillæ suæ (c). »

VII. Venit enim ad humilem mansuetus, sicut fuerat vaticinio Prophetæ antea promissum, et ait: « Noli timere, » filia Sion. Ecce Rex tuus veniet tibi mansuetus et mitis, » sedens super nubem levem (d)⁴. » Super quem nubem levem? Super Mariam scilicet virginem, quam sibi ipse exhibuit sine comparis pondere⁵ genitricem. Venit itaque mansuetus requiescens super maternum spiritum, humilem, et « Quietum et trementem verba sua (e). » Venit igitur mansuetus, implens cœlos, transiens per humiles⁶ ad superbos, et cœlos non dereliquit, et inflatos tumore superbiæ, apposito humilitatis emplastro, ut mitis medicus ipse curavit. O profunda humilitas! « O excelsior altitudo divitiarum sapientiæ et scientiæ Dei, quam inscrutabilia⁷ » sunt judicia ejus et investigabiles viæ ipsius (f). » Angelorum panis lactatur⁸ uberibus matris; fons aquæ salientis in vitam æternam, Samaritanam⁹, præformans Ecclesiam

(a) Jac. i, 17. — (b) Luc. i, 47. — (c) Ibid. 48. — (d) Isaï. lxxii, 11. Zach. ix, 9. Isaï. xix, 1. Matth. xxi, 5. — (e) Isaï. lxvi, 2. — (f) Rom. xi, 33.

¹ Cod. Cass. exultat. — ² Cod. Laur. non auro clavatam tunicam, non pompas radiantis occulto auro adornamentum; et post male pretiosorum. — ³ Verbum hoc non legitur in codicibus, sed evidenter desideratur. — ⁴ Cod. Laur. sedens super nebulam, super Mariam scilicet. — ⁵ Cod. Laur. sine compari sidere. — ⁶ Cod. Cass. humilem minus bene. — ⁷ Cod. Laur. incomprehensibilia. — ⁸ Cod. Laur. lactabatur. — ⁹ Cod. Laur. Samaritanus.

bibere postulat; convivare cum publicanis et peccatoribus non recusat¹, cui familiæ cœlestium Dignitatum cum tremore ministrant. Reguli filium Rex regum reddidit sanum, non adhibens diversis pigmentis epythemam², sed in lingua³ bajulans medicinam. Extinctum febribus curat servum Centurionis, cujus laudabilis fides inventa est, quia ita Centurio de Domini virtute fieri credidit, quantum ipse suis militibus subditis imperans. Ita præsumpsit passiones paralysis⁴, ut Dominus misericorditer visitando sanaret⁵. Mulieris longo tempore plagam⁶ in qua hemoroysi morbi⁷ sentina tabida fecerat membra, ipse Salvator tacitam sentiens fidem, et exeuntem de se virtutem, siccavit importunum⁸ sanguinis fontem. Et quando cuncta percurram? narrandi deficit tempus quam⁹ magna potestate et profunda benignitate cuncta perfecit. Qui magnus ad parvos, humilis ad superbos, plenus pietate descendit, nova fecit in sæculo, qui novus venit in sæculum¹⁰. In cujus mirabilem formam suas¹¹ Evangelistæ monstrant figuras: homo, leo, vitulus, aquila. Homo de Virgine natus est sine homine; ut leo fortis procubuit in mortem, et potestate propria est exaltatus in cruce; tanquam novellus vitulus pro peccatis populi voluntarie mactatus in passione, et sicut aquila vehemens, recepto corpore, de tumultu surgens, stricto secans aërem omnium lapsus¹² calcavit, et « Super Cherubim ascendit et volavit (a), qui ambulans¹³ » super pennas ventorum (b) » ascendit in cœlum; cui est honor et gloria in sæcula sæculorum. Amen.

(a) Psal. xvii, 11. — (b) Id. ciii, 3.

¹ Cod. Laur. cum peccatoribus, cui familiæ; cætera sensu truncato desunt. — ² Cod. Laur. epythemam. — ³ Cod. Laur. sed lingua. — ⁴ Cod. Laur. paralyticis. — ⁵ Cod. Laur. sanavit. — ⁶ Cod. Cass. plaga. — ⁷ Cod. Laur. humore morbi. — ⁸ Cod. Laur. importuni. — ⁹ Cod. Cass. qua. — ¹⁰ Cod. Laur. ad sæculum. — ¹¹ Cod. Cass. suam. — ¹² Cod. Cass. secans aëre; Cod. Laur. omnium lapsu. — ¹³ Cod. Laur. ambulat.

SERMO VI.

De Incarnatione.

Hic Sermo legitur apud Montem-Cassinum Cod. cxvii, fol. 49, et in Bibliotheca Laurentiana Plut. xiv, Cod. 1, §. xix, fol. 21. De ea fit mentio in catalogo pluries, et semel cum nomine Severiani. Sed codex Laurentianus, sicut et Cassinensis habet præfixum nomen sancti Augustini. Favent nostro iudicio familiares Augustino verborum oppositiones. Quædam in fine deesse videntur Bandiniana sententia. Locus ejus post præcedentem.

SYNOPSIS.

I. Isaïæ vaticinium. II. Christus de stirpe David. III. Christi Nativitas immaculata. IV. Christus Dei Filius. V. Arguuntur hæretici Deum Christum negantes. VI. De eodem argumento.

I. AUDIAT in præsentī dilectio vestra, Fratres charissimi, quemadmodum Esaias propheta de Domino nostro Jesu Christo annuntiavit dicens: « Ecce virgo in utero » concipiet et pariet filium (a), et vocabis nomen ejus¹ » Jesum; ipse enim salvum faciet populum suum a peccatis eorum (b). »

II. « Joseph, fili David (c). » Videtis, Fratres, in per-

(a) Isaï. vii, 14. — (b) Matth. i, 21. — (c) Ibid. 20.

¹ Manifestum est hic unam aut duas deesse lineas, ut compleantur verba Isaïæ: *Vocabis nomen ejus Emmanuel, et incipiant verba Evangelistæ quæ his adaptantur: Joseph, fili David, noli timere accipere Mariam conjugem tuam; quod enim in ea natum est, de Spiritu sancto est. Pariet autem filium et vocabis nomen ejus Jesum... Ipse, etc.* Erravit autem amanuensis ob repetita verba: *Vocabis nomen ejus.*

sona genus vocari; videtis in unum totam prosapiam nuncupari. Videtis in Joseph seriem Davidis stemmatis sanciri: « Joseph fili David; » vigesima octava generatione natus, quomodo filius David dicitur, nisi quia generis aperitur arcanum, fides promissionis impletur; superna conceptio coelestis partus virginea nascitur in carne: « Joseph, fili David; » tali voce ad David prolata fuerat promissio Dei Patris: « Juravit Dominus David veritatem, et non frustrabitur eum, de fructu ventris tui potestatem, et non frustrabitur eum, de fructu ventris tui potestatem nam super sedem meam (a)? » Quod factum David taliter gloriatur in Canticis: « Dixit Dominus Domino meo: Sede a dextris meis (b). De fructu ventris tui? » bene de fructu ventris; bene de utero; quia coelestis hospes, et supernus habitator sic in uteri descendit hospitio, ut corporis claustra nesciret; sic de habitaculo ventris exivit, ut virginalis janua non pateret; at impleretur illud quod scriptum est, quod cantatur in Canticis Canticorum: « Sponsa mea hortus clausus, fons signatus (c). »

III. « Joseph, fili David, noli timere. » Sponsae causa sponsus ne timeat admonetur, et vere pius animus dum compatitur plus pavescit. « Joseph, fili David, noli timere, » ne qui de conscientia securus es, de sacramenti cogitatione succumbas. « Fili David, noli timere: » Quam vides, virtus est ista, non crimen; hic non humanus lapsus, sed divinus illapsus. Hoc praemium est, non reatus. Hic incrementum caeli est, non est corporis detrimentum. Hic non est perditio personae, sed Judicis est secretum. Hic palma genitoris est, non est supplicii poena. Hic ho-

(a) Psal. cxxxii, 11. — (b) Ilk. cx, 1. — (c) Cant. iv, 14.

¹ Cod. Laur. *Virginea jam sanguinatur in carne.* — ² Haec quod factum, etc. desunt in codice Cass. — ³ Cod. Laur. *male nascirent.* — ⁴ Cod. Laur. non habet haec verba: *Illud quod scriptum est.* — ⁵ Ab his verbis: *Sponsae causa* totum in Cod. Cass. desideratur. — ⁶ Cod. Laur. *cognitoris est.*

minis scortum non est¹, thesaurus est Christi. Hic non est mortis causa, sed vitae; et ideo « Noli timere; » quia quae² talem parturit, non meretur occidi. « Joseph, fili David, « noli timere accipere Mariam conjugem tuam. » Sponsam vocari³ conjugem, legis est hoc divinae. Sicut ergo manente virginitate⁴, mater est; ita conjux pudore dicitur permanente.

IV. « Joseph, fili David, noli timere accipere Mariam conjugem tuam, quod enim in ea natum est de Spiritu sancto est (a). » Veniant et audiant qui requirunt quis est quem Maria genuit: « Quod in ea natum est de Spiritu sancto est. » Veniant et audiant, qui graeco turbine latinam nubilare nisi sunt⁵ puritatem, Anthropotocon⁶, Christotocon, Theotocon ut tollerent blasphemantes. « Quod in ea natum est, de Spiritu sancto est. » Et quod de Spiritu sancto natum est, spiritus est; quia « Deus spiritus est. » Quid ergo requiris, quid sit de Spiritu sancto natum? Cum tibi quia Deus est, Deus ipse respondeat, cum tibi Joannes increpet: « In principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum; et Verbum caro factum est, et habitavit in nobis, et vidimus gloriam ejus (b). » Joannes vidit gloriam, respice, Infidelis, injuriam. « Quod in ea natum est de Spiritu sancto est. Et vidimus gloriam ejus. » Cujus? Ejus qui « Natus est de Spiritu sancto; » ejus qui « Verbum caro factum est, et habitavit in nobis. Quod in ea natum est, de Spiritu sancto est. » Virgo concepit, sed de Spiritu sancto; Virgo parturit⁸, sed eum quem praedixit

(a) Matth. 1, 20. — (b) Joan. 1, 1, 14.

¹ Cod. Cass. *hominis ortus est*; non bene. — ² Cod. Cass. *male qui.* — ³ Cod. Laur. *vocare.* — ⁴ Cod. Cass. *Divinitate.* — ⁵ Cod. Cass. *prave non sinunt.* — ⁶ Cod. Laur. *male antropocon.* — ⁷ Cod. Laur. *natus est.* Caetera usque ad *eum tibi Joannes* desunt in Cod. Cass. — ⁸ *Sed de Spiritu sancto, Virgo parturit.* Haec non leguntur in Cod. Cass.

Esaiās : « Ecce Virgo concipiet et pariet filium, et vo-
 » cabitur nomen ejus Emmanuël, quod interpretatur :
 » Nobiscum Deus (a). » Cum illis homo; et « Maledictus
 » homo qui spem suam ponit in homine (b). »

V. Audiant qui requirunt quis est qui natus est de
 Maria. « Pariet Filium, inquit Angelus, et vocabunt
 » nomen ejus Jesum (c). » Quare Jesum? Apostolus dicit¹ :
 « Ut in nomine Jesu omne genu flectatur, cœlestium,
 » terrestrium, et infernorum (d). » Et tu quid sit Jesus,
 dolosus cognitor nunc requiris? « Omnis jam lingua con-
 » fitetur; quia Dominus Jesus² in gloria est Dei Patris (e), »
 et tu adhuc modo quid sit Jesus nequiter perscruteris.

VI. Audi adhuc quid sit Jesus : « Pariet³ Filium et
 » vocabitur nomen ejus Jesus. Ipse enim salvum faciet
 » populum suum a peccatis eorum; » non alterius,
 « salvum faciet populum suum. » Unde? « A peccatis
 » eorum⁴. » Esse Deum qui peccata donat, si Christia-
 nis non credis, crede, infidelissime, vel Judæis dicen-
 tibus : « Cum sis homo, facis te ipsum⁵ Deum (f). Ne-
 » mo potest dimittere peccata nisi solus Deus (g). » Illi
 ergo negabant Deum, qui eum peccata dimittere non cre-
 debant; tu ab eo peccata dimitti credis, et Deum dubitas
 confiteri⁶. « Verbum caro factum est, » ut homo caro
 promoveretur in gloriam⁷ Dei, non ut Deus in carnis
 verteretur injuriam, sicut dicit Apostolus : « Qui se jungit
 » Deo, unus spiritus est (h), » (et) quomodo non⁸ quando se

(a) Isai. vii, 14. — (b) Jer. xvii, 15. — (c) Matth. i, 21. — (d) Philip. ii, 10.
 — (e) Ibid. 11. — (f) Joan. x, 33. — (g) Luc. v, 21. — (h) i Cor. vi, 17.

¹ Cod. Laur. dicat. — ² Cod. Laur. Dominus noster Jesus Christus. —
³ Cod. Laur. paries, et deinde vocabis. — ⁴ Cod. Cass. populum suum unum
 a peccatis eorum. — ⁵ Cod. Laur. te Deum. — ⁶ Hic detractis pluribus
 verbis inextricabilis est Cod. Cass. sed ex Cod. Laur. corrigitur. In priori enim
 desunt hæc verba : non credebant; tu ab eo peccata dimitti; unde phrasis
 sine sensu remanet. — ⁷ Cod. Cass. gloria. — Hæc verba videntur abundare.

jungit Deus homini unus Deus est¹. Humanæ leges²
 intra triginta annos litigiosas omnes³ interimunt quæs-
 tiones; et Christus circa quingentos annos nativitatis suæ
 causas præstat. Ortus sui lites patitur; status sui continet
 quæstiones. Hæretice, desine judicare Judicem tuum; et
 adora in cœlis Deum tuum⁴, quem Deum Magus ado-
 ravit in terris⁵.... Cui honor est et gloria, laus et impe-
 rium in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO VII.

In Natali Domini I.

*Legitur hic Sermo in Cod. xi Montis-Cassini fol. 262, cum nomine S. Augustini, cui sine dubio vide-
 tur tribuendus. Reperiuntur duo circiter numeri in
 Appendicis Maur. sermone cxxiv, fol. 402; sed talis
 similitudo non inficit hujus nostri auctoritatem, cum
 e contra probabiliter ostendat illum esse verum Au-
 gustini fœtum, qui in Appendice non nisi depravatus
 habetur, cum nihil ex iis, quibus nititur Maurinorum
 sententia, hic occurrat. Adde quod in Sermone nostro
 laudetur liber iii Esdræ, et Scripturæ nomine de-
 signetur, quod sententiæ Augustini apprime con-
 venit, eundem librum, ut Scripturam, citantis in
 opere DE CIVITATE DEI, libr. xviii, cap. xxxvi, ubi re-
 fert factum aliquod depromptum ex capit. iii. In edi-
 tione Maurinorum post sermonem cxcvii collocandus
 est, et accipit numerum in Natali Domini xiv.*

¹ Sic Cod. Laur. Cod. Cass. habet solummodo : Qui se jungit Deus ho-
 mini unus Deus est. — ² Cod. Cass. male legis. — ³ Cod. Cass. male ho-
 minis. — ⁴ Tuam deest in Cod. Cass. — ⁵ Hic plurima desiderantur.

Esaiās : « Ecce Virgo concipiet et pariet filium, et vo-
» cabitur nomen ejus Emmanuël, quod interpretatur :
» Nobiscum Deus (a). » Cum illis homo; et « Maledictus
» homo qui spem suam ponit in homine (b). »

V. Audiant qui requirunt quis est qui natus est de
Maria. « Pariet Filium, inquit Angelus, et vocabunt
» nomen ejus Jesum (c). » Quare Jesum? Apostolus dicit¹ :
« Ut in nomine Jesu omne genu flectatur, cœlestium,
» terrestrium, et infernorum (d). » Et tu quid sit Jesus,
dolosus cognitor nunc requiris? « Omnis jam lingua con-
» fitetur; quia Dominus Jesus² in gloria est Dei Patris (e), »
et tu adhuc modo quid sit Jesus nequiter perscruteris.

VI. Audi adhuc quid sit Jesus : « Pariet³ Filium et
» vocabitur nomen ejus Jesus. Ipse enim salvum faciet
» populum suum a peccatis eorum; » non alterius,
« salvum faciet populum suum. » Unde? « A peccatis
» eorum⁴. » Esse Deum qui peccata donat, si Christia-
nis non credis, crede, infidelissime, vel Judæis dicen-
tibus : « Cum sis homo, facis te ipsum⁵ Deum (f). Ne-
» mo potest dimittere peccata nisi solus Deus (g). » Illi
ergo negabant Deum, qui eum peccata dimittere non cre-
debant; tu ab eo peccata dimitti credis, et Deum dubitas
confiteri⁶. « Verbum caro factum est, » ut homo caro
promoveretur in gloriam⁷ Dei, non ut Deus in carnis
verteretur injuriam, sicut dicit Apostolus : « Qui se jungit
» Deo, unus spiritus est (h), » (et) quomodo non⁸ quando se

(a) Isai. vii, 14. — (b) Jer. xvii, 15. — (c) Matth. i, 21. — (d) Philip. ii, 10.
— (e) Ibid. 11. — (f) Joan. x, 33. — (g) Luc. v, 21. — (h) 1 Cor. vi, 17.

¹ Cod. Laur. dicat. — ² Cod. Laur. Dominus noster Jesus Christus. —

³ Cod. Laur. paries, et deinde vocabis. — ⁴ Cod. Cass. populum suum unum
a peccatis eorum. — ⁵ Cod. Laur. te Deum. — ⁶ Hic detractis pluribus
verbis inextricabilis est Cod. Cass. sed ex Cod. Laur. corrigitur. In priori enim
desunt hæc verba : non credebant; tu ab eo peccata dimitti; unde phrasis
sine sensu remanet. — ⁷ Cod. Cass. gloria. — Hæc verba videntur abundare.

jungit Deus homini unus Deus est¹. Humanæ leges²
intra triginta annos litigiosas omnes³ interimunt quæs-
tiones; et Christus circa quingentos annos nativitatis suæ
causas præstat. Ortus sui lites patitur; status sui continet
quæstiones. Hæretice, desine judicare Judicem tuum; et
adora in cœlis Deum tuum⁴, quem Deum Magus ado-
ravit in terris⁵.... Cui honor est et gloria, laus et impe-
rium in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO VII.

In Natali Domini I.

*Legitur hic Sermo in Cod. xi Montis-Cassini fol. 262, cum nomine S. Augustini, cui sine dubio vide-
tur tribuendus. Reperiuntur duo circiter numeri in
Appendicis Maur. sermone cxxiv, fol. 402; sed talis
similitudo non inficit hujus nostri auctoritatem, cum
e contra probabiliter ostendat illum esse verum Au-
gustini fœtum, qui in Appendice non nisi depravatus
habetur, cum nihil ex iis, quibus nititur Maurinorum
sententia, hic occurrat. Adde quod in Sermone nostro
laudetur liber iii Esdræ, et Scripturæ nomine de-
signetur, quod sententiæ Augustini apprime con-
venit, eundem librum, ut Scripturam, citantis in
opere DE CIVITATE DEI, libr. xviii, cap. xxxvi, ubi re-
fert factum aliquod depromptum ex capit. iii. In edi-
tione Maurinorum post sermonem cxcvii collocandus
est, et accipit numerum in Natali Domini xiv.*

¹ Sic Cod. Laur. Cod. Cass. habet solummodo : Qui se jungit Deus ho-
mini unus Deus est. — ² Cod. Cass. male legis. — ³ Cod. Cass. male ho-
minis. — ⁴ Tuam deest in Cod. Cass. — ⁵ Hic plurima desiderantur.

SYNOPSIS.

I. Jussio indicit loquendi angariam. II. Angaria beata quæ ad unitatem Trinitatemque perducit. III. Divinitas una et trina. IV. Trinitas auri comparatione illustratur. V. Unus Deus, non tres Dii. VI. Christus, incarnatus ex Virgine, pastor, ovis, et aries. VII. Christi Nativitas annuntiata Pastoribus. VIII. Incarnatio dominica idoneis testibus est confirmata. IX. Deus nasci voluit, ut mori posset et morte nos ab inferis salvare. X. Deus conceptus et natus ex Virgine semper immaculata. XI. Uterus Virginis Deo non indignus. XII. Virgo concepit immaculata, et peperit per virtutem omnipotentis Dei. XIII. Deus uteri contactu sedari non potuit, quia omnia munda mundis. XIV. Idem Eliæ et corvorum exemplo demonstratur. XV. Exemplo solis iterum confirmatur argumentum. XVI. Uterus Virginis in puritate factus. XVII. Locus ubi Deus Moysi apparuit sanctus fuit; quanto magis Mariæ uterus? XVIII. Filius Dei ut in fornacem ignis, ita in Mariæ uterum ingressus. XIX. Ex Virgine nasci potuit, qui sine semine germinare fecit virgam Aaron. XX. Virga germinantis factum narratur. XXI. Virgæ miraculum Virgini matri accommodatur. XXII. Immaculate Incarnationis modus evolvitur. XXIII. Virgo virga nucem peperit. XXIV. Adducuntur in confirmationem Isaiæ verba: « Exiet Virgo de radice Jesse, etc... » XXV. Ezechielis, necnon et rursus Isaiæ, et David testimonia. XXVI. Nasci potuit ex Virgine qui primoplasto costam sine passionis vestigio valuit subtrahere. XXVII. Christianis in miraculosa Nativitate lætandum.

I. SANCTUS hic cum declinat dicendi laborem¹, imperitiæ nostræ imponit pudorem. Sed nos postponimus totum pudorem, ne in hoc tanto devotionis nostræ conventu, imo veritatis ac fidei proventu, quo exhibuistis festivitati dominicæ Nativitatis honorem, male cautum videamus palpare torporem. Jussio nobis indixit angariam; charitas

¹ Credo hic agi de S. Paulo, cujus, ut probabile est, lecta fuerant hæc verba ex Propheta citata: *Generationem ejus quis enarrabit?* Isai. lxxviii, 8. Act. viii, 33.

elicit obsequium; dies exigit in prædicando frequentiam; sanctitas vestra provocat apparentiam.

II. Jussio, inquam, nobis indixit angariam, et videte quid Dominus dicat: « Qui te angariaverit mille passus, » vade cum eo alia duo^(a). » Cedo imperio; dominicæ sententiæ succumbo; judicio colla submitto; hic me ducit ad unum milliarium, ego tria offero. Cursum meum in Trinitate perficio. Ille vocat ad unitatem; ego cum illo pergo usque ad Trinitatem. Una est ergo et angariati et angariantis intentio, quia necesse est ut mecum eat qui me angariat. « Qui te angariaverit, inquit, mille passus, » vade cum illo alia duo. » O angaria beata, quæ non facit injuriam, sed perducit ad gloriam! Unum et duo; tria in unum. Quadra via venit ad patriam; quia per quatuor Evangelia Trinitatis capimus sacramenta. Ab uno ad tria pergimus, et cum per tria currimus, ad unum recurrimus. Sed in unitate quæ tria sunt non finimus. Ecce in hac via, qua pergimus, tres video manare fontes. En aures erexit hæreticus; quasi audivit quod vult; audiat ergo et quod non vult. Tres, inquam, video manare fontes, sed una vena est quæ in tribus exuberat; quia Trinitas in unitate redundat; ac sic, qui ex uno biberit, de omnibus bibit. Verumtamen nulla ratione se satiat, nisi ex omnibus bibat, ut eundem saporis gustum in vena unitatis inveniat.

III. Dictum illud Domini evidentius est: « Ite, docete » omnes gentes, tingentes eas in nomine Patris et Filii » et Spiritus sancti^(b). » Quod ergo est nomen Patris? Deus. Quod est nomen Filii? Deus. Quod est nomen Spiritus sancti? Deus. Deus unus, quia non dixit: « In nominibus, » sed « In nomine. » Unus Deus, Pater et Filius et Spiritus sanctus, Apostolo dicente, « Quia Dominus Deus

^(a) Matth. v, 41 — ^(b) Id. xxviii, 19.

» tuus, Deus unus est. Mediator autem unius non est, Deus
» autem unus est (a). » Quod individuum est in nominis
unitate, non discernitur in naturæ æqualitate. Ex Patre
Filius; a Patre Spiritus; in Patre Filius et Spiritus; in
Filio et Spiritus et Pater; totus Deus unus, Pater et Filius
et Spiritus sanctus. Nulla est in unitate divisio, nec ad-
mittitur in Trinitate discretio¹; nec est in alio (inferior) et
in altero potior, sed perfecta, et una, et integra in singulis
plenitudo. Ecce pergimus tria milliaria; non est ultra quo
pergat angaria.

IV. Adjiciamus tamen aliquid de comparationis exem-
plo in præjudicata fide, ut divinis frivola comparemus.
Si quis enim dubitat pluralem numerum in Deitate non
cadere, aurum mihi declinet in numero, quod pluralita-
tem penitus non admittit in nomine, cum varias divida-
tur in species, quæ vocabula diversa significant; ut puta
annulus, torques, brachiale, et cætera quæ una tantum
formantur ex massa auri; tamen naturam non amittit in
nomine, quia non mutatur in genere. Et annulus aurum
est, et torques aurum est, et brachiale aurum est. Tres
pone massas auri; omnes massæ aurum, hoc aurum,
unum aurum, totum aurum; aut declina pluraliter, si
potes. Aurum nihil habet in generis appellatione vocabu-
lum; et quod non debetur in nomine, non separatur in
genere, licet aliud audiatur in specie. Ita ergo et in Trini-
tate quodcumque dixeris Deus est. Patrem dixeris, Deus
est; Filium dixeris, Deus est; Spiritum sanctum dixeris,
Deus est. Deus autem unus est. Non admittit ergo Deitas
numerum, quia nihil habet Trinitas in natura diversum. Et
sicut non admittit numerum, ita non recipit incrementum.

(a) Rom. III, 30; 1 Cor. VIII, 4; Galat. III, 20; 1 Tim. II, 5, etc.

¹ Codex *dissertio*, cujus sensus non apparet, et error ex verbo præcedenti
discretio facile intelligitur

V. Possunt ergo, inquis, dii dici, si tres sunt in sub-
stantiæ unitate personæ. Absit a te, Christiane, ut quando
hac consideratione ducaris. Diabolus enim in origine
mundi principaliter in hac causa damnatus est, quia deos,
cum homines vellet decipere, subinduxit dicens: « Et
» eritis sicut dii (a), » cum dicere debuerit: » Sicut Deus. »
Futuram enim viam sternebat idolis, qui repudio dejectus
fuerat unitatis. Sive enim hoc de Patre et Filio et Spiritu
sancto, sive de ipsis hominibus tanquam diis futuris
dixit, utrobique mentitus est, origo mendacii. Et si deos
dicimus, quid inter Christianum gentilemque intererit,
qui multos deos credit; et alios majores, alios minores
esse confingit; et ab uno Deo vero erratica vanitate des-
ciscit? Si hoc in Christiano deprehenditur, quid in gentili
damnatur? duos autem vel tres deos ille asserat, ille de-
fendat, qui contra canonis auctoritatem non admittit in
Patre et Filio et Spiritu sancto unitatem: et in ipsa uni-
tate inseparabilem dividit Trinitatem; et cum separat
Trinitatem, interficere nititur veritatem; et dum dicit
unum esse majorem, alium vero esse minorem, per falsi-
tatis gradus inducit in ipsa Divinitate diversitatem; quæ
si viget (*sic*) tempore et merito, non æqualis natura, sed im-
par est. Nobis autem, ut diximus, unus Deus, Pater et Fi-
lius et Spiritus sanctus. Gradum non admittit æqualitas,
nec diversitatem recipit unitas, nec degenerat in nomine
et natura Divinitas.

VI. Verum quid ego in altitudine disputationis adduc-
tus, fastigia metuenda pertingo? Aliud est nobis pro festi-
vitate diei dicendi propositum. Omittamus interim illa
quæ in sacramentis arcana sunt. De his, quibus dominica
est Incarnatio peracta tractemus. Hodierna enim die,
Fratres mei, exultaverunt Angeli; fremuerunt cœli, resul-

(a) Gen. III, 5.

taverunt elementa mundi, lætati sunt inferi, quorum ergastulis tenebantur, mortis compede et ditione captivi. Lætentur ergo hodie populi christiani, quia natus est in carne Dominus mundi, et deletum est elogium hominis primitivi. Natus est Dominus in carne vera, et victa est in hac Nativitate natura, quia Virgo concepit, et peperit illibata, et facta est mater vera, quæ permansit virgo perpetua. Natus est hodie Dominus; redemptus est mundus, et elisus est diabolus. Et videte rem miram. Natus est hodie agnus, et fugatus est lupus. Natus est hodie agnus, et annuntiatus est Pastoribus pastor bonus et agnus; pastor ad custodiam, agnus ad victimam. Et quia agnus dicitur, et aries et ovis esse perhibetur. Ipse est enim aries qui tenebatur in spinis cornibus, cum immolendus Isaac beatus fuisset oblatus¹. Ille denique subtractus est neci, hic affixus est cruci. Ille ligatus vinculis super ligna jacuit; Christus affixus clavis in cruce pependit; et portavit coronam spineam, cum iret ad victimam, qui jam habuit coronam ex pretiosis lapidibus, pretiosam manu Patris, artificio pietatis intexam. Arietis quippe omnis virtus in fronte est; et nobis fortitudo omnis in cruce qua signamur in fronte. Ac perinde quod per figuram Judæa signabat in postibus, nos habemus in frontibus, pro quibus agnus innocens docetur occisus. Arius ergo secundum constantiam, agnus juxta innocentiam. Et quamvis diversi sexus sunt in animantibus istis, tamen est natura generis in unitatis æqualitate conformis.

VII. Natus est ergo hodie in carne Deus, et « Claritas » Deo annuntiata est in excelsis, et pax in terra hominibus bonæ voluntatis (a). » Claritas Deo præstituitur ad

(a) Luc. II, 14.

¹Vide comparisonem Isaaci cum Christo in lib. II. contra Maximum Arianum, n. 9; et Enarrationem in Psal. xxx, n. 9.

triumphum, et hominibus, qui dudum cum Deo habebant divortium, pacis redditum est sacramentum, et luctum accepit diabolus sempiternum. « Fuerunt autem, inquit, » Pastores in illa regione pernoctantes et custodientes » nocturnas vigiliis super gregem suum. Angelus autem » Domini astitit illis, et claritas Dei circumfulsit illos; et » timuerunt Pastores timore magno nimis. Et dixit illis » Angelus: Ne timueritis; ecce enim annuntio vobis gaudium magnum quod erit universæ terræ: quia natus est » vobis hodie Salvator, qui est Christus Dominus, in civitate David. Et hoc vobis signum: Invenietis infantem pannis involutum, et positum in præsepio (a). » Ite, ite, Pastores, ad stabulum; currite celeres ad præsepium; ibi invenietis hodie agnum natum, gaudium nostrum, obiectum, ex peccatis nostris, sordidorum involuero pannorum; qui non pro unius populi liberatione voluit mactari, sed pro cunctis debebat gentibus crucifigi. Infans in præsepio, juvenis pependit in ligno.

VIII. Nativitatis dominicæ « Sacramentum, quod juxta » Apostolum, manifestatum est in carne, justificatum est » in Spiritu, visum est Angelis, prædicatum est gentibus, » creditum est in hoc mundo, assumptum est in gloria (b); » quod Patriarchæ susceperunt, Prophetæ ante testati sunt, Angeli fundaverunt, Apostoli firmaverunt, Martyres patientiando confessi sunt, factis veritas docuit, fides nostra probavit, virtus implevit, et ad nos usque per gratiam divini sacramenti transivit. Habemus hujus fidei testes idoneos, assertores probatos, et Apostolos magistros. Quod enim videri non poterat in Deitatis majestate, innotuit evidenter in carnis humilitate; et quod celabatur sapientibus in virtute celesti, revelatum est parvulis in infirmitate carnali; et ut erigeretur infirmitas, celestis est hu-

(a) Luc. II, 8-12. — (b) I Tim. III, 16.

miliata sublimitas. Sed ita est humiliata Divinitas, ut non amitteret quod habet in natura veritatis, et tamen virtutem sumeret infirmitas ex commercio Divinitatis.

IX. Factum est ut Evangelista testatus est; virtus infirmitate enieuit. Deus carnem ita ex Virginis matris vulva suscepit, ut non præeunte seminatione carnali caro existeret, sed ex operatione cœlesti et conjunctione Verbi; et cum, nimio affectionis desiderio, vult hominem reparare, hominem reformavit in homine, et virginem carnem assumpsit ex Virgine. Amavit te Homo-Deus, et fecit se, propter te, hominem Deus. Suscepit te, et subiecit se, Apostolo dicente: « Se ipsum exinanivit, formam servi accipiens, in similitudine hominis constitutus, et habitu inventus ut homo. Propter quod et Deus exaltavit eum et donavit ei nomen quod est super omne nomen (a). » Inanivit se, et implevit te: inanivit se claritate, et implevit te. Inclinauit se, et erexit te. Inde denique per Spiritum sanctum Propheta psalmidicus cantavit: « Domine, inclina cœlos, et descende (b). » Descendit ad te, ut tu ascenderes ad eum; et tantum inclinavit se, ut qui mori non norat ex se, moreretur pro te, sed tamen ab se, quia nisi vellet mori, mors ei non poterat dominari; et nisi hodie vellet nasci, non posset teneri conditione carnali. Voluit ergo nasci, ut vellet et mori. Quia nisi primum carnem libens subiret, in secundo, nulli se passioni subiceret; nec mors ad eum posset accedere, nisi vellet carnem, quæ habet conditionem moriendi, suscipere. Sed neque ipsa caro mori posset, nisi voluisset, ipso dicente: « Pono animam meam a me, et nemo auferet eam a me; sed ego pono eam a me. Potestatem habeo ponendi animam meam; et potestatem habeo iterum sumendi eam (c). » Nobis autem non prodesset, nisi mori voluis-

(a) Philip. ii, 7. 9. — (b) Psal. cxlvi, 5. — (c) Joan. x, 17, 18.

set, quia nisi mori voluisset, homo ad æternitatem pristinam non rediisset. Mortuus est ergo quia voluit; sed hominem, qui mortuus fuerat, ad immortalitatem ex sua morte transvexit. « Inclinauit ergo cœlos et descendit (a). » Captivavit inferos, et ascendit, Apostolo dicente: « Captivam duxit captivitatem (b). » Interea non dixit, Captivatorem, sed « Captivitatem: » imo vero captivatorem, quia captivitatem. Et quam captivitatem? mortem. Occidit ipsam litteram, et perdidit magister sceleris scholam. Exarmavit armatum, eripuit illi gladium suum, et duxit captivatorem cum ipsa captivitate captivum. Hoc Scriptura testatur dicens: « Ibit mors et egredietur; et diabolus ante pedes ejus stetit (c). » Qui ergo ante pedes victoris stetit victus, quomodo possit stare, nisi captivus? « Inclinauit cœlos et descendit » ad mundum. Captivavit diabolum, et ascendit in cœlum; ut qui est per naturam regnator in cœlis, esset per carnem dominator in terris, et per mortem fieret triumphator in inferis, Apostolo dicente: « Ut omne genua curvetur, cœlestium, terrestrium et infernorum (d). Et: Ad hoc Christus mortuus est et resurrexit, ut et mortuorum, et vivorum dominetur (e). »

X. Natus est Deus ex utero Virginis, ex intemerato connubio, ex puro matrimonio; sine semine viri, sed ex semine Verbi; et in forma servi, qui ante sæcula, natus est ex Deo¹ in forma Dei. Et ut servus fieret dominus, Dominus ipse factus est servus. Sed totius hujus mysterii opus suscepit virgineus uterus; formavit Spiritus sanctus. Exivit homo Deo plenus, qui tamen et homo esset et Deus, ut ait Apostolus: « Utrumque unum (f), » caro scilicet et Verbum, discreta natura, sed per voluntatem Dei concreta

(a) Psal. xvii, 10. — (b) Ephes. iv, 8. — (c) Habac. iii, 5. — (d) Philip. ii, 10. (e) Rom. iv, 9. — (f) Ephes. ii, 14.

¹ Codex male ex eo.

substantia; ut quæ erant ante duo diversa, in unionem fierent nativitatis hujus fibula sociata. Uterus tamen Virginis officina hujus sacramenti fuit. Quæ ita partum, sicuti concepit, emisit, et quæ virum in conceptu non admisit, virum æque sine ullo detrimento pudoris emisit. Nec passa est masculum virum¹; virum scilicet in virtute divina et humana fragilitate concretum; sed Deum in virtutibus et operatione perfectum, apostolo Petro dicente: « Jesum Nazarenum virum a Deo ostensum in vobis (a). » Hinc Esaias propheta: « Ecce, inquit, Virgo concipiet et » pariet filium (b). » Virgo est igitur quæ concepit, Virgo quæ peperit. Conceptum sine præjudicio² partus incorruptibilis subsecutus est; quia sequens naturæ processus, ex priori sumpsit originem. Habuit enim Deus Filius nostræ similem partitudinis exitum, sed similem non potuit habere conceptum. Humanus enim partus ex corruptione concipitur; in partu vero Filii Dei, mater intacta servatur. Mater est enim facta cum peperit, et virgo intemerata concepit. Ex semine Verbi prægnata divinitus, partum sine detrimento pudoris emisit; quia virgo concepit et peperit. Sensit Virgo partus legem, sed genitalem conceptus non pertulit passionem; et insensibilis conceptionis ingressus sensibilem exitum habuit; sed corruptionis injuriam mater intemerata non sensit. Coëunt igitur in foedera sanctitatis virginitas et Divinitas. Virgo obtulit mentem, Verbum exhibuit incorruptionem; illa animi et corporis sanctitatem, Verbum pudoris integritatem, et perennem virginitatem. Inde est quod Angelus dixit: « Benedicta tu » inter mulieres (c), » quia jam benedicta fuerat inter virgines. Hanc enim sibi vindicant beatæ matres, hanc sanctæ amplectuntur et virgines. Inter matres, virgo est;

(a) Act. II, 22. — (b) Isaï. VII, 14. — (c) Luc. I, 42.

¹ Hic desse quedam videntur. — ² Codex male sine iudicio.

inter virgines, mater est; quia concepit et peperit, et virgo esse non desiit. « Benedicta tu inter mulieres; » quia cum esset futura mater, non erat sensura quod mulier.

XI. Sed indignus est, inquit hæretici, uterus Deo; et immortalem Deum non potuit generare mortalis; quia stultum est credere de parvis magna proferri, et de minimis ingentia procreari. Jam si tibi, quisquis es, Perfide, ex temporalibus rebus ostendero¹ plus esse quod nascitur, ab eo qui generat, et magnificentius esse quod profertur, ab eo ipso qui profert, blasphema tibi claudentur ora; et veluti offas accipiens, Impudens, oblatrandi amittes licentiam. Quæro ergo ex te quid tibi præstantius videatur, mel aut apis; musca an cera. Si comparisonem facis, quæ conficit, vilis est; et plus est ipsa, quam conficit ore, confectio: et pretiosiora² sunt mella quam musca; et pulchrior est in opere, quæ deformis invenitur in corpore. Casta tamen mater producit examina liberorum, quæ nec concubitus pertulit nec maritum; et favum exhibet dulcedinis, quæ in corpore taxatur pretio vilitatis. Accipe adhuc aliud: aurum de terra nascitur, et plus est terra quod nascitur de terra; sericum texit aranea, et plus est sericum quam aranea; ostrea expuunt margaritam, et plus est margarita quam ostrea; tinguntur lanæ conchiliis, et vilia sunt conchilia ipsa, cum sit purpura pretiosa. Ex visceribus montium pretiosi lapides excluduntur, in quorum comparisonem totus ipse mons vilis est, quia unius gemmæ pretium meritum cujuslibet montis excedit. Ecce in visceribus petrarum gemmæ fulgor tenetur inclusus; inde idem prosatus, et non aliunde conceptus; et multo minus est qui gignit, ab illo qui gignitur. De inferioribus tamen superba nascuntur; de modi-

¹ Cod. male extendero. — ² Id. pretiosa.

cis magna; de sordidis pulchra; de vilissimis pretiosa procedunt. Quid ergo indignum judicas Domino Virginis uterum? aut non putas potuisse ex homine nasci Hominem-Deum, cum in rebus, quarum mentionem fecimus, plus esse videas nascentium privilegium meritorum. Quoties autem contigit ut ex plebeio imperator, ex laico nasceretur episcopus, et ille fieret dominus patris sui, hic pater genitoris sui; ille dominus mundi, hic pater populi christiani? Quin imo hæc te maxime rei magnitudo sollicitet et invitet, quia virgo concepit, virgo peperit, virgo permansit, et virgo semper esse non desinit. Virgo ante conceptum, virgo post partum, et virgo permanet in æternum.

XII. Frustratum est in Nativitate Domini argumentum sæculi, et sapientia terrenæ disquisitionis evanuit. Quod enim est argumentum sæculi? Si peperit, inquit, cum viro concubuit; et quasi ratione non videtur abhorreere quod dicunt, siquidem et Apostolus dixerit: « Neque natura ipsa docet vos (a). » Sed vicit argumentum sæculi, exclusit naturæ legem naturæ Creator. In illo enim conjectura queritur, in isto Omnipotentis virtus et magnitudo tractatur; et ubi virtus, nihil de exemplo præscribitur. Quare? quia Apostolus e diverso dixit: « Qui vocat ea, quæ non sunt, quasi sint (b). » Quod est argumentum Dei? Virgo peperit, et cum viro non concubuit; quia Verbum carnem factum mater perfecta generavit. Sed stultum, inquit sæculum, credere potuisse parere, quam cum viro negaveris concubuisse. Sed hoc est quod nos maxime in hac sacramenti admiratione confortat; ut in sacramento sim sapiens, ut sæculo stultus inveniar. Scriptum est enim: « Apprehendam sapientes in astutia eorum (c). » Et iterum: « Dominus novit cogitationes sapientium,

(a) 1 Cor. 11, 14. — (b) Rom. 14, 17. — (c) 1 Job, 5, 13; et 1 Cor. 13, 19.

» quoniam vanæ sunt (a). » Quibus concinens apostolus Paulus ait: « Ubi sapiens? ubi scriba? ubi conquisitor » hujus sæculi? Nonne per stultitiam infatuavit Dominus » sapientiam hujus mundi? Etenim non cognovit mundus per sapientiam Deum. Placuit enim Deo per stultitiam prædicationis salvos facere credentes (b). Quod » ergo stultum sæculi est, hoc sapientia Dei est (c); ut per » sapientiam Dei reprobetur sapientia mundi (d). » Quæ cum sophismatum syllogismis in astutia vanitatis putat se posse proficere, non intelligit virtutem Dei per omnipotentiam, quæ vult posse perficere. Omnipotenti enim non potest de eo quod fecerit, ut diximus, in rebus naturisque præscribi; quia quod fecit, ante non fuit: sed nec de materia ulla protulit et sic fecit; sed « Dixit et facta » sunt, præcepit et creata sunt (e), » quæ ante non fuerant. Cui ergo subest facere quod non est, ex eo quod jam est¹, quod vult facere non potest? Ubi intercedit² conjunctio viri, generationis profectus ex semine est; licet hoc in sterilibus foeminis vacuetur, in quibus vacat affectus seminis, si non interveniat munus auctoris. Ubi autem opus virtutis auditur, nihil illic comparisonis admittitur; quia quod divina virtus perficit, comparisonem de mortalibus non admittit; quia si comparatur exemplo, non erit singulare, et caret miraculo, quod non habet novitatem.

XIII. Sed putas Deum, Incredule, ex contactu uteri potuisse foedari? Non quidem consentio sacrilegio tuo, sed respondeo blasphemio tuo. Si enim hoc ex vase illo cordis tui inquinatissimo ructasti, non esse tibi incognita Apostoli illa sententia debuit, qua dictum est: « Quia omnia

(a) Psal. xciii, 11; et 1 Cor. 13, 20. — (b) Id. 1, 20, 21. — (c) Ibid. 25. — (d) Ibid. 19. — (e) Psal. cxlviii, 5.

¹ Codex male non est. — ² Id. perperam inter. — (b) — (c) — (d) — (e)

» munda mundis (a). » Et si mundis omnia munda quæ videntur in mundo, quanto magis Deo munda sunt omnia, qui mundus fecit omnia munda. Sic enim scriptum est: « Et vidit Deus omnia quæ fecit, et ecce valde » bona (b). » Et si bona omnia, consequenter et munda. Sed cum nos male utimur rebus mundis a Deo factis, quæ erant munda nobis facta sunt immunda vel turpia. Sic enim alibi de animantibus dictum est: « Immunda erunt » vobis (c). » Hoc est dicere: « Vobis erunt immunda, » non mihi, in personam statuens, non revocans ad naturam; et ascribens vitio utentis, non instituto imputans Creatoris. Nam et vinum natura bonum est, sed ebrioso malum est; et mel bonum et dulce est, sed causario contrarium atque inimicum est; et « Lex bona est (d), » ut dixit Apostolus, sed si quis ea jure utatur; quia qui ea jure non utitur, non utitur, sed abutitur. Non ergo ista omnia immunda fecit natura, sed causa, quia interdicta sunt. Interdicta sunt specialiter, non maledicta generaliter, nec absoluta fuit rerum illa damnatio, sed personæ mandata temporaliter prohibitio. Sed hoc probavimus testimoniis; doceamus exemplo, et munda esse quæ dicuntur immunda monstramus. Omnibus notum quibus eVectus Elias venerabilis gerit in sæculo peregrinum, ut per gradus laurigeros triumphorum, singulari de mundo transcurso, ad paradisi tetenderit commeatum, sanctitate plenus, virtute perfectus, cæli conscius, æterni memoris inquilinus: Elias, inquam, ille venerabilis currus ignei vector illæsus, et intrepidus quadrigæ flammigerantis auriga, qui in carne mortali per ignem transivit in ignem. In paradysum enim docetur esse transvectus, et quoniam paradysus, ejecto homine, verus est ignis ambitus, vehiculum accepit ignis, ut flammam ignei possit superare custodis.

(a) Tit. 1, 15. — (b) Gen. 1, 31. — (c) Deut. xiv, 7. — (d) 1 Tim. 1, 8.

« Et ascendit, inquit, Elias in commotionem quasi in cœlum (a), » sed quasi in cœlum, non in cœlum. « Nemo enim » ascendit in cœlum, nisi qui descendit de cœlo, Filius » hominis qui est in cœlo (b). » Sed non prætereamus hoc testimonium, ubi maxime intervenit dominicum sacramentum. « Nemo, inquit, ascendit in cœlum, nisi qui » de cœlo descendit, Filius hominis qui est in cœlo. » Ecce in terra est, et cœlo non deest; apud Patrem est, et in cœlo est; in utero totus est, et in cœlo totus est; et apud Patrem totus est¹. In utero interior, in sæculo exterior, apud Patrem superior. O magnum Deum ubique diffusum! Implet uterum, continet mundum, possidet cœlum.

XIV. Sed ad propositum redeamus. Dixit Dominus ad Eliam: « Vade ad torrentem, in cymarro Charath, » qui est ad faciem Jordanis... Et corvi afferebant ei » panes mane et carnes meridie; et de cymarro bibebat² » aquam (c). » Est-ne hinc ulla contentio, et quod vocetur in dubium? Quis sanctum virum corvis ministrantibus pastum et officio immundi volucris adnutritum³ inficietur impietas? At ego teneo illam Domini sententiam generalem qua cautum est: « Quia quidquid tetigerit immundus, » immundum est (d). » Ecce corvus panes attulit, corvus carnes advexit, et immundum non potuit esse quod tetigit⁴; nec immundus factus est qui accepit. Probavit Apostolus qui dixit, « Quia omnia munda mundis (e); » et utique adhuc illis temporibus, hæc vigeant quæ de animantibus cavebantur. Nolo interim de carnibus, quales fuerint disputare, quæ etsi esse poterant licitæ, tamen ex contactu immundi alitis fiebant, præscripto legis, im-

(a) 4 Reg. 11, 11. — (b) Joan. 11, 13. — (c) 3 Reg. xvii, 3-6. — (d) Num. xix, 22. — (e) Tit. 1, 15.

¹ Vide Tract. in Joan. xii, n. 8; et Serm. cccxiv, n. 9. — ² Codex male bibat. — ³ Id. pasto, et postea ad natatum. — ⁴ Vide lib. xxxi. contra Faustum, cap. 1-14.

mundæ: «Quia quidquid tetigerit, dictum est, immundus, » immundum erit (a). » Sed immundum sancto viro nihil esse potuit, in cuius persona præscriptum generale cessavit; ac proinde ostenditur personale esse quod cavebatur in animantibus singulis, quod per meritum utentis irritum perducitur in corvis; nisi quia audivit corvus quod non vult audire Judæus. Ille audiendo factus est mundus, Judæus non audiendo remansit immundus. Probavit Apostolus qui dixit « Quia omnia munda mundis. » Immundum ergo esse non potuit, quod immundus corvus tetigit; et uterum immundum esse potuit quem Christus implevit? O interea corvos ministros ubique devotos! nigros in colore, sed candidos in timore; immundos in nomine, sed mundos in opere. Emundavit tandem corvus culpam suam, et reversus est ad obedientiam; tunc enim exiens de arca, non rediit; nunc pastus necessarios servo Dei opportunus obsonator exhibuit.

XV. Sed putas immundum fuisse uterum Virginis, ut ad rem, de qua loquimur, redeamus; accipe ergo rationem de simili exemplo, qui dubitas, qui indignum Deo putas uterum, aut ex utero Deum ullum contagium contrahere potuisse. Sol mundum uniformi claritate collustrat; et diversus in singulis effectus invenitur. Ceram solvit, indurat lutum, stercora discoquit, cœnulentia desiccat; et ita radios suos per diversa jaculatur, ut ex his, quæ vi sui ardoris exsuccat, penitus nesciat inquinari. Deus ergo inquinari posset ex utero, cum sol non inquinetur ex cœno? aut Christus contaminaretur ex vulva, cum sol non inficiatur ex cloaca? Verumtamen etiam immundus ex origine sua possit credi ille uterus, sed ingressu Dei factus est mundus. Ubi enim totam Virginem virtus Altissimi obumbraverat, ubi Verbum se incorruptibiliter incorporabat,

(a) Num. xix, 22.

ubi Spiritus sanctus membra plasmabat, immundum esse quid poterat, cum ex conversatione Verbi quidquid immundum credi potuit, sine dubio posset repente mundari? Et si immundam secundum legem in profluvio sanguinis mulierem tactu fimbriæ ipsius emundavit, eodem Deo uterum ingresso, etiamsi uterus naturaliter esset immundus, mundari non potuit?

XVI. Huc accedit quia uterus Virginis fuit sanctus, mundus, purus, illæsus, illibatus, sicut ab artifice Deo factus, ita artificis ipsius majestate repletus; in quo agnovit integrum opus suum Deus; de quo exivit Deus, quasi novus maritus de thalamo suo. Novus enim maritus carnis exivit de puro thalamo ventris, et parvæ sanctitatis putatur hic uterus, ut Deus¹ quem ferre non poterat totus mundus, in visceribus ejus teneretur inclusus?

XVII. Apparuit² Dominus sancto Moysi in monte Choreb, cum rubus igni arderet et non arderet; et flamma spinas lamberet et non cremaret. Væ vobis, peccatores, qui hæc prætereuntes auditis! ardet flamma, et non comburitur spina. Arsura sunt corpora in gehenna et non finitur in ardente substantia, sicut non finitur et poena. Et vox ad eum talis emissa est: « Moyses, Moyses, solve » calceamentum de pedibus tuis; locus enim, in quo stas, » terra sancta est (a). » Si ergo terra illa sanctificata est quia ibi Moysi majestas apparuit, quanto magis sanctificatus est uterus in quo ipsa majestas intravit? Ecce intrat in tenebris lucerna, et splendore suo lucere facit totam domum. Intravit lumen verum, id est Deus, in uterum, et fecit uterum sanctum. Sanctus ergo ille uterus fuit, in quem Sanctus intravit, sanctificavit, et sanctus sicut

(a) Exod. iii, 5.

¹ Cod. male *Deum*. — ² Vide Serm. vi et vii.

intravit, exivit, Angelo dicente: « Propter quod et qui » ex te nascetur Sanctus, vocabitur Filius Dei (a). »

XVIII. Absit ergo, absit ut dedignaretur intrare in uterum Virginis, qui non dedignatus est intrare in caminum ignis ardentis, teste Nabuchodonosor, qui ait: « Nonne » tres viros misimus ligatos in medio ignis ardentis? Et » quomodo video quatuor viros solutos et deambulantes » in medio ignis, et corruptio nulla in eis? et similitudo » quarti similis est Filio Dei (b). » Qui ergo intravit in fornacem ignis ardentis¹, ipse intravit in uterum Virginis permanentis. Quis est qui intravit in fornacem ignis? Filius Dei. Quis intravit in uterum Virginis? Filius Dei. Illinc excussit flammam, hinc exclusit naturam. Sicut ergo arsit in fornace ignis et non combussit, ita exivit ex vulva Virginis et nihil corruptit. In fornace ignis, pro tribus pueris eruendis intravit; pro toto mundo redimendo in uterum Virginis intrare non debuit?

XIX. Sed contra naturam, inquit Judæi, Virgo parere non potuit? O impudentia singularis! semper cadit, et nunquam cedit. Et si ille non cedit qui semper cadit, multo magis veritas non cedit, quæ nunquam cadit, et semper vincit, Scriptura dicente: « Veritas vincit, et in- » valescit, et vivit, et obtinet in sæcula (c). » Contra naturam, inquit, parere Virgo non potuit. Putaverunt sane ex parte aliqua nobis rapuisse³ victoriam. Ecce igitur provocamur ad pugnam; sed nihil metuam, nihil verebor; jam enim sauciatus est iste qui provocat. Contra naturam, inquit, parere Virgo non potuit; ergo contra naturam

(a) Luc. 1, 35. — (b) Dan. 11, 91, 92. — (c) 3 Esdr. 14, 38.

¹ Vide Quaest. in Vetus Testamentum tom. III, Appendicis Maurinensis fol. 146, littera D. — ² Vide Sermonem CCXLV, tom. V Appendicis fol. 401, n. 3. —

³ Codex *parasse*; non est sensus; erravit sane amanuensis ponendo *parasse*, loco verbi *rapuisse*.

in tabernaculo Testimonii, sacerdotis Aaron virga floribus tunc absque naturali adjutorio germinavit. Non enim suggestus seminis inerat, non radices, non altricis terræ genitales succi aderant. Quod etsi in natura virga habuit, abscissa stipitibus¹ retinere non potuit. Et tamen illic cum deessent universa jura naturæ, protulit virga quod nec succo, nec semine suggeri potuit, nec radice.

XX. Sed forsitan aliquibus facti hujus historia videtur ignota; breviter dicam. Cum Chore, Dathan et Abiron adversus sanctum Moysen et Aaron, sibi sacerdotium vindicarent, et contra dispositionem Dei vellent noviter in sacrilegum schisma prorumpere, hiatu terræ descendentes absorpti, viderunt sua funera perituri, et contra rerum opinionem, ante sunt sepulti quam mortui. Aperta faucibus glutivit terra sacrilegos, et insatiabilis hiatus non recepit quos servaret, sed rapuit quos² puniret. Merserunt ad inferos viva corpora, et ita est in miseris poena grassata, ut quæ solent morientium esse solamina, ipsa illis poenalis fieret sepultura; nec mortuos aggestus terræ obruit, sed vivos poena sepelivit. Illis ergo auctoribus absorptis, et gregalibus eorum divino incendio concrematis, ita enim scriptum est: « Aperta est terra, et deglutivit Dathan, et » cooperuit super synagogam Abiron, et exarsit ignis in » synagoga eorum (a); » jubet Dominus sancto Moysi de singulis tribubus virgas afferri. Allatæ duodecim virgæ, inter quas etiam una erat de tribu Levi, quæ Aaron fuerat sacerdotis, positæ sunt a sancto Moyse in tabernaculo Testimonii. Alia die invenitur virga Aaron produxisse flores et frondes, et peperisse nuces.

XXI. Libet igitur hoc tantisper exemplum cum perfidia comminisci, ubi maxime figura intervenit sacramenti.

(a) Psal. cv, 17, 18.

¹ Codex *male spiritibus*. — ² Id. quod.

Virga ecce protulit quod virga non habuit¹. Non radicata plantario, nec defossa sarculo, non animata succo, nec fecundata seminario, non mersa exculto² arvo, et tamen germinavit in flore, fructificavit in fronde, et fructus dedit quos non habuit in radice. Et cum jam totum perdidisset quod habebat ex arbore, utpote quæ esset abscisa ad testimonium tamen præcipui sacerdotis, virga exhibuit quod naturalis origo non habuit: quia contra naturam nuces concepit et peperit. Virgo ergo non potuit contra naturam Dei Filium generare? Ecce ego dicam tibi quemadmodum Virgo concepit et peperit; tu mihi ostende qualiter virga omni suggestu naturæ vacua germinavit. Sed procul dubio nec conceptum poteris virgæ explicare, nec Virginis partum. Si ergo non poteris dicere quemadmodum virga peperit nuces, Virginem poteris dicere quemadmodum concepit et peperit veritatem? Accipe ergo dominicæ Incarnationis effectum, quia virgæ parentis non potes explicare mysterium.

XXII. Veni ad me, et dicam tibi quod intus audiivi. Pudore hic, non ratione conturbor, et volo in sermone esse verecundiam, dummodo non sit in fide periculum. Da veniam, Christe, et parce ori meo, quia Incarnationis tuæ mysterium temerarius narrator attingo³; et tu quidem clausum dimisisti uterum tuum, sed nobis permisisti aperire incredulis Evangelium tuum. Dicam tandem quod in cubiculo naturæ conficitur. In vulva Virginis genitalis sanguis, et germinans humor⁴ fuit. Huic sanguini vel humori Verbum se velut coagulum miscuit, et sanguinis vel humoris substantia congelata carnem fecit. Accessit Spiritus sanctus, et hæc quæ fuerant gelata, et Verbi quodam glutino commassata, formavit; formata distinxit; et formam

¹Vide Serm. cccxlv, n. 3. — ²Cod. *excultali*. — ³Assolet sanctus Doctor in enucleandis quæ difficilia sunt, Deo se commendare, ut sæpius in scriptis authenticis videre est. — ⁴Codex male *gineus*.

hominis, qua Deus inclusus in lineamentis suis tenebatur, explicuit. Ecce habes quemadmodum Virgo concepit. Si quæris qualiter et peperit, dicam tibi: ita peperit sicut ante concepit; quia qui uterum insensibiliter intravit, incorruptibiliter sicut intravit, exivit. Nam, ut agnoscas verum ordinem officii naturalis, Virgo peregit tempora pariendi, virga non habuit tempora germinandi. Illa enim, decursis novem mensibus, peperit: virga intra triduum, quod in natura non habuit, germinavit. Ecce ipse primus homo nec patrem docetur habuisse nec matrem: ex limo enim terræ factus est quæ non haberet originem. Quomodo ergo corpus factum est sine semine? quomodo caro extitit sine carne? Ex vulvâ tamen quodammodo exivit terræ, et nihil tamen consumptum est in matrice. Unde ne dubites quin si in rem præsentem te hujus comparisonis induco, nulla tibi nascatur in hac assertionem cunctatio. Solis radius specular penetrat, et soliditatem ejus insensibili subtilitate pertrahit; et videtur intrinsecus qui extat extrinsecus¹. Nec cum ingreditur dissipat, nec cum egreditur violat; quia et ingressu et egressu ejus specular integrum perseverat. Specular ergo non rumpit radius solis; integritatem Virginis ingressus aut egressus vitare poterat veritatis?

XXIII. Sed quid ulterius moror? Audiatur Christianus quod non vult audire Judæus, ut hic proficiat redemptus, ille deficiat induratus. Vere illa Aaron virga Virgo Maria fuit, quæ verum sacerdotem concepit et peperit, de quo dictum est: « Tu es sacerdos in æternum (a). » Superiori versu jam dixerat « Virgam potestatis suæ emittet Dominus ex » Sion (b); » nam quod et nucem peperit, imago dominici corporis fuit. Nux enim trinam habet in sua unione substantiam; corium, testam et nucleum. Per corium, caro,

(a) Psal. cix, 4. — (b) Ibid. 2.

¹Vide Serm. cccxlv Appendicis Maurinensis, n. 3, 4 et 5.

per testam ossa, per nucleum, interior anima. Sed hic in corio nucis carnem significat Salvatoris, quæ habuit in se asperitatem vel amaritudinem passionis; in nucleo, interiorum dulcedinem Deitatis, quæ tribuit pastum, et luminis subministrat officium; in testa, lignum medium interserens crucis, quod non discrevit id quod intus et foris fuit, sed magis quæ terrena et celestia fuerant, mediatoris ligni interpositione sociavit, Apostolo dicente: « Quia » pacificavit per sanguinem crucis suæ, siue quæ in cœlo » sunt, siue quæ in terra (a). » En, Judæe, virga tua Virgo est nostra.

XXIV. Si quidem ethymologiam hujus nominis retrac-temus, virgo quasi virga; a virga virgo¹. Jamque intelligant ipsa sibi convenire vocabula, cum unius litteræ differentia, hoc videatur virgo sonare quod virga. Volunt autem nosse a virga Virginem designatam? Audiant quod Esaias hic dicat: « Exiet, inquit, virga de radice Jesse (b). » Virga est de genere Jesse; Jesse pater David; ex genere David virga, quæ virga Maria fuit. Neque enim de homine Jesse lignum, id est virga, potuit germinare. Non ergo de Jesse exivit virga, sed Virgo Maria, quæ generi secundum carnem originique respondens, caro fuit quæ virga fuit, sed virgo fuit, quæ virgo concepit et peperit. Ac ne (non)² putent de David fuisse prædictum, ratione temporis excludantur. Quando enim hoc Propheta dixit, jam David mortuus erat. « Exiet, inquit, virga de radice Jesse, » in quo futurum tempus non præteritum designavit. « Exiet » enim inquit, non, « Exivit. » Denique quod sequitur auscultent: « Exiet virga de radice Jesse, et flos de radice » ejus ascendet (c). » Flos iste caro est Domini³, quæ

(a) Coloss. 1, 20. — (b) Isai. xi, 1. — (c) Ibid.

¹ Codex male *virginem*. — ² Non hic videtur abundare. — ³ Vide Sermonem in de Symbolo ad Cathecumenos n. 4.

nata sine vitio humani seminis, florentem per omnia pulchritudinem retinet societatis. « Et flos, inquit, de » radice ejus ascendet, et requiescet super eum Spiritus » Domini (a). » Super quem? Scilicet super florem. « Spi- » ritus sapientiæ et intellectus, Spiritus consilii et fortitu- » dinis, Spiritus scientiæ et pietatis, et Spiritus timoris » Domini replevit eum. Non secundum gloriam judicabit, » neque secundum loquelam redarguet, sed judicabit » humili judicio, et redarguet gloriosos terræ. Et percu- » tict terram verbo oris sui, et spiritu per labia interficiet » impium; eritque justitiæ præcinctus lumbos suos, et » veritate involutus latera (b). » Et paulo post: « Et erit, » inquit, in illa die radix Jesse, et qui exurget princeps » esse gentium, et in nomine ejus omnes gentes spera- » bunt (c). » O florem regem! O florem judicem! Sicut ergo virga illa, non virga, sed Virgo est, sic et flos ille, non flos virgæ, sed caro est. Quæ florem quidem peperit, et ex genere carnis carnem emisit: sed originem peccati illa generatio non habuit; quia non ex viri semine natus extitit, sed de Spiritu sancto conceptus exivit. Virga ergo ista, Virgo est designata. Virga ergo potuit, ut diximus, sine semine parere, Virgo non potuit sine viri semine, incorrupta generare? Sed illud, inquiunt, fecit divina potentia. Et istud similiter divina est operata prudentia: illa quæ in se contineret imaginem, hæc quæ perfectam exhiberet divini operis veritatem.

XXV. Audi aliud majus et fortius documentum quod de Ezechiele propheta monstrabo; quod præterita die dominica lectitatum est, et ideo exinde aliquid dicere prætermisi, ut huic diei sacramenti expositio servaretur. « Et converti me, inquit, secundum portam viæ » sanctorum exterioris quæ aspicit ad Orientem, et ipsa

(a) Isai. xi, 2. — (b) Ibid, 2-5. — (c) Ibid, 10.

» erat clausa. Et ait ad me Dominus : Porta hæc clausa
 » erit et non aperietur, et nemo transit per eam¹, quia
 » Dominus Deus ipsius Israël ipse intrabit per eam, et
 » exiet, et erit clausa (a). » Redde mihi ergo rationem por-
 tæ hujus per quam intravit Dominus et exivit Deus, et
 non poterit nec introitus deprehendi, nec exitus. « Porta
 » enim, inquit, hæc erit clausa, et non aperietur, quia
 » Dominus Deus ipsius Israël ipse introibit, et exiet, et
 » erit clausa. » Sed porta hæc, quam allegorice posuit, for-
 sitan simpliciter porta creditur. Porta ista, ventris est
 janua, pudoris est ostium. Hoc unde probamus? Dicat
 beatissimus Job : « Maledictus, inquit, sit dies ille in quo
 » natus sum, qui non clausit portam ventris matris meæ,
 » cum me pareret (b). » Porta, inquit, ventris, exitus
 est pudoris, id est, venter et pudor Virginis, per quam
 nemo alius nisi ipse qui intravit, et exivit. Intravit enim
 Deus, et exiit homo perfectus et non corruptus, nec
 clausam eam, cum intraret, aperuit, sed clausam, cum
 exiret, exhibuit; quia ipse est qui « Quod aperit nemo
 » claudit, et quod claudit, nemo aperit (c). » Exurge igitur,
 Esaias, lætus exurge, et junge Ezechielo manus,
 et unito Spiritu in gloria dominicæ Nativitatis applaudite.
 Illico beatus David occurrat cum cithara illa, spirituali
 plectro dulcisona, et in sacramento Nativitatis Christi re-
 tinniens non fidibus, sed mysteriis harmonia. Audiamus
 ergo quod Esaias propheta dicat²: « Rorate cœli desuper,
 » et nubes pluant Justum; aperiatur terra et germinet
 » Salvatorem (d). » Quæ est terra? caro nostra, quæ cen-
 sebatur virgo, Maria quæ appellatur. « Et terra germi-
 » net Salvatorem » non eget interprete. Non utique car-

(a) Ezech. XLIV, 1, 2. — (b) Job. III, 3, 10. — (c) Apoc. III, 7. — (d) Isai.
 XLV, 8.

¹ Vide Sermonem CXC de Annuntiatione Domini III, tom. V, fol. 324 in Ap-
 pendice Maurinensi. — ² Vide Operis imperfecti contra Julianum lib. I, n. 140.

nali semine, sed cœlesti rore, et nubium non imbre, sed
 opere, quæ descendentem in carne Domino non adjutorium,
 sed officium præbuerunt. Quod alibi David evidentius dicit:
 « Descendit quasi stillicidia rorantia super terram (a). » Et
 iterum de hoc ipso : « Terra dabit fructum suum (b), » quod
 specialiter Virginis refertur ad uterum. Et vere dedit
 « Fructum suum, » quia semen nescivit alienum.

XXVI. Qui hoc dubitas, exemplis fidem tuam credu-
 litatemque conforta. Ecce enim in ipso primordio ex per-
 fecto masculi corpore costa divellitur, et locus avulsi
 membri nulla in parte corporis invenitur; minus fit unum,
 plenum sed totum est. Nullum in corpore indicium cer-
 nitur cicatricis, nec vestigium avulsionis apparet. Exit
 costa de latere, et corpus non caret plenitudine. Perfec-
 tum est quod exit, integrum quod amisit. Et ut amplius
 præsumam, absque passionis injuria, virile corpus costa
 ex sese quodam modo generavit; exititque corpus lucrum,
 quod matri suæ non intulit detrimentum. Potuit ergo e
 latere hominis costam divina virtus educere, et nulla
 corpus vexari corruptione: ex Virginis utero procedens
 Deus, integritatem non potuit custodire? Et utique ip-
 sum Dei Filium hoc operatum in primoplasto, nullus tamen
 stultus, nisi Judæus, impudenter abjurat. Quale
 ergo est ut quod fecit in origine, cum formaret mulie-
 rem, non potuerit operari cum nasceretur ex Virgine?
 Aut quod in corpore hominis non permisit agnosci, quo-
 modo¹ pateretur in matris suæ pudore deprehendi? sed
 « Replevit, inquis, in locum ejus carnem (c) », et non
 prodidit passionem. Sic ex utero procedens Verbum ha-
 buit exitum, sed non diripuit pudorem, nec signum ibi
 reliquit corruptionis, ubi opus intererat incomparandæ

(a) Psal. LXXI, 6. — (b) Id. XLIX, 7. — (c) Gen. II, 21.

¹ Codex male quando.

virtutis. Ostende denique mihi quemadmodum in locum costæ repleverit carnem, et ego tibi exhibebo quemadmodum exierit de utero, et non reliquerit passionem. Sed profecto illud monstrare non poteris; quia quod virtute perfectum est, investigare non sineris: ita ergo et corruptelam Virginis affirmare non poteris, quia clausum Deus esse voluit quod inquiris.

XXVII. Exurge ergo in laudes Domini, Christiane, lætus exurge. Ecclesiam Dei, templum Christi, domum Spiritus sancti sonoris imple præconiis. Intra in stabulum Creatoris, frequenta præsepium Salvatoris, et æterni pastoris deosulare pannos: cunas amplectere. Veni, compone mecum laudes ad foetam nostram, Virginem sanctam, matrem veram, non ex partu marcidam, sed de pudoris integritate formosam. Lauda cum cœlis, lauda cum Angelis, lauda cum Virtutibus universis, lauda cum terrenis et inferis elementis; et ne desinas, ne quiescas dicere gloriam Salvatoris: « Gloria in excelsis Deo, et in terra pax » hominibus bonæ voluntatis (a). »

(a) Luc. II, 14.

SBRMO VIII.

In Natali Domini II.

Hic sermo ex Codice Cass. XII, n. 2, depromptus in quo totum aut fere totum S. Augustino tribuitur, omnes notas authenticitatis colligit. Locus ejus in editione Benedictinorum post præcedentem cum numero in Natali Domini xv.

SYNOPSIS.

I. Investigabilis Nativitas Christi. II. Exagiturus Judæi dubitantis impietas. III. Ipse Filius Dei in fine temporum venit legislator.

I. FRATRES charissimi, quantum magnitudo salutaris mysterii, et dominicæ Nativitatis expetit sacramentum, nulla humanitatis obsequia, præconia nulla sufficiunt. Quæ enim tanto muneri, tantæque gratiæ devotionis nostræ infirmitas respondebit, ubi Unigenitus altissimi Patris cum Patre æternitate perpetuus, cœlo, terris, inferisque terribilis, pro salute hominis humani corporis voluit subire consortium? aut quæ lingua enarrare poterit, quod usus investigare non prævalet? Quis vero hominum illud æstimare conabitur, in quo solus sibi est Deus et auctor et conscius? « Nemo enim novit Filium nisi Pater (a). » Quomodo potest ad secretum virginæ Nativitatis corrupta peccatis hominum fragilitas pervenire? Nascitur itaque, nascitur Christus non necessitate vivendi, sed voluntate salvandi. Nascitur inter mortuos, qui vitam donat mortuis. Nec dubitemus effectum, quod futurum Prophetarum maxi-

(a) Matth. XI, 27.

virtutis. Ostende denique mihi quemadmodum in locum costæ repleverit carnem, et ego tibi exhibebo quemadmodum exierit de utero, et non reliquerit passionem. Sed profecto illud monstrare non poteris; quia quod virtute perfectum est, investigare non sineris: ita ergo et corruptelam Virginis affirmare non poteris, quia clausum Deus esse voluit quod inquiris.

XXVII. Exurge ergo in laudes Domini, Christiane, lætus exurge. Ecclesiam Dei, templum Christi, domum Spiritus sancti sonoris imple præconiis. Intra in stabulum Creatoris, frequenta præsepium Salvatoris, et æterni pastoris deosulare pannos: cunas amplectere. Veni, compone mecum laudes ad foetam nostram, Virginem sanctam, matrem veram, non ex partu marcidam, sed de pudoris integritate formosam. Lauda cum cœlis, lauda cum Angelis, lauda cum Virtutibus universis, lauda cum terrenis et inferis elementis; et ne desinas, ne quiescas dicere gloriam Salvatoris: « Gloria in excelsis Deo, et in terra pax » hominibus bonæ voluntatis (a). »

(a) Luc. II, 14.

SBRMO VIII.

In Natali Domini II.

Hic sermo ex Codice Cass. XII, n. 2, depromptus in quo totum aut fere totum S. Augustino tribuitur, omnes notas authenticitatis colligit. Locus ejus in editione Benedictinorum post præcedentem cum numero in Natali Domini xv.

SYNOPSIS.

I. Investigabilis Nativitas Christi. II. Exagiturus Judæi dubitantis impietas. III. Ipse Filius Dei in fine temporum venit legislator.

I. FRATRES charissimi, quantum magnitudo salutaris mysterii, et dominicæ Nativitatis expetit sacramentum, nulla humanitatis obsequia, præconia nulla sufficiunt. Quæ enim tanto muneri, tantæque gratiæ devotionis nostræ infirmitas respondebit, ubi Unigenitus altissimi Patris cum Patre æternitate perpetuus, cœlo, terris, inferisque terribilis, pro salute hominis humani corporis voluit subire consortium? aut quæ lingua enarrare poterit, quod usus investigare non prævalet? Quis vero hominum illud æstimare conabitur, in quo solus sibi est Deus et auctor et conscius? « Nemo enim novit Filium nisi Pater (a). » Quomodo potest ad secretum virginæ Nativitatis corrupta peccatis hominum fragilitas pervenire? Nascitur itaque, nascitur Christus non necessitate vivendi, sed voluntate salvandi. Nascitur inter mortuos, qui vitam donat mortuis. Nec dubitemus effectum, quod futurum Prophetarum maxi-

(a) Matth. XI, 27.

mus Isaiās in diebus antiquis sancti Spiritus auctoritate prædicit: « Ecce, inquit, Virgo in utero accipiet et pariet » filium (a). » Quod foemina parturit, veræ Incarnationis est fides; quod virgo parit, æterna nascentis est gloria. Nascitur ab intacta foemina Christus, quia fas non erat, ut virtus per voluptatem, castitas per luxuriam, per corruptionem incorruptio nasceretur. Nec poterat novo ordine adventare de cælo, qui vetustum mortis destruere veniebat imperium; neque vero poterat universitatis Dominus formam servi suscipere, qua nos redimere disponebat, nisi eum peperisset ancilla. Aut quomodo pro nobis sputamenta, palmas, et crucem Dei Filius sustineret, nisi se filium hominis præbuisset?

II. Vere infelix Judæa, quæ per adulterii calumniam, tenebrosis suspicionibus tantum sibi lumen obscurat, quæ, dum non credit Virginem concepisse, dignationem Dei sui humanum vocat in crimen, et invidiæ suæ hebetata caligine culpam clamat esse, quod virtus est. Sed crede, miserande Homo, cui sola salutis tuæ fuit causa nascendi. Perpendite, Fratres, quæ, et quanta sit cæcitas perfidorum, quæ Christum negat nasci potuisse de Virgine, et in Nativitate cœlesti, consuetudinem requirit humanam, ac Deum creaturarum legibus discutit creatura. Nihil itaque de Nativitate ejus humana retractet impietas, quem nasci pro homine pietas invitavit. Quod hominis et Dei Filius humiliavit se in carne, quod Virgo concipit, Virgo parturit, et quod permanet virgo post partum, cœlestis mysterii virtus est, non mortalis ordo naturæ.

III. Quis vero Omnipotentis esse dubitet sacramentum, ubi audit cœlorum Regem prodire de foemina, et natum foeminæ Cœlestibus imperare? Quæ autem quantaque,

(a) Isai. viii, 14.

Fratres, ob salutem gentium beneficiorum Dei augmenta succrescunt. Olim namque post transitum Maris Rubri, ut Hebræorum populo divini cultus disponeret præcepta, Moysen famulum suum vocavit in montem, quatenus per unum servulum genti exiguæ dispositionum suarum proderet voluntatem. Nunc vero ut in fine temporum, ut gentibus universis perennis vitæ sacramenta deferret, ipse de cœlestibus, de sinu Patris adveniens, ita se homini, sibique hominem inseruit, et univit, ut incomprehensibili gloria, unus idemque, et homo esset, et Deus. Sic enim potentissimus prodiit ex Maria, ut et infirma carnis subiret et Unigeniti non amitteret majestatem, ac temperamento quodam admirandi mysterii, et per hominem Deus cum hominibus loqueretur, et homo per Deum de diabolo triumpharet.

SERMO IX.

In Natali Domini III.

Eadem rationes militent in hujus Sermonis gratiam, quæ authenticitatem stabiliunt præcedentis. Ex eodem enim Codice XII, n. 6, imo et ex altero Codice Laurentiano eruitur, ut videre est apud Bibliothecam Bandini tom. 1, fol. 430, Cod. xxxiii, cum nomine sancti Augustini. Nihil aliunde appareret quod obstare possit quin admittatur. Ponatur post præcedentem cum numero de Natali Domini xvi.

FRATRES, ob salutem gentium benedictionum Dei augmen-
tationem. **SYNOPSIS.**

I. Concordantia Prophetarum et Apostolorum de Nativitate Christi. II. Mariæ intemerata in pariendo virginitas.

I. **FRATRES** dilectissimi, non parva de Filio Dei secundum Divinitatem locuti sumus, et resistentibus in quantum potuimus adversariis non peperimus. Nunc volo ad ejus Incarnationem accedere, quia Filium Dei non volunt dici etiam hominis filium. « Rorate cœli desuper, et nubes
» pluant Justum; aperiatur terra et germinet Salvatorem,
» et justitia oriatur simul; ego Dominus creavi eum (a). » Item dicit: « Ecce parvulus natus est nobis, et factus
» est principatus super humeros ejus, et vocabitur no-
» men ejus Admirabilis, Consiliarius, Deus fortis, Pa-
» ter futuri sæculi, Princeps pacis (b). » Item in alio loco:
» « Ecce Virgo concipiet in utero, et pariet filium, et vo-
» cabitur nomen ejus Emmanuël (c). » Ordo iste itaque servandus est, ut loquens de Evangelio, non sileam de Prophetis. Et quid agis de Paulo apostolo, qui in exordio Epistolæ suæ ad Romanos scripsit? « Paulus, inquit, servus
» Jesu Christi, vocatus Apostolus, segregatus in Evan-
» gelio Dei, quod ante promiserat per Prophetas suos in
» Scripturis sanctis de Filio suo, qui factus est ei ex se-
» mine David secundum carnem (d). » Audistis, quia Evangelium non exhiberetur, nisi per Prophetas ante promitteretur. Audistis quia Filius Dei secundum Divinitatem factus est filius hominis « Ex semine David secun-
» dum carnem (e). » Quid est enim in quo Prophetæ contrarii sunt Evangelio? Dicit Propheta: « Rorate cœli
» desuper et nubes pluant Justum (f). » Veniat Angelus,

(a) Isaï. XLV, 8. — (b) Id. XI, 6. — (c) Id. VIII, 14. — (d) Rom. I, 1.
— (e) Ibid. 3. — (f) Isaï. XLV, 8.

prædicet Verbum; aperiatur terra, audiat Maria; et germinet Salvatorem, pariat Jesum. Propheta dicit: « Ecce
» Virgo concipiet in utero, et pariet filium, et vocabi-
» tur nomen ejus Emmanuël (a). » Hoc etiam Evangelista eum diceret, secutus est, et exposuit dicens: « Nobis-
» cum Deus (b). » Ecce Apostolus dicit: « De Filio suo,
» qui factus est ei ex semine David secundum carnem (c). » Quod Prophetæ præviderunt, et prædixerunt, hoc Apostoli viderunt, et prædicaverunt. Factus est qui erat; qui factus est, Verbum erat, caro factus est; Filius Dei erat, filius hominis factus est.

II. Deus erat, homo factus est; suscepit humanitatem, non amisit Divinitatem; factus est humilis, mansit sublimis. Natus est homo, non destitit esse Deus. Natus est parvus, latens magnus. Qui libenter amplectitur Deum natum, non horreat Virginis partum. Dicit tibi Deus, creator hominis, filius hominis: Quid est quod te permovet in mea Nativitate? non sum libidinis conceptus cupiditate. Ego matrem, ex qua nascerer, feci, ego viam meo itineri præparavi atque mundavi. Hanc quam despicitis, mater est mea, sed manu fabricata est mea. Si potui inquinari, cum eam facerem, potui inquinari cum ex ea nascerer. Sicuti transitu meo illius non est corrupta virginitas, sic mea ibi non est majestas polluta. Si solis radius cloacarum sordes siccare novit, inquinari non novit, quanto magis splendor lucis æternæ, in quo nihil inquinamentum occurrit, quocumque radiaverit, mundare potest, ipse pollui non potest. Stulte, unde sordes in Virgine matre, ubi non est concubitus cum homine patre? Unde sordes in ea, quæ nec concipiendo libidinem, nec pariendo est passa dolorem? unde sordes in domo, ad quam nullus hospes accessit, solus ad eam Fabricator et Dominus ve-

(a) Isaï. VIII, 14. — (b) Matth. I, 23. — (c) Rom. I, 3.

nit, vestem quam non habebat, induxit; eamque sicut invenit clausam reliquit. Sicut ille natus solus est inter mortuos liber; sic istius ex qua natus est matris pudor solus est integer. Eva inobediens meruit pœnam; Maria obediendo consecuta est gloriam. Illa, gustando prohibitum, est maledicta; hæc, credendo Angelo, est benedicta.

VERITATIS

SERMO X.

In Natali Domini IV.

Multa de hoc Sermone dicenda. Ex eodem Codice extractus, eandem auctoritatem sibi vindicare videtur. Objicitur autem 1º similitudo in quibusdam cum sermone cxxi. Appendicis Maurinensis, n. 4, et cxciv, prout a Lovaniensibus fuerat editus, tom. v Maurinorum, p. 895. Sed notandum est illam similitudinem non esse opponendam, cum potius faveat, quam noceat Sermone hujus authenticitati; sermo enim Appendicis evidenter complectitur multas hinc et inde detractas ex S. Augustino et forte aliis quibusdam sententias. Quid mirum si recurrant in Sermone authentico sententiæ quæ inde fuerunt depromptæ? 2º Dicitur iterum quasdam voces sancti Ambrosii in eo inveniri. Sed quædam tantum verba, et illa quidem incompleta reperiuntur ex uno sermone citato a Cassiano; cum autem hic sermo sit deperditus, cum Cassianus circa nomen errare potuerit, et aliunde voces non omnino concordent, ita ut facile supponi possit eandem dicendi formam a duobus pariter scriptoribus fuisse adhibitam, non remanet sufficiens probatio ad rejiciendum

sermonem qui sancti Augustini præfert nomen, et nihil continet sancti Doctoris indignum. Ponatur post præcedentem cum numero in Natali Domini xvii.

SYNOPSIS.

I. Christi Nativitas; Mariæ virginitas. II. Angeli annuntiatio. III. Stella de cœlo fulgens. IV. Magorum mystica munera.

I. DIEI hujus adventum si pleno possimus ore narrare, integra salutis nostræ mysteria nosceremus. At vero cum hoc in unum¹, tam admiranda convenient, quæ sunt explicata sermonibus, quæ vox, quæ lingua cuncta complectitur, cum singula quæque miranda (videantur²). Natalis est hodie Salvatoris, sed oportet ortum Christi natalis sæculi nos vocare. Natalis est Salvatoris: hoc est unde mundus vitam accepit, et lux, quæ perierat, mortalibus reparatur. Nascitur, quem Regem gentium Prophetæ testati sunt. Nascitur ex Virgine, sicut Propheta testatur dicens: « Ecce concipiet Virgo, et pariet filium, et vocabunt nomen ejus Emmanuel, quod interpretatur Nobiscum Deus (a). » Probat ergo virtutum Dominum ordo nascendi³; concepit Virgo, virilis ignara consortii; impletur uterus nullo libatus amplexu, et quod Spiritu sancto⁴ castus venter excepit, pura membra servarunt, innocens corpus gessit. Videte miraculum Matris Domini; virgo concepit, virgo parit, virgo gravida, virgo post partum. Gloriosa virginitas, et præclara fœcunditas; virtus mundi nascitur et nullus est gemitus parturientis⁵. Vacuatur uterus, infans ex-

(a) Isai. vii, 14.

¹ Cod. male ait. — ² Cod. male complectitur. mirantur, sine voce quæ. — ³ Edit. nativitatis. — ⁴ Cod. male et Spiritum sanctum. Lovanienses melius. — ⁵ Lovan. nullas gemitus parturientis sentitur.

cipitur, nec tamen virginitas violatur. Necessè erat¹, ut Deo nascente meritum cresceret castitatis, nec per ejus adventum violarentur integra, qui venerat sanare corrupta². Natus puer ponitur in præsepe, et hæc sunt Dei prima cunabula, nec Regnator cœli has indignatur angustias, cui fuit virgineus venter idoneum habitaculum. Stat exonerata felici onere Maria, et matrem se lætam cognoscit, quæ se nescit uxorem. Sed infantis genus fœta miratur, et de Spiritu sancto³ protulisse se gaudet; nec quia peperit inupta terretur, sed quia genuerit Deum confessa lætatur.

II. Cum enim debitus Salvatoris sæculo properaret adventus, et mundum suum meliori Dei lege construeret, et propheticus sermo declaratus fide per ora gentium volitaret, ad Mariam virginem Spiritus sanctus venit, sicut ab Angelo fuerat ante prædictum: « Spiritus sanctus veniet super » te, et virtus Altissimi obumbrabit tibi. Propterea quod » nascetur ex te Sanctum, vocabitur Filius Altissimi (a). » Ergo merito magno credimus, quia magna virtute generatur, et rite in ejus adventu cœlestia veneramur, quem de cœlo venisse cognoscimus, quem genitum Dei Patris et Spiritus sancti virtute comperimus, ut firmaretur Trinitas, in utero sanctitas. Nascitur Salvator, et solis cursus augetur. Necessè est ut ex hac die crescat splendor, qui cum magno lumine egreditur.

III. Sed videamus quis essenuntius potest, qui de Nativitate Salvatoris testis existeret. Utique stella de cœlo; necessè est ut inde testimonium veniat, unde origo descendit. Natum enim Deum stellæ cursus ostendit; ortum Do-

(a) Luc. 1, 35.

¹ Lovan. dignum enim erat. — ² Lovan. adjiciunt: Nec per eum pudicitia corporalis læderetur, per quem donatur castitas spiritualis. Vide Serm. cxxi. Appendix Maur. ubi aliqua variant. — ³ Col. male Spiritum sanctum.

mini elementa demonstrant; et inter solis radios, stellæ cursus clarius enitescit.

IV. Videamus igitur quid sibi voluerunt Magorum mystica munera inter abjecta præsepia, nisi ut intelligamus in Christum differentiam Divinitatis et carnis. Cernitur ut homo, adoratur ut Deus; jacet in pannis, fulget in stellis. Cunæ nascentem indicant, stellæ dominantem annuntiant. Caro est quæ involvitur, Divinitas quæ adoratur; Pastores exultant in terra, Angeli lætantur in cœlis. Nunc etiam videamus quæ sunt munera, quæ non ignarus Regi Magus obtulerit. Afferunt aurum, id est, potestatem Domini confitentur. Thus subjiciunt; Deo sacrificium repromittunt. Myrrha præstatur, ut passuro corpori condimenta non desint. Rex auro monstratur, Deus thure cognoscitur, sepe liendum myrrha designat. Unum Deum Prophetæ annuntiant, et Apostoli dixerunt; Magi crediderunt, et thus, aurum, myrrham ad Christi cunabula detulerunt. Ergo nos, Fratres charissimi, unum Deum timeamus, ut ipse nobis, quæ bona sunt præstare dignetur, per Jesum Christum Dominum nostrum, qui est benedictus in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO XI.

In Natali Domini V.

Nihil obstat quin admittatur Sermo iste. Auctoritas Codicis, et styli concordantia pariter conveniunt. Legitur enim in Codice XII, fol. 10. Locus ejus post præcedentem cum numero in Natali Domini XVIII.

SYNOPSIS.

I. Nativitas Christi mundo lætitiæ causa. II. Angeli ad Mariam salutatio. III. Beate Virginis præconium.

I. FRATRES charissimi, Nativitas Salvatoris redemptio est peccatoris. Non enim posset liberari peccator, nisi venisset in forma servi Salvator¹. Hodie ergo Natalis est Domini, gaudete, servi; Natalis est Redemptoris, exultate, redempti; Natalis est medici, lætentur ægroti; Natalis est indulgentiæ, lætamini peccatores; Natalis est Christi, omnes plaudite Christiani. Voluit Deus in tempore habere Natalem, qui ipsorum temporum plantavit ætatem. Sic enim Apostolus dicit: « Semetipsum exinanivit, formam » servi accipiens, in similitudinem hominum factus, et ha- » bitu inventus ut homo (a). » Auditis exinanitum, sed formam Dei nunquam amisit, quam naturaliter secum semper habuit. Homo factus est², sed Deus esse non desivit. Homo accessit, sed Deitas non recessit. Factus est homo, forma

(a) Philip. II, 7.

¹ Vide Serm. CLXXXIV, n. 2, sub linem. — ² Est desideratur in Codice.

suscepta humana, non amissa divina. Vestem carnis accepit, sed intrinsicus Deitas mansit. Denique utpote Deus, patra- tor operum, « Per quem facta sunt omnia, et sine quo fac- » tum est nihil (a), » templum sibi, in quo nasceretur, ipse construxit. Fecit matrem, æternus manens cum Patre. Suscepit hominem, natus ex matre, quam ipse formavit, regnans cum Patre. Sicut Propheta dicit: « Mater Sion » dicet homo, et homo factus est in ea, et ipse fundavit » eam Altissimus (b). » Jucundentur cœli et exultet terra; jucundentur cœli, quia non habent accusatorem; exul- tet terra, quia germinavit Dominum salvatorem. Et quis tanti muneris possit invenire secretum? unde Apostolus dicit: « Quod fuit a sæculis absconditum (c). »

II. Nam ipsa Mater Domini virginitatis suæ conscia, quem- admodum fieret, ut salvo pudore genuisset, ab Angelo requisivit: « Quomodo, inquit, fiet istud, quia virum non » cognovi (d). » Parituram Virginem in Prophetis ex lege audi- vi, sed quemadmodum fiet, penitus nunquam scivi. Rogo ergo te, beatissime Gabriel, Angele Dei, secre- tum tanti mysterii pudicæ Virgini expone sacramentum. Exhibuisti mihi novam salutationem, redde Virgini conso- lationem; virginitatem meam Deo dicavi; in templo ejus servire delegi. Narra ergo mihi « Quomodo fiet istud, quo- » niam virum non cognosco, » quandiu vivo. Et Angelus ad eam: Non cognosces virum, agnosces mysterium: « Spiritus » sanctus superveniet in te, et virtus Altissimi obumbrabit » tibi, ideoque quod nascetur ex te Sanctum vocabitur » Filius Dei (e). » Et illa: Dic ergo, inquit, mihi, Nuntie Dei, non est leve quod dicis: « Quomodo fiet istud, quo- » niam virum non cognosco, » quandiu vivo? » Vide Ange- lum scientem, et illam quærentem. O Maria, audi, « Quo-

(a) Joan. I, 3. — (b) Psal. LXXXVI, 5. — (c) Coloss. I, 26. — (d) Luc. I, 34. — (e) Ibid. 35.

» modo fiet istud; » salva erit virginitas tua; non peribit pudicitia tua; tu autem crede veritatem; salva virginitate, accipe securitatem; quoniam integra est fides tua, intacta erit et virginitas tua. Audi « quomodo fiet istud: » Spiritus sanctus superveniet in te, et virtus Altissimi obumbrabit tibi; » quia spe concipis credendo, in utero habebis non concumbendo, « Ideoque et quod nascetur » ex te sanctum, vocabitur Filius Dei. » Et quomodo non sentis ingressum ejus, sic non senties egressum ejus; neque utero tumescente laxa incedebis; non senties pondus, quia nunquam gravis est Deus. Et Maria ait: Si sic est, ut dicis, angelicis dictis læta fide accommodo sensum. Si enim non credidero, ei, qui te misit, injuriam facio, et ipsa muta remanebo, et Zachariæ similis ero. Et Angelus: O Virgo, noli esse incredula, sed fidelis: « Spiritus sanctus superveniet in te, et virtus Altissimi obumbrabit » tibi; » non patieris æstus libidinis, quia nullum est opus mortalitatis, sed præsens est conceptio sanctitatis. Et illa: Si ita mihi Altissimus donat fecunditatem, ut non auferat virginitatem, « Ecce ancilla Domini, fiat » mihi secundum verbum tuum (a). » O beata, quæ credidit, et quæ mundus capere non potuit, sinu gestavit; aure concepit, corpore edidit; redemptionem credentibus Virginitas germinavit.

III. O beata Maria, quid est hoc quod taliter Dominum meruisti? unde hoc accepisti, ut veniat ad te, qui creavit te? unde, inquam, tibi tantum bonum? Virgo es, sancta es, votum vovisti, et quod vovisti, ab illo accepisti, sed tamen magnus est quem genuisti. Lætare, Virginitas, lætare angelico nuntio confirmata. Ecce tibi integra perma-

(a) Luc. I, 38.

1 Vide Serm. cxciv, Appendicis Maur. ubi reperitur persimilis conceptus verborum.

nent claustra pudoris, et jam mater diceris Salvatoris. Ad partum tuum angelicus veniet exercitus, et omnis cœlestis militia. Natum Christum, Angelo indicante, vigilantes Pastores primo meruerunt audire: « Beati servi illi, quos, » cum advenerit Dominus, invenerit vigilantes (a). » Propterea Christus venit, ut famelicos satiet, captivos liberet, cæcos illuminet, mortuos suscitet; ex filiis iræ faciat vasa misericordiæ: ut omnes credentes in eum, habeant vitam æternam, et laudent Nativitatem Salvatoris cum Angelis novam.

SERMO XII.

In Natali Domini VI.

Eædem rationes hujus admissionem Sermonis expostulant ac præcedentis. Nulla disconvenientia styli vel doctrinæ; Codicis autem adest auctoritas; eruitur enim ex Codice XII, fol. 14. Collocetur post præcedentem; numerus ejus erit in Natali Domini XIX.

SYNOPSIS.

I. Joseph et Mariæ professio. II. Christi Nativitas.

I. CUM virgineus partus et nascentis Christi diu mysterium perscrutamur, tandem meruimus ad sacra ortus ejus pervenire cunabula, quæ nobis hodie in evangelico demonstrantur eloquio: « Factum est, inquit, in diebus illis:

(a) Luc. XII, 37.

» modo fiet istud; » salva erit virginitas tua; non peribit pudicitia tua; tu autem crede veritatem; salva virginitate, accipe securitatem; quoniam integra est fides tua, intacta erit et virginitas tua. Audi « quomodo fiet istud: » Spiritus sanctus superveniet in te, et virtus Altissimi obumbrabit tibi; » quia spe concipis credendo, in utero habebis non concumbendo, « Ideoque et quod nascetur » ex te sanctum, vocabitur Filius Dei. » Et quomodo non sentis ingressum ejus, sic non senties egressum ejus; neque utero tumescente laxa incedebis; non senties pondus, quia nunquam gravis est Deus. Et Maria ait: Si sic est, ut dicis, angelicis dictis læta fide accommodo sensum. Si enim non credidero, ei, qui te misit, injuriam facio, et ipsa muta remanebo, et Zachariæ similis ero. Et Angelus: O Virgo, noli esse incredula, sed fidelis: « Spiritus sanctus superveniet in te, et virtus Altissimi obumbrabit » tibi; » non patieris æstus libidinis, quia nullum est opus mortalitatis, sed præsens est conceptio sanctitatis. Et illa: Si ita mihi Altissimus donat fecunditatem, ut non auferat virginitatem, « Ecce ancilla Domini, fiat » mihi secundum verbum tuum (a). » O beata, quæ credidit, et quæ mundus capere non potuit, sinu gestavit; aure concepit, corpore edidit; redemptionem credentibus Virginitas germinavit.

III. O beata Maria, quid est hoc quod taliter Dominum meruisti? unde hoc accepisti, ut veniat ad te, qui creavit te? unde, inquam, tibi tantum bonum? Virgo es, sancta es, votum vovisti, et quod vovisti, ab illo accepisti, sed tamen magnus est quem genuisti. Lætare, Virginitas, lætare angelico nuntio confirmata. Ecce tibi integra perma-

(a) Luc. I, 38.

1 Vide Serm. cxciv, Appendicis Maur. ubi reperitur persimilis conceptus verborum.

nent claustra pudoris, et jam mater diceris Salvatoris. Ad partum tuum angelicus veniet exercitus, et omnis cœlestis militia. Natum Christum, Angelo indicante, vigilantes Pastores primo meruerunt audire: « Beati servi illi, quos, » cum advenerit Dominus, invenerit vigilantes (a). » Propterea Christus venit, ut famelicos satiet, captivos liberet, cæcos illuminet, mortuos suscitet; ex filiis iræ faciat vasa misericordiæ: ut omnes credentes in eum, habeant vitam æternam, et laudent Nativitatem Salvatoris cum Angelis novam.

SERMO XII.

In Natali Domini VI.

Eædem rationes hujus admissionem Sermonis expostulant ac præcedentis. Nulla disconvenientia styli vel doctrinæ; Codicis autem adest auctoritas; eruitur enim ex Codice XII, fol. 14. Collocetur post præcedentem; numerus ejus erit in Natali Domini XIX.

SYNOPSIS.

I. Joseph et Mariæ professio. II. Christi Nativitas.

I. CUM virgineus partus et nascentis Christi diu mysterium perscrutamur, tandem meruimus ad sacra ortus ejus pervenire cunabula, quæ nobis hodie in evangelico demonstrantur eloquio: « Factum est, inquit, in diebus illis:

(a) Luc. XII, 37.

» exiit edictum a Cæsare Augusto, ut profiteretur universus orbis terræ. Hæc professio prima facta est (a) etc. » Christo nascente, universus profitetur orbis, quia census Cæsari, professio debetur Auctori. In nummo est imago Cæsaris, in homine est imago Dei. Profitetur itaque orbis, ut similitudo Regis formetur in nummo, et imago Dei reformetur in homine; ac sic reddatur nummus Cæsari, ut homo Deo; et impleatur illud, quod a Domino dictum est¹: « Reddite quæ sunt Cæsaris Cæsari, et quæ sunt Dei Deo (b). Hæc professio, inquit, prima facta est; » prima mysterio, non tempore; merito, non ordine; non descriptione, sed fide. Nam cum longe ante orbis terræ romanis censibus subjaceret, quomodo nunc primum profiteri orbis dicitur universus, nisi quia mystice divina prænuntiantur humanis. « Ascendit itaque et Joseph, ut profiteretur cum Maria uxore sibi desponsata (c). » Bene ascendit; quia semper ad divina sublimis habetur ascensus. Ascendit ut profiteretur se sponsum esse, non conjugem; custodem, non maritum; datum ad obsequium germinis, non ad copulam genitricis; divinam esse in utero sobolem, non humanam. Ascendit et Maria, ut profiteretur se plus famulam quam parentem; habere se conceptus indicia, conscientiam tamen non habere; portare divinum munus, non pondus humanum; quia quando genitricis virginitas permanet, germen percreditur et probatur Auctoris.

II. « Et cum esset ibi, impleti sunt dies ut pareret (d); » hoc est, impleti sunt dies magis sæcularium temporum, quam dierum. Audi Apostolum: « Postquam venit plenitudo temporum, misit Deus Filium suum (e), » ut

^(a) Luc. ii, 1, 2. — ^(b) Matth. xxii, 21. — ^(c) Luc. ii, 4. — ^(d) Ibid. 6. — ^(e) Gal. iv, 4.

¹ Vide epist. cxxvii, n. 6. Tract. in Joan. xi, n. 9. In Psal. xciv, n. 3, et alibi.

infantiam mundi caperet. Hinc est, quod primus homo mandati pondere gravatus occumbit. Hinc est quod Noë posteritas, dum cœli alta petit, corrui, et fragmentis est contrita linguarum. Hinc est quod judæicus populus, dum legis sarcinam ferre non sufficit, pronum se dedit ad terram, et maluit « Jumentis insipientibus comparari (a), » quam cum legis inscitia coæquari. Merito ergo Auctor temporum mundi tempus expectat, et erudiri sæculum longa ætate permittit, ut maturior mundus Restauratorem suum vel sero reciperet, qui ante rudis suum capere non valuit Creatorem. « Impleti sunt dies ut » pareret, et peperit filium, et pannis eum involvit, et posuit » in præsepio (b). » Qui claudit orbem, utero clauditur¹; naturæ Auctor nascitur; fit hominum primogenitus, hominum Creator et temporum; Thesaurus cœli tegitur paupertate pannorum; Vibrator fulminum infantiae dat vagitum; jacet in præsepio, cui omnis subjacet creatura. Homo-ne sentis quis te persequitur, ut te revocet Christus? intrat uterum, ut utero te reformet; nascitur, ut ad immortalitatem faciat te renasci; fit primogenitus, ut te divini generis præstet esse consortem. Hinc est quod Christus in præsepio ponitur, et ante ipsa ora exponitur jumentorum, ut Creatorem suum, velut odorem sentirent. In præsepio denique ponitur, ut quod Propheta dixit, confirmaretur: « Agnovit bos possessorem suum, et asinus præsepe domini sui (c). » Et idem Psalmigraphus: « Homines, et jumenta salvos facies, Domine (d). » Vocantur enim homines jumenta, quibus dicit Christus²: « Tollite » jugum meum super vos, quia suave est, et onus meum, » quia leve est (e). »

^(a) Psal. xlviii, 13. — ^(b) Luc. ii, 6, 7. — ^(c) Isai. i, 3. — ^(d) Psal. xxxv, 7. — ^(e) Matth. xi, 28, 29.

¹ Vide Serm. clxxxiv, n. 3. — ² Id. clxxxix, n. 4; et cxc, n. 3.

SERMO XIII.

In Natali Domini VII.

Hic Sermo ex eodem Codice XII, fol. 19, extractus in multis cum sermone CXXI Appendicis concordat; nec mirum videri debet, cum sermo iste multis sententiis Augustini et aliorum sit concinnatus. Unde spurcius vere Maurinorum, hic autem verus sancti Augustini fœtus habendus est. Ponatur post præcedentem cum numero in Natali Domini XX.

SYNOPSIS.

I. Cum Christo bonis operibus nasci debemus. II. Multiplex Christi apparitio. III. Christi Nativitas ex Virgine. IV. Christi nascentis humilitas et gloria. V. Conclusio.

I. Si Nativitatem Christi Domini consideremus, quæ per carnem virginem hodie mundo illuxit, quid aliud quam mox finem nostris piaculis damus, et abnegantes malorum actuum consuetudines pravæ, novæ nos vitæ jungentes, cum Christo nascente renascimur. Et sicut hodie Christus ex utero processit Mariæ, salvaturus mundum, sic genus humanum ex utero Mariæ, id est Ecclesiæ secretis, creatum mysticis et spiritualibus sacramentis, novum ad lucem cum Christo hodie procedit salvaturum animam suam. Hoc ideo dixi, Fratres, quia in commune cuncti festivitatem Nativitatis Domini celebramus. Cum tamen paucissimi reperiantur, qui ipsam Nativitatem cur vel a quo facta sit considerent vel cognoscant, (quem si animo considerarent, penitus nunquam peccarent,) et tamen omnes dicunt: Natalis Domini est; bonis operibus plaudamus, sanctis actibus læti in Domino simus, et malitiam nostram ve-

niente Christo mutantes, boni in omnibus appareamus. Nihil enim aliud quam carni et sanguini cibum et potum indulgentes, nefandis actibus sua gaudia sociant: et contrario animæ suæ, pro qua quidquid potest boni agendum est, nullam spiritalem escam contribuunt, foventes carnem, cui pro sua anima aliquantulum subtrahere debuerunt. Qui dum taliter Natalem sui Domini celebrare inveniuntur, non est mirum si irrationabilibus animalibus comparentur, qui ventre saturo libidini indulgentes, semper gaudere consueverunt. Cæterum si quique fideles et Christiani sumus, animo revolvamus, quis et quantus hodie nasci dignatus est, mox mutabimus vitam nostram, quia Dominum Christum in hac Nativitate cognovimus, qui est vera et perpetua vita nostra. Et abnegantes nosmetipsos nobis, illi vivere incipiamus, qui pro nobis non solum nasci, sed etiam mori dignatus est. Cujus considerantes celsitudinem, apprehendite mansuetudinem, ut ejus mereamini apprehendere magnitudinem. Paruit igitur pro nobis hodie libertatis arbiter, æquitatis auctor, justitiæ demonstrator, exclusor superbiæ, humilitatis auctor, fugator discordiæ, redditor paci, perditionis victor, recuperationis inventor.

II. Sed apparitio ejus multifaria est monstrata virtute. Et hodie quidem ab Angelis Pastoribus ostensus in terris, secundo ab stella Magis est monstratus in cælis; tertio a sancto Spiritu in aquis ostensus; quarto ipse se manifestavit in vino. Sed idcirco virtutum indicium manifestatur, ut vilitatem, quam susceperat, hominem induendo, Deum simul homines crederent, tanta mirabilia videndo; et incredulis, qui solum hominem credebant Christum, cæcam noctem incurreret, et lumen vultus sui solis credentibus demonstraret. Sic cum et filii Israël, dum crederent per-

¹ Probabiliter pro *sicut*.

aquam salvari, lumine sunt cœlestis columnæ lustrati, quæ nubiferum sui signum per diem populis exhibebat, et igneo ad vincendam noctis caliginem fulgebat aspectu; tantum vero lumen credentibus dabat, quantum Ægyptiis non credentibus denegabat. Ipse ergo, qui semper paruit, ut credentibus subveniret, ipse se hodie humano generi nascendo monstravit, ne omnino in æternum periret. Ipse qui Abel puero sacrificanti, et Noë arcam apparuit fabricanti; qui Abraham credenti, Isaac benedicenti, et Jacob visus est fugienti; qui Moseo pascenti oves apparuit; qui Jesum Nave fecit terram re-promissionis intrare, ut de terra lac et melle fluente escam copiosius manducaret; qui regnum David bene constituit; qui tribuit Salomoni sapientiam, sacerdotibus honorificentiam condonavit; ipse hodie dignatus est formam servi suscipere, ut omnes servos suos, qui eum diligunt, ingenuos faceret, et Patri suo omnipotenti eos omnes filios adoptaret. Natus ante tempora ex Patre sine matre¹, fecit mundum: natus ex tempore de matre sine homine patre, purificavit mundum immundum. Natus ex ore Patris, fecit quæ non erant; natus ex matre Virgine, quæ facta semel perierant, reparavit.

III. Nec otiosum transire sollicitus debes, o Lector, cum audieris ex Virgine natum, qui perditum sæculum repararet. Ex virgine enim terra factus es, quia vita sæculum præcipitavit in mortem. Et idcirco necesse fuit, ut partu virgineo editus, de mortis præcipitio sæculum revocaret ad vitam, et mortis principem, qui factum hominem ex terra virgine vicerat, natus homo ex Virgine superaret. Homo enim victus est, et perdidit hominibus vitam; homo vicit, et hominibus vitam perditam revocavit. Factus est Adam primus caput omnium morientium: et factus est Adam novis-

¹ Vide Serm. clxxxiv, n. 3.

simus caput omnium qui transeunt de morte ad vitam. Peperit Virgo filium, qui Deo filios faceret, qui ignominiam mortis tolleret, et morituro sæculo vitam perpetuam condonaret. Generat filium in forma servi Virgo mater in terris, et Deus Pater susceperit imperatorem in cœlis. Generat mater filium a filio nutrienda, et mortali utero Deum hospitem portat, cui totum parum est cœlum. Denique in eximio partu coruscabant magis viscera, quam dolebant; cœlestis propago germinabat in ventre, et in humanis gressibus vectura deifica portabatur. Portabat in cubiculo pudoris inclusum, quem cœli non capiunt, et parit eum, non qui nascendo pollueret parientem, sed qui a pollutione omne sæculum nascendo lavaret. Sancta credit, sancta concepit, sed sanctior est effecta post partum. Exiit enim Virginis ipse filius, qui erat sponsus, ipse genitus, qui erat genitor. Illic fuit paranymphea credulitas; paranympheus Archangelus¹. Facta mater et virgo sponsa, et, ipsum quem peperit, Christus sponsus. Siquidem ipse est Sermo ore Patris prolatus, et ita est a Virgine immaculata susceptus, et ipse sibi in ejus utero hominem, in quo digne permaneret, aptavit, dicente sancto Spiritu per Sapientiam Salomonis: Quia ipsa « sibi Sapientia ædificaverit domum (a). » Quæ enim Sapientia, nisi Filius Dei ante tempora ex Patre genitus? Et quæ domus ejus, nisi homo Christus Jesus, quem sibi ipse construxit, quem gloriosa Virgo suscepit, quem Spiritus sanctus copulavit, quem Gabriel archangelus nuntiavit, quem Angelorum chorus decantavit, et stella fulgida demonstravit? Fecit gravidam Virginem ipse, qui erat ex Virgine nasciturus; non tamen gravidam, quia lux non habet pondus. Erat itaque Virgo gravis, et exultabat, quia quod portabat, non ignorabat.

(a) Prov. ix, 1.

¹ Vide Serm. cxxxi Appendicis Maurinensis, n. 3.

bat. Peperit filium mater, cui carnalis non erat pater. O felix Virgo, quæ meruit in utero suo Deum portare post cælum! Sanctus Spiritus per Angelum loquebatur, et Virgo auribus impregnabatur.

IV. Spelunca suscepit regem, cui totas mundus denegavit hospitium. Exhibuit ei pro lecto præsepium, pro plumis cilicium. Cælum parturit, et Virgo parit; stellæ in cælo fulgescunt, et reges in terra contremiscunt. Angeli jucundantur, Pastores ovium admirantur; Magi Jerosolymis alloquuntur; et Judæorum principes confunduntur. Prophetæ gratulantur, cum in Christo, quæ prædixerunt, complebantur. « Abraham vidit istum diem vidit » et gavisus est (a). » Hodie enim in ejus semine omnes gentes ad hæreditatem æternæ promissionis accedunt. Implesti, Domine, quod promisisti in præteritis, ut justa ratione, credaris omnia, quæ facturum te promisisti, implere. Fidelis enim es, Domine, in verbis tuis, et sicut omnia quæ tunc pollicitus es Abraham, in Domini nostri Jesu Christi Nativitate complesti; ita quidquid nunc promittis Ecclesiæ tuæ in secundo ejus adventu restitues. Veniet enim remunerator bonorum cum sanctis suis regnaturus in cælis, qui hodie apparuit sæculi liberator in terris. Ipse enim hodie manifestatus est Archangelorum magister, Angelorum instructor, arbiter sæculorum, liberator omnium ad se confugientium, decus integritatis, corona virginitatis, auxilium castitatis, portus credulitatis, nutritor innocentiae, vitiorum interfecto, superstes sæculorum, amicus fidelium, remunerator piorum, amator convertentium, ablator sordium, salvator vulnerum, ostensor vitæ, adjutor in bono opere laborantium, dux sanctorum, Prophetarum vox, cantilena psalterii, modulatio puritatis, intellectus vaticinantium, virtus perseverantium, itineris

(a) Joan. viii, 56.

boni ostensor: tranquillitas fluctantium, refrigerium æstantium; indultor peccatorum, præceptor Apostolorum, institutor sæculi, diaboli persecutor¹. Ipsum loquitur omnis sapientia Prophetarum, ipsum voces prædicant universæ sanctorum; ipsi se Apostolorum turba prosternit, ipsi omnis sanctitas psallit; ipse est fides vera credentium clausura discutientium; ipse est reserator paradisi, et vitæ perpetuæ condonator.

V. Audiat omnis ætas, omnisque conditio: Virgo in partu suo nupsit; sanctitatem, dum edit, augmentavit; integritatem, dum pareret, duplicavit; virginitatem coronavit. Viduis auxilium natus exhibuit, orphanis præsidium attulit, egentibus subsidium præbuit, cæcis visum restituit, claudis reddidit gressum, esurientibus pocula ministravit. Puer inter homines, juvenis inter fortes, pulcher inter Angelos. Margarita cælestis, coruscus pacis, oliva Ecclesiæ, vitis martyrum, refectio omnium sæculorum. Ipse nobis est hodie manifestatus in carne, qui cum Patre et Spiritu sancto regnat in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO XIV.

In Natali Domini VIII.

Idem codex fol. 22; eodem admittendi sermonem hunc ac præcedentem rationes. Post præcedentem ponatur cum numero in Natali Domini xx.

SYNOPSIS.

I. Angelus missus ad Mariam. II. Christi Nativitas ex Virgine.

I. **MAGNUS** nobis hodie dies illuxit quo omnipotens Deus de cælo descendit, et inter homines sacra Nativi-

¹ Vide Serm. cxxi Appendicis Maurineusis, n. 4.

tas luculentius rutilavit. Descendit princeps Angelorum; audit gemitus miserorum, et venit eripere hominem suum de obscuritatibus peccatorum. Totus jam in inferno mundus jacebat; putrefactus fuit infirmitatibus suis, nisi Christus velociter descendisset in terris. Contulit nobis Maria Virgo præcipuum grandeque remedium, ut homines, qui jacebant in profundum, ascendere meruerint in cœlum. Licet mulier rudi adhuc mundo letalem propinaverat mortem, tamen Maria nostra, dum Christum genuit, egregiam meruit libertatem. Mittitur itaque nuntius sanctus Gabriel Angelus. Salutatur cœlum in terra: « Ave, inquit, » Maria, gratia plena; Dominus tecum (a). » Sic enim concedet, ut ego Domini mei Matrem salutem. Ego sum electus missus ad te, non ad Abraham, non ad Isaac, non ad Jacob. Non enim poterant me videre, qui adepti sunt conjugium. Virgo venit ad Virginem, Angelus ad dominicam Genitricem. Aperi aurium tuarum curvos anfractus, ut intrare dignetur Spiritus sanctus: « Benedicta tu inter » mulieres (b), » quia expavescent omnes nationes, et ipsæ angelicæ Potestates. Dum audierint gentiles, quia Virgo concepit, et, dum parit, Virgo permansit, convertentur ad fidem, quia nunquam penitus¹ audierit partum, et natum vidit inter homines Deum. Judæi livoris insania videbunt, sed nobis Dominum Christum auferre non valebunt, ipsi increduli ut volunt perderent (sic)²... Nobis plurimum mirabilibus suis munera divina resplendent.

II. In iis virtutum indiciiis, quibus virgineo partu, ut coruscus cœlestis effusus est Christus, Verbum Dei per aurem Virginis intus ingressum viscera integritatis imple-

(a) Luc. 1, 28. — (b) Ibid.

¹ Erronea videtur vox *penitus*. Crederem ultimam syllabam fuisse *talem*, duæ autem priores, *mundus*: id est quia nunquam mundus talem vidit partum. Non difficilis fuit error indocto forsitan amanuensi. — ² Hæc phrasîs trunca videtur et incompleta.

vit. Et qui hominem ex terra virgine in paradiso fecerat, in utero Virginis iterum hominem fecit, id est sicut primus Adam, qui in animam viventem extiterat, bona multa sæculum perdere fecerat, ita novissimus Adam in Spiritu vivificante omnia redderet, quæ perierant, et in meliorem statum homini repararet¹. Quid, Incredule, dubitas Virginem concipere potuisse vel parere, cum etiam apes videas semper virgines matres, quæ sine conscientia maritali, ore osculis concipiunt florum, et sic rore cœli generant, sicuti et ipsæ nascuntur²; exeunt ut filiæ virgines, et tamen, cum virgines redeant, virgines et matres cognoscunt. Sic et sancta Maria virum nescit, et peperit; maritum non accepit de terris, et filium de cœlis accepit. Majori præconio omnipotentia panditur, quando partu virgineo iste qui nascitur, Dei esse Filius declaratur. Cænantibus Angelis, Pastoribus admirantibus, Magis nuntiantibus, stella fulgente, Herode persequente, Simeone cognoscente, Joanne ostendente, cœlis est patentibus declaratus, voce Patris Filius unicus appellatus. Sanctus Spiritus illum in columbæ specie de cœlo veniens demonstravit, et claritas divina splendore cœlesti exeruit³, ut Deum inter homines cœli ostenderent, et salutem humani generis Dei Filium edocerent, qui regnat cum Patre et Spiritu sancto, in sæcula sæculorum. Amen.

¹ Desideratur evidenter conjunctio *ut ante sicut primus*, quam amanuensis supplevit duobus istis verbis *id est*; in fine autem phrasîs legendum videtur *hominem*, loco *homini*. — ² Vide lib. III, de Trinit. n. 13. — ³ Cod. male *exercuit*.

SERMO XV.

In Natali Domini IX.

Ex eodem Codice Cass. XII eruitur, fol. 17; unde idem dicendum de isto ac de precedentibus. Notandum est autem hunc multum concordare cum sermone cxcii, qui Lovaniensibus dubius visus est, et Verlino spurius, Verdingo autem et Maurinis legitimus. Illud autem minime obstat quin hic noster admittatur, cum facile credi possit B. Doctorem de eodem argumento sæpius loquentem aliquando ad easdem rediisse sententias. Ponatur post præcedentem cum numero in Natali Domini xxii.

SYNOPSIS.

I. Christi Nativitas a Prophetis prænnuntiata. II. Christo nascenti gratiæ agenda. III. Christi venientis in terram misericordia. IV. Christo nascenti adhærendum. V. Exhortatio ad sanctam vitam. VI. In Christi Nativitate omnes exultent.

I. **HODIE**, Fratres charissimi¹, Natalem Christi Domini celebramus; hodie, Fratres, « Veritas de terra orta est, » et iustitia de coelo prospexit (a); » hodie Christus Dominus ex carne nasci dignatus est; hodie, lux mundi, redempturus pereuntem mundum, exortus est; hodie sempiterna lux, imo omni luce clarior iustitiæ Sol, de virgineo processit utero. Hodie nostra redemptio, hodie nostra salus, hodie « Via, veritas, et vita (b); » hodie hæreditas nostra, hodie regnum, hodie paradus de terra, id est, de beata Maria, Deus Christus editus est. Hodie invisibilis Deitas per carnis susceptionem hominibus se visibilem præbuit; hodie

(a) Psal. lxxxiv, 12. — (b) Joan. xiv, 6.

¹ Vide Sermon. cxcii, n. 1.

Deus, hominem vestitus, homo apparuit. « Omnes gentes, » plaudite manibus, jubilate Deo in voce exultationis (a), » quoniam, « Puer natus est nobis, et Filius datus est nobis, » cuius potestas super humeros ejus, et vocabitur nomen » ejus magni consilii Angelus, Deus fortis, Princeps » pacis, Pater futuri sæculi (b). » Hodie, Fratres, Esaiæ prophetæ completa est Scriptura, dicens: « Ecce Virgo » in utero concipiet et pariet filium, et vocabunt nomen » ejus Emmanuël, quod est interpretatum: Nobiscum » Deus (c). » Hodie Habacuc sanctissimi oracula olim prædicta completa sunt, qui ante Christi adventum prophetans dicebat: « Domine, audivi auditionem tuam et » timui, consideravi opera tua, et expavi (d). » Et quasi aliquis eum exquireret, quam Domini operam pertractans expavesceret, adjungens, cum sequentia ait: « In medio » duorum animalium innotesceris (e), » id est, in præsepio, ubi bos et asinus vescunt fœnum et paleam, Herodem fugiens occultaberis.

II. Ecce, Fratres, ad quam lætitiâ nos hodierni diei festivitas perduxit; ecce ad quale gaudium nos Christi misericordia provocavit, ut qui prius « Sedebamus¹ in » tenebris peccatorum et in umbra mortis (f), » lumen Christi hodie oriretur nobis, ut merito ex hoc « filii » Dei nuncupemur, et simus (g). » Ecce quod nobis præstitit « In principio Verbum, » et quod « Verbum erat » apud Deum, et Deus erat Verbum, » ut ille « Per » quem facta sunt omnia, et sine quo factum est nihil (h), » hodie se nascendo humiliaret, et nos perditos exaltaret; hodie se in terris manifestaret, et nobis cœlestem viam demonstraret. O quanta exultatio præsentis diei? quanta

(a) Psal. xlvi, 2. — (b) Isai. ix, 6. — (c) Id. vii, 14. — (d) Habac. iii, 2. — (e) Ibid. juxta lxx. — (f) Isai. ix, 2. — (g) 1 Joan. iii, 1. — (h) Id. i, 1-3.

¹ Cod. male *sedebamus*.

humano ore narrari non possit; et quoniam ineffabile est, quod nobis hodie gratuita sua Nativitate præstitit Christus, etsi ad plenum tanto muneri laudando Deum vicissitudinem reddere non valemus, tamen in quantum possumus, in quantum vires nostræ suppetunt infirmitatis, gratiam in commune Christo Domino referamus, « Præoccupando faciem ejus in confessione, et in psalmis » jubilando (a); » et¹ dicat ei cor nostrum, dicant et labia nostra; prorsus ab hac laude nullus sileat, nullus tacendo ingratus existat: Gratias tibi, Christe, Salvator noster, Redemptor et adjutor noster, mundi gubernator et rector, qui cum esses cum Patre et sancto Spiritu, omnibus in cœlis Imperator, pro nobis formam servi suscepisti.

III. Unde, Fratres, quantum nobis beneficium hodie sit præstitum, ipso Christo juvante, vestræ charitati, brevi licet sermone, ostendimus, pro quibus donis sempiternum jam regnum ab hodie cogitate; æterna dona spe firmissima concupiscite; Angelorum consortium, Sanctorumque societatem, Christo veniente, requirite. Propter nos enim temporalis effectus est temporum Effector; propter nos apparuit in carne mundi Conditor; propter nos creatus est omnium Creator et Factor. Numquid, Fratres, indignit Christus, ut hodie nasci per Virginem dignaretur? nostra potius hoc indignit infelix miseria. Nisi enim se hodie pro nostra miseria humiliaret, non nos ab ipsa miseria liberaret. Vidit enim quod omnis homo cum « Sit cinis et pulvis (b), » palea et stipula, sanguis et flegma, per miseriam interiret, et superbienti diabolo obediret, et Dei mandata negligens præteriret, et regnum cœlorum penitus non introiret. Descendit in carne Verbum, et efficitur homo, ut nos exemplo suo efficeret deos. Didicit

(a) Psal. xciv. 2. — (b) Gen. xviii, 27. — (c) Id. i, 24, 25. — (d) Luc vi, 46.

¹ Forte et melius *hæc*.

enim a nobis ipsam quodam modo Nativitatem suam, et invitat nos ad suam humilitatem: « Venite ad me omnes, » qui laboratis et onerati estis, » quorum cervices grave premit diaboli jugum, id est, superbia, malitia, iniquitas et peccata. Grave est quod habetis, sed « Venite ad me, » hoc est, humiliamini, ut me videtis, « Et ego reficiam » vos (a), » quia nisi prius humiles fueritis, sublimes esse non potestis¹. Projicite ex vestris cervicibus peccatorum sarcinam, quam vobis nunc usque diabolus per suum imponebat imperium, et « Tollite meum suave jugum, et » sarcinam levem (b), » ut meam in omnibus humilitatem sectemini, quam ne tu, cum sis homo et meum figmentum, suscipere dedignareris, prius eam ego carnem induendo suscepi, qui sum Deus, et factor tui figmenti, et per omnia pro vestra salute Patris compleo voluntatem. « Sufficiat jam discipulo, ut sit sicut magister ejus, et » servo sicut dominus ejus (c). » Si magister sum vester, ubi est honor meus? Si dominus sum vester, ubi est timor meus? Si magistrum amatis, opera charitatis ostendite; si dominum timetis, facta timoris monstrate. « Ut » quid enim mihi dicitis: Domine, Domine, et non facitis quod dico (d)? »

IV. Itaque, Fratres, omnes ex hoc unanimes atque concordēs natum hodie Christum de Maria Virgine amplectamur; timcamus, laudemus, honoremus, « Diligamus eum, quoniam prior dilexit nos (e). » Si enim gratis nos non dilexisset, hodie ex carne natus non fuisset, et tantam nobis lætitiā suo Natali non exhibuisset. Suscipientes jam Dominum nostrum mente pura, charitate fir-

(a) Matth. xi, 28. — (b) Ibid. 29. — (c) Id. i, 24, 25. — (d) Luc vi, 46. — (e) Joan. iv, 19.

¹ Vide Serm. clxiv, n. 4, et seqq.; xxx, n. 8, 9; xli, n. 8; cxvii, n. 17; cxlii, n. 7, et seqq.

ma, fide immobili, castitate sancta, teneamus eum, ne peccatis facientibus, a nobis repellemus eum, et ille derelinquat nos, et inopes ac pupilli, discedente Domino, remaneamus; habeat castum cubile nostrum; mundum simus habitaculum; corpus non simus delectabile; templum ejus sumus, quoniam de nobis scriptum est, id est de Christianis fidelibus: « Vos estis templum Dei, et Spiritus Dei habitat in vobis (a). » Si Spiritus habitaverit in nobis, necesse est, ut et Pater simul habitet cum suo Spiritu, quia Spiritus sanctus Patris et Filii consubstantialis est, et ubi Pater et Spiritus sanctus habitaverit, simul cum eis Filium necesse est habitare, quia nec Filius sine Patre aliquando fuit, nec Pater sine Filio fuit, nec Spiritus sanctus sine Patre et Filio aliquando fuit, quoniam Trinitas hæc omnimodo inseparabiliter sibi cohæret, et hæc Trinitas unus Deus est. In nullo jam prorsus Christiano inveniantur actus diaboli.

V. Fratres mei, Filii mei, mutavimus patrem; justum est ut mutemus hæreditatem. Pater noster usque nunc diabolus fuit; jam modo Christus Deus sit, et liberati a peccato, serviamus Deo. Quid adhuc rebus mortalibus oblectamur? Quia fugitivam vitam, si fieri possit, tenere conamur. Spes clarior refulsit in terris, id est, Christus Dominus nasci dignatus est in fine mundi, ut terrenis vita promitteretur in cælis; ejus inflammata charitate, quidquid in præsentibus habere videmur, omnia propter Christum « Velut stercora computemus (b), » et pereunte mundo, ea omnia simul perire cognoscamus. Ne aliquid nobiscum exinde portare certissime sciamus, nisi solummodo opera; quæ hic modo sive mala, sive bona gerimus, nobiscum comitantia in die judicii ante Christi tribunal adportabimus. Unde prompto consilio de rebus transeunti-

(a) 1 Cor. iii, 16. — (b) Philip. iii, 8.

bus atque prætereuntibus æterna nobis præmia comparemus: « Faciamusque nobis amicos de mammona (a), » id est, de pecunia, quam possidemus, « Qui nos reficiant in » æterna tabernacula (b); » hoc est, pauperes, et inopes, debiles, claudos, cæcos, atque omni paupertate circumdatos, nobis amicos faciemus, ut ipsorum adjuti orationibus in regno Christi cum ipsis intromitti mereamur, per Christum, cujus hodie Natalem celebramus, qui sic mirabiliter de Virgine nasci voluit, ut in utero non seminato germen proles exoriretur, et a complexu carnis viscera immunia Filium hominis proferrent. Quod et in Virgine esset integritas, et in conceptu clausa, et in partu incorrupta Virgo permaneret¹, mira est ista potentia, sed plus est miranda misericordia, quod ille qui sic nasci potuit, nasci voluit. Erat enim unicus Patri, qui unicus hodie natus est matri, et ipse natus est per matrem, qui ante fecit ipsam matrem. Sempiternus ex Patre, hodiernus ex matre, sine quo Pater nunquam fuit, sine quo mater nunquam fuisset.

VI. Exultate, Virgines Christi; consors vestra est Mater Christi. Christum parere non potuistis, sed propter Christum parere nolulistis. Qui non ex nobis natus est, vobis natus est. Tamen si verbis ejus meministis, sicut meminisse debetis, estis etiam vos matres ejus, quæ voluntatem Patris ejus facitis. Ipse enim dixit: « Qui » cumque fecerit voluntatem Patris mei, ipse mihi frater, » soror, et mater est (c). » Exultate, et Viduæ Christi, quia qui foecundam fecit virginitatem, illi vovistis continentiam castitatem². Exultet etiam castitas nuptialis, omnes fideliter viventes cum conjugibus vestris, et quod

(a) Luc. xvi, 9. — (b) Luc. xvi, 9. — (c) Matth. xii, 50.

¹ Quæ sequuntur usque ad finem paucis discrepantibus editum est in Serm. cxcii. — ² Edit. melius sanctitatem.

amisistis in corpore, in corde servate. Ubi non potest esse a concubitu caro integra, sit in corde virgo conscientia. Proinde quia charitas et pax et justitia Christus est, hunc fide concipite, operibus edite, ut quod egit uterus Mariæ in fide Christi, agat cor vestrum in lege Christi, ut mereamini percipere promissa Christi, qui vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO XVI.

In Natali Domini X.

Sequens Sermo extractus ex Codice Cass. XII, fol. 13, ab initio usque ad verba: Si ergo Verbum Deus, et homo caro: differt ab illo edito a Monachis sancti Mauri, tom. v, part. 1, fol. 884, Serm. CLXXXVI; cætera vero respondent usque ad finem, exceptis verbis: Ille natus est, ut nos redimeret, id est, Jesus Christus, cui gloria cum Patre et Spiritu sancto in sæcula sæculorum. Amen. Quæ tamen subjici debent in editione post verba: Congruabat temporalis. Hic ergo hæc sola exemplata sunt, quæ variant in editione.

SYNOPSIS.

I. Nativitas Christi omnibus affert lætitiã. II. Christus ad erigendum genus humanum venit.

I. ECCE Dominus noster hodie natus est¹, et omnis creatura ad gaudium invitatur, dicente Propheta: «Læ-» tentur cœli et exultet terra; moveatur mare, et pleni-» tudo ejus (a).» Cœlos hodie Angelorum choros intellige,

(a) Psal. xxxvii, 7.

¹ Vide Serm. cxcvii, n. 1.

qui cœlestium obtinent sedes, qui hodierna die, Pastoribus audientibus, hymnum clamant, dicentes: «Gloria in excel-» sis Deo, et in terra pax hominibus bonæ voluntatis (a).» Terram naturam humanam esse cognosce; mare vero omnem mundum, et quæ in eo sunt in commune, Scriptura significat, quibus hodierna die Nativitas Christi immensam lætitiã generavit. Natus est Christus ex Virgine, ut nos nasceremur ex Spiritu sancto. Qui ante omnia sæcula est generatus ex Patre, hodierna die natus est ex Virgine matre. Factus enim ex Matre, permansit in Patre. Nam qui semper est, factus est quod non erat, nec desiit esse quod erat. Factus est namque homo quod non erat, ut ait Apostolus: «Factus ex muliere, factus sub» lege, ut eos qui sub lege erant redimeret (b);» permansit autem Deus esse quod fuerat. Nativitas siquidem, quæ secundum carnem est, et nobis profuit, et illi non obfuit, quia nobis adoptionem filiorum contulit, et ipse in Deitate propria cum Patre permansit.

II. Inclinauit enim se, cum sublimis esset, ut nos, qui incurvati eramus, erigeret. Incurvata siquidem erat humana natura ante adventum Domini, peccatorum onere depressa. Et quidem se in peccati vitium spontanea voluntate curvaverat, sed sponte se erigere non valebat. Denique incurvationis hujus miserias, quas homo tolerando gemebat, sanctus Propheta deflens exclamat in Psalmis, et dicit: «Miser» factus sum, et curvatus usque in finem, tota die contris-» tatus ingrediebar (c). Tota die, » totum tempus ante adventum Christi significat¹, quo humanum genus quasi incurvatum ambulans contristabatur, quia non inveniebatur qui curvum erigeret, qui lapsus² in peccati foveam manum

(a) Luc. ii, 14. — (b) Galat. iv, 4, 5. — (c) Psal. xxxvii, 7.

¹ Vide Serm. cccxcvii, et Enarrat. in Psal. xxxvii, n. 10. — ² Codex male lapsus.

porrigeret. Propterea Dominus noster advenit, et mulierem illam incurvatam inveniens, quam « Annis decem et octo » Satanæ alligaverat, ita ut se non posset erigere (a), » potestate Divinitatis absolvit. Hæc autem mulier formam incurvationis totius humani generis præferebat. In hac muliere hodie natus Dominus noster, vinculis Satanæ alligatos absolvit, et licentiam nobis tribuit ad superna conspiciere, ut qui olim constituti in miseris tristes ambulabamus, hodie venientem ad nos medicum suscipientes, nimium gaudeamus.

III. Si ergo Verbum Deus et homo caro, etc. (ut in sermone laudato n. 2. circa medium).

SERMO XVII.

In Natali Domini XI.

Hunc ex duobus Montis-Cassini Codicibus extraximus, nempe ex Cod. XI, fol. 239, et ex Cod. CVI, fol. 5. Uterque habet nomen sancti Augustini; unus inscribitur in Nativitate Domini, alter autem de Assumptione sanctæ Mariæ; nec inde dubitandi locus; inscriptio enim amanuensi, non auctori tribuenda. Sermo est de Natali, quem legendum in Assumptione quidam monachi rescripserunt. Ponatur post præcedentem cum numero in Natali Domini XXIII.

(a) Luc. XIII, 11, 16.

SYNOPSIS.

I. Christus ad salvandum nos de cælo venit. II. Maria mater et virgo. III. Probatur contra Manichæos Mariæ virginitas.

I. SANCTA atque gloriosa solemnitatis¹ hodie clara refulsit, et omni generi humano per suum adventum salutem² præsentavit. Vidit Dominus omne sæculum multis peccatis oppressum, et inimici pallentis astutia nimis demersum, et dignatus est ei succurrere per Dominum nostrum Jesum Christum. Non fecit quemadmodum antea faciebat, mittendo Prophetas hominibus prædicare, ut caverent diaboli artes. Vidit Paterfamilias, quia contemnitur per servorum nuntium³; dixit: « Quid faciam, nisi ut unicum ad » eos mittam Filium meum charissimum; forsitan vel eum » reverebuntur (a). » Omnis enim homo, etsi sit justus, habet in se immixtionis⁴ aliquid plumbi, id est, peccati, quibus solet genus humanum implicari, et ideo nemo nobis potuit misereri, « Quia omnes quæ sua sunt quærunt, non quæ Jesu Christi (b). » Mittitur primus Prophetarum Moyses, deinde Aaron, Esaias, Hieremias, Elias, et omnes omnino Prophetæ, et nemo ex eis nobis infirmis conferre potuit sanitatem, nisi videremus Dominum redemptorem. Hic⁵ doluit, ipse ad nos descendit, non habens in se dolum, non peccatum, non plumbi quid commixtum⁶; sed totus justus, totus innocens, totus sanctus, totus fulgens, ut « Argentum igne probatum terræ, purgatum septuplum (c); » qui⁷ nullum in se habebat peccatum, sed per suum adventum damnavit eum, qui

(a) Matth. XXI, 37. — (b) Philip. II, 21. — (c) Psal. XI, 7.

¹ Cod. CVI, *nativitas*. — ² In eodem deest *salutem*. — ³ Id. *nuntios*. — ⁴ Id. *innixtionem*. — ⁵ Id. *male hoc*. — ⁶ Male idem *plumbiciatur*. — ⁷ Id. *quia*.

« Fecit peccatum (a) et habebat mortis imperium (b). »

II. Tunc impletum est quod dictum est, et jampridem annuntiaverat Esaias propheta dicens: « Ecce Dominus » venit in nubem levem (c); » et quam dicimus esse nubem levem, nisi sanctam Mariam, quæ nullis est facibus peccatorum gravantium ponderata? Ipsa potuit Dominum ferre post cælum, quæ virgo meruit inveniri post partum. Inclusit se in suo figmento Dominus Angelorum, et veluti gemma emicuit et speciosa apparuit inter filios hominum. Qualis et quanta fuit virgo¹ sancta Maria, quæ potuit portare Dominum, quem non potuit portare terra nec cælum; bajulavit Dominum in suo corpore², et non sensit omnino onus. Quare non sensit omnino onus? quia lux non habet pondus. Gestabat sancta virgo Maria, quia ita in ea sedit³ Dominus, « Sicut descendit pluvia in velus (d). » Purgat pretiosam margaritam, et ejus virginitas non sensit aliquam jacturam.

III. Et sunt multi hæretici, multo magis Manichæi, qui dicunt Dominum non potuisse per fœminam nasci. Et Manichæus dicit: Nec Moysen accipio, nec Prophetam. Et quid agis⁴, Manichæe, de Paulo apostolo, qui in exordio Epistolæ quam ad Romanos scripsit: « Paulus, inquit⁵, » servus Jesu Christi vocatus Apostolus, segregatus in » Evangelium Dei, quod ante promiserat per Prophetas » suos in Scripturis sanctis de Filio suo, qui factus est ei » ex semine David secundum carnem (e). » Frustra, Manichæe, conaris adversus Prophetam; ecce Apostolus dicit: « De Filio ejus qui factus est ei ex semine David secun-

(a) 1 Joan. iii, 8. — (b) Hebr. ii, 14. — (c) Isai. xix, 1. — (d) Psal. lxxi, 6. — (e) Rom. i, 1-3.

¹ In Cod. xi abest *virgo*. — ² Cod. cvi, male *suum corpus*. — ³ Id. *insedit*. — ⁴ Id. *dicis*. — ⁵ In Cod. xi desideratur vox *inquit*. Reliqua jam superius leguntur Serm. ix.

» dum carnem. » Quod Prophetæ præviderunt et dixerunt, hoc Apostoli viderunt et prædicaverunt. Quid erat, et quid factum est¹? Verbum erat, et caro factum est; Filius Dei, filius hominis factus est. Deus erat, homo factus est: suscepit humanitatem, non amisit Divinitatem: factus est humilis, sed mansit sublimis: factus est homo, non destitit esse Deus. Dicit tibi Deus, Creator hominum, Filius hominis: Quid est quod te movet in mea² Nativitate? Non sum libidinis conceptus cupiditate; ego matrem de qua nascerer feci: ego viam meo itineri præparavi atque mundavi. Hanc, quam despicias, Manichæe, mater est mea; manu fabricata est mea. Si potui inquinari, cum eam facerem, potui inquinari cum ex ea nascerer. Sicut in transitu meo illius non est corrupta virginitas, sic mea ibi non est maculata majestas. Solis radius cloacarum sordes siccare solet, inquinari non novit; quanto magis splendor lucis æternæ, in quo nihil inquinamenti occurrit, quocumque radiaverit, mundare potest, ipse pollui non potest³. Stulte unde sordes in ea, quæ nec concipiendo libidinem, nec pariendo passa est dolorem? unde sordes in Virgine matre, ubi non est concubitus cum homine patre? unde sordes in domicilio ad quod nullus habitator accessit? Solus ad eam Dominus venit; vestem quam non habebat induit⁴; quam sicut invenit clausam, ita et reliquit. Sicut ille natus est solus « Inter mortuos liber (a), » sic istius ex qua natus est matris pudor, solus est integer; quia Virgo virginem genuit, et sic virgo permansit: virgo ante partum, virgo post partum. Concepit, et virgo est; mater generat, et virgo perseverat. Eva inobediens meruit pœnam; Maria

(a) Psal. lxxxvii, 6.

¹ Ambo Codices male *quod*. Cod. xi habet solummodo *quid ergo factum est?* — ² Cod. cvi *ea*. — ³ Ultima verba desunt in Cod. xi. — ⁴ Cod. cvi male *induxit*.

obediens consecuta est gratiam, quia genuit omnium credentium Salvatorem; qui vivit cum Patre et Spiritu sancto in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO XVIII.

In Natali Domini XII.

Extrahitur ex Cod. Cass. cx, fol. 64, cum nomine sancti Augustini; et ex Biblioth. Laurent. Cod. 1, Plut. xiv, fol. 23. (Vid. Bandini, pag. 71, § 22), ubi pariter beato Doctori tribuitur. Excepto exordio, quod in duplici Codice concordat, sed quod in Editis non legitur, similis est in omnibus sermoni II Appendicis sancti Leonis in Editione fratrum Ballerini, jam antea apud Quesnellum pariter in Appendice stampato ex Codice sancti Petri Corbeiensis, ubi sancto Leoni tribuitur. His verbis incipit in Editis: Salvator noster, Dilectissimi, etc.. Ex annotatione vero doctorum horumque criticorum ad Leonem minime pertinet. Pertinet autem ex auctoritate nostrorum Codicum ad sanctum Augustinum, cujus nomen in utroque præfigitur. Ejus locus post præcedentem cum numero in Natali Domini xxiv.

SYNOPSIS.

I. In Nativitate Christi gaudendum. II. Christus Deus et homo natus ex Virgine. III. Christus in Nativitate purus, servata Dei forma, servi formam accepit. IV. Se Deum et hominem operibus demonstravit.

I. GRATIAS ago Domino Deo nostro, Fratres dilectissimi¹, quod quæ² sit diei hujus festivitas docere vos non³ necesse est, qui prævenistis devotione doctrinam. Accesserunt huc hodie etiam prophetiæ atque evangelicæ lectiones eandem rem docentes quam fides vestra docuit vos⁴. Donet ergo Dominus Deus noster, ut concordantibus, sicut hodie, ita omni tempore cum lectione divina actibus vestris, quidquid habuerit sacra auctoritas in præceptis, hoc vos habeatis in moribus. Salvator ergo noster, Dilectissimi, hodie nascitur⁵, gaudeamus: neque enim locum oportet esse tristitiæ, ubi natalis est gaudiorum. Ad omnes itaque gaudium istud pertinet, quia Christus omnibus venit. Nullus ergo se lætitiæ diei hujus arbitretur alienum. Si sanctus est quis, gaudeat, quia accipiet remunerationem; si peccator est, gaudeat, quia invitatur ad veniam; si gentilis est, gaudeat, quia admittitur ad salutem. Carnem humani generis pro nobis Deus assumpsit. Si ipsi nos alienos a Christo non faciamus, jam in Christo sumus. Agnoscamus ergo redemptionem nostram; agnoscamus salutem nostram. Ipse se alienum a consortio Christi efficit, qui se esse in corpore Christi denegaverit. Sed illud, Dilectissimi, quod secundum Scripturas, quæ lectæ sunt, hodie Dominum natum esse cognoscimus, videamus; quomodo in fine sæculi na-

¹ Hæc verba desunt in Cod. Laurent. — ² Cod. Cass. male *quodque*. — ³ Deest vox *non* in Cod. Cass. male; in Cod. Laurent. *doceri*. — ⁴ Hæc verba desunt in Cod. Cass. — ⁵ Edit. et Cod. Laur. *natus est*.

obediens consecuta est gratiam, quia genuit omnium credentium Salvatorem; qui vivit cum Patre et Spiritu sancto in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO XVIII.

In Natali Domini XII.

Extrahitur ex Cod. Cass. cx, fol. 64, cum nomine sancti Augustini; et ex Biblioth. Laurent. Cod. 1, Plut. xiv, fol. 23. (Vid. Bandini, pag. 71, § 22), ubi pariter beato Doctori tribuitur. Excepto exordio, quod in duplici Codice concordat, sed quod in Editis non legitur, similis est in omnibus sermoni II Appendicis sancti Leonis in Editione fratrum Ballerini, jam antea apud Quesnellum pariter in Appendice stampato ex Codice sancti Petri Corbeiensis, ubi sancto Leoni tribuitur. His verbis incipit in Editis: Salvator noster, Dilectissimi, etc.. Ex annotatione vero doctorum horumque criticorum ad Leonem minime pertinet. Pertinet autem ex auctoritate nostrorum Codicum ad sanctum Augustinum, cujus nomen in utroque præfigitur. Ejus locus post præcedentem cum numero in Natali Domini xxiv.

SYNOPSIS.

I. In Nativitate Christi gaudendum. II. Christus Deus et homo natus ex Virgine. III. Christus in Nativitate purus, servata Dei forma, servi formam accepit. IV. Se Deum et hominem operibus demonstravit.

I. GRATIAS ago Domino Deo nostro, Fratres dilectissimi¹, quod quæ² sit diei hujus festivitas docere vos non³ necesse est, qui prævenistis devotione doctrinam. Accesserunt huc hodie etiam prophetiæ atque evangelicæ lectiones eandem rem docentes quam fides vestra docuit vos⁴. Donet ergo Dominus Deus noster, ut concordantibus, sicut hodie, ita omni tempore cum lectione divina actibus vestris, quidquid habuerit sacra auctoritas in præceptis, hoc vos habeatis in moribus. Salvator ergo noster, Dilectissimi, hodie nascitur⁵, gaudeamus: neque enim locum oportet esse tristitiæ, ubi natalis est gaudiorum. Ad omnes itaque gaudium istud pertinet, quia Christus omnibus venit. Nullus ergo se lætitiæ diei hujus arbitretur alienum. Si sanctus est quis, gaudeat, quia accipiet remunerationem; si peccator est, gaudeat, quia invitatur ad veniam; si gentilis est, gaudeat, quia admittitur ad salutem. Carnem humani generis pro nobis Deus assumpsit. Si ipsi nos alienos a Christo non faciamus, jam in Christo sumus. Agnoscamus ergo redemptionem nostram; agnoscamus salutem nostram. Ipse se alienum a consortio Christi efficit, qui se esse in corpore Christi denegaverit. Sed illud, Dilectissimi, quod secundum Scripturas, quæ lectæ sunt, hodie Dominum natum esse cognoscimus, videamus; quomodo in fine sæculi na-

¹ Hæc verba desunt in Cod. Laurent. — ² Cod. Cass. male quodque. — ³ Deest vox non in Cod. Cass. male; in Cod. Laurent. doceri. — ⁴ Hæc verba desunt in Cod. Cass. — ⁵ Edit. et Cod. Laur. natus est.

tus sit, qui creator est sæculorum : « Ipse enim dixit, et » facta sunt; ipse mandavit et creata sunt (a). »

II. Christus ergo salvator noster, Dilectissimi, homo et Deus creditur; Deus ex patre, homo de matre; Deus ex Deitate, corporeus ex carne; et ideo Deus ante sæcula, homo post sæcula; Deus ante initia, homo inter extrema. Qui in principio creavit per majestatem, hodie venit salvare per carnem. Creatio hominum, prima potentia fuit; salvatio, secunda pietas. Benignitatis motus affectu Dominus, voluit ut nobis redderet misericordia quidquid abstulerat offensa. Descendit ergo iste, ut nos ascenderemus; cœlestia summisit, ut terrestria sublevaret; fecit se hominis participem, ut hominem faceret Dei esse consortem; « Fac- » tus, sicut per Apostolum audistis, ex muliere, factus sub » lege (b). » Sed nemo, cum mulierem audit Matrem Domini, de nominis offensione moveatur. Virgo concepit ex Spiritu sancto, sed mulier nominatur ex sexu. Et ideo Evangelista, qui lectus est, virginem, Apostolus autem mulierem nuncupavit, ut omnes in partu virginis omnipotentiam agnoscerent Divinitatis; in appellatione autem mulieris, nomen conditionis audirent.

III. Natus est ergo Dominus noster ex carne quidem, sed non ex corruptione carnali: natus ut homo, sed non genitus ut homo. Ita suscepit carnem, ut servaret majestatis honorem. Et sic segregando puritatem Nativitatis suæ a concreione colluvionis humanæ, peregit quidem in ortu suo plenam hominis dispensationem, sed Dei tamen non deseruit dignitatem. Ideoque in mundo isto talis qualis nativitate, puritatem ortus sui etiam in vitæ sinceritate servavit. Solus enim ille est. « In cujus ore, sicut scriptum » est, dolus non fuit (c): » utique ut qui colluvionem humanam in creatione nescierat, etiam in conversatione nesciret.

(a) Psal. cXLVIII, 6. — (b) Galat. IV, 4. — (c) I Petr. II, 26.

« Cum enim, inquit Apostolus, in forma Dei esset, formam » servi accepit (a) etc. » Omnes homines, Dilectissimi, servi peccatorum fuerant, et ideo bene ait Apostolus formam tantummodo servi assumpsisse; quia homo quidem verus, sed humanis vitiis non coinquinatus, formam tantum habuit servi, non conscientiam; quia licet habuerit speciem hominis, non tamen habuerat conscientiam peccatoris; quia sicut Apostolus dicit: « Cum in forma Dei esset, » formam servi accepit, et habitu inventus est ut homo. » Habitu homo, sed potentia Deus; quasi servus in forma, sed Dominus in natura: foris ostendens matris infirmitatem, intus possidens Patris majestatem; foris humilis corpore, intus pollens Divinitate.

IV. Denique et ipsa inter homines conversatio simul utrumque monstravit, in passionibus hominem, in virtutibus Deum. Esurivit enim, sed esurientes multiplicatis per benedictionem panibus pavit. Quod esuriit, carnis fuit; quod pavit, Dei¹. Flevit, et flentibus opem tribuit². Ex homine fuit quod lacrymavit; ex Divinitate quod præstitit. Oravit, et ipse præstitit quod oravit³. Hominem indicavit, quod precem fudit; majestatem quod in precibus ipse sibi respondit⁴. Omnibus ergo rebus duplicem in se naturam monstravit; et ideo substantiæ utriusque mediator est: quia dum summisit cœlestia, exaltavit humana: fecit summam ex diversitate concordiam, ut in eo una utraque fieret, qui in se utrumque retinet Dominus noster Jesus Christus, qui hodierna die ex Virgine natus, æternaliter⁵ vivit et regnat cum Deo Patre et sancto Spiritu in sæcula sæculorum. Amen.

(a) Philip. II, 6.

¹ Edit. caro... Deus. — ² Hæc phrasid deest in Edit. — ³ Hæc iterum in Edit. desiderantur. Cod. cvi oravit et exauditus est. — ⁴ Ultima pars sententiæ non habetur in Edit. — ⁵ Hæc rursus in Edit. non extant.

SERMO XIX.

De Epiphania Domini.

Tribuitur S. Augustino tum a duobus Codicibus Montis-Cassini, nempe Cod. xcix, fol. 170, et Cod. cvi; tum a Codice 1, Plut. xiv, p. 65 Bibliothecæ Laurentianæ, ex quibus extractus est; hinc tribus, et quidem antiquissimis testimoniis ejus authenticitas obfirmatur. Ponatur post Sermonem cciv, cum numero de Epiphania vii.

SYNOPSIS.

I. Christus Judæis et Gentibus revelatus. II. Utrisque bona ferens. III. Magi adorantes; Herodes occidens. IV. Innocentium trucidatio. V. Conclusio.

I. CELEBRAVIMUS ante hos dies¹, sicut meminit sanctitas vestra, diem quo natus est Dies. Celebremus hodie quo clarus effulsit, et primitias Gentium suo illustravit² aspectu ipse qui tunc natus est Dies. Hodie namque, sicut evangelica pandit historia, Magi ab Oriente venerunt, Regem Judæorum, qui natus fuerat, inquirentes, atque dicentes: « Vidimus enim stellam ejus in Oriente, et venimus adorare eum (a). » Ad annuntiandum Judæis Pastoribus Christum, Angelos legimus descendisse de cælo; ad perducendos ex Orientis finibus Magos, cum luce stellam³ radiasse de cælo. Sive ergo⁴ Judæis per nuntios

(a) Matth. ii, 2.

¹ Vide Serm. cxcix, n. 1. — ² Cod. Laur. *illuminavit*. — ³ Idem male *stella*. — ⁴ Vide Serm. cct, n. 1.

Angelos, sive Gentibus per fulgidum sidus¹, « Cœli enarraverunt gloriam Dei (a); » lex quibus principis credentium in Christi Nativitate populorum « Lapis ille noster » angularis (b) » apparuit. Crediderunt enim, et mox Christum prædicaverunt. Admoniti Angelorum vocibus Pastores crediderunt, Magi adoraverunt, et ipsi per tot terrarum spatia venientes: Christus autem, qui venerat « Annuntiare pacem his, qui longe erant, et his qui » prope (c), » utrosque populos in pace suscepit; « Ipse » enim est pax nostra qui fecit utraque unum (d) » ex ipsis populis, postquam est in cœlum, Apostolis mirantibus, elevatus, quorum primitias acceperat natus.

II. Hunc nimirum præviderat Esaias², quando dicebat: « Cognovit hos possessorem suum, et asinus præsepe domini sui (e); » per bovem significans Israëlitas jugo legis astrictos; per asinum vero Gentes significans, quod animal dicitur immundum, ab Israëlitis³ unum Deum colentibus immunditia idololatriæ separatas⁴, sed tamen ad præsepe venturas, ubi mundatis per fidem Christi communis est cibus corporis Christi. Sic et Dominus ex populo utroque alloquebatur Ecclesiam collectam, quando dicebat: « Venite ad me omnes, qui laboratis et onerati » estis, et ego reficiam vos. Tollite jugum meum super » vos, et discite a me quia mitis sum et humilis corde, » et invenietis requiem animabus vestris. Jugum enim » meum suave est et onus meum leve (f). » Tanquam bovi diceret: « Jugum meum suave est; » asino autem: « Onus meum leve; » Judæis scilicet a jugo duro legis⁵

(a) Psal. xviii, 2. — (b) Ephes. ii, 20. — (c) Ibid. 17. — (d) Ibid. 14. — (e) Isai. i, 3. — (f) Matth. xi, 28-30.

¹ Vide Serm. cccxxv, n. 1. — ² Vide eundem Serm. ibid. — ³ Cod. Cass. *Israëliticis*. — ⁴ Idem *separantes*. — ⁵ In Cod. Cass. *deest jugo*, quod legitur in Cod. Laur. Iste rursus male habet *scilicet pro diceret*; in utrisque videtur iterum *deesse liberatis*, nempe *Judæis scilicet a jugo duro legis liberatis diceret*. 9.

diceret, quia « Jugum meum suave est; » Gentibus autem luxuriantibus naturaliter, et onus præceptorum salubre renuentibus¹ dicens: Quid adhuc insueti estis? sarcinæ dorsa subtrahitis? « Onus meum leve est. »

III. Magis ergo venientibus et sciscitantibus ubi Christus nasceretur, Judæi ostenderunt, et ipsi qui ostenderunt remanserunt. Sicut modo, Charissimi, ab ipsis Judæis Christus, et ejus Ecclesia ab omnibus Prophetarum voluminibus recitatur, nec tamen ab ipsis, sed a Gentibus adoratur. Herodes autem rex² impius, audito hoc a Magis, quoniam natus est Rex Judæorum, expavit continuo successorem, et putans adversus³ « Magni consilii Angelum » iam (a) humano se prævalere consilio, duobus ad eum modis instituit pervenire; prius mentiendo, postea sæviendo. Prius enim mentitus est Magis, dicens eis: « Euntes inquirete diligenter de puero, et cum inveneritis, » renuntiate mihi, ut et ego veniens adorem eum (b); » fingens se adorare velle, quem cupiebat occidere. Quod quia non potuit, per totam Judæam interfici jussit infantes in ejus (ætatis) confinio constitutos, qua non excederet⁴ Nativitas Christi. Sed etiam hic affectus nefariam crudelitatem admisit, quia innocentem⁵ frustra sanguinem fudit.

IV. Ecce, charissimi Fratres, Dominus noster adhuc manibus⁶ portatur, et res jam mirabiles operatur. Parvus superat magnum, et inermis vincit armatum; pannis involutus despicit purpuratum; in præsepe jacens, tribunal regis eludens; tacens habet prædicatores, latens invenit testes⁷. Sævis quidem, o Herodes, et inter persecutores

(a) Isaï. ix, 6. — (b) Matth. ii, 8.

¹ Cod. Laur. *revertantibus*. — ² Deest *rex* in Cod. Cass. — ³ Vide Serm. cxxxv, n. 3, ubi sic citatur hic textus, qui non sic in Vulgata legitur. — ⁴ Cod. Laur. *excederit*. In tribus Cod. deest vox *ætatis*. — ⁵ Id. *innocentium*. — ⁶ Cod. Cass. male *manibus nostris*. — ⁷ Vide Serm. cccxxxiii, n. 3.

Christi habes et tu locum tuum. Sed qui « Potestatem habet ponendi animam suam (a) » non timet iram tuam. Potes quidem stimulis formidinis agitari, vel facibus furoris accendi; sed Christus adhuc non¹ disponit occidi. Verumtamen ne usquequaque sit tua cruenta crudelitas, fac martyres Christi. Rape ab amplexu nutricum, quos non eripies ab amplexibus Angelorum. Dimittant ubera, ut calcant sidera; relinquunt lacrymas matrum, ut sumant gloriam Martyrum; portantium deserant ulnas, ut perveniant ad coronas; sint² testes qui non possunt loqui; dicant testimonium, qui non habent verbum; et qui non possunt per suam ætatem fateri Christum, jam incipiant per ejus gratiam confiteri. Nescis, Herodes, divini consilii ordinem, et inde turbaris. Non ad auferendum tibi regnum, sed ad contumelias perferendas Christus venit in mundum: non ut populorum sacrificiis honoratus apice regio³ sublimetur, sed ut Judæorum vocibus condemnatus in cruce levetur⁴: non ut hic fulgido diadematis decoretur ornatu, sed ut spinis coronetur illusus.

V. Nos itaque, Dilectissimi, propter quos omnia facta sunt, propter quos excelsus se humiliavit⁵, propter quos Deus factus est homo, propter quos Creator noster creatus est, propter quos esurire dignatus est panis noster⁶, et, ut prætermisiss⁷ omnibus unum illud et maximum dicamus, propter quos mortem vita nostra perpressa est, sic vivamus, ut vel ex parte aliqua tantæ gratiæ congruamus, et tenentes humilitatis Christi pignora temporalia, præmia ab eo accipiamus æterna⁸.

(a) Joan. x, 18.

¹ Deest *non* in Cod. Cass., vox quidem ad sensum necessaria. — ² Cod. Cass. male *sunt*. — ³ Id. *Asia regio*. — ⁴ Vide Serm. cccvii, Appendicis Maur. n. 3. — ⁵ Id. cccclxxii, n. 5. — ⁶ Cod. Cass. male *panem nostrum*. — ⁷ Cod. Laur. male *prætermisit*. — ⁸ Cod. Cass. *mansuetudinis præmia ab eo caviamus æterna*.

SERMO XX.

Ante Pascha, de jejunio, misericordia, et baptis-
mate.

Ex codice XII, fol. 97. Nomen et omnia ita concordant, ut nihil discrepare videatur. Locus ejus post Sermonem cccxi Maurinorum.

SYNOPSIS.

I. Tria exiguntur sub Pascha, jejunium, misericordia et baptis-
ma. II. Contra eos, qui baptisma differunt. III. Contra eos, qui
jejunare negligunt. IV. Conclusio.

I. TRIA sunt quæ sub Pascha, vel maxime Dominus de
populo exigit, jejunia, misericordiæ opus, et sancti bap-
tismatis fidem. Non sunt dura quæ dico, sed ita Domino
grata sunt, ut exigit ista propitius, exigit et iratus. Dicit
enim sacerdotibus Deus: « Sanctificate jejunia, prædicate
» curationem, congregate majores natu, et omnes habi-
» tantes in terra in domum Domini Dei vestri, et exclam-
» mate ad Dominum et exaudiet vos (a). » Misericor-
diam vero Dominum præcipere Evangelista sic probat:
» Date et dabitur vobis (b). » Similiter et de fide bap-
tismatis dixit: « In novissimo magno die festi, stabat Jesus
» et clamabat voce magna dicens: Qui sitit veniat et bi-
» bat (c). » Et iterum: « Qui biberit aquam meam, non sitiet
» in æternum (d). » Sed video, præter paucos, baptismum
nemo sitit, nisi, magnis febribus scatens, torridum patiatur
ardorem. Merito exigit Deus per totum annum jejunia,

(a) Joël. I, 14. — (b) Luc. VI, 38. — (c) Joan. VII, 37. — (d) Id. IV, 13.

misericordiam, et simul fidem, de his qui modo non cre-
dunt. Merito dat vel ægris, qui tamen digni sunt, bap-
tismum, quod læti, salvi ac vegeti per Pascha sumere no-
luerunt, apostolo Paulo dicente: « Inde est quod multi
» infirmi et ægri sunt inter vos, et dormiunt plurimi.
» Quod si nos ipsos dijudicarem, non utique judicare-
» mur; dum autem judicamus a Domino corripimur, ne
» cum hoc mundo damnemur (a). » Nihil est ægritudine
gravius, nihil morbo crudelius, nihil dulcius sanitate,
nihil autem est jejunii utilius ad salutem. Dura sunt
cum præcipiuntur; nam medicus cum ægritudini contra-
ria jusserit, salutaria judicantur. O perdura mortalitas!
quia vel sic probas saluti prodesse jejunia. Redde Deo
jejunia quæ indicit per episcopos, ne per medicos exi-
gantur, Salomone dicente: « Noli esse sapiens apud te;
» time autem Deum, et declina ab omni malo. Tunc
» sanitas erit corpori tuo, et cura ossibus tuis (b). »
Jejuna, inquit, Deo, quia sanus es, qui non vis febribus
jejunare.

II. De baptismo¹ primitus disputemus. « Clamat, in-
» quit, Jesus voce magna dicens; Qui sitit veniat et bi-
» bat (c). » Clamat Filius Dei, contemnitur, fastiditur:
ultra² populos petit ad gratiam, et spernitur. Emendat
singulos, ut petatur. Parat nunc purissimum fontem,
ipsamque sacri baptismatis fidem sacramento suæ passio-
nis adjungit. Vocat cunctos ad fidem, sed amore peccati
refugiunt miseri gratiam quæ illis offertur. Cum ergo
cœperint corrigi, cœperint emendari, tunc velle cogun-
tur accipere quod antea renuerunt. Ipsi jam clamoribus
petunt, quod Christo clamante sumere neglexerunt. Tunc
proximi vel propinqui uniuscujusque languentis ad nos

(a) I Cor. XI, 30-32. — (b) Prov. III, 7, 8. — (c) Joan. VII, 37.

¹ Vide Serm. cccx. — ² Codex male punctum habet post *ultra*.

cum hac voce discurrunt : Servi Dei, currite, subvenite; morituri liberentur. Turbamur omnes, excurrimus; major nobis quam illis est metus; qui non accipit ut viveret¹, accipit ne moriatur. Apostolus Paulus ista dicit : « Quid faciunt ii qui baptizantur pro mortuis suis, » si mortui non resurgunt? ut quid ergo et baptizantur » ex eis? Ut quid nos periclitamur omni hora quotidie » morientes? ita gloria vestra fruar quam habeo in Domino. Si secundum homines ad bestias pugnavi Ephesi, » quid mihi prodest si mortui non resurgunt? manducemus et bibamus, cras enim moriemur. Nolite seduci : » Corruptunt mores bonos colloquia mala (a). »

III. Esaias autem vehementer hoc dixit, deridens atque increpans homines qui negligunt jejunare : « Dicitis, inquit : Manducemus et bibamus, cras enim moriemur. » Non remittetur vobis peccatum hoc, quoadusque moriamini (b). » Si victurum te desperas, servi Deo dum vivis, crastino moriturus. Arcetis temporis fine, et quo magis in fide Dei constringeris, eo magis quotidie contra fidem in vita recrudescis. Si immortalis esses, Homo, quid faceres, qui Dei præcepta contemnis cum mortem timeas imminentem? exple omnibus cibis, dapibus onera corpus et dormi, et crapulam exhala; insulta Deo munerebus suis, quibus te pascit ac vestit. Qui, populo jejunante, nunc prandis, prandente populo, jejunabis. Est Propheta² hæc dicens : « Unus esurit, alius ebrius est (c). » Damnat stomachi vestri causas, querelas et vitia crudelitibus³ facta, quibus sani quotidie laboratis; ita inexcusabiles facit, ut qui vesci carnibus assolet pro Deo vel sto-

(a) 1 Cor. xv, 19-33. — (b) Isai. xxii, 13, 14. — (c) Cor. xi, 21.

¹ Cod. evidenter male biberet. — ² Cod. habet est Propheta, vel os Prophete; dubium legitur. Prophetam Apostolum nominat. — ³ Cod. crudelitibus male.

macho, debeat vel oleribus pasci¹. « Qui infirmus est, » inquit, olera manducet (a); » et iterum : « Esca nos » non commendat Deo (b). »

IV. Exigit, exigit quidquid sacerdos indicit. Exigit profecto jejunia morbis arguentibus, aut negotiis. Reddet ea tempore incongruo, qui tempore competenti non facit. Exigit misericordiae partem pauperibus denegatam. Exigit impia lucra per damna, dum eripit aliquis improbus, quod pauper debilis non accepit. Exigit quotidie baptizandos² tanquam numerum debitum annorum; et quod una die non redditur, toto anno reddetur. Frustra igitur vos indevoti abducitis; de vobis Deo toto anno reddetur. Necessitas exigit, quod voluntas insipiens denegavit.

SERMO XXI.

De Pascha I.

Eruitur ex Cod. civ, fol. 27. In Cod. Cassin. nomen non habet; nomine autem sancti Augustini insignitus legitur in Bibliotheca Laurent., tom. 1, p. 402. Unde sancto Doctori adjudicandum esse non minime dubium est. Ponendus est in editione Maurinorum post Serm. ccxxiii, cum numero de Pascha vi.

(a) Rom. xiv, 2. — (b) 1 Cor. viii, 8.

¹ Sententia paulisper intricata, sed cujus sensus potest apprehendi; id est quod, qui vescitur solum pro Deo et stomacho, debet, iudice Apostolo, oleribus esse contentus. — ² Baptizandos pro a baptizandis.

cum hac voce discurrunt : Servi Dei, currite, subvenite; morituri liberentur. Turbamur omnes, excurrimus; major nobis quam illis est metus; qui non accipit ut viveret¹, accipit ne moriatur. Apostolus Paulus ista dicit : « Quid faciunt ii qui baptizantur pro mortuis suis, » si mortui non resurgunt? ut quid ergo et baptizantur » ex eis? Ut quid nos periclitamur omni hora quotidie » morientes? ita gloria vestra fruar quam habeo in Domino. Si secundum homines ad bestias pugnavi Ephesi, » quid mihi prodest si mortui non resurgunt? manducemus et bibamus, cras enim moriemur. Nolite seduci : » Corruptunt mores bonos colloquia mala (a). »

III. Esaias autem vehementer hoc dixit, deridens atque increpans homines qui negligunt jejunare : « Dicitis, inquit : Manducemus et bibamus, cras enim moriemur. » Non remittetur vobis peccatum hoc, quoadusque moriamini (b). » Si victurum te desperas, servi Deo dum vivis, crastino moriturus. Arcetis temporis fine, et quo magis in fide Dei constringeris, eo magis quotidie contra fidem in vita recrudescis. Si immortalis esses, Homo, quid faceres, qui Dei præcepta contemnis cum mortem timeas imminentem? exple omnibus cibis, dapibus onera corpus et dormi, et crapulam exhala; insulta Deo munerebus suis, quibus te pascit ac vestit. Qui, populo jejunante, nunc prandis, prandente populo, jejunabis. Est Propheta² hæc dicens : « Unus esurit, alius ebrius est (c). » Damnat stomachi vestri causas, querelas et vitia crudelitibus³ facta, quibus sani quotidie laboratis; ita inexcusabiles facit, ut qui vesci carnibus assolet pro Deo vel sto-

(a) 1 Cor. xv, 19-33. — (b) Isai. xxii, 13, 14. — (c) Cor. xi, 21.

¹ Cod. evidenter male biberet. — ² Cod. habet est Propheta, vel os Prophete; dubium legitur. Prophetam Apostolum nominat. — ³ Cod. crudelitibus male.

macho, debeat vel oleribus pasci¹. « Qui infirmus est, » inquit, olera manducet (a); » et iterum : « Esca nos » non commendat Deo (b). »

IV. Exigit, exigit quidquid sacerdos indicit. Exigit profecto jejunia morbis arguentibus, aut negotiis. Reddet ea tempore incongruo, qui tempore competenti non facit. Exigit misericordiae partem pauperibus denegatam. Exigit impia lucra per damna, dum eripit aliquis improbus, quod pauper debilis non accepit. Exigit quotidie baptizandos² tanquam numerum debitum annorum; et quod una die non redditur, toto anno reddetur. Frustra igitur vos indevoti abducitis; de vobis Deo toto anno reddetur. Necessitas exigit, quod voluntas insipiens denegavit.

SERMO XXI.

De Pascha I.

Eruitur ex Cod. civ, fol. 27. In Cod. Cassin. nomen non habet; nomine autem sancti Augustini insignitus legitur in Bibliotheca Laurent., tom. 1, p. 402. Unde sancto Doctore adjudicandum esse non minime dubium est. Ponendus est in editione Maurinorum post Serm. ccxxiii, cum numero de Pascha vi.

(a) Rom. xiv, 2. — (b) 1 Cor. viii, 8.

¹ Sententia paulisper intricata, sed cujus sensus potest apprehendi; id est quod, qui vescitur solum pro Deo et stomacho, debet, iudice Apostolo, oleribus esse contentus. — ² Baptizandos pro a baptizandis.

SYNOPSIS.

I. Lætandum in die Paschæ, ubi omnia nova. II. Gratia Christi morientis, resurgentis, et ascendentis. III. Dies lætitiæ et gratiarum actionis. IV. Epilogus.

I. Lux hodie clara refulsit, quia Latro paradisum, dulcis cum Rege comes, intravit. Mortuorum turba surrexit, et vivorum conscientia triumphavit. Si attendas Ecclesiam, vide turbam cœlorum, legiones Angelorum, exercitus baptizatorum circumdantes altare Domini pretiosum. Turbæ lætantur, quia resurrexit Dominus Angelorum. De gehenna producti sunt mortui; facti sunt vivi, ut de fonte ascenderent mundati homines, novi jam facti, Deique pietas mortuos suscitandos, et veteres homines reparandos curaret, sicut scriptum est: « Vetera transierunt, et ecce facta » sunt nova (a); » propterea omnes dicamus: « Hic est dies » quem fecit Dominus, exultemus et lætemur in eo (b). » Quomodo jucundati sunt mortui, dum sepulcra desererent? Quomodo gavisii sunt renati, dum ripam fontis ascenderent? At illi dixerunt nova cantica de nova vita, et isti cantaverunt Alleluia, percipientes gratiam pretiosam. Dicamus omnes: Iste dies est lucis, dies est panis, ut et fame et tenebris careamus, et pane gratiæ suaviter satiemur, et non satiemur obscuritate gentium barbararum, quia nobiscum hodie gaudet exercitus Angelorum. Nemo esuriat cibos panis, quia hodie surrexit « Vivus panis, qui de cœlo » descendit (c): » Hodie catenæ ruptæ sunt inferorum; rumpantur et vincula omnium delictorum.

II. Unde omnibus filiis mater Ecclesia reparetur plenitudine gaudiorum. Veni, Domine, dic nobis: « Pax » vobis; nolite timere (d), » et magnam habebimus secu-

(a) 2 Cor. v, 17. — (b) Psal. cxviii, 24. — (c) Joan. vi, 51. — (d) Luc. iv, 36.

ritatem, ut celebrantes legem, possideamus in omnibus perpetuam claritatem, et dicamus: « Si ambulavero in medio » umbræ mortis, non timebo mala, quoniam tu mecum » es, Domine (a). » Esto ergo nobiscum, Domine, ut umbras non timeamus mortis, ut gaudeamus semper in nomine patientis, resurgentis et ascendentis Domini Salvatoris. Per ipsum ascendamus, et ad Dominum convertamur. Natus est Dominus, et renatus est mundus; passus est, et homo salvatus est; resurrexit, et genuit infernus; ascendit, et paternus lætatus est thronus. Cum pateretur, mortui resurgebant, et vivi gaudebant: quando resurrexit, captivi solvebantur, et Angeli lætabantur: quando ascendit ad cœlos, lætati sunt Angeli, tristati Apostoli, sed « Tristitia in gaudium versa (b) » mutavit noctem erroris. Sic nobis post noctem laboris, successit lætitia lucis de splendore Domini Salvatoris, sicut scriptum est: « Con- » vertisti planctum meum in gaudium mihi (c). »

III. Passio Domini velum templi dividebat, corda dura scindebat, umbræ tegumentum tollebat, et nostras facies revelabat, ut « Revelata facie gloriam Domini specule- » mur (d). » Quod legis antiquæ mystico nobis velamine velabat, velum abscidit. « Nox præcessit, dies appropinqua- » vit (e); » quia iste est « Dies quem fecit Dominus, exul- » temus et lætemur in eo (f). » Omnes dies fecit imperio suo, sed istum diem fecit sanguine suo. Lætitia fuit mortuis suscitatis, sic et nobis gaudio præsentis gloriæ decoratis. Illi ibant in sanctam civitatem, nos ibimus ad sanctam Ecclesiam; illi in convivio sanctorum, nos in mensa secretorum Dei. Nobiscum lætitiæ societate convivatur exercitus Angelorum. Tollamus munera nostra; afferamus corda nostra, et instantes cantemus cum cithara: « Introibo ad

(a) Psal. xxii, 4. — (b) Joan. xvi, 20. — (c) Psal. xxxix, 12. — (d) 2 Cor. iii, 18. — (e) Rom. xiii, 12. — (f) Psal. cxvii, 24.

» altare Dei, ad Deum qui lætificat juventutem meam (a).»
Dimissa iniquitate nostra, soluta catena nostra, quia ipse
est qui lætificat animam nostram, iterum dicamus: « Iste
» est dies, quem fecit Dominus, exultemus et lætemur
» in eo (b). »

IV. Nemo tristetur, si hortatur, antequam perdet tempora
quam dignitatem (sic): et si parva forte utitur veste, luci-
dam exhibeat mentem, et majori lucebit honore, dum exul-
tat non in vestitu suo, sed in die sancto suo; quia non dixit:
Exultemus in vestimento nostro, sed dixit: « Jucundemur
in eo. » Dies iste tenebras nescit, quia ipse primus tenebras
effugavit: nescit caliginem, quia delevit omnem obscuri-
tatem: nescit noxiam dependentem calumniam, quia in
cruce dirupit omnia merita nostra: paravit pro nobis lec-
tum innocens Redemptor; fugit calumniator, et linguam
perdidit fœnerator. Dies indulgentiæ, dies remissionis, et
dies liberationis. Apud vivos est gaudium; ad defunctos
pervenit refrigerium. Dies iste lætus et latus, liber et lucidus,
« Tanquam mille anni in conspectu Dei (c), » quia vere iste
est « Dies quem fecit Dominus. » Vitam si velit non mutare
in plenitudine millium annorum (sic), merebitur gaudere
sine fine in illo die, in quo vera voce cantabunt sancti in
jucunditate, exultantes in claritate, in cubilibus suis lætan-
tes cum Salvatore, dicentes atque respondentes: « Iste est
» dies, quem fecit Dominus, exultemus et lætemur in eo. »

(a) Psal. xlii, 4. — (b) Id. cxvii, 24. — (c) Id. lxxxix, 4.

Merita, id est, maledictionem meritis peccatorum debitam.

SERMO XXII.

De Pascha II.

In Manuscripto Cass. habetur, nempe in Cod. cxxxiv, alias ccciv, fol. 198, cum nomine sancti Augustini. Collocetur post præcedentem cum numero de Pascha vii.

SYNOPSIS.

I. Impletis tristitia Discipulis, et Judæis frustra custodientibus, Christus resurgit. II. E sepulcro signato exit, sicut ex Virgine signata natus est. III. Mulieribus Angelum videntibus et cunctis fit gaudium, exceptis Judæis. IV. Gentes illuminantur, victis demonibus et Judæis. V. Nos cum Christo victores efficimur.

I. In ista die sancta, Fratres charissimi, in ista die inclyta atque egregia, in ista die de qua sacratissimus personat Psalmus: « Hic est dies, quem fecit Dominus (a); » in hac die ablata est tristitia de cordibus Discipulorum, et data est confusio in oculis Judæorum. Ista die Resurrectionis Domini nostri Jesu Christi impleti tristitia Discipuli; ibat unusquisque ubi poterat, et non erat qui eos congregaret, quia jam impletum erat, quod scriptum erat: « Percutiam pasto-rem, et dispergentur oves gregis (b). » Sepulcrum tamen signatum erat signo Judæorum, custodia militum confirmatum; intus lumen erat, quod omnino ligare non poterant. Quidquid signamus, totum ligare possumus; lumen ligare non possumus. Ideoque æterna lux, quæ in principio mun-

(a) Psal. cxvii, 24. — (b) Matth. xxvi, 31.

dum illuminavit, et coæternus fuit, et est eritque semper cum Patre in unitate Spiritus sancti; unus in Trinitate, et Trinitas in unitate; ipse quidem Deus et homo per mirabilem lucem dignatus est clave¹ veritatis suæ corda tangere, ut quod erat obscurum illuminaret, et quod erat clausum aperiret; ille Deus qui ab Angelo impregnabatur verbo, ipse ab Angelo hodie resuscitabatur de sepulcro, quasi possit ei aliquid obesse signatura, cui nulla fuit impostura. Dantur custodes, qui custodiebant. Nonne jam scierant illum miracula facere, dæmones ejicere, leprosos mandare, mortuos suscitare? An qui poterat aliorum corpora suscitare, se ipsum non poterat de tumulo exhibere?

II. Sed jam corda cæca, Judæorum turba, qui legem habebant et non intelligebant, Psalmum tertium cantabant, sed unum in Trinitate Deum non agnoscebant. Psalmus enim tertius habet¹: « Ego dormivi et somnum » cepi, et resurrexi, quoniam Deus suscepit me (a). » Dum sunt intenti, parati ad confusionem Discipulorum, meruerunt invenire confusionem animarum suarum. Dicunt enim Pilato: « Signemus sepulcrum, quia seductor ille » dixit eo quod tertia die resurgeret. Ponantur, inquit, » milites, ne veniant Discipuli ejus et furentur eum (b). » Si clausus erat tumulus Discipulis, numquid claudi potuit sanctis Angelis? An forte non poterat de signato sepulcro resurgere, qui potuit de Virgine signata procedere? Signata fuit Virgo vestra, signata est et sepultura vestra. Generavit sine viro Virgo vestra, et in vano facta est in sepulcro signatura vestra. Dum enim adsunt isti custodes, non jam custodes, sed testes. Illi poterant custodire, sed Deus miserat Angelum, Filium suum resuscitare. Ange-

¹ Psal. iii, 6. — (b) Matth. xxvii, 63, 64.

² Cod. male dare. — ³ Vide Sermonem cccv, n. 3, Tract. xlvi, in Joan. et præsertim de Civitate Dei, lib. xvii, cap. 18.

lus enim Domini descenderat de cælo; videntes custodes territique expavescunt; non potuerunt videre illum sublimem (manibus¹) Angelorum, quia pleni erant falsitate Judæorum.

III. Permittuntur videre mulieres Angelum quia venerant flentes ad monumentum, quibus dixit gaudium magnum. « Scio quod Jesum quæritis crucifixum, non est hic, » sed surrexit, sicut dixit; venite et videte locum, ubi » positus erat Dominus (a). » O gaudium non solum illis mulieribus, sed omnium fidelium atque credentium reatorum. Surrexit, inquit, sed, ut breviter dicam quod olim fuerat prophetatum, David ille rex plenus Spiritu sancto veraciter cecinit in Psalmo: « Surrexit tanquam dormiens » Dominus (b). » Quid plurimum dicam per longum? sufficiat jam fides, quod explicare non prævalet sermo. Quis noctis præteritæ gratum laborem, quis diei hujus comprehendere potest splendorem? Dies iste omnibus Christianis immensa gaudia propinavit, dum eum nobis Christus cæteris diebus meliorem facit. « Exultemus ergo, Charissimi, et lætemur in eo, quia hic est dies, quem fecit Dominus (c). » Puto enim, Fratres, quod iste dies solus magnus dicendus est dies. Iste enim dies lucet in tenebris, et « Tenebræ » eum non comprehenderunt (d). » Tenebras dico Judæos, qui dum diem Christum negaverunt, dum (enim)² clamant: « Crucifige, crucifige (e), » facti sunt tenebræ medio die. Ergo quia Judæi Christum per noctem comprehendere voluerunt, inde in tenebris remanserunt.

IV. Gentes autem et incolæ nationes, quia de tenebris idolorum discesserunt, dies effici meruerunt, dicente Apos-

(a) Matth. xxviii, 5, 6. — (b) Psal. lxxvii, 65. — (c) Id. cxvii, 24.

— (d) Joan. i, 5. — (e) Id. xix, 6.

¹ Deest in Cod. vox manibus. — ² Vox enim videtur abundare. — ³ Vide Serm. ccxxv, ubi de die, et ccxxx.

tolo: « Qui eruit nos de potestate tenebrarum, et transtulit » in regnum majestatis suæ (a). » Unde et in alio loco dicit: « Filii lucis, inquit, sumus, et filii diei, non sumus noctis, » nec tenebrarum (b); sicut in die honeste ambulemus (c). » Exultemus » ergo, Charissimi, omnes cum omnibus, quia « Hic est dies quem fecit Dominus. » Quid profuit, inquit, tibi, Serpens, iniquitas tua? aut quid valuit de crudelitate tua persecutio tua? Ecce surrexit de sepulcro quem vos, Judæi, confixistis in ligno. Hodie visus est vivus, qui putabatur occisus. Muni diligenter, Judæe crudelis, sepulcrum; adjice custodias militum, ad vigiliis nocturnorum secretorum, ut probes mortuum, quem noluit cognoscere vivum. Dedisti Judæe discipulo argenti pretium, ut occisum Christum poneret in sepulcrum; da tantumdem custodibus argentum, ut falsum audias a Discipulis furatum. Erogate, erogate, Judæi, argentum in facinus vestrum; in vanum duntaxat vigilatis ad sepulcrum nostrum. Jam surrexit, jam cœlos ascendit, jam glorificatus propter nos, qui se humiliaverat propter nos. Quid estis acturi, facti ex amicis acerrimi inimici? Quem enim zelo fixistis in ligno, ipse sedet ad dexteram Patris in cœlo; ipse est qui « Venit in nomine Domini (d). »

V. « Deus Dominus et illuxit nobis (e); » nobis illuxit, et vos « Sub pedibus nostris subjecit (f). » Plus enim nobis complevit, quam suo Filio promisit. Quid enim nobis complevit, et quid Filio promisit? Psalmus dicit¹: « Dixit, » inquit, Dominus Domino meo: « Sede a dextris meis, do- » nec ponam inimicos tuos scabellum pedum tuorum (g). » Ecce enim Christus ad dexteram Patris sedet in cœlis, et hos Judæos nostris pedibus subjecit in terris. Cur, Judæe

(a) Coloss. 1, 13. — (b) Thess. 5, 5. — (c) Rom. xiii, 13. — (d) Matth. xxi, 9. — (e) Psal. cxvii, 27. — (f) Ibid. 7. — (g) Id. cx, 1.

¹ Vile Explan. in Psal. cx, n. 7.

ferox, quem occideres comparasti? Si servares tibi, quod emeris, non perderes quod habebas. Ecce argentum perdidisti, et quem comparasti, non possedisti.

SERMO XXIII.

De Pascha III.

Legitur in Cod. Cass. xii, fol. 179, sine nomine; sed præcedentes S. Augustini nomen præferunt; sequens autem titulum habet S. Augustini de Alleluia Paschæ. S. Doctori igitur recte ascribitur, cum totus Codex xii. ex S. Augustini operibus sit conflatus. Mutulus est et in multis defectuosus, sed non ideo abjiciendus, præsertim cum pateat, ex Serm. cclliii, S. Augustinum abnegationem Petri in festis paschalis evolvisse. Ponatur post præcedentem cum numero de Pascha viii.

SYNOPSIS.

I. Christus carnaliter in sepulcrum, spiritualiter ad inferos descendit. II. Christi Resurrectio. III. Petri confessio ad renuntiationem reparandam facta.

I. « Deus rex noster ante sæcula operatus est salutem » in medio terræ (a). » Homo igitur extendebatur, Divinitas operabatur¹. Homo enim pati potuit dolorem vulneris; nam quis potest lædere potentiam Deitatis? Caro

(a) Psal. lxxii, 12.

¹ Codex male comparabatur.

fuit, sanguis beati anima vita corporis crucifixi (*sic*)¹; et quia anima mori non potuit, sola carne jecit in sepulchro. Ipsa autem prædas agebat, et cum Deo inferos expoliabat². Neque enim Deus occidi potuit, quando nec ipsa anima valuit quam suscepit. Nullus quippe eam delicti nævus infecit, et quamvis passam, tamen Dominus gloriæ crucifixus, sed in homine tendicula, in Divinitate captiva (*sic*). Ecce Dominus Christus in carne mortuus, nunquam in Divinitate correptus, manubria mortis egit, et cœlum tropæis victoriæ pharetratus ascendit. De hoc cœlestium Virtutum officio mortis principes prævio sermone compellunt dicentes³: « Tollite portas, Principes, » vestras, et elevamini, Portæ æternales, et introibit Rex » gloriæ (*a*). » Dominus Jesus sedentibus in tenebris et umbra mortis lumen veritatis ostendit, qua ad eorum carceres relaxandos advenit. Cumque deprædatorem suum, claro splendoris radio refulgentem, mortis auctores respicerent adventantem, pavido sermone requirunt: « Quis » est iste Rex gloriæ? » Et audiunt: « Dominus fortis et » potens, Dominus potens in bello (*b*). » O bellum tandem aliquando finitum! Bellum in sæculo, bellum in inferno! Sed et sæculum vicit innocuus, et mortem debellavit occisus.

II. « Ecce vicit leo de tribu Juda (*c*), » et eripuit potentes, quos diabolus captivaverat, atque rediens ab inferis secum prædam quam ceperat de morte ferebat. Hic est ille, qui « Non habens speciem neque decorem (*d*) » ostendit in Resurrectione non solum pulchritudinem, sed

(*a*) Psal. xxiii, 6. — (*b*) Ibid. 8. — (*c*) Apoc. v, 5. — (*d*) Isai. lxi, 2.

¹ Textus evidenter mendosus, quem corrigere non ausi sumus, quanquam credi possit amanuensem postuisse verbum *beati* in locum vocis *et*, id est *caro fuit, sanguis et anima vita corporis crucifixi*. — ² Vide Serm. ccxiii, n. 3, et ccxiv, n. 7. — ³ Sensus arduus et difficilis; forte adest mendosum aliquid; interpretationem inveniat qui potuerit.

fortitudinem¹; infirmus in laqueo, fortis in spolio; fœdus in corpusculo, potens in prælio; vilissimus in morte, pulcher in Resurrectione; candidus ex Virgine, rubicundus in cruce; fuscus in opprobrio, clarus in cœlo. Glorificemus ergo, Fratres, Dominum, « Qui sic dilexit » mundum (*a*), » ut pro eo funderet sanguinem mundum. Resurrexit; eandem resurrectionem quotidie sancti Evangelistæ, suis testificationibus, nostris auribus insonant. Resurrexit de cavea sepulchri, et « Ecce nobiscum » est omnibus diebus usque in consummatione sæculi (*b*). »

III. Ipse, sicut nunc audistis, beatissimo Petro suas oviculas, ut eas pasceret, commendavit: Pasce eas cum disciplina. Tertio interrogatur de amore, qui tertio negaverat a timore. Ut ergo solveret culpam, jam profuderat lacrymam, quando eum Dominus in sua passione respexit; et « Flevit amare (*c*). » Sed ut restauraret confessionem, edidit lingua dilectionem, quam perdidit præ timore². Ecce, Fratres charissimi, beatissimus Petrus confessus est in aperto, quem ancillæ interroganti timuit confiteri³, et passus pro Christo in cruce percepit coronam, qui ante mulierem, propriam negaverat vitam. Communicet igitur Petro, qui vult partem habere cum Christo, qui nos benedicat.

(*a*) Joan. iii, 16. — (*b*) Matth. xxviii, 20. — (*c*) Luc. xxii, 62.

¹ Deest in Codice *sed fortitudinem*, quod sensus evidenter requirit. — ² Vide Serm. ccxcvi, n. 3; Serm. cclm, n. 1; Serm. ccclii, n. 5, necnon et Enarrat in Psal. xxxvii, n. 17. — ³ Cod. male *quem ancillæ interrogant, et timuit confiteri*.

SERMO XXIV.

De Pascha IV.

Legitur in Cod. Cass. xi, fol. 273, cum nomine S. Augustini. Stylus et sententiæ concordant. Ponatur post præcedentem cum numero de Pascha ix.

SYNOPSIS.

I. Christus ex Virgine natus est, eodem modo quo intravit januis clausis. II. Christum vere resurrexisse curis ipsorummet hostium probatur. III. Probatur iterum Resurrectio testimonio Angeli. IV. Mariæ Magdalene Jesus se videndum præbet.

I. « VERBUM CARO factum est et habitavit in nobis (a). » Verbum caro factum est, » et quomodo factum est? ignoramus. A Deo rationem habeo, scientiam non habeo. Scio quia « Verbum caro factum est, » et quomodo factum sit, nescio. Miraris quia ego nesciam? Omnis creatura ignorat. « *Mysterium enim, quod absconditum fuit in omnibus sæculis, in nostro sæculo revelatum est (b).* » Dicit aliquis: Si revelatum est, quomodo te nescire dicis? Revelatum est quod factum est, cæterum celatur quomodo factum sit. Denique dicit Esaias: « *Generationem ejus quis enarrabit (c)?* » Et quomodo ipse dixerat: « *Ecce Virgo in utero concipiet, et pariet (d);* » dicit quod factum sit; quando autem dicit: « *Generationem ejus quis enarrabit?* » hoc nobis ostendit quoniam natus qui-

(a) Joan. i, 14. — (b) Coloss. i, 19. — (c) Isai. lxxviii, 8. — (d) Id. vii, 14.

dem sit, sed quomodo natus sit ignoramus. Sancta Maria, beata Maria mater et virgo; virgo ante partum, virgo post partum. Ego hoc miror quomodo de virgine virgo natus sit; et post sationem¹ virginis, mater virgo sit. Vultis scire quomodo de Virgine natus sit, et post nativitatem mater ipsa sit virgo? Clausa erant ostia, et ingressus est Jesus. Nulli dubium est quin clausa sint ostia; qui intravit per ostia clausa non erat phantasma, non erat spiritus, vere corpus erat; quid enim dicit? « *Respicite et videte quia spiritus carnem et ossa non habet, quæ me habentem videtis (a).* » Habebat carnes, habebat ossa, et clausa erant ostia². Quomodo, clausis ostiis, intraverunt ossa et caro? Clausa sunt ostia et intrat; quem intrantem videmus, unde intravit? Omnia clausa sunt; locus non est per quem intret, et tamen intus est qui intravit, et non paret. Quomodo intravit nescis, et quomodo factum sit, et das hoc potentiae Dei. Da potentiae Dei quia de Virgine natus sit, et tamen ipsa Virgo fuerit virgo post partum. Legimus in Ezechiel, in templi ædificatione: « *Porta, inquit, hæc orientalis, quæ respicit ad Orientem, semper clausa erit; et nemo intrat per ipsam (b), nisi solus pontifex. Clausa est porta, et nemo intrat per ipsam portam nisi solus pontifex.* »

II. Sepulcrum Salvatoris in petra durissima fuerat excisum; in petra durissima, quæ nullam habet mollitiem; et scriptum est quoniam in isto ipso sepulcro nullus ante sit positus, sed novum sepulcrum erat. Manifestum est quidem secundum litteram, quod factum est, et propterea in petra excisum est; (debemus enim primum secundum litteram dicere;) et in durissimo lapide fuerat excisum; et in novo sepulcro positus est; et grandis lapis positus est

(a) Luc. xxiv, 39. — (b) Ezech. xliv, 2, 3.

¹ Codex male *nationem*. — ² Vide Serm. cxcv, n. 2.

ad ostium, et custodia ponitur militum in circuitu, ut quantum fortius servatur, ne furari possit, tanto magis virtus Dei appareat cum resurrexit. Si enim sepulcrum fuisset, dicere poterant: Suffoderunt terram, et furati sunt eum. Si fuisset lapis parvulus positus, dicere poterant: Parvulus lapis fuit, et dormientibus nobis, tulerunt eum. Denique in Evangelio quid scriptum est¹? « Venerunt, inquit, alia die Scribæ et Pharisæi et Sacerdotes ad Pilatum, et dixerunt ei: Domine, magus ille dicebat quoniam resurrecturus est, ne ergo veniant Discipuli ejus et furentur eum, et dicant: Resurrexit, et pejor error fiat quam factus est, da nobis qui eum custodiant, ne eum furentur. Et dixit Pilatus: Habetis custodiam; ite, facite quomodo vultis (a). » Diligentia Scribarum et hostium prodest fidei nostræ. Servate, Pharisæi, servate; Deus includi non potest; Deus in sepulcro teneri non potest, qui fecit cœlum et terram, cujus in pugillo terra est et cœlum, qui appendet mundum in tribus digitis: qui ergo appendet mundum, uno sepulcro non potest contineri.

III. Denique mulieres, Maria Magdalene, et Maria Jacobi, et Joseph mater, pia quidem voluntate, sed errantes, Dominum quærebant in sepulcro. Recepit quidem voluntatem, sed errorem arguit. Angelus ille, qui revolvebat lapidem, sedebat super lapidem. Et quid ostendebat? Lapis iste, cui ego supersedeo, non potest includere Dominum meum, cum prematur a servo suo; lapis ergo ille non potuit includere Jesum. Et dicit ad mulieres, quæ venerant ad quærendum eum: « Jesum quæritis, non est hic (b). » Ubi est? In cœlo? Ultra cœlos est. In terra? Ultra terram est. Ubiicumque volueris,

(a) Matth. xxvii, 62-65. — (b) Id. xxviii, 6.

¹ Vide Serm. xlv, n. 7.

est; ubicumque es, totus est, ubicumque es et ubicumque fueris, tu ipse, qui illum quæris, in ipso es quem quæris. Audi ergo quid dicit Angelus ad mulieres: « Quid quæritis viventem cum mortuis? Quid quæritis Dominum in sepulcro (a)? » Jesum quæritis, Dominum quæritis, quia si tantum Jesum quæritis, certum sciretis illum esse viventem; audiretis: « Medius inter vos est quem ignoratis (b). » Regnum Dei intra vos est (c). » Angelus (est)¹, qui dicit mulieribus: Jesum quæritis in sepulcro, credite eum resurrexisse, et putetis in vobis quem quæritis.

IV. Maria Magdalene cum vidisset Dominum, putabat illum quod esset hortulanus²; errabat quidem in visu, sed ipse error habebat typum suum. Vere enim hortulanus erat Jesus paradisi sui, arborum paradisi. « Putabat, » inquit, quod hortulanus esset (d), » et voluit inquirere pedes ejus. Et quid ei dixit Dominus? « Noli me tangere, » nondum enim ascendi ad Patrem meum (e). Noli me tangere, « non mereris me tangere, quem in sepulcro quæris. » « Noli me tangere, » quem tantum hominem³ putas et non credis resurrexisse. « Noli me tangere, tibi enim necdum ascendi ad Patrem meum; » cum tibi ascendero ad Patrem, tunc mereberis me tangere⁴.

(a) Luc. xxiv, 5. — (b) Joan. 1, 26. — (c) Luc. xvii, 21. — (d) Id. xx, 15. — (e) Ibid. 17.

¹ Est in Cod. non legitur. — ² Cod. male: et putasset quod hortulanus sit; putabat illum quod esset hortulanus. — ³ In Cod. desideratur vox hominem. — ⁴ Vide Serm. ccxvii, et alios Sermones, præsertim Serm. ccxlv, n. 3, circa finem.

SERMO XXV.

De Pascha V.

S. Augustino hic Sermo tribuendus est ob similitudinem sententiarum et styli, imo et ob titulum qui ejus nomen præfert. Eruitur e Codice Cass. XII, fol. 189. Locus ejus post præcedentem cum numero de Pascha x.

SYNOPSIS.

I. Mariæ Magdalene fides cum Petri fide confertur. II. Maria Magdalene Ecclesiæ comparata. III. Mariæ Magdalene fides iterum comparatur fidei Apostolorum. IV. Mariæ Magdalene fides visione Christi gaudere meretur.

I. « UNA sabbati, ait Evangelista, venit Maria Magdalene, cum adhuc tenebræ essent, ad monumentum, » et vidit lapidem sublatum a monumento, et cucurrit, » et venit ad Simonem Petrum et ad alium Discipulum » quem diligebat Jesus (a). » Videte, Fratres, videte ardorem mulieris ad sepulcrum Domini festinantis. Non horam attendit, non tempus inquit¹, sed temporum Conditorem videre concupiscit. Cucurrit prius et prævenit mulier viros². O beate Petre apostole, ubi est quod Domino promittebas dicens : « Etsi oportuerit me mori » tecum, tamen non te negabo (b). » Certe si mori non poteras pro Domino, tamen quia de te multum præsumptas, ad sepulcrum ejus primus festinare debebas; id quod promiseras implere non potuisti; ibi te ut negares

(a) Joan. xx, 1, 2. — (b) Matth. xxvi, 35.

¹ Codex male acquirit. — ² Vide Serm. cxlvii.

una ancilla turbavit; modo te ad sepulcrum Domini Maria Magdalene prævenit. Da mihi veniam, beate Petre, si aliquid acrius dixerò. Dum fide plena crederes, super aquas ambulasti, sed postquam dubitare cœpisti, paulatim in profundum demergebaris. Surge vel nunc, quia jam te ad sepulcrum Domini mulier antecessit.

II. Quæ autem sit mulier ista Maria Magdalene, Fratres, omnes nostis, qui intento corde sacras lectiones audistis; sed quia possunt et aliquanti nescire, hæc mulier ipsa est Magdalene, de qua ipse Dominus septem dæmones expulit, et quia plus ei donaverit, ideo plus diligebat. Currat ergo Ecclesia, jam currat ad Petram : « Petra autem erat » Christus (a). » Audi plane Mariam Ecclesiæ comparare¹, quæ ab immundis spiritibus liberata, prima debet ad sepulcrum Domini festinare.

III. « Nuntiavit ergo Petro et alio Discipulo quem diligebat Jesus et dicit eis : Tulerunt Dominum de monumento, et nescimus ubi posuerunt eum. Cucurrerunt » Apostoli, et ingressi monumentum, linteamina relicta » viderunt (b); » et Angelos videre non potuerunt², quia adhuc timor caliginosus Judæorum lumen in eis fidei comprimebat. Inspexerunt et reversi sunt; mulier vero non recedebat, sed foris stans ad monumentum plorabat, et quia nunquam quærentibus aliquid denegat Deus : « Inclinauit se, dum fleret, ad monumentum, et vidit duos » Angelos in albis sedentes, unum ad caput et alium ad » pedes, ubi corpus Jesu positum erat. Dicunt ei Angeli, » Mulier, quid ploras? aut quem quæris (c)? et illa dixit:

(a) 1 Cor. x, 4. — (b) Joan. xx, 2-5. — (c) Ibid. 11-13.

¹ Pro Ecclesia præfigurata in persona Mariæ Magdalene, Augustinus in Sermonè v, n. 7, loquens de his verbis : *Noli me tangere*, ait : *Illa mulier Ecclesia erat*. Et alio Sermonè cccxv, n. 4 : *Noli ergo, inquit, modo tangere, quia nondum vides qui sum. Ecclesia ergo, cujus figuram Maria gerebat*, etc. Vide insuper Serm. cxlvi. — ² Id. cxcvi.

Dominum meum quæro, Salvatorem meum; multum mihi donavit, qui me a septem spiritibus immundis liberavit. Captiva ducebar quo nolebam, et ipso adveniente, disruptis catenis delictorum meorum, sequi merui quem non merebar. « Nunc tulerunt Dominum meum, et nescio » ubi posuerunt eum (a). » O mulier, Apostoli Angelos videre non potuerunt, quia dubitaverunt; tu autem vidisti, quia credidisti. Sed tu iterum modo dubitare cœpisti. Quis enim Dominum tollere poterat, nisi ipse vellet, sicut promiserat, tertio die resurgere.

IV. « Conversa vidit Dominum stantem (b). » Ecce, Fratres, quantum amor Dei et fides exigat; illum lacrymæ aut humilitas superant¹. Nisi flens inclinaretur, Angelos non videret; et nisi converteretur, Christum Dominum videre non meruisset. « Dicit ei Jesus: Maria, quid pro- » ras? quem quæris (c)? » Et illa, apertis oculis, cum cognovisset, exclamavit: « Domine, tu es ipse rex meus et » Deus meus. Noli me tangere, dicit ei Jesus, necdum » enim ascendi ad Patrem. Et illa inquit: Deus meus et » Dominus meus (d). » Ostendis te² mihi, jam sufficit mihi.

(a) Joan. xx, 13. — (b) Ibid. 14. — (c) Ibid. 15. — (d) Ibid.

¹ Codex sine sensu: *Vel lacrymæ aut humilitas superius.* — ² Id. male ostendisti.

SERMO XXVI.

De Pascha VI.

Hic Sermo admiratione dignissimus, ob oppositiones verborum, S. Augustino negari non potest, maxime cum ejus nomen præferat in Cod. Cass. XII, fol. 17, unde assumitur. Ponatur post præcedentem cum numero de Pascha XI.

SYNOPSIS.

I. Fides unguento fragranti comparatur. II. Christus verum unguentum ab Ecclesia susceptum. III. Unguentum hoc nihil habet quod displiceat, utpote unguentum pietatis. IV. Est etiam unguentum charitatis. V. Unguentum est etiam virtutis, obedientiæ et spei. VI. Novus Adam crimen Adami prioris reparavit. VII. Christus inferorum triumphator. VIII. Christus redemptor et medicus animarum. IX. Deleto mortis chirographo, Christo nobis fideliter serviendum. X. Cum Christo resurgente, resurgendum.

I. RESURRECTIONIS dominicæ die resurgere quodam modo et renovari fidelium gaudia oportet; ut per festivitatem diei mentium alacritate renovata, regnum Dei, ad quod cum Christo et per Christum excitamur, jam intra nosmetipsos fidei collocemus affectu. Hæc enim sunt gaudia quæ non exolescunt usu, sed quibus usu virtus accedit. Quanto enim magis de Christo exultamus! Merito ergo comparandam unguentis suave fragrantibus fidem judico. Hoc enim unguentum est, quo Propheta perfusus, exultat et dicit: « Impinguasti in oleo caput meum (a). » Hoc est

(a) Psal. xxii, 5.

Dominum meum quæro, Salvatorem meum; multum mihi donavit, qui me a septem spiritibus immundis liberavit. Captiva ducebar quo nolebam, et ipso adveniente, disruptis catenis delictorum meorum, sequi merui quem non merebar. « Nunc tulerunt Dominum meum, et nescio » ubi posuerunt eum (a). » O mulier, Apostoli Angelos videre non potuerunt, quia dubitaverunt; tu autem vidisti, quia credidisti. Sed tu iterum modo dubitare cœpisti. Quis enim Dominum tollere poterat, nisi ipse vellet, sicut promiserat, tertio die resurgere.

IV. « Conversa vidit Dominum stantem (b). » Ecce, Fratres, quantum amor Dei et fides exigat; illum lacrymæ aut humilitas superant¹. Nisi flens inclinaretur, Angelos non videret; et nisi converteretur, Christum Dominum videre non meruisset. « Dicit ei Jesus: Maria, quid pro- » ras? quem quæris (c)? » Et illa, apertis oculis, cum cognovisset, exclamavit: « Domine, tu es ipse rex meus et » Deus meus. Noli me tangere, dicit ei Jesus, necdum » enim ascendi ad Patrem. Et illa inquit: Deus meus et » Dominus meus (d). » Ostendis te² mihi, jam sufficit mihi.

(a) Joan. xx, 13. — (b) Ibid. 14. — (c) Ibid. 15. — (d) Ibid.

¹ Codex sine sensu: *Vel lacrymæ aut humilitas superius.* — ² Id. male ostendisti.

SERMO XXVI.

De Pascha VI.

Hic Sermo admiratione dignissimus, ob oppositiones verborum, S. Augustino negari non potest, maxime cum ejus nomen præferat in Cod. Cass. XII, fol. 17, unde assumitur. Ponatur post præcedentem cum numero de Pascha XI.

SYNOPSIS.

I. Fides unguento fragranti comparatur. II. Christus verum unguentum ab Ecclesia susceptum. III. Unguentum hoc nihil habet quod displiceat, utpote unguentum pietatis. IV. Est etiam unguentum charitatis. V. Unguentum est etiam virtutis, obedientiæ et spei. VI. Novus Adam crimen Adami prioris reparavit. VII. Christus inferorum triumphator. VIII. Christus redemptor et medicus animarum. IX. Deleto mortis chirographo, Christo nobis fideliter serviendum. X. Cum Christo resurgente, resurgendum.

I. RESURRECTIONIS dominicæ die resurgere quodam modo et renovari fidelium gaudia oportet; ut per festivitatem diei mentium alacritate renovata, regnum Dei, ad quod cum Christo et per Christum excitamur, jam intra nosmetipsos fidei collocemus affectu. Hæc enim sunt gaudia quæ non exolescunt usu, sed quibus usu virtus accedit. Quanto enim magis de Christo exultamus! Merito ergo comparandam unguentis suave fragrantibus fidem judico. Hoc enim unguentum est, quo Propheta perfusus, exultat et dicit: « Impinguasti in oleo caput meum (a). » Hoc est

(a) Psal. xxii, 5.

illud de quo fidelibus piis dicitur : « Ungite capita vestra (a). » Hoc est illud quod sapientes Virgines secum ad vegetandas lampades ferunt. Hoc est illud de quo scriptum est : « Unguentum a capite quod descendit in » barbam (b), » quæ perfectam viri signat ætatem ; quo splendor ac deliberatio fidei in perfectionem transire videtur¹. Comparemus, ut dixi, unguentis suave fragrantibus fidem. Moris est quippe unguenta quæque pretiosa summa sollicitudinis cautione servare. Jacet ergo et quasi consopitur per quietem custodiæ pretiosa fragrantia. At cum ad jucunditatem diei aut convivii decorem profectum est, motu recepit quod statu perdidit ; et pretium, quod quies occultaverat, prodit agitatio. Ita ergo est et in unoquoque fidelium unguentum fidei, firmis pectorum vasculis plena credulitate susceptum, sed perditurum² perdit pretium, nisi disputationis succedat agitatio.

II. Hæc nostri causa sermonis. Video in vestris mentibus, tanquam in pretiosissimis receptaculis illatum, in hac Dei aula munus³ unguenti. Nimia in me agitandi desidia est, nisi totum suavis fragrantia impleverit ; et quidquid⁴ adhuc in his, quæ media fide vivunt, dubitatione mentium foetet. Quid est ergo hoc unguentum ? « Christus mortuus est et resurrexit (c), » et hoc mundi totius pretium ac redemptio est. Explora nunc, si libet, unguenti odorem, cujus tantum pretium, cujus tam nobile nomen audisti. Hoc est illud quod de cælo Deus detulit. Quis illud accepit ? Videamus, ne forte illa cujus figuram prætulit mulier quæ unguentum in sepulturam Christi, ut

(a) Matth. vi, 17. — (b) Psal. cxxxii, 2. — (c) Rom. xiv, 9.

¹ Vide Enarrat. in Psal. cxxxii, n. 7 et 11. — ² Hoc mendosum evidenter apparet ; forte *custoditum*, aut aliud hujusmodi verbum. — ³ Codex *male manus*. — ⁴ Sic habet Codex ; vix aliquis sensus potest deprehendi ; forte, *alest*.

— ⁵ Vide Enarrat. in Psal. xxi, n. 2.

ipse ait, supra caput ejus effudit. Ecclesia, Dilectissimi, Ecclesia sacramenti istius suscepit unguentum¹, quæ quidquid a Christo trahit, in Christum refundit. Verumtamen unguentum hoc non omnes capit, nec omnes æqualiter afficit. Dicit enim Apostolus de ipsa Christi cruce : « Quod » sit quibusdam quidem odor vitæ ad vitam, aliis vero » odor mortis ad mortem (a) ; » id est, « Perennitibus » quidem scandalum ; his autem, qui salvi fiunt, virtus » Dei (b). »

III. Attamen quibusdam hic odor displicet ; dicant velim, quid eis in mortem Christi non vitam oleat ? quid non resurrectionem spiret, cui locum præbuit Christus ? « Mortuus est et resurrexit. » Hoc ergo illis displicet. Est ullus qui non aviditate summa in tam ambroseos odores irruat ? Quærat hic sophista sæculi, unguentorum talium diligens explorator, quæ ei species in hujus unguenti confectione displiceat ; videamus ipsas species quibus nardum inspiratum est. Et quod tandem pretium ? habet quidem quod conferre pietati venditor aut possit, aut debeat. An sit in Christi morte pietas, vel quanta æstimanda sit, Apostolus dicat : « Et manifeste, inquit, magnum est pietatis » sacramentum, quod manifestatum est in carne, » videlicet quam Christus assumpsit ; « Justificatum est in Spi- » ritu, » dum peccatum carnis in carne superatur ; « Apparuit Angelis (c), » vel tunc cum multitudo exercitus cælestis exultavit, et dixit : « Gloria in excelsis Deo, et » in terra pax hominibus bonæ voluntatis (d), » vel cum nos ipsi mysterii hujus profundum contemplantes et evangelizantes, Angelorum officia sortimur ; « Prædicatum » est gentibus, » ut in orbe toto christiani nominis una gens fieret ; « Creditum est in mundo, assumptum est in

(a) 2 Cor. ii, 16. — (b) Ibid. 15. — (c) 1 Tim. iii, 16. — (d) Luc. ii, 14.

¹ Vide Tract. I, in Joan. cap. xii, n. 7, Serm. cclxxiii.

» gloria (a). » Quid aliud creditum est in mundo quam ab incorporeo corpus acceptum, quod postmodum in gloria resurrectionis assumptum est? Sciens ergo illud pietatis pretium Apostolus, ipsam præcipue, præcipuo voluit commendatam esse Discipulo. Charissimum enim Timotheum filium suum admonens: « Exerce, inquit, te ipsum » ad pietatem; pietas enim, inquit, ad omnia utilis est, » promissionem habens vitæ quæ nunc est et futuræ (b). » Refert ergo pretiosissimum hunc odorem pietatis, sacramentum carnis assumptæ; magni pretii species est.

IV. Videamus alia; adjungitur huic charitas; magna siquidem in cruce Salvatoris Dei dilectio erga humanum genus fragrat: « Sic enim, inquit, dilexit Deus hunc mundum, ut Filium suum unigenitum mitteret (c), » pro hujus mundi vita. Et quid charitas ista proficit? Ut scilicet charitatem quam exhibuerat commendaret. Quid tandem pretii charitas habet? « Plenitudo legis, inquit Apostolus, charitas est (d). » Et iterum: « Finis præcepti, » charitas est (e). » Magnum ergo et præcipuum bonum charitas est, quod in se omnia mandata consummat. Etiam hæc autem species in morte et resurrectione Domini continetur.

V. Longum est singulas unguenti istius species tam proluxa verborum iteratione proferre. Nominatim nobis enumerandæ reliquæ species sunt, magis quam suffragiis suis prosequendæ. Est ergo etiam in hac confectione virtus, cum admixta sit fortitudo patientiæ. Est etiam obedientia: « Factus est enim Christus obediens Patri usque ad mortem, mortem autem crucis (f). » Est autem

(a) Tim. iii, 16. — (b) Id. iv, 7, 8. — (c) Joan. iii, 16. — (d) Rom. xiii, 10. — (e) I Tim. i, 5. — (f) Philip. ii, 8.

¹ Vide Serm. cxxv, n. 10; Tract. in Epist. Joan. n. 4 et 5; et Serm. ccc, n. 1.

etiam spei non parva fragrantia, quæ ultra mortem vires suas porrigit; et resurrectionem non solum spiritus, sed etiam corporis per resurrectionem carnis dominicæ usurpat. Hæc omnia mihi redolent in hoc uno quod dixi: « Christus mortuus est et resurrexit. » Idoneæ species sunt ex quibus odor vitæ fragret ad vitam; nimis foetidi sunt quibus de tanta fragrantia est odor mortis ad mortem. Nos autem dicamus: « Unguentum effusum nomen » tuum, Domine (a); » et illud: « Post te in odorem unguentorum tuorum curremus (b), » optantes perfundi ipso odore quem sequimur, ut illum pietatis, charitatis, patientiæ, obedientiæ, spei odorem afferamus, qui nobis in Christi morte fragavit.

VI. Ponamus itaque, Dilectissimi, ante oculos nostros, tantam, si possumus, utilitatem dominicæ crucis, et gaudia resurrectionis; et intueamur quid Christus in terris susceptæ mortis mysterio utilitatis attulerit: subjecta omnia regno suo, quæ mors per peccati licentiam detinebat; addictum legibus suis hominem, quem ab illa primi parentis transgressione possidebat: « Regnabat » enim mors ab Adam usque ad Moysen, etiam in eos » qui peccato abstinebant in similitudine prævaricationis » Adæ (c), » et humanum genus salutis desperatio in errorum tenebras passim sine fidei luce mergebat. Quod Adam primus vinxerat, opus erat ut Adam secundus ab solveret. Opus erat ut natiuitas secunda repararet quod sub pœna offendentis Adam procreatio prima generaverat. Non mundaverat agni immolatio, paschæ veteris lege celebrata; offerendus erat Agnus ille, qui tolleret peccatum mundi. In dubium gentibus venerat, an esset anima victura post mortem; ecce post crucem, in carne Christi resurrectionum probatur et corpus; quo inobediencia Adæ

(a) Cant. i, 3. — (b) Ibid. 4. — (c) Rom. v, 14.

mortem attulerat, necessarium erat ut obedientia Christi vitam referret. « Sicut enim, inquit, in Adam omnes » moriuntur, ita et in Christo omnes vivificabuntur (a). » Suscepit ergo Salvator noster interitum, qui vitam omnium pararet; velut si hominibus diceret magna miseratione permotus: Non recuso mortis vestrae consortium, ut vobis offeram resurrectionis meae participium. Mortem quidem ea, quae in me est, Divinitatis natura non recipit; suscipiam tamen, nascendo ex vobis, quod offeram moriendo pro vobis. Suscipiam omne quod vestrum est, daturus omne quod meum est. Olim siquidem per Prophetam morte hac sua, morti nostrae mortem minabatur: « Ero, inquit, per Oseam prophetam, ero mors tua, o » Mors, ero morsus tuus, Inferne (b). » Subibo mortis jura, sed destruam: ingrediar quandoque illum carcerem tuum, non ut ipse claudar, sed ut tua claustra confringam. Confiteatur ergo Domino misericordia ejus, quia « Contrivit portas aereas et vectes ferreos confregit (c), » ita mortis claustra reserans, ut patefaceret¹ simul etiam portas paradisi, quae post Christi crucem, Latronem a supplicio iniquitatis, ad illam justis debitam sedem, merito brevissimae confessionis, admisit; cum ante crucem Christi, etiamnum² Abraham, licet diversa ab impiis sede distinctum, inferni claustra retinerent.

VII. « Exivit ergo Christus, ut scriptum est, in salutem populi sui, ad liberandos electos suos (d); » tantum descensus pietate³, quantum humanum genus praevaricatione cecidisset: velut si quis rex, tyranni arce destructa, libertatem ubique restituat, nec contentus jubere solvi quos pravae dominationis iniquitas alligarat, ipse

(a) 1 Cor. xv, 22. — (b) Osee. xiii, 14. — (c) Isaï. xlv, 2. — (d) Habac. iii, 13.

¹ Cædix male pateferet. — ² Id. etiam cum. — ³ Id. pietatem.

illum quo sui tenentur, carcerem petat, et libertatem simul cum conspectu suo afferat; parumque habeat educere in lucem vinctos suos, nisi ipsum locum obscuritatis quo tenentur accedat, suisque ipse manibus, ea quibus tenentur vincla deducat. Quid pro his omnibus restitui tam pie Domino potest? Quid nisi ut ipsi serviat per ipsum restaurata libertas? « Vulneratus ergo est, sicut scriptum » est, propter peccata nostra, et infirmatus est propter » iniquitates nostras; livore ejus nos sanati sumus (a). » Majorem hac dilectione nemo habet quam ut animam » suam ponat quis pro amicis suis (b). » Et iterum: « Pas- » tor, inquit, bonus animam suam ponit pro ovibus » suis (c). Nisi granum, inquit, tritici cadens in terram » mortuum fuerit, solum manet (d). » In terrae-motu crucis « Petrae scissae sunt, et monumenta patefacta sunt, » et multa corpora sanctorum dormientium resurrexerunt; et exeuntes de monumentis post Resurrectionem » ejus venerunt in sanctam civitatem, et apparuerunt » multis (e). » Ecce unum granum in morte cadens quae multa statim grana secum reportavit ad vitam.

VIII. Cogitemus itaque, Dilectissimi, grande illud salutis nostrae pretium. Vita nostra Christi morte reparata est. Satis pretiosus servus est, cui se Dominus impendit. Nemo se ab hoc debito redemptionis excipiat. Redemit ille omnes, etiam hi qui captivitatem suam amantes, redire in libertatem, quam pius mercator obtulit, noluerunt. Nec quaeras quae pro pecuniae summa numerata sit. Nihil profudit de sacco suo; effudit sanguinem suum. Quae unquam digne huic pietati talenta pensentur? Nihil suum pro te, sed se ipsum obtulit. Neque enim aliquid tuum, sed te ipsum requirebat. Momentaneam pro te mortem su-

(a) Isaï. liii, 5. — (b) Joan. xv, 13. — (c) Id. xi, 14. — (d) Id. xii, 24. — (e) Matth. xxvii, 51-53.

biit, ut te eriperet æternæ; suscepit vitam tuam, ut te ad suam intromitteret. Inferna ingressus est, ut tu egredi possis. Suis vulneribus vulnera nostra sanavit; suis plagis, damnationis nostræ plagam removit. Dico autem, Fratres, pius est medicus qui ægrum suo servitio, suis curat impendiis; qui cruorem ac saniem alienorum ulcerum, non amore pecuniæ, sed salutis, rejecto potest ferre fastidio¹. Verum enim vero omnibus majus est, excipere quempiam vulnera, ut in te possit conferre medicinam; sua in remedium tuum præbere latera; se secundum dare, ut tuorum ulcerum virus, quod saluti tuæ obstat, effundat. Hoc facit Christus, hoc noster nobis Salvator impendit: piissimus et communis omnium medicus, non eorum quos curabat, sed suo, in salute omnium, cruore respersus est. Redempti sumus tanto magis, quanto minus captivitatem nostram videbamus: curati tanto magis, quanto minus ægritudinem nostram sentiebamus.

IX. Hæc itaque dominicæ crucis causa est. Quodam modo enim per Adam, humanum genus transgressione præcepit, pacti genus cum morte conscripserat; sed donavit nobis omnia delicta, « Delens quod adversus nos » erat chyrographum decreti quod erat contrarium nobis. Et ipsum tulit de medio, affligens illud cruci, spolians Principatus et Potestates, traduxit palam, triumphans illos in semetipso (a). » Deleto ergo per crucem mortis chyrographo, vita reparata est. Mors enim in Christo quid aliud quam resurrectioni locum præbuit? Resurrectio autem in Christo, omnem hominem de propria resurrectione confirmat. Superest ut secum unusquisque decernat, ut sicut morti publicæ finis impositus est, ita, in vita sua, finis ponatur et crimini. Executienda

(a) Coloss. II, 14, 15.

¹ Vide Serm. LXXXVII, n. 13, et LXXX, n. 4.

est mentis somnolentia, morte discussa, ne quis cum « V » tera transierunt, et facta sunt omnia nova (a), » ipse in conversatione vetustatis permaneat. Fiat ergo id quod Apostolus ait, propterea mortuum esse Jesum Christum, « Ut qui vivunt, jam non sibi vivant, sed ei qui pro ipsis » mortuus est et resurrexit (b). »

X. « Hic est igitur dies quem fecit Dominus (c), » quem sanctorum gloriæ reparavit; in quo, dum primogenitus ex mortuis Jesus Christus exurgit, sperare Ecclesiam sui corporis jubet, quod in capite suo confitetur impletum. Audi Apostolum, qui in se Christum loqui dicit: « In momento, inquit, in ictu oculi, in novissima tuba, canet » enim tuba¹, et mortui resurgent incorrupti; et nos immutabimur (d). » Verumtamen totam diei illius magnificentiam, diei hujus crepuscula, resurgente Christo illustrata, pepererunt. In isto nostræ resurrectionis actus, in isto causa consistit. Hic semina istorum fructuum continentur. De hujus diei matutina gloria sub persona Christi Propheta cantavit: « Ego dormivi et somnum cepi, et » exurrexi, quia Dominus suscepit me (e). Ego dormivi, » inquit, ut dispositionem propriæ, non vim alienæ voluntatis ostendisse videatur. Hoc est quod in Evangelio verbis ipsius Domini continetur: « Potestatem habeo ponendi animam meam, et potestatem habeo iterum sumendi eam (f). » De hujus quoque matutina lætitia, alibi scriptum est: « Lux orta est justis, et rectis corde » lætitia (g). Lætamini, Justi, in Domino (h). » Et iterum: « Exaltabo mane mirabilia tua, quia tu, Deus, » susceptor meus es (i). » Et alibi: « Vivificabis post bi-

(a) 2 Cor. V, 17. — (b) Ibid. 15. — (c) Psal. cxvii, 24. — (d) 1 Cor. xv, 52. — (e) Psal. m, 6. — (f) Joan. x, 18. — (g) Psal. xcvi, 11. — (h) Id. xxxi, 11. — (i) Id. lvm, 17.

¹ In Codice desideratur vox tuba.

» duum, in die tertio (a); » et alibi, vespertinam lucem et matutinam Resurrectionis lætitiā uno versiculo comprehendens: « Ad vespertum, inquit, demorabitur fletus, » et ad matutinum lætitiā (b). » Itaque, sicut Apostolus ait: « Nox præcessit, dies autem appropinquavit. Abjiciamus ergo opera tenebrarum, et induamur arma lucis (c), » quibus adversarium salutis nostræ, qui jam a Christo destructus est, destruamus. Si tantum est gaudium in spe, quænam putamus in re ipsa erit? Si tantum exultant membra de capite, quantum exultabunt membra cum capite, illic ubi jam qui meruerit inter speciosi corporis membra numerari, nunquam deinceps timebit abscondi? Superest ut qui desiderat Christo et conresurgere et conregnare, concrufigi ipsi et commori, mortificatis voluntatibus, non moretur, per Jesum Christum Dominum nostrum, etc.

SERMO XXVII.

De Pascha VII.

Sermo pulcher et S. Augustino dignus; notandum est solum dici mulieres cognitatas fuisse ab Angelis, a quo non dissentit S. Doctor, ut videre est de Civitate Dei lib. xv., cap. xxiii. S. Augustino tribuitur, ut cæteri, in Cod. XII, fol. 177. Locus ejus post præcedentem cum numero de Pascha XII.

(a) Osee. vi, 3. — (b) Psal. xxix, 6. — (c) Rom. xiii, 12.

SYNOPSIS.

I. Christus resurgens nos illuminat. II. Et nos certe resurrecturi sumus. III. Quid contra carnem et pro carne militet? IV. Carnis encomium. V. Caro resurget cum anima.

I. Dies, quem memorat¹, Christus est, qui et natus est et occidit, et post mortis occasum renovatus illuxit. Sed ne hoc meis verbis affirmem, ipse Dominus Christus professus est dicens: « Quandiu sum in sæculo, lux sum » sæculi (a). » Resurrexit ergo Christus in carne, idem autem ut dies esse ipse, qui fuerat, crederetur; nec de nostro corpore rursus eruit; sed ut nos in carne resurgere ostenderet, in eadem resurrexit; alias² enim caro resurgere non posse crederetur.

II. Sed quid agis, homo? pars mundi, electorum omnium particeps, consors universæ naturæ; quid te damnas tuo judicio? Quid te bestiis ac pecudibus comparas, quorum animas simul et corpora carnifex natura consumit? Illæ pariter pereunt; tu substantia divina servaris. In divina anima vivis³, et cum caro ab anima tua recesserit, divideris, non finiris; separaris in partes, in solidum rediturus. Nam cum anima vivas et corpore moriaris, novationem utique carnis expectat anima, quæ corpori servivit. Clamat apostolus Paulus dicens: « Si mortui » non resurgunt, neque Christus surrexit; quod si Christus non resurrexit, vana est fides vestra, et adhuc estis » in peccatis vestris. Ergo et qui dormierunt in Christo, » perierunt. Si in hac vita tantum in Christo speramus,

(a) Joan. ix, 5.

¹ Quem memorat; nempe Psalmista cujus verba fuerant lecta: *Hæc dies quam fecit Dominus*, etc. — ² Codex male ait. — ³ Id. corruptus habet: *Tu divinas animal vivas.*

» miserabiliores sumus omnibus hominibus. Si autem
 » Christus resurrexit a mortuis, primitiæ sunt dormien-
 » tium. Nam quia per hominem mors, et per hominem
 » resurrectio mortuorum. Sicut enim in Adam omnes
 » moriuntur, ita et in Christo omnes vivificantur (a). »
 An meritum animæ præferendum carnis fragilitati diffi-
 dis¹? Rectum quidem habes justumque iudicium. Nam
 ideo caro sola resolvitur quæ integra poterat ut animam
 reservaret; ut quia impar est meritum, impares sint²
 etiam exitus mortuorum. Denique cum hominem faceret
 Deus, de Spiritu suo ei animam contulit; carnem vero
 solubilem de limo terræ collegit. Si enim carnem consi-
 deres, quid est caro, nisi limus terræ deformior, concreto
 sanguine coloratus? Quid est caro? vitiorum natura,
 materies et origo mortuorum. Si vero meritum carnis
 advertas, quid est caro? vas animæ; quid est caro? vagina
 Spiritus Dei³? quid est caro? præ lateribus omnibus spe-
 cies de qua merito fieret divinæ substantiæ simulacrum.
 Scriptum est enim: « Fecit Deus hominem ad imaginem
 » et similitudinem suam (b). » Et iterum: « Fecit Deus
 » Adam de limo terræ, et sibilavit in faciem ejus spiritum
 » vitæ. Et factus est homo in animam viventem (c). Vi-
 » ventem » dixit, victuram et post obitum, non ut ani-
 mam pecudum, cum corpore perituram. Pecudes autem,
 ut viles sunt, ita eas non fecit, sed jussit de terra viliter
 nasci; sicut scriptum est: « Et dixit Deus: Producat terra
 » animalia, et factum est sic (d). » Adverte igitur homo,
 cujus sis meriti. Te Dominus Deus manu sua de terra

(a) 1 Cor. xv, 13-22. — (b) Gen. 1, 26, 27. — (c) Id. n, 7. — (d) Id. 1, 24.

¹ Codex evidenter corruptus: *An meritum animam præferendæ carnis fragilitatis diffidis?* videat lector corrigendi rationem, et iudicet. — ² Id. male sed. — ³ Vide Serm. xlv, n. 10, et cxxxvii, n. 2.

perfectum, flatu sui Spiritus animavit; terra¹ autem
 feras et bestias halitu suo animatas effudit.

III. Alternare nunc placet carnis et animæ merita vel naturam. Sancta creditur anima, et caro peccatrix. Pro certo anima sancta est, sed nisi ejus vitio caro non peccat. Nam si bene te nosti, si te, Homo, bene consideres, sine sensibus animæ caro nihil sentit; ut mortua nec movetur. Est ergo et particeps boni, ut et ministra est delictorum, et ut sanctam animam polluit, ita meritis animæ et sanctitate purgatur. Nam ut merita ejus et crimina ab origine repetamus, si in Adam mori præcepta est, resurrexit in Christo: si in Evam mulierem damnata est, in Maria virgine consecrata. Probo hoc sermonibus Prophetarum: « Dixit iterum Deus: Non manebit Spiritus meus in hominibus istis, quia caro sunt (a). » Et iterum pro carne dixit: « Effundam de Spiritu meo super omnem carnem (b). » Contra carnem dixit Esaias: « Omnis caro scenum (c). » Iterum pro carne sic dicit: « Videbit omnis caro Salutare Dei (d). » Dicit Paulus apostolus contra carnem: « Voluntatem carnis ne feceritis. » Iterum pro ea sic dicit: « Stigmata Christi in carne mea porto (e). » Dominus etiam Christus hæc incredulis dicens: « Spiritus est qui vivificat carnem (f). » Vos autem dicitis: « Caro nihil prodest (g). » Quæ cum ita sint, Fratres, si caro suis criminibus premitur, cur non magis, quod verum est, Filii Dei quem germinavit² divinis meritis honoratur?

IV. Ergo vituperas carnem, quam Deus induit, et depositam repetens, coelis invexit? Ergo-ne vituperas carnem quam flamma in tribus pueris timuit, in Daniele quin

(a) Gen. vi, 3. — (b) Isaï. xlv, 3. — (c) Id. xl, 6. — (d) Luc. iii, 6. — (e) Gal. v, 16. — (f) Id. vi, 17. — (g) Joan. vi, 64.

¹ Codex male terram. — ² Id. quam genuit.

etiam leonum fames expavit? Ergo-ne tu vituperas carnem, quæ fortitudinem sanctarum animarum adjuvans, innumeros Martyres fecit¹? Vituperas perditos, vituperas luxuriosos, quorum animæ desideriis primo corruptæ, in vitiis vel libidinibus² corpora corrumpenda traxerunt. Vituperas et Angelos qui filias hominum adamantes, cœlestium corporum majestatem terrena proluvie polluerunt³. Sive igitur laudes in Martyribus carnem, sive in luxuriosis accuses, utrumque necesse est animabus ascribi. Quidquid enim anima voluit, servitus carnis implevit. Resurget igitur, caro, sive sancta, sive rea, causas vitæ præteritæ cum anima redditura. Non aliter quam si ancilla cum domina in causa castitatis audiatur; et si lenocinium famula præbuit, rea tamen est domina quæ voluit aut consensit.

V. Resurget igitur caro, sive sancta, sive rea; mortalesque iterum miseri vivere cogentur inviti. O necessitas rerum! dum purgare carnem contendimus, animas cepimus accusare. Accusamus profecto munera Dei, quæ ut semillæ de flamma salientes, non vivere in fomite, sed in stipulis extingui meruerunt; accusamus cœlestia terrenis oppressa. Dei tamen expectamus iudicium, qui et carnis officia et merita ponderat animarum. Nec anima igitur sine carne, nec caro sine anima innocentiam patitur aut reatum. Igitur quia vita communis, quæstione communi discurretur. Homo interior exteriori, id est, caro animæ revocatur; cum anima namque purgabitur, aut anima cum carne punietur.

¹ Codex male quæ fortitudines Sanctorum animas adjuvans, in numeros martyrum fecit? — ² Id. perperam libidinibus. — ³ Vide de Civit. Dei, lib. xv, cap. 23.

SERMO XXVIII.

De Pascha VIII.

Cum extrahatur hic Sermo ex Cod. XII, fol. 166, cum ista nota Unde supra, et supra habeatur: Sermo sancti Augustini, nullus relinquitur ambigendi locus. Collocandus est post præcedentem; numerus erit de Pascha XIII.

SYNOPSIS.

I. Objectiones impiorum contra immolationem Filii Dei. II. Christus a Christianis non occisus, sed ab eis post occisionem adoratus. III. Dei bonitas in Incarnationis mysterio. IV. Christus resurgens hostes deludit.

I. Dicit nobis sanctus apostolus Paulus: « Pascha nostrum immolatus est Christus (a). » Quæritur cui, vel quare sit immolatus? Reclamant enim fanatici blasphemantes his verbis: Certe sancta, certe pia, certe misericordia plena sunt sacra crudelia Christianorum. Certe nos sumus sacrilegi qui numinum simulacris aves et pecudes cædimus. Ecce magis Christianos esse sacrilegos constat, quorum parricidalibus sacris Patris Filius immolatur. Cum dixerò: Pius Deus, quem colimus, dicent e contra: Cur ergo Deus, qui Abraham occidere filium vetuit, suum permisit occidi? Cum dixerò: Pro populis universis Christus occisus est; dicent contra: Certe pius est Deus quem colitis, qui sanguine Filii placatus est, ne peteret³ sanguinem

(a) 1 Cor. v, 7.

¹ Vide Homil. viii Origenis, tom. II, fol. 83. — ² Cod. male quæ. — ³ Id. peterent.

etiam leonum fames expavit? Ergo-ne tu vituperas carnem, quæ fortitudinem sanctarum animarum adjuvans, innumeros Martyres fecit¹? Vituperas perditos, vituperas luxuriosos, quorum animæ desideriis primo corruptæ, in vitiis vel libidinibus² corpora corrumpenda traxerunt. Vituperas et Angelos qui filias hominum adamantes, cœlestium corporum majestatem terrena proluvie polluerunt³. Sive igitur laudes in Martyribus carnem, sive in luxuriosis accuses, utrumque necesse est animabus ascribi. Quidquid enim anima voluit, servitus carnis implevit. Resurget igitur, caro, sive sancta, sive rea, causas vitæ præteritæ cum anima redditura. Non aliter quam si ancilla cum domina in causa castitatis audiatur; et si lenocinium famula præbuit, rea tamen est domina quæ voluit aut consensit.

V. Resurget igitur caro, sive sancta, sive rea; mortalesque iterum miseri vivere cogentur inviti. O necessitas rerum! dum purgare carnem contendimus, animas cepimus accusare. Accusamus profecto munera Dei, quæ ut semillæ de flamma salientes, non vivere in fomite, sed in stipulis extingui meruerunt; accusamus cœlestia terrenis oppressa. Dei tamen expectamus iudicium, qui et carnis officia et merita ponderat animarum. Nec anima igitur sine carne, nec caro sine anima innocentiam patitur aut reatum. Igitur quia vita communis, quæstione communi discurretur. Homo interior exteriori, id est, caro animæ revocatur; cum anima namque purgabitur, aut anima cum carne punietur.

¹ Codex male quæ fortitudines Sanctorum animas adjuvans, in numeros martyrum fecit? — ² Id. perperam libidinibus. — ³ Vide de Civit. Dei, lib. xv, cap. 23.

SERMO XXVIII.

De Pascha VIII.

Cum extrahatur hic Sermo ex Cod. XII, fol. 166, cum ista nota Unde supra, et supra habeatur: Sermo sancti Augustini, nullus relinquitur ambigendi locus. Collocandus est post præcedentem; numerus erit de Pascha XIII.

SYNOPSIS.

I. Objectiones impiorum contra immolationem Filii Dei. II. Christus a Christianis non occisus, sed ab eis post occisionem adoratus. III. Dei bonitas in Incarnationis mysterio. IV. Christus resurgens hostes deludit.

I. Dicit nobis sanctus apostolus Paulus: « Pascha nostrum immolatus est Christus (a). » Quæritur cui, vel quare sit immolatus? Reclamant enim fanatici blasphemantes his verbis: Certe sancta, certe pia, certe misericordia plena sunt sacra crudelia Christianorum. Certe nos sumus sacrilegi qui numinum simulacris aves et pecudes cædimus. Ecce magis Christianos esse sacrilegos constat, quorum parricidalibus sacris Patris Filius immolatur. Cum dixerō: Pius Deus, quem colimus, dicent e contra: Cur ergo Deus, qui Abraham occidere filium vetuit, suum permisit occidi? Cum dixerō: Pro populis universis Christus occisus est; dicent contra: Certe pius est Deus quem colitis, qui sanguine Filii placatus est, ne peteret³ sanguinem

(a) 1 Cor. v, 7.

¹ Vide Homil. viii Origenis, tom. II, fol. 83. — ² Cod. male quæ. — ³ Id. peterent.

populorum. Dicuntque postremo: Ergo vester impius Deus est, qui cum nos diis immolare hominem vetet, Filium voluit aut permisit occidi.

II. O quam rebus angustis nostra religio coarctatur! O quam tenui semita (ad) molem maximam fidei ducimur¹, cum amplam viam repleverit confusio perditorum! O quam perardua et prærupta! Laboriosam vix trahimus veritatem; verisimilibus argumentis pene vincimur, nisi pium esse, quem² colimus, doceamus. Paulus ergo apostolus dicit: « Pascha nostrum immolatus est » Christus (a). » Dicimus quare sit immolatus, dicimus et a quibus, ut Paschæ sanctum innocensque mysterium parricidii calumnia liberetur. Non nos Christiani occidimus, sed occisum colimus Christum. Cur occisum colimus quaeritur: quia et (ante) Filium Dei colimus, prius quam esset occisus. Cur occisus sit quaeritis: dicant Judæi sacrilege religiosi, qui cum agnum pro Pascha Deo mactare præcepti sunt, Christum immolantes, pro agno Patri Filium mactaverunt. Hoc incusat et Paulus apostolus dicens de facinore Judæorum: « Pascha nostrum immolatus est Christus; » hoc est a gente, cui³ Joannes Baptista sic ostentaverat Christum: « Ecce agnus Dei, ecce qui tollit » peccata mundi (b). » Cur sibi Christus non affuit quaeritis; quia sanguis ejus mundi pretio debebatur. Quid enim commiserat mundus, quod sanguine liberaretur? Legis incurerat maledictum, et ne Deus esset inconstans, dedit Filii⁴ corpus, cujus sanguis in pœna sine fine morientis, et crimine funderetur⁵. Hoc magis pium iudicium Dei, et

(a) I Cor. v, 7. — (b) Joan. i, 29.

¹ Codex tenuis... ducimus; deest vox ad quam sensus exposcit. — ² Cod. male quod. — ³ Codex, amanuensis evidenti errore, habet: Edenti de quo. — ⁴ Codex male: Filium. — ⁵ Est: Funderetur ad satisfaciendum hominis sine fine morientis debito, et nihilominus ejusdem crimine funderetur, ut homo fuerit et deicida, et redemptus.

salvo pietatis affectu, sententiam suam convertit in Filium; qui eum pro populis voluit ut morte momentaria fungeretur.

III. O magnum mysterium pietatis! Mundus peccat, et Christus occiditur, ut Deus justus et pius nec sententiam suam legis infringeret (nec mundus, nec Filius¹), nec innocentiam extingueret, sed reatum. Ipse Dominus Christus hæc cecinit, prius quam pro mundi proluvie patibulo figeretur: « Ita Deus dilexit mundum, ut Filium » suum unicum daret pro eo: ut omnis qui credit in illo non pereat, sed habeat vitam æternam (a). » Declamat hinc apostolus Paulus, et dicit: « Christus nos redemit de maledicto legis, factus pro nobis maledictus, » quia scriptum est: Maledictus omnis qui pendit in ligno (b). » Et iterum: « Si Deus pro nobis, quis contra » nos (c)? Si Deus Filio suo² non pepercit, sed pro nobis » omnibus tradidit illum, quomodo non etiam cum illo » omnia nobis condonavit (d). » Cur Deus Filio non pepercit, quaeritis; quia Deus in Filio revicturo non timuit orbitatem. Majestas enim perpetua nec occiditur, nec finitur. Sed quia Filius Dei neque senescere, neque mori naturaliter possit³, occisus est, ut mortali corpore solveretur; ludificata crudelitas facinus perdidit; nam revixit occisus.

IV. Videte nunc Filium Dei ab inferis resurgentem; gerit vulnera tridua, quibus possit agnosci; nam si velit, mortis aboleret notitiam; qui resurgere potuit, potuit et curari. Salutatur Apostolos, salutatur, convalescit, gaudet se populum redemisse, quos venerat redempturus⁴. Redempti igitur, Fratres, nobiscum petite bona, quæ cupitis; cuncta nobis prospera tribuet suo sanguine liberatis.

(a) Joan. iii, 16. — (b) Gal. iii, 13. — (c) Rom. viii, 31. — (d) Ibid. 32.

¹ Hæc videntur abundare. — ² Codex male Filium suum. — ³ Ita Codex, qui melius habuisset potest. — ⁴ Vide Serm. lxxxviii, n. 2, et cxxlii, n. 1.

SERMO XXIX.

De Pascha IX.

Hic Sermo conflatur ex plurimis sententiis quae reperiuntur tum in Tract. x in Joan., tum in Libro de diversis Questionibus, n. 56, et ex Lib. de Trinitate iv, cap. v, n. 9. Sed differt in pluribus; unde cum legatur in codice authentico, nempe Cod. XII, fol. 167, non praetermittendus videtur, et quidem eo rationabilius exemplatur quod, cum eadem sententiae represententur duobus in locis a sancto Doctore, nihil obstat quin in tribus locis eas representaverit. Nemo enim nescit oratorem in loquendo saepius redire ad ea quae saepius in conscribendo retractavit. Ponatur post praecedentem cum numero de Pascha XIV.

SYNOPSIS.

I. Templum corpus Christi. II. Templum suscitatum a Patre sicut a Filio. III. Numerus quadraginta-sex annorum quatuor partes terrae indicat. IV. Numerus iste mysticus in Adam reperitur. V. Reperitur etiam in secundi Adam nativitate. VI. Conclusio.

I. In sancto Evangelio secundum Joannem scriptum legimus¹, et omnes novimus, quod in mirabilibus multis, quae a Domino nostro Jesu Christo fiebant, invidentes Judaei dixerunt ad eum: « Quod signum ostendis nobis, quia haec facis (a)? » Respondit eis Dominus dicens: « Solvite templum hoc, et in tribus diebus suscitabo

(a) Joan. II, 18.

¹ Vide Tract. x in Joan. et Lib. de diversis Questionibus, n. 56.

» illud. Et illi dixerunt: « Quadraginta et sex annis » aedificatum est templum, et tu in tribus diebus suscitabis illud (a)? » Advertat charitas vestra, Fratres; Judaei carnales erant, carnaliter sapiebant. Ille loquebatur spiritualiter, illi carnaliter viventes, sapiebant carnaliter. Quis autem possit intelligere de quo templo dicebat? Numquid illi possent, qui in corde suo adversus eum iniqua consilia cogitabant? Sed non multum quaerimus de hoc, quia Evangelista nobis aperuit de quo templo diceret? Nam cum eis Dominus dixisset: « Solvite templum hoc, et in tribus » diebus suscitabo illud; et illi responderunt: Quadraginta » et sex annis aedificatum est templum, et in tribus diebus » suscitabis illud (b)? » Secutus Evangelista exponit dicens: « Ille autem dicebat de templo corporis sui (c). » Ecce enim, jam quid Dominus dixerat manifestum est. Occisum Dominum a Judaeis, post triduum resuscitatum, hoc omnibus nobis notum est. Et si Judaei ignorare se dicunt, quoniam foris sunt, nobis tamen apertum est, quia novimus in quem credimus. Ipsius enim templi destructionem, et reaedificationem anniversaria solemnitate celebramus, quam nunc agimus. Sed forte hoc exigitur a nobis utrum habeat aliquod sacramentum, in quo ait: « Quadraginta et » sex annis aedificatum est templum. » Sunt quidem multa, quae hinc dici possunt, sed quod breviter dici potest, et facile intelligi, hoc interim dicimus.

II. Novimus omnes, charissimi Fratres, Adam unum, et primum hominum fuisse, et ipsum esse in totum genus humanum, qui cum praecipitum Dei transgrederetur, fractus est, et sparsus colligitur in nobis, et quasi conflatur in unum societate atque concordia spirituali, sed gemit pro nobis in quibus colligitur, quia per Christum Christianis innovatur. De ipso itaque Adam Christus venit, sed

(a) Joan. II, 19. — (b) Ibid. 20. — (c) Ibid. II, 21.

peccatum de Adam Christus non habuit. Venit Christus sine peccato, ut peccatum Adæ solveret in corpore suo, et ut redintegraret eum Christus ad imaginem et similitudinem suam, sicut eum ante formaverat. Ergo caro Christi de Adam, templum quod destruxerunt Judæi, et Dominus in triduo suscitavit illud. Resuscitavit enim Christus carnem suam, ut fortis, ut potens, ut Deus, ut Patri æqualis. Quomodo ergo dicit Apostolus: « Qui eum suscitavit » a mortuis (a). » De quo dicit? de Patre. Sic enim dicit Apostolus de Christo: « Factus obediens usque ad mortem, mortem autem crucis, propter quod, et Deus ex-citavit eum a mortuis, et dedit ei nomen, quod est super omne nomen (b). » Ergo resuscitabo eum; resuscitabit quis? Pater, cui dicit ipse Christus in Psalmo: « Resuscita me, et reddam illis (c). » Ergo Pater eum resuscitavit, non ipse se. Non infirmetur in hoc intellectus fidelium, Fratres. Quid autem facit Pater sine Verbo, vel quid facit sine Unico suo? « Omnia per ipsum facta sunt, » et sine ipso factum est nihil (d). » Audi quia et ipse Deus erat, de quo dicit Apostolus: « Deus suscitavit eum a mortuis. » Audi quia, et ipse se ipsum resuscitavit. Audi. Dicat ipse Judæus, dicat quod superius dictum est: « Solvite templum istud, et in tribus diebus » Pater resuscitat illud. Sed quomodo eum suscitavit Pater, et Filius suscitavit, sic cum Filius suscitavit, et Pater suscitavit. Quia sic dixit ipse Filius: « Ego et Pater unum sumus (e); » et iterum: « Quæcumque enim facit Pater, hæc eadem et Filius facit similiter (f). »

III. Quid sibi vult numerus ille XL et VI annorum, de quo Judæi dixerunt, « Quadraginta et sex annis ædificatum est templum. » Iterum ipse Adam quia per totum

(a) Rom. iv, 24; I Cor. vi, 14 et seqq. — (b) Philip. ii, 8, 9. — (c) Psal. xl, 11. — (d) Joan. i, 3. — (e) Id. x, 30. — (f) Id. v, 19.

orbem terrarum est, cum jam diceremus, audistis; et ut plenius, et planius agnoscatis, audite. In quatuor litteris græcis quatuor verborum græcorum, Adam esse in toto mundo cognoscite; cum enim ista verba quatuor, quæ dicturus sum, scripseris, id est, nomina quatuor cardinum mundi, Orientis, Occidentis, Aquilonis et Meridiani, in quibus positus est totus orbis; de quibus dicit Dominus: « A quatuor ventis cœli colligam electos meos (a); » et de quibus David ante cecinerat dicens: « Dicant qui redempti sunt » a Domino, quos redemit de manu inimici, ab Oriente et Occasu, et Aquilone et Austro (b). » Si (quis) ergo ista faciat quatuor nomina in linguam græcam, dicit: Anathole, quod est Oriens; Dytis, quod est Occidens; Arctos, quod est Aquilo; Mesembria, quod est Meridies. Audi ergo quomodo faciant Adam: Anathole *A*; Dytis *D*; Arctos *A*; Mesembria *M*. Capita ego istorum verborum attende; Adam invenies; et quoniam de carne ipsius Adam Christus carnem suscepit, quam in cruce confixit, hoc est templum de quo dixit: « In triduo suscitabo illud; » et Judæi dixerunt: « XL et VI annis ædificatum est templum, et in triduo » suscitabis illud? Ille autem dicebat de templo corporis sui. »

IV. Jam ergo inveniamus, et numerum istum XL et VI annorum, quomodo ipsi Adam faciant. Iste enim numerus in magno sacramento est positus, quia non tantum ipsius primi hominis nomen, quod est Adam, significat, verum etiam secundi hominis Christi, quomodo sit conceptus in utero Virginis, usque ad tempora partus manifestat. Ergo primi hominis nomen Adam; in hoc numerum quæramus. Græci secundum suam doctrinam ad litteras numerum computant, et ponunt dicentes: Alpha *A*, quod est unum; cum autem in numeris scribunt Beta *B*, hoc dicunt duo;

(a) Matth. xxiv, 31. — (b) Psal. cvii, 2, 3.

ubi scribunt r vocatur in numeris ipsorum tria; et cum scribunt Δ, in numeris dicunt quatuor. Et sic per omnes litteras numeros habent. Ubi vero dicunt M quadraginta significat; dicunt M tessaraconta. Jam videte has litteras quem numerum habeant, et ibi inuenietis Adam. Habet enim Adam A (alpha) quod est unum; ecce unum; habet et Δ (delta), quod sunt quatuor; super unum quatuor faciunt quinque; habet iterum A (alpha) quod est unum, ecce sex. Habet et M (mu) quod est quadraginta; ecce Adam in numero, quadraginta et VI annorum, in quo ædificatum est templum.

V. Et quoniam Dominus noster Jesus Christus de Adam corpus accepit, non de Adam peccatum traxit, templum corporis inde sumpsit, non iniquitatem quæ in illo fuit. Ipsa autem caro¹, quam traxit de Adam, Maria fuit, et Domini caro de Maria processit. Ipsam carnem Judæi crucifixerunt, et eam Dominus post triduum suscitavit. Hoc ergo est, quod illi « Solverunt templum (quod XL et VI » annis ædificatum est, et ille in triduo suscitavit illud. » Nam et corporalis ipse confectus, qui in materno utero plasmatur, ita se habere medicinalis auctoritas docet, in XL et VI diebus impletis, formatum esse corpus in utero matris, id est VII, VIII et XII, et XVIII. Ita ut septem diebus quasi lactis habeat similitudinem; sequentibus novem diebus convertatur in sanguinem; deinde duodecim diebus solidetur; reliquis vero decem, et octo formetur omne corpus per diversa lineamenta membrorum; et hinc jam reliquo tempore usque ad tempora partus magnitudine corpus² augetur. Hi vero quadraginta dies qui significati sunt, dum fuerint multiplicati per senarium numerum

¹ Codex male: *Ipsam autem carnem.* — ² Id. *magnitudinem*; manifesti deest in. Editus de diversis Questionibus, Quæst. LVI, habet *magnitudine* sine verbo *corpus*.

propter sex ætates hominum, id est, infantiam, pueritiam, adolescentiam, juventutem, ætatem mediam, et senectutem decrepitam¹; (sexies ergo quadragies sexies fiunt omnes dies ducenti septuaginta et sex; hoc est novem menses et dies sex, qui computantur sic ex die octavo Kalendas aprilium, qua die conceptus est Dominus, in qua et passus est, usque ad octavum Kalendarum januarum, in quo die natus est,) memorata summa dierum ducentorum septuaginta sex completur. Non ergo incongrue XL et VI annis dicitur fabricatum esse templum, quod ejus corpus significabat, ut quot anni fuerunt in ædificatione templi, tot dies fuerint in plasmatione corporis Domini nostri Jesu Christi.

VI. Ecce unde dictum est: « Solvite templum hoc, et » in triduo suscitabo illud. Et illi dixerunt XL et VI » annis ædificatum est templum, et tu in triduo suscita- » bis illud? Ille autem dicebat de templo corporis sui. » Benedicimus Dominum Deum nostrum, qui sacramenta abscondita revelare dignatur servis suis. Sit ergo gaudium nostrum semper in humilitate cordis, ut mercedem ab ipso accipere mereamur regni coelestis.

¹ Codex male: *Juventus, ætas media, et senectus decrepita.*

SERMO XXX.

De Pascha X.

Legitur in Cod. Cass. XII, fol. 175, sine nomine quidem, sed in hoc manuscripto quod totum fere S. Augustinum repræsentat; unde sancto Doctori minime videtur abnegandus. Ponatur post præcedentem cum numero de Pascha XV.

SYNOPSIS.

I. Paschæ significatio. II. Christus pro peccato mortuus ad satisfaciendum suæ justitiæ. III. Pascha, transitus Christi ad cælum a nobis imitandus; dandi filii ei qui Filium dedit.

I. PASCHA, Fratres dilecti, quidam græcum putant esse sermonem, id est, a passione¹; non ita est. Pascha, sive Phase, quod neque alio nomine hoc ipsum Pascha Scriptura commemorat, uterque hic brevis sermo in latino transitus sonat. Idcirco autem transitus, quod hac nocte præterita, Dominus per Ægyptum transierit, quando Ægyptiorum primogenita universa percussit²; commemorante eodem Domino, atque dicente: « Et transibo » per terram Ægypti, percutiamque omnem primogenitum in terra Ægypti (a). » Nos tamen illud interius Pascha, hoc est, illum magis transitum colimus, quod Do-

(a) Gen. XII, 12.

¹ Vide Enarrat. sive Sermon. 1 in Psal. LXXVIII, n. 2. Sermon. sive Enarrat. in Psal. CXX, n. 6. — ² Vide Tract. LV in Joan. n. 1.

minus et Salvator noster nocte hæc post passionem de morte ad vitam, de infernis ad superna transit, dum resurgit¹. Et verè transitus hic magnus atque mirandus est, quia² Salvator noster mortem, quam voluntate suscepserat Divinitate calcavit; quod quidem ante prædixerat, dicens: « Potestatem habeo ponendi animam meam, et » potestatem habeo iterum sumendi eam (a). » Ita enim placuit imperspicabili providentiæ et misericordiæ Dei, ut per mortem indebitam corporis Christi nos a morte peccatis debita solveremus.

II. Solent esse quidam infidelium qui proponunt: Quid necesse fuit, ut Dominus pro homine pateretur? quasi liberare hominem præcepto pro sua potestate non potuit. Non parva quæstio, Fratres charissimi, apud hæc orantes; sed attendite, obsecro, dum paucis, Domino donante, ista dissolvimus. In principio peccaverat homo Dei præcepta transgressus; traditus fuerat post peccatum morti lege peccati, nec injuste; sciens utique adversario consenserat, voluntarie jussis³ inimici manus dederat. Hinc hominem diabolus, jure velut captivum tenebat, ex quo prævaricatus fuerat; per damnationem mortis eum non immerito possidebat. « Regnabat enim, sicut scriptum » est, mors ab Adam (b). » Deus autem noster, qui sicut potens, ita et in omnibus verax est, qui nec contra diabolum quidem sine justitia judicandum putavit, cum hominem ab eo vellet auferre, non virtute cum eo agere voluit, sed veritate, nec inique ab eo hunc quem reposebat rapere, et quasi per vim extorquere. Obtinuerat enim hominem, et possidebat; dandum erat pretium pro captivo. Cætero indigna res, Fratres, si quem diabolus juste

(a) Joan. XII, 18. — (b) Rom. V, 14.

¹ Vide Epist. LV, ad Januarium n. 12. — ² Codex male quam. — ³ Id. jus se.

occupaverat, hic a Deo auferri videretur injuste. Numquid non potuit jubendo hominem liberare? Sed illum ita liberasse potentiae ejus erat, justitiae non erat. Ille vero iudex justus non considerat quid per imperium possit efficere, sed quid pro aequitate debeat judicare. Liberandus homo a diabolo erat, sed salva justitia liberandus.

Factum est ergo ut justitiae Dei fuit congruum; salvavit hominem non jubendo, sed redimendo. Assumpserat enim tam ineffabili aequitatis, quam pietatis mysterio, verum hominem et veram carnem Dominus Deus noster¹, ut recte homo hominem redimeret, dum caro pro carne pateretur. Et idcirco venerat in similitudine carnis peccati, ut per crucem solvendo, quod peccaverat, jure peccatum carnis aboleret. Actor² saeculi istius, qui plus petierit, quam debetur, omnem repetitionis causam perdere dicitur; nam, ut verbis ipsius loquar, dicitur plus petendi periculum incurrisse. Non immerito secundum hoc aliquid et de diabolo dici potest. Homo eidem debebatur; Deum petiit, causa cecidit; dum plus petit, periculum diabolus incurrit. Juste itaque, Fratres, reum amisit³, qui invaserat innocentem; juste quem quaesivit innoxium, perdidit crimosum. Amisit ergo quod jure retinebat, dum appetit, quod non licebat: rediit nequitia in auctorem suum. Saeviendo in eum quem obtinere non poterat, quod tenebat perdidit, nec quod quaerebat invenit; invaserat servum, manus quoque intendebat in Dominum: recte dum utrumque quaerit, in utroque nihil profecit. Evasit enim servus, dum redimitur; vicit Dominus, dum resurgit.

III. Transitus est quod hodie celebramus, quia hodie Christus Jesus cum mortem profugaret, vivus apparuit; et nitamur et nos cum eo resurgente consurgere. Ideo enim

¹ Codex male non, puto pro noster. — ² Cod. aptius. — ³ Cod. male admisit.

descendit ad nos, ut nos cum eo ascenderemus. Ille assumptum hominem potentia sua evexit ad caelum, ut nos a saeculi actibus fide ac spe ad superna rapiamur. Idcirco ille inferna penetravit, ut redimeremur; idcirco ad superna transiit, ut sequeremur. Scriptum est: « Caput » viri Christus est (a). » Deus ergo ille caput nostrum est; nos corpus ejus sumus; non divellamur a nostro patre; qua nos secum trahit, qua in caelum jam processimus capite, sequamur et corpore. Quapropter gloriatur homo, cum interdum filios vel filias Deo offerimus, cum pro nobis Filium suum Dominus noster Deus obtulerit? Nos aliquoties vix dare illi contenti sumus e multis unum, ille pro nobis dedit Unicum: nos Deo filios commendare cunctamur, et ille pro nobis Unigenito non pepercit. « Quid » dignum retribuemus Domino pro omnibus quae retribuit nobis (b)? Quid¹ dignum retribuemus, » etiamsi filios offeramus? Ille pro nobis Filium obtulit, ut moretur; nos vero Deo offerimus ut vivant. Salvator noster, Dei Patris imperio, Dei Patris paruit voluntati.

SERMO XXXI.

De Pascha XI.

Erūtur ex Cod. Cass. XII, fol. 165, cum sancti Doctoris nomine. Nihil in contextu occurrit, quod ab hoc titulo possit nos deterrere. Ponatur post Sermone[m] praecedentem cum numero de Pascha XVI.

(a) 1 Cor. II, 3. — (b) Psal. cxv, 12.

¹ Vide Enarrat. in Psal. cxxxix, n. 2; et Serm. cxxxvii, n. 2.

occupaverat, hic a Deo auferri videretur injuste. Numquid non potuit jubendo hominem liberare? Sed illum ita liberasse potentiae ejus erat, justitiae non erat. Ille vero iudex justus non considerat quid per imperium possit efficere, sed quid pro aequitate debeat judicare. Liberandus homo a diabolo erat, sed salva justitia liberandus.

Factum est ergo ut justitiae Dei fuit congruum; salvavit hominem non jubendo, sed redimendo. Assumpserat enim tam ineffabili aequitatis, quam pietatis mysterio, verum hominem et veram carnem Dominus Deus noster¹, ut recte homo hominem redimeret, dum caro pro carne pateretur. Et idcirco venerat in similitudine carnis peccati, ut per crucem solvendo, quod peccaverat, jure peccatum carnis aboleret. Actor² saeculi istius, qui plus petierit, quam debetur, omnem repetitionis causam perdere dicitur; nam, ut verbis ipsius loquar, dicitur plus petendi periculum incurrisse. Non immerito secundum hoc aliquid et de diabolo dici potest. Homo eidem debebatur; Deum petiit, causa cecidit; dum plus petit, periculum diabolus incurrit. Juste itaque, Fratres, reum amisit³, qui invaserat innocentem; juste quem quaesivit innoxium, perdidit crimosum. Amisit ergo quod jure retinebat, dum appetit, quod non licebat: rediit nequitia in auctorem suum. Saeviendo in eum quem obtinere non poterat, quod tenebat perdidit, nec quod quaerebat invenit; invaserat servum, manus quoque intendebat in Dominum: recte dum utrumque quaerit, in utroque nihil profecit. Evasit enim servus, dum redimitur; vicit Dominus, dum resurgit.

III. Transitus est quod hodie celebramus, quia hodie Christus Jesus cum mortem profugaret, vivus apparuit; et nitamur et nos cum eo resurgente consurgere. Ideo enim

¹ Codex male non, puto pro noster. — ² Cod. aptius. — ³ Cod. male admisit.

descendit ad nos, ut nos cum eo ascenderemus. Ille assumptum hominem potentia sua evexit ad caelum, ut nos a saeculi actibus fide ac spe ad superna rapiamur. Idcirco ille inferna penetravit, ut redimeremur; idcirco ad superna transiit, ut sequeremur. Scriptum est: « Caput » viri Christus est (a). » Deus ergo ille caput nostrum est; nos corpus ejus sumus; non divellamur a nostro patre; qua nos secum trahit, qua in caelum jam processimus capite, sequamur et corpore. Quapropter gloriatur homo, cum interdum filios vel filias Deo offerimus, cum pro nobis Filium suum Dominus noster Deus obtulerit? Nos aliquoties vix dare illi contenti sumus e multis unum, ille pro nobis dedit Unicum: nos Deo filios commendare cunctamur, et ille pro nobis Unigenito non pepercit. « Quid » dignum retribuemus Domino pro omnibus quae retribuit nobis (b)? Quid¹ dignum retribuemus, » etiamsi filios offeramus? Ille pro nobis Filium obtulit, ut moretur; nos vero Deo offerimus ut vivant. Salvator noster, Dei Patris imperio, Dei Patris paruit voluntati.

SERMO XXXI.

De Pascha XI.

Erūitur ex Cod. Cass. XII, fol. 165, cum sancti Doctoris nomine. Nihil in contextu occurrit, quod ab hoc titulo possit nos deterrere. Ponatur post Sermone[m] praecedentem cum numero de Pascha XVI.

(a) 1 Cor. II, 3. — (b) Psal. cxv, 12.

¹ Vide Enarrat. in Psal. cxxxix, n. 2; et Serm. cxxxvii, n. 2.

SYNOPSIS.

I. De Paschæ nomine et ratione. II. Christus agnus Dei pro salute nostra occisus. III. Crura Christi non fracta; Christus pro Adam mortuus.

I. PARRICIDALE hoc sacrificium est, si patris filius immolatur; parricidale revera, nisi ideo Christus occisus est, ut esset tertia die victurus. Dum ergo immortalis occisus est, quid hic Patri detractum est, qui Filio non crevit occiso¹? Humanum corpus exposuit, resurrexit ut Deus. Novatio ista, non poena est, cum talis Christus ab inferis remeat, qui jam non possit occidi. Audi hoc et discite quid feceris, Gens incredula Judæorum: in Filio Dei, qui vivus est, homicidium perdidisti². Vos autem, fidelissimi Christiani, quos Pascha non decet quærere, sed timere, audite mysterium paschalisque nominis rationem. Hebraïce Pascha dicitur transitus, græco vero nomine passio interpretatur. Judæi Pascha solum transitum colunt, quo majores eorum ex Ægypto liberati mare sub pedibus corporatum siccis in fluctibus transierunt: nos vero et transitum colimus, et Domini Christi passionem. Sicut enim transitus populi pedibus factus³ captivorum redemptio fuit, ita passio Christi est redemptio peccatorum. Hanc ergo diem Dominus fecit esse solemnem, quo in ejus honorem, ac votis Judæis agnus innocens mactaretur.

II. Proh nefas! jam in pectore meditata solemnitas jugulandi! dum hæc annualiter renovant, Filium Dei perpetuo religiosi carnifices occidunt, recteque hic se fecisse confirmant. Quoniam per Prophetas Christus agnus

¹ Codex male qui Filio non crevit occisum. Forte non caruit. — ² Vide Serm. sive Enarrat. in Psal. LXXVIII, n. 2; in Psal. CXX, n. 6. Tract. in Joan. LV, et alibi. — ³ Codex transitum, ... tractum.

est appellatus. Joannes namque cum Dominum Christum vidisset in terris, hoc eum nomine nuncupavit¹: « Ecce » Agnus Dei, ecce qui tollit peccata mundi (a); » hoc est aperte dicere: Hic est agnus ille paschalis. Isaias de illo sic prophetaverat sæculis, prius quam carnaliter nasceretur: « Sicut agnus coram tondente obmutescet, sic non aperuit os suum (b). » Revera in passione sic tacuit, cum a populis in cruce laniaretur. Dixerat de solemnitate paschali, sed dixerat per figuram; omne namque mysterium sic populis panditur, ut habeant et secretum. Dixerat, inquam: « Ovis sine macula, masculus, anniculus² erit vobis; de agnis et hædis accipietis eum, et » erit vobis observatus usque in quadragesima die mensis hujus, et occidet eum omnis populus synagogæ filiorum ad vesperam, et accipient de sanguine ejus (c). » Nos ipsum Christi sanguinem accipimus, quo se ipsi carnifices cum sententia³ perfuderunt, hoc se verbo damnantes: « Sanguis hujus super nos et super filios nostros (d). »

III. Dixerat iterum Deus: « Ossa ejus non confringentur (e). » Servavit Deus credulitatis fidem; nam cum pedes latronum, quos crucifixerant, frangerint, crura Christi minime confregerunt. Non hic error, aut casus est, aut eventus; disposite peccat, qui servat in scelere disciplinam. Agendum nobis dicendo utique, unde victima dictus est Christus. Primus homo Adam, id est primitiæ nostri peccati⁴, sub Dei vindicis maledicto apud inferos fuit Christi sanguine redimendus, ut caro carnem, crux arborem, verus etiam Virginis Filius mulieris complicem redimeret⁵. Inde est Filius Dei pro reo innocens,

(a) Joan. I, 29. — (b) Isai. LIU, 7. — (c) Exod. XII, 5, 6. — (d) Matth. XXVII, 25. — (e) Exod. XII, 46.

¹ Vide tract. CXVI, in Joan. n. 4. — ² Codex male: Masculum anniculum. — ³ Id. quod... cum sententiam. — ⁴ Id. nostris peccatis. — ⁵ Cod. redemisset temporis errore.

pro homine Christus occisus, qui posset pro altero sine suæ vitæ periculo occidi. Nihil igitur mortuus est in ambobus, nisi caro peccatrix, cujus vitæ scilicet meruit caro sacra suffigi. Cum igitur, hominis pro reatu, Christi corpus reparabile occisum est, non tam Christus occisus, sed erectus¹.

SERMO XXXII.

De Pascha XII.

Extrahitur ex Codice Cass. xi in Redditione Symboli, cum nomine S. Augustini, cui recte tribuendus. Locus ejus post præcedentem cum numero de Pascha xvii.

SYNOPSIS.

I. Credendum in Patrem et Filium, utpote unum Deum. II. Christi Nativitas de Virgine potius creditur quam paganorum commenta. III. Christi Nativitas ex nativitate illæsa. IV. Pilati et Judæorum perversitas. V. Christus in Resurrectione mortis et diaboli victor.

I. Est fidei nostræ, vel hujus sanctæ et venerabilis Paschæ læta festivitas, quam fecit ex Virgine in homine assumpto Christi carnata majestas. Hæc, Fratres, de Christo fides est nostra, qua peregit cuncta mysteria, « Sicut fortis gigas ad currendam viam (a)². » Nam de Deo Patre omnipotente « Creatore universorum, Rege

(a) Psal. xviii, 6.

¹ Cod. male *rectus*. — ² Vide Serm. ccxv, n. 2.

» omnium sæculorum, immortalis et invisibili Deo (a)¹, » non sensu, non sermone, non aliquibus grammaticorum calculis posset² aliquando humanus intellectus aliquid explicare, de quo in cœlis credimus Filium ineffabiliter generatum, et in novissima mundi pro salute generis humani de Spiritu sancto ex virgine Maria in terris singulariter natum. Tu vero, Christiane, crede primo omnipotentem Patrem; crede sine initio, sine fine; crede quia Filium in cœlis generavit, ut voluit, talem qualem se, omnipotentem, sine initio, sine fine; crede utpote³ qui omnium teneat potentatum⁴ in cœlo et in terra, quia cum Patre ipse fecit cœlum et terram, sicut ipse per Salomonem dicit: « Cum pararet cœlum eram cum illo (b); » et crede etiam⁵ Patrem et Filium esse unum Deum; sicut ipse in Evangelio dicit: « Ego, et Pater unum sumus. » Sic discutientes credamus et in Jesum Christum Dominum nostrum natum de Spiritu sancto ex virgine Maria.

II. Qualis ergo sit Christus a Patre generatus non dicitur; qualis sit autem generatus in terra de Matre, quantum ipse dederit, loquimur. Natus est, inquam, de Spiritu sancto ex utero Virginis; sed huic nativitati contradicunt increduli, infideles obsistunt plerumque pagani, qui ridere nos solent, cum audiunt partum Virginis a nobis manifestissime prædicari. Sed si sua, quæ colunt, vana discutiant, nunquam nostra, quæ vera sunt, et integra ridere audebunt. Illi enim Minervam suam de cerebro Jovis asseruere natam⁶; Venerem etiam, quam Aphroditem vocant, de spuma maris dicunt esse progenitam. Et uti-

(a) 1 Tim. i, 17. — (b) Prov. viii, 27.

¹ Codex male *immortalem et invincibilem Deum*. — ² Ibid. *arculis possit*. — ³ Forte *filium*. — ⁴ Codex male *potentum*. — ⁵ Id. *credentes*. — ⁶ Vide lib. xx contra Faustum cap. 9, Epist. xvii, ad Maximum Madaurensem; et de Civitate Dei, lib. iv, cap. 10; et lib. xviii, cap. 8.

que facilius est credendum, quod foemina adolescentula virgo divinum germen Spiritus sancti obumbratione concepit, quam illud, quod pagani asserunt, Venerem, quia de spuma maris corpus accepit, et Minervam dicunt quia de cerebro suo Jovis¹ generavit. O pagani insensati, et miserimi, si illis vanis assertionibus vestris creditis, cur de nostris fidelibus et sanctis praedicationibus dubitatis? Quod ergo de monstruosis, et portentis vestris ita creditis, quare non virtute Dei vivi quaerentes facilius invenitis? Ecce nos virtute Dei nostri ostendimus Virginem concipere posse, et generare. Unde accipite pauca, quae omnibus nota sunt et manifesta². Apes novimus foetum edere, et conjugia non habere. Si ergo apem credis esse matrem et virginem, cur non credis Mariam sanctam foetum sine corruptione proferre? Ergo nemo dubitet natum Christum de Spiritu sancto et virgine Maria, quod ab Angelis nuntiatum credidit universa humana natura.

III. Sed jam cum aliquando convicti pagani erubescunt, addunt et dicunt: Possibile quidem fuit Deo, ut Virgo conciperet, et pareret, sed indignum videtur audire, quod tanta illa majestas per genitales foeminae transitus pollutionis itinera pertransire voluerit³, ubi quamvis nulla fuerit carnalis naturae commixtio, fuit tamen Deo per illam transeunte carnalis pollutio. Audi, insipiens Homo, qui talia audes loqui de Deo; tu haec de Creatore dicis ore temerario, nos formam creaturae damus in mensuram⁴, ut possit in te vanitatis tuae conticescere sermo. Sol certe creatura est Salvatoris, de quo tu loqueris, qui transit per obscena et sordida loca, in qua radium suae lucis infulget et ipse nihil⁵ ex his pollutionis inquinamentum assumit.

¹ Jovis nominative pro Jupiter. Vide de Civitate Dei, lib. xx, cap. 12.—

² Vide lib. III, de Trinitate, n. 13. — ³ Deest in Cod. *voluerit*, quod requirit sensus. — ⁴ Cod. sine sensu *immensio*. — ⁵ *Nihil*, pro *nullum*.

Si ergo sol transiens per sordida loca, nullam sentit vel patitur contumeliam, quomodo tu Deo transeunti per Virginem castam, factam dicis esse injuriam? Accipite itaque de ipso sole adhuc aliam formam. Potest fieri ut aliquando aliqua arbor, habens in se splendorem solis, possit incidi. Cum ergo inciditur, non vides, quia ictum ferientis ferri primus splendor solis excipit, prius quam ad lignum pervenerit, et cum splendor ibi sit, splendor ipse nec potest incidi, nec aliquando poterit violari. Illud tamen lignum subjectum est incisioni, quod in praesenti videtur incidi. Ita et Christus et ligari potuit, et teneri potuit, et crucifigi potuit, et occidi; tamen in Christo divinitas Deitatis nullatenus potuit vitari.

IV. Testis est Pilatus, qui sedit pro tribunali, et lotis manibus ait: « Mundus sum ego a sanguine hujus, vos » videritis (a); » tamen Judaeis clamantibus: « Crucifigi » gatur (b), » flagellis caesum tradidit crucifigendum. O judicium perversum! Sedet reus, et stat Deus: jubet Pilatus, et crucifigitur Christus. O populus Judaeorum! O qui te dicis esse haereditas Dei! « O vinea Domini Sa- » baoth, quae non uvas, sed spinas et tribulos protu- » listi (c). » Imo ipsam uvam a Pilato suscepisti, et in praelo crucis tuis manibus expressisti. Haec est illa uva, quae expressa sanguinem fudit, et totum mundum suo cruore perfudit. Sed Christi sanguis in remissionem fusus est peccatorum, ut damnaretur contumelia Judaeorum. Veni ergo, Judae, veni ad Ecclesiam Christi; bibe sanguinem, quem fudisti, et dele facinus, quod fecisti. Nolite timere, quia cruci affixistis Dominum Christum: ad hoc ille venit, ut sanguine suo redimat totum mundum. Cui si credideritis, potestis, et vos, Judaei, indulgentiam accipere peccatorum. Nam cum ipso ligno, id est

(a) Matth. xxvii, 24. — (b) Ibid. 23. — (c) Isaï. v, 4.

cruce Christi non solum unius pomi arbor replantata est, quæ primo homini ingesserat mortem, sed totus denuo innovatus est Paradisus, quando introivit Latro ille, qui cum eo semel fuerat crucifixus.

V. O Mors, o Diabole, quid dicis? Quasi de victoria tua lætaris, quia Christum immortalem conspicias esse mortalem. Christum quem vides descendisse ad infernum, festinato pergit solvere vincula captivorum, et vacuum reddere in inferno dominium tuum, ut ipse, ut fortissimus gigas, qui te superavit in mundum, velox ad currendam viam penetraret et in infernum, ut et de manu tua eripiat, quos tenebas, et te ab eodem perpetuum damnari videas. Ecce jam tertia die resurrexit a mortuis, ut veram fidem, quam promiserat, redderet suis Discipulis, et omnibus in se credentibus manifestam tribuat gloriam regni cœlestis.

SERMO XXXIII.

De Pascha XIII ad Neophytos.

Hunc habemus ex Cod. Cass. XII, fol. 190. Nomen, et doctrina et modus scribendi sanctum Augustinum denotant. Collocetur post præcedentem cum numero de Pascha XVIII.

SYNOPSIS.

I. Cuncta creaturæ, speciatimque Christiani invitantur ad celebrandam lætanter festivitatem Paschæ. II. Neophyti particulatim excitantur ad gratulandum Domino. III. Iidem ad perseverandum animantur. IV. Pie et honeste celebrandum Pascha; mysticæ interpretationes. V. Conclusio.

I. DIES ecce quem expectabamus illuxit nobis; beata festivitas, quam expectabamus advenit; sanctum Pascha, quod desiderabamus, Domino donante, suscepimus. Quid ergo nunc est, Charissimi, nisi ut tantæ solemnitatis lætitiæ, tantumque divinæ dignationis beneficium summa puritate et gratulatione animorum, et optima conversatione morum, sanctissime ac devotissime celebremus? Lætantur plane hodie cœli simul ac terra; congaudent hominibus sancti Angeli, et omnis pene creatura rationalis¹ « Alle- » luya, » id est, Laudate Dominum, resonat. Nos quoque dicamus concorditer ac sapienter: « Magnus Dominus, et » laudabilis nimis (a). Magnus vere Dominus, et magna » virtus ejus et sapientiæ ejus non est numerus (b). » Quis enim facile vel enumerare, vel digne poterit explicare dei istius sacramenta? Quem devicto Dominus diabolo, mortisque dominatu compresso, per Resurrectionis suæ gloriam mirabiliter illustravit, eumque nobis in solemnitate salutis perpetuæ dedicavit. Quid itaque, Charissimi, hac festivitate potest esse jucundius? Quid hoc die felicius²? Quid hoc mysterio sacratius? Quid hoc sacramento mirabilius? « Hic est nimirum dies quem fecit Dominus; exultemus » et lætemur in eo (c). » Hic dies est inchoationis nostræ, diesque reparationis nostræ, dies vivificationis nostræ,

(a) Psal. XLVII, 1. — (b) Id. CXLVI, 5. — (c) Id. CXVII, 24.

¹ Vide Serm. CLV, n. 3. — ² Cod. variat semper circa genus substantivi *dies*, dicens modo *hic*, modo *hæc*; omnia ad unitatem reduximus.

dies redemptionis nostræ, dies sanctificationis nostræ¹, dies postremo illuminationis nostræ. « Eramus enim ali- » quando tenebræ, nunc autem lux in Domino (a). » Eramus quondam captivi diaboli, sed nunc confitemur et dicimus Domino : « Quia redempti sumus de manu ini- » mici, ac de regionibus congregati (b). »

II. Vobis etiam et in vobis, o novi Homines, sententia ista vel maxime congruit, qui et veste et mente præ cæteris nunc in Ecclesia candidi apparetis. Vos estis « Neo- » phyti, » id est, novella plantatio², quos coelestis Pater dono sancti Spiritus per Jesum Christum Salvatorem nostrum abluere, ac sanctificare, et novæ vitæ informatione, in terræ³ salutis plantario collocare dignatus est. Videant nunc vos fideles Dei et Christi, spirituales « Pauperes, ac » lætentur (c), et exultent quoque filia Judæ (d), » id est, confitentes Deo animæ, quia « Fecit nobis magna qui po- » tens est (e). » Hæc sunt plane, hæc sunt « Magna in nos » opera Domini, exquisita in omnes voluntates ejus (f). » Vos estis nunc omnium contemplantium, gratia Dei, purrimum speculum. Quisquis prudenter consideraverit, aut de similitudine conservati in se muneris gratulabitur, aut de accepti tanti pignoris damno salubriter compunctus admonebitur. Illi quoque, qui necdum singulare istud ac præcipuum salutis donum consecuti sunt, exemplo vestro incitabuntur ad inquirendum, atque adipiscendum. « Con- » firmet ergo Dominus hoc quod operatus est in vobis (g), » et cæteris omnibus, largam misericordiam suam tribuens, prout cuique novit esse necessarium.

III. Vos tamen, Charissimi, quos tota nunc omnium nos-

(a) Ephes. v, 8. — (b) Psal. cvi, 2. — (c) Id. lxxviii, 33. — (d) Id. xlvii, 12. — (e) Luc. i, 49. — (f) Psal. cx, 2. — (g) Id. lxxvii, 29.

¹ Vide Serm. cccxv, n. 4. — ² Id. cccxxvi, n. 3. — ³ Codex male interna.

trum gratulatio concelebrat et miratur, de quibus etiam rectissime dictum creditur : « Hic dies quem fecit Do- » minus¹; vocavit enim Deus lucem diem (a); » vos, inquam, o Dilectissimi, tenete fortiter quod accepistis. Sacramenta christianæ religionis in vobis plenissime consummata sunt. Æterno et coelesti Regi jam militare cœpistis. State nunc viriliter contra omnes insidias inimici, quia ille profecto « Coronabitur qui legitime decertave- » rit (b). » In commune vero universi monentem Apostolum audiamus : « Omnes, inquit, vos filii lucis estis et filii » diei, non sumus noctis neque tenebrarum (c). » Igitur in tam solempni luce², tamque claro sanctificationis tempore « Non dormiamus » somno peccati, sed « Vigilemus » ad omne opus bonum; « Simusque sobrii » et mente et corpore. Ambulemus sicut filii lucis. « Fructus autem lucis est in » omni bonitate, et justitia et veritate (d). Epulemur sane- » tum Pascha non in fermento veteri malitiæ et nequitiae, » sed in azymis sinceritatis et veritatis (e). » Festivitas enim hæc magna spiritualis in nobis est Verbi Dei, et Salvatoris nostri, qui « In principio apud Patrem Deus Verbum » erat, et Verbum caro factum est, et habitavit in nobis, » et ecce vidimus et credimus gloriam ejus (f), » qui cum sit Unigenitus Patris, dignatus est tamen habere consortes. O mira et ineffabilis pietas! Qui dudum eramus servi inu- tiles, Domini nostri fratres, et cohæredes ipsius vocari jam et esse meruimus.

IV. Nihil ergo carnale, nihil indignum in tanta divinæ gratiæ lætitia perpetremus. Indecorum quippe ac perniciosum est sub occasione festivitatis ita indulgere refec- tioni corpusculi, ut notanda aliqua ac turpis subrepat

(a) Gen. i, 5. — (b) 2. Tim. ii, 5. — (c) 1. Thessal. v, 5. — (d) Ibid. 9. — (e) 1. Cor. v, 8. — (f) Joan. i, 1-14.

¹ Vide Serm. cccxxvi. — ² Id. cccxxii, et cccxxiii.

animæ negligentia. Sint itaque feriæ nostræ honestæ; sint Deo placitæ, et juxta Apostolum: « Omnia nostra honeste » ac secundum ordinem fiant (a); et sive manducamus, » sive bibimus, sive aliud quid facimus, omnia in nomine » Domini nostri Jesu Christi faciamus (b); » per quem nobis hodiernus dies exordio vel cursu temporum primus est institutus, et in solemnitatibus præcipue electus, et mysteriis multipliciter consecratus¹. Hæc namque dies est, et prima inter septem, et extra septem, hoc est, prima et octava; unde et quidam Psalmi mystice « Pro octava » in titulo superscripti sunt. Sub hujus numeri figura octo animæ servantur in arca Noë, quæ typum gerebat Ecclesiæ. Dominus quoque in Evangelio octo designat beatitudines, quibus eorum perfectio gloriosa describitur, qui superatis sæculi istius tentationibus, tanquam diluvii fluctibus, ad terram immortalitatis pervenient². In hujus diei sacramenti numero Ecclesia nascitur, et Synagoga finitur. Judæi enim sabbatum, id est, septimum observare sibi videntur, legitimum diem nescientes miseri, neque credentes quod finis legis Christus sit, qui solus et legem implere potuit, et condidit omnem diem, et omnibus sanctis festivitatis præfuit; hunc diem, quem etiam Dominicum merito appellamus, quia in eo Dominus ac Salvator noster ab inferis rediens, verum plane lumen, huic mundo resplenduit. Quem etsi Gentiles solis diem ignoranter vocant, nos tamen scientes intelligimus hunc esse solis illius diem, de quo scriptum est: « Ecce orietur vobis Sol justitiæ, in cujus pennis est sanitas (c). » Iste utique sol visibilis pennas habere non creditur, sed ille verus Sol, qui hujus etiam quem cernimus creator est,

(a) 1 Cor. xiv, 40. — (b) Id. x, 31. — (c) Malach. iv, 2.

¹ De feriis Paschalibus, seu de diebus Feriatis vide annotationem Editionis Maur. ad Serm. cclix, tom. v, p. 1063. — ² Vide Serm. clix in Append. Maur.

solus habet pennas illas divinæ virtutis et protectionis, de quibus dicitur: « Sicut aquila protegens nidum suum, » expandens alas suas, suscepit eos (a). » Et in Evangelio: « Jerusalem, Jerusalem, quoties volui congregare » filios tuos quemadmodum gallina¹ congregat pullos suos » sub alis suis (b)? » Cui opportune ac salutifere fidelis quisque proclamat: « In umbra alarum tuarum sperabo, » donec transeat iniquitas (c). »

V. Proinde, Charissimi, quia impletum est illud quod in Psalmo prædictum est: « Hosanna (d) », id est, o Domine, salvum me fac; et porta jam nobis salutis aperta est, de qua dicitur: « Hæc porta Domini, justi intrabunt per » eam (e); » intremus portam Ecclesiæ in omni sinceritate et veritate, ut per hanc confessionis et laudationis celeberrimam portam, intremus etiam in Paradisi regna, quæ est cælorum porta, ubi perpetua Dei nostri laude fruentes « Non confundemur cum loquemur in porta (f) » Christo Jesu Domino nostro, qui dicit: « Ego sum ostium, » per me si quis intraverit, salvabitur (g). » Per hunc omnes sancti ingressi sunt et intrant quotidie ad Patrem vitæ æternæ, cui cum ipso et sancto Spiritu honor et gloria est per cuncta sæcula sæculorum¹. Amen.

(a) Deut. xxxii, 2. — (b) Matth. xxiii, 37. — (c) Psal. xvi, 8. — (d) Id. xi, 2. — (e) Id. cxvii, 20. — (f) Id. cxxvi, 5. — (g) Joan. x, 7.

¹ Vide Hieron. in Expositione super Matth. cap. xxi.

SERMO XXXIV.

De Pascha XIV ad Neophytos.

Sermo hic magni momenti, et nulla ratione sancto Augustino abnegandus. Eruitur e Cod. Cass. XII, fol. 152. Ejus locus post præcedentem cum numero de Pascha XIX.

SYNOPSIS.

I. Disputationem de Sacramentis jamdudum promissam B. Augustinus neophytorum gratia incipit. II. Sacrificium novæ legis in locum hostiarum antiquarum venit. III. De sacramento Corporis et Sanguinis Christi dicturus, docet animas attractione divina indigere. IV. Christus est panis vivus, et panis vitæ. V. Christo proponenti Corpus suum in cibum, et Sanguinem in potum ad procurandam animæ vitam æternam credendum est. VI. Pluribus satisficit quæstionibus, et primo ad monstrandum hujus materiæ opportunitatem, Baptismi materia in comparisonem adducitur et fusius explicatur. VII. Panis et vinum in signum unionis inter fideles, ad sacramentum a Christo adoptata sunt. VIII. Christus in sacramento dat vere Corpus et Sanguinem suum, sub specie tamen panis et vini, ne fastidium aut repugnantiam excitet. IX. Christo gratiæ agendæ pro dono Corporis sui, fidesque simul adhibenda, cum tam potens sit vinum in Sanguinem suum, quam aquam in vinum convertere. X. Nullus ergo peccator ad sacramentum accedat, quin fuerit prius Deo reconciliatus.

I. NEOPHYTIS debita informatione constringimur ne amplius disputationem¹, quam de sacramentis spondimus, differamus. Equidem, Dilectissimi, magnum disputatio-

¹ De disputatione sacramentorum vide Sermonem CCXXVII.

nis istius pondus declinare mediocritati nostræ tutissimum putaremus, nisi e contrario periculum gravius instaret, si per desidiam ac neglectum sacerdotalis officii, rudimenta infantilis adhuc ignorantiae deserantur. Itaque prout Dominus humilitatis nostræ sensibus dignatus fuerit infundere de sacramentorum ac sacrificiorum inenarrabili bono disputare conabimur. Offerant pro me preces vota credentium; offerant agnoscendæ veritatis desiderium corda dubitantium.

II. Audistis, Dilectissimi, prophetæ Malachiæ oraculo, veteris illius populi sacrificia voce Dei reprobata¹, cum dicit: « Non est mihi voluntas in vobis, dicit Dominus, et » sacrificium non accipiam de manu vestra (a). » Et quomodo homo consecrabitur Deo, si sacrificia tollantur, cum utique, ubi sacra desunt, sacrilegia succedant? Audi quid idem Propheta sub Dei voce subjungat: « Quoniam » a solis, inquit, ortu, usque ad occasum clarificabitur » nomen meum inter gentes, et in omni loco sacrificabitur et offeretur nomini meo oblatio munda (b). » Non ergo tolluntur sacrificia, sed sacrificia cruenta tolluntur. Unius siquidem populi reprobatur hostia, et a solis ortu usque ad occasum oblatio inter gentes munda suscipitur. Longum est nunc ostendere illam legis victimam in agno illo immaculati velleris et anniculæ perfectionis, Christi imaginem prætulisse, multaque alia, quibus nihil aliud quam sacramenta dominicæ passionis continentur.

III. Transeundum est ad Evangelia, et id agendum, ut qui recenti baptismo ex aqua et Spiritu, æternæ vitæ principia sumpserunt, Corpore et Sanguine Domini Salvatoris vitam se possidere non dubitent. Audite ergo, Dilectissimi, auribus obedientibus, nec speretis quemquam

(a) Malach. I, 10, 11. — (b) Ibid.

¹ Vide Enarrat. in Psal. cvi, n. 13.

a me ad Christum trahi posse, quem Christus ad Patrem, aut quem ad Christum Pater¹ non attraxerit, qui dixit: « Nemo potest venire ad me, nisi Pater, qui misit me, » traxerit eum (a): » traxerit, inquit, non invitum ac potestate, sed amantem, desiderio et charitate. Trahit enim, Dilectissimi, non minus interdum voluptas aliqua vel necessitas². Habet anima delectamentum suum quo trahitur; habet Christi dilectio vinculum, quo qui illigantur criminibus, absolvuntur, et innocentiae merito usque ad Patrem pertrahuntur. Ergo quem diligis sequeris, et ab eo, quem avide sequeris, quodam modo traheris. Sic ergo ad Christum Pater, sic ad Patrem Christus dilectores suos pertrahit. Tantum est ut ei, quem diligis, illum propheticum dicas: « Ego autem non laboravi sequens post te (b); » id est, in eis, quæ ad vitam pertinent, non laboravi curiositate inquirendi, sed requievi sequens securitate credendi.

IV. Tunc audies libens et³ gaudens salutem tuam et vitam tuam, dicente Christo⁴: « Ego sum panis vitæ (c). » Est enim vere panis vitæ, sed eis qui fide vivunt, sicut scriptum est: « Justus autem ex fide vivit (d). » Audi ergo et crede dicenti: « Ego sum panis vivus, qui de cælo descendi (e). » Inde ergo panis est, et ideo panis vivus est, quia de cælo descendit, ut quia per peccatum mors regnabat in terris, per panem vivum vita vivat et viveret e cælis. Magna siquidem subtilitas discretionis est inter panem

(a) Joan. vi, 44. — (b) Isaï. xl, 31. — (c) Joan. v, 35. — (d) Rom. i, 17. — (e) Joan. vi, 51.

¹ Codex male *Christum ad Patrem... ad Christum Patrem*. Vide Tract. in Joan. xxvi, n. 4 et seqq. et Serm. cxxxii, n. 2. — ² Id. *voluptatem aliquam vel necessitatem*. Necessitatem intellige non absolutam, sed fortem aliquam et quæ difficile vinci possit attractionem. — ³ Codex: *Audiens et libens gaudens*, evidenter male. — ⁴ Vide Serm. sive Tract. in Joan. xxvi, n. 11. — ⁵ Sic Codex; forte *vita vivat, et veniat e cælis*.

vivum et panem vitæ; et talis quantum puto, ut panis vivus vitam habeat, panis autem vitæ vitam sumentibus afferre videatur. Denique hoc ipse subjungit. Nam cum dixisset: « Ego sum panis vivus qui de cælo descendi, » addidit: « Si quis manducaverit de hoc pane, » vivet in æternum (a), » ut æternam vitam, quam in se habebat, his qui se sumpturi essent, attulisse videatur.

V. Hic jam subjungitur illud, de quo Judæis litigandi inter se invicem causa consurgit, quod ait: « Panis, quem ego dabo, caro mea est pro hujus mundi vita (b). » Hinc enim ille laboriosus atque difficilis dormitantium et oscitantium in fide tepor⁴ nascitur, eorum videlicet, qui prius volunt intelligere quam credere; cum eis se opponat justo iudicio manus divinæ majestatis, quæ scriptis suæ legis inseruit: « Nisi credideritis, non intelligetis (c). » Credendum est enim, ut possit intelligi, quidquid Salvator noster docuit aut tradidit; quia credentem præmium intelligendi, non credentem error ignorantiae consequitur. « Panis, inquit, quem ego dabo, caro mea est pro mundi vita. » Non est hinc litigandum, quod Judæi, audita inter se hac voce, fecerunt; sed credendum, quia Discipuli hunc cibum vitæ credendo meruerunt. Nemo dicat id quod Judæos dixisse Evangelista commemorat: « Quomodo potest hic Carnem suam dare nobis ad manducandum (d). » Audiatur potius, et cum tremore audiat: « Nisi manducaveritis Carnem Filii hominis, et biberitis ejus Sanguinem, non habebitis vitam in vobis (e). » Ergo sicut creditis Evangelium: » Nisi quis renatus fuerit ex aqua » et Spiritu (f), « et renasci, credendo, meruistis; in eodem Evangelio creditis: « Nisi manducaveritis Carnem

(a) Joan. vi, 51-58. — (b) Ibid. 51. — (c) Isaï. vii, 9. — (d) Joan. vi, 52. — (e) Ibid. 53. — (f) Id. iii, 5.

⁴ Cod. habet *typor*.

» Filii hominis et biberitis ejus Sanguinem, non habebitis
 » vitam in vobis. » Sed ne forte crederemus, Dilectissimi,
 hæc ad præsentem vitam esse referenda, et putaremus
 Christi Corpore absoluto a conditione communis istius
 mortis¹, qua anima a carne dirimitur, significanter addit,
 et dicit: « Et ego resuscitabo eum in novissimo die(a): »
 ut sacramenta Corporis et Sanguinis Domini ad æternam
 vitam intelligeremus esse referenda. Ergo sicut vita cor-
 poris anima est, ita animæ vita Deus est. Panis ergo
 animæ Christus est, sed non nisi illius animæ quam fides
 pascit. Cum scandalizaret plurimos, non solum ex Judæis,
 verumetiam ex Discipulis, aliquos post verba sacramen-
 torum recessisse ab eo Evangelista commemorat; adeo
 ut ipse post hæc Apostolis diceret: « Numquid et vos
 » vultis abire(b)? » Et respondeamus nos cum Petro
 apostolo: « Domine, ad quem ibimus? verba vitæ æternæ
 » habes; et nos credimus et cognovimus, quia tu es Chris-
 » tus, Filius Dei(c). » Ergo quisquis agnovit Christum
 esse Filium Dei, plena fide æternæ vitæ verba suscipiat.
 « Audi, inquit Propheta, audi, Israël, et tace(d). » Et
 alibi: « Audite et auribus percipite, et nolite vos extol-
 » lere, quia Dominus locutus est(e); » quid aliud ad-
 monens, quam ne quis extollatur opinionibus, cum se
 potius disputationibus debeat applicare divinis? sic ordi-
 navit Creator tuus; sic voluit Redemptor tuus. « Num-
 » quid dicit figmentum ei qui se finxit: Quid me finxisti
 » sic(f)? »

VI. Sed tamen permittamus ut aliquem quærendi locum
 habeat terrena sapientia. Quid est, in quo displicere in
 mysteriis suis possit Christus, qui est æterna Sapientia?

(a) Joan. vi, 40, 54. — (b) Ibid. 67. — (c) Ibid. 68, 69. — (d) Eccli.
 xxxii, 9. — (e) Jer. xiii, 15. — (f) Rom. ix, 20.

¹ Sic Cod. forte *corpus absolutum*. Vide Tract. in Joan. xxvi, n. 12.

Panis vitæ est fidelibus suis. Numquid displicet quod vult
 ex se ipso pascere quos per se redemit? ad ipsam primitus
 originem fidelium revertamur. Ex aqua et Spiritu renas-
 cimur. Jam hoc ipsum, quod renascimur, quam investi-
 gabile, quam incomprehensibile est, nisi fide compre-
 hendatur! Ex aqua et Spiritu renasci oportuit qui
 renascebantur in Spiritu, ut a sancto Spiritu originem
 traheret procreatio spiritualis. Sed forte aliquis quærit:
 Quare ex aqua? Hoc ipsum fortasse quæres, si bap-
 tismatis mysterium alia quacumque materia constare voluis-
 set. Sed si discutere dispositionem divinam licet, quid
 tam purum aut simplex ad reparationem nostram Spiritui
 sancto quam aqua potuit adjungi? de qua in principio
 statim scriptum est: « Spiritus Dei ferebatur super
 » aquas(a). » Revexit ergo libens ad salutem nostram
 Spiritus suam sedem. Quam multas autem in hac regene-
 ratione species aqua continet! Primum quod mortificare
 et quasi abscondere a sæculo videtur, tegere et consepe-
 lire per baptismum quoscumque submergit. Deinde, post
 modum emergendo, quasi nascitur, qui mersus sub Tri-
 nitatis confessione concipitur, et quasi utero fontis abscon-
 ditur ab aqua; in lucem¹ prodit, ut purificationem quam
 in corpora aquæ exercet elementum, etiam in animas,
 cooperante Spiritu, merito confessionis usurpet; et suc-
 cedit unctio magnæ ac propheticæ dignitatis, quæ² cum
 suavi fragrantia, consecrata a Christo, infantium inno-
 centium capita perfundit; omnes sub Christo capite, in
 regeneratione consecrat, ac Prophetas et reges facit³
 quoscumque perfundit. (Reges quidem⁴,) quia se ipsos
 regere, et vitii incipiunt imperare; Prophetas autem,

(a) Gen. 1, 2.

¹ Codex per errorem manifestum *hæc rem*. — ² Id. *male quem*. — ³ Id.
faciat. — ⁴ Desiderantur evidenter addenda verba *reges quidem*.

quia et in præterito quæ gesta sunt fide conspiciunt, et in futurum, æternitatis beatitudinem quam credunt annuntiant. Ergo si placuit materia qua nascimur, multo magis oportet ut placeat illa qua vivimus. Prius quod sacramentum Corporis sui panem esse voluit, quod dignius vita. Deinde quod quos in membra sua (numeravit)¹ vivere cibo sui Corporis voluit, ne quod membrum alia forsitan membra despiceret, cum extra corpus esset, nisi cum membris omnibus conveniret.

VII. Ipsa tamen attendamus elementa, quæ in Corpus ac Sanguinem suum voluit consecrari. Panis et vinum sunt². Considerate, Dilectissimi³, ex quam multis granis panis conficitur, ex quam multis acinis vinum fluit, et videte si non ille apostolicus sermo completur qui dicit: « Multi » unum corpus sumus (a). » Sic ergo et nos oportet sub torculari et mola ecclesiasticæ disciplinæ in unum corporari atque confluere, ut secerni, fide consociante, non liceat. Videte, Dilectissimi, utrum vere corpus sit quod in Christi Corpus solemniter invocatione conficitur, cum in uno corpore nullam differentiam sciat Dominus a servo, humilis a regno, pauper a divite; ubi personarum discrimen fidei fervor excludit; ubi infirma grana cum maximis, inflatione, foliis fidei conflagrantur. Merito ergo Dominus hoc genus oblationis elegit, quod Corporis et Sanguinis sui dignitate donaret, consecrans nobis sacrificium, quo nihil aliud quam pax et unitas commendatur. Quæ enim tanta, quanta in farina tritici granis, aut in vino uvarum acinis potest esse concordia idonea? Hæc plane materia est, quam Christus, qui pacis auctor est, in suum corpus assumpsit⁴. Voluit autem hoc sacrificium

(a) Rom. xii, 6.

¹ In Cod. deest vox *numeravit*. — ² Codex male *est*. — ³ Vide Tract. xxvi in Joan. n. 17, Serm. cclxxx, n. 7, et cccxxvii. — ⁴ Codex *peperam assumeret*.

continere, ut dum has hostias pacis offerimus, assiduo¹ ac plane jungi ad cultum suum redemptionis nostræ commemoratione censeamur, nec jam amplius in superstitiones varias defluamus, qui sub uno capite unius corporis membra censemur.

VIII. Non in his sanctis ac dignis Deo sacris nitorem hostiarum fœda ventris ingluvies (et) indigesta cruditas, aut crapula turpis exaltat. Gustu imbuimur, mente satiamur. In exiguo sui Corporis frusto totus a singulis Christus excipitur. In parvo haustu Sanguinis sacri vita æterna potatur. Nemo dicat: Panem video, corpus audio; vinum sumo², sanguinem dicunt. Dominus nobis Corpus et Sanguinem suum in simplicibus apparatus dedit; ne fastidium aut horror scandalizaret, indulsit; sed tamen vere Corpus suum præstitit. Audi enim quid ipse dicat: « Sciens, inquit, quia murmurarent de hoc Discipuli ejus, » dixit eis: Hoc vos scandalizat? Si ergo videritis Filium » hominis ascendentem ubi erat prius (a). » Ergo antequam ascenderet³, facilius scandalizari humana potuit infirmitas; nunc autem, cum ascenderit ubi erat prius, non est quisquam qui dubitare de verbis illius possit, cui videt cœli regna patuisse.

IX. Referamus gratias debitas Deo, qui dedit nobis quotidiana Agni illius, qui peccatum mundi tollit, id est, Domini nostri Jesu Christi immolatione gaudere; qui dedit fidelibus suis habere in terris Corpus ipsius per invocationem, quod jam ipse in cœli gloria collocavit. « Offeritur ergo nunc in omni loco oblatio munda (b). » Vita de altari sumitur, si vita credatur. Ipsa virtus potest in Sanguinem suum vitæ poculum convertere, quæ defi-

(a) Joan. vi, 62, 63. — (b) Malach. i, 11.

¹ Codex *assidua* pro adverbio *assiduo*. — ² Id. minus bene *sumunt*. —

³ Vide Serm. cxxx, n. 1.

ciente vini poculo, aquas in vinum convertit. Sumite itaque hæc, et constanter sumite Corpus pacis et vitæ. Nam quem pax obtinet, hunc suum Christus, qui est simul et pax et vita, cognoscit.

X. Ergo si quis ad hoc sacramentum peccato deficit, pace reparatur. Sacramentum est, ut dicit, pacis et vitæ. Peccatum morti obsecundat, vitæ adversatur. Sed si, ut¹ se infirmitas humana habet, in vita nostra fortassis incurrat, nulla alia re magis quam pace expugnatur. Ergo etsi sunt delicta, quia fragiles sumus, non sint mortifica, quia Christi, qui vita est, Corpus accipimus. Illud autem specialiter quod in Oratione dominica, antequam ad altare² accedamus, dicimus, toto corde oportet attendi: « Di- » mitte nobis debita nostra, sicut et nos dimittimus de- » bita debitoribus nostris (a). » Dimittitur tibi, securus accede, sed vide si dimittis; nam, si non dimittis, audies: « Serve nequam, omne debitum dimisi tibi, quia rogasti » me; nonne ergo oportuit et te quoque misereri con- » servo tuo (b). » Dicit tibi etiam Apostolus: « Quoniam » qui manducat et bibit indigne, iudicium sibi mandu- » cat et bibit, non iudicans Corpus (c). » Si enim corpus iudicasset, nunquam membrum otiose parasset³. Quoties ergo ad altare Domini convenimus, pax offeratur, et securi sumus quod vita sumatur, per Dominum nostrum Jesum Christum, qui vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

(a) Matth. vi, 12. — (b) Id. xviii, 32. — (c) I Cor. xi, 29.

¹ Codex male sicut. — ² Codex per anagramma vitiosum latera. —

³ Parasset; videtur subaudiendum se ante parasset, ita ut sensus sit: Si corpus iudicasset, nunquam membrum otiose se parasset. Facilis fuit error amanuensis ob terminationem verbi præcedentis otiose.

SERMO XXXV.

De Pascha XV, ad Neophytos.

Hic Sermo educitur sicut præcedentes ex Cod. Cass. XII, fol. 195. Dubius quibusdam doctis videbatur ob frequentem repetitionem verbi, Dilectissimi. Sed credi potest hanc allocutionem extemporaneam a notariis fuisse exceptam, et inde istam procedere repetitionem. Cum Codex XII pro aliis sit authenticus, nollem absque gravissimis rationibus sermonem ex hoc fonte depromptum reprobare. Ponatur post præcedentem cum numero de Pascha xx.

SYNOPSIS.

I. Evolvuntur hæc verba: Quasimodo geniti Infantes, etc. (a).

I. QUAMVIS proficere ex verbis meis omnem Ecclesiam cupiam, Dilectissimi, ad vos tamen nunc præcipue, o Neophyti, mihi sermo est, quos quasi in novam vitam ortus novitatis ac æquitatis emisit. Tantum enim mihi erga vos plus est sollicitudinis, quantum in vobis per novam gratiam plus nitoris. Et ideo admoneo, Dilectissimi, ut sicut præsens Apostoli lectio docuit: « Quasimodo geniti infantes rationabiles et sine dolo lac concupiscite¹, » ut in eo crescatis in salutem. » Infantes utique, dilectissimi, sicut etiam Scriptura divina dicit, inter prima

(a) I Petr. ii, 2.

¹ Necessarium fuisset dicere: Concupiscatis.

teneræ ætatis exordia nihil aliud nisi lac concupiscunt. Et vos, Dilectissimi, « Modo geniti infantes » estis; superest ut solo innocentiae vivatis lacte. Sed quid tamen illud est, quod Apostolus ait: « Rationabiles et sine dolo lac concupiscite? » Doctrina est utique, Dilectissimi, doctrina sancta, quæ rationem habet, et dolum non habet, ut sit lactatus¹ per innocentiam, et rationalis per sapientiam. Dum ergo, Dilectissimi, duo genera lactis sunt, ut videtis, unum carnale, aliud rationale; carnale, illud quo aluntur infantes parvuli; rationale, quo aluntur infantes viri; vos utrumque estis, Dilectissimi, et infantes pariter, et viri; infantes, per novam nativitatem; viri, per ætatem atque rationem. Tenete ergo, Dilectissimi, lacteam semper infantiam per simplicitatem, virilitatem per fidem; ut quia munus sacrum, atque doctrinam, lac rationale, nunc sumitis, faciat vos esse semper et infantes innocens vita, et viros ratio perfecta.

SERMO XXXVI.

De Pascha et Jona. In diebus Paschalibus I.

Stylus paulisper durus; sed sancti Augustini in Cod. Cass. XII, fol. 157, hic Sermo nomen habet, et sententiis ejus concordat. Unde minime rejiciendus est, præsertim cum declaret Augustinus se idem argumentum in pluribus sermonibus tractasse. Ponendus est in editione Maurinensi post sermonem CCLVIII, cum numero in diebus Paschalibus XXX.

¹ Codex male lacte actus.

SYNOPSIS.

I. Jonas Deo rebellis. II. Jonas in mare demersus, et a ceto absorptus. III. Jonas in littus evomitus. IV. Jonas Christi morientis figura. V. Ejusdem figura sepulti. VI. Demum et resurgentis figura.

I. DOMINUS et Salvator noster, dilector humani generis, (qui)¹ « Semetipsum tradidit pro nobis (a), et animam » suam posuit pro ovibus suis (b). » Omnia tamen quæ pertulit a Judæis, jam prædicta fuerant multa a Patriarchis sanctis, de quibus unum in medio proferamus, ut ei historiam passionis dominicæ comparemus². Legimus Jonam prophetam missum esse a Deo in civitatem Ninive, ut ejus esset interitus prædicator. Qui Jonas sciens misericordissimum Deum, et paratum ad indulgentiam, ne prædicatio ejus inanis et vacua videretur, declinavit ad fugam. Hæc igitur civitas post mundi faciem, quæ a fluentis diluviique³ inundatione dignoscebatur esse consumpta, prima Ninive civitas a Nino, cujus est nomen sortita, constituta dignoscitur⁴: cujus cum populi delicta Salvatori nostro intolerabilia viderentur, Jonæ imperat, ut ejus perditioni (prænuntiandæ)⁵ abiret, quod ne faceret, a facie Domini fugiens, navi se fluctibusque commisit, fugiens in Tharsis a facie Domini Dei. Mira res! demutatur locus, quasi in Tharsis non erat Deus. Deus, cui soli nihil absconsum est, inflatum tempestatibus gurgitem in ejus periculum concitavit. Cum violentior fieret maris a Deo jussa

(a) Ephes. v, 2. — (b) Joan. x, 11.

¹ Qui videtur abundare. — ² Hæc comparatio reperitur inter opera S. Augustini in Sermonem ad Catechumenos, n. 6. — ³ Codex male diluvii quæ. — ⁴ Vide de Civit. Dei lib. XVI, cap. 3, n. 1. — ⁵ Vox illa prænuntiandæ abest a Codice; sed sensu requiritur.

teneræ ætatis exordia nihil aliud nisi lac concupiscunt. Et vos, Dilectissimi, « Modo geniti infantes » estis; superest ut solo innocentiae vivatis lacte. Sed quid tamen illud est, quod Apostolus ait: « Rationabiles et sine dolo lac concupiscite? » Doctrina est utique, Dilectissimi, doctrina sancta, quæ rationem habet, et dolum non habet, ut sit lactatus¹ per innocentiam, et rationalis per sapientiam. Dum ergo, Dilectissimi, duo genera lactis sunt, ut videtis, unum carnale, aliud rationale; carnale, illud quo aluntur infantes parvuli; rationale, quo aluntur infantes viri; vos utrumque estis, Dilectissimi, et infantes pariter, et viri; infantes, per novam nativitatem; viri, per ætatem atque rationem. Tenete ergo, Dilectissimi, lacteam semper infantiam per simplicitatem, virilitatem per fidem; ut quia munus sacrum, atque doctrinam, lac rationale, nunc sumitis, faciat vos esse semper et infantes innocens vita, et viros ratio perfecta.

SERMO XXXVI.

De Pascha et Jona. In diebus Paschalibus I.

Stylus paulisper durus; sed sancti Augustini in Cod. Cass. XII, fol. 157, hic Sermo nomen habet, et sententiis ejus concordat. Unde minime rejiciendus est, præsertim cum declaret Augustinus se idem argumentum in pluribus sermonibus tractasse. Ponendus est in editione Maurinensi post sermonem CCLVIII, cum numero in diebus Paschalibus XXX.

¹ Codex male lacte actus.

SYNOPSIS.

I. Jonas Deo rebellis. II. Jonas in mare demersus, et a ceto absorptus. III. Jonas in littus evomitus. IV. Jonas Christi morientis figura. V. Ejusdem figura sepulti. VI. Demum et resurgentis figura.

I. DOMINUS et Salvator noster, dilector humani generis, (qui)¹ « Semetipsum tradidit pro nobis (a), et animam » suam posuit pro ovibus suis (b). » Omnia tamen quæ pertulit a Judæis, jam prædicta fuerant multa a Patriarchis sanctis, de quibus unum in medio proferamus, ut ei historiam passionis dominicæ comparemus². Legimus Jonam prophetam missum esse a Deo in civitatem Ninive, ut ejus esset interitus prædicator. Qui Jonas sciens misericordissimum Deum, et paratum ad indulgentiam, ne prædicatio ejus inanis et vacua videretur, declinavit ad fugam. Hæc igitur civitas post mundi faciem, quæ a fluentis diluviique³ inundatione dignoscebatur esse consumpta, prima Ninive civitas a Nino, cujus est nomen sortita, constituta dignoscitur⁴: cujus cum populi delicta Salvatori nostro intolerabilia viderentur, Jonæ imperat, ut ejus perditioni (prænuntiandæ)⁵ abiret, quod ne faceret, a facie Domini fugiens, navi se fluctibusque commisit, fugiens in Tharsis a facie Domini Dei. Mira res! demutatur locus, quasi in Tharsis non erat Deus. Deus, cui soli nihil absconsum est, inflatum tempestatibus gurgitem in ejus periculum concitavit. Cum violentior fieret maris a Deo jussa

(a) Ephes. v, 2. — (b) Joan. x, 11.

¹ Qui videtur abundare. — ² Hæc comparatio reperitur inter opera S. Augustini in Sermonem ad Catechumenos, n. 6. — ³ Codex male diluvii quæ. — ⁴ Vide de Civit. Dei lib. XVI, cap. 3, n. 1. — ⁵ Vox illa prænuntiandæ abest a Codice; sed sensu requiritur.

commotio, erigitur ratis in **caelum**, et subductis undis ad arenas usque descendit : in discrimine constituti tam pelagi ima quam caeli sidera didicerunt. Et dum concursantium inter se nautarum nihil profecisset industria, omnesque ac singuli formidarent, gubernantis etiam ducatu¹ carina non obtemperaret imperio, Perimus, clamant, Obrui-mur, sonant. Hæc navis **caelum** ferit, inferos pulsat; hinc cognoscite, Fratres, qualiter Deo obedientia fuerint æquora, ut unum fugitivum Dei **tota** quærent elementa.

II. Solum Jonam **secura** somnii possidebat oblivio, cuius quietem nautarum saltem **rupit** invidia. Et : Oh! in-quiunt, tu dormis? quid est **quod** homo es, et cum hominibus in tantis periculis **minime** commoveris? Tunc sortis consultatione, cuius hæc causa paterentur est requisitum. Et Jonas sorte **præventus** jubet se vere in profundum mare projici, **asserens** mortis suæ præventu vitam cæteris ac navis liberationem posse præstari. Festinant igitur universi Jonæ **implere** responsum, qui in scelere constituunt salutis suæ omne præsidium. Novum in periculo² acquirendæ vitæ **subsidium**! Solet benefactorum commemoratione misericordia promereri : nunc vero peccatum admissum crudelitatis auctores de periculo liberavit. Nam missus est Jonas **in** mare, et omnis tempestatis sævitia conquievit. O! **in** omnibus adversitatibus eventus incerti! Quis non **crederet** Jonam in fluctibus mer-sum? quis non speraret ejus **exanime** corpus ventorum diversitate ubique **volvendum**, et scopulorum asperitatibus laniandum? Missus in **mare** ad aquam pervenire non potuit, sed sub cibo **exceptus**, pejori discrimine talem casum incurrit, cum bestię vorago simul absor-buit. Nam hunc cetus **exceptit** avidis faucibus vivum, et quem comedendum sumpsit, **nec** ore, nec dentibus at-

¹ Forte ducta. — ² Codex *periculum*; deest punctum post *subsidium*.

tretravit. Morsus prædam non discerpsit; immanitas gutturis, et latitudo voraginis escam non attritam per se transisse nec sensit. Expavescunt viscera cibum, quem nec calore naturali coquere, nec per pudendas corporis partes egerere potuerunt. Habitavit potius in utero ceti Jonas, et domicilii quodam modo interioris, factus est incola ventris, ut ibi per triduum non solum vivens du-raret, sed etiam supplicatione consueta Dei misericordiam acquireret.

III. Ibat (igitur) ¹ gravis per diversa marini littoris bestia, quod comederat novo gerendi genere superis red-ditura. Cum vero inter spumas undæ fluctuantis Jonas sine periculo portaretur, prædonis ventre servatus, subito divina Providentia littori bestia proximatur; et quem tri-duo in alveo ventris servavit illæsum, hunc a vulnifico dente in littora rejecit intactum. Hic cibi calamitas pro-fuit, et de suo interitu redivivo salutem aliis contulit.

IV. Hic jam, Fratres charissimi, post hujus historiæ dis-putationem, quam Jonæ prophetæ decursa locutio de-monstravit, qualem in se habeat figuram, Domino adju-vante et donante, demonstrare conemur. Neque enim omnia quæ in præteritis facta sunt, hæc sola humanis sensibus sufficere credantur², sed figuræ fuerunt futuro-rum, ut subsequenti tempore in Christo mirabiliter im-plerentur, sicut Apostolus dicit : « Omnia autem hæc in » figura contingebant illis (a). » Nam Ninive civitas illa magna, ad quam Jonas, prædicator ejus subversionis, mit-tebatur, figuram totius mundi gestabat, qui idololatriis et facinoribus multis ardebat : Jonam vero personam Do-mini Christi designare manifestum est. Navis vero in qua Jonas fugiens dormiebat, synagoga Judæorum intelligitur.

(a) 1 Cor. x, 11.

¹ Codex habet litteras sine sensu *cet et*. — ² Id. male *credebantur*.

Per mare vero intempestivis fluctibus excitatum, Judæorum populum insanientem, et turbulentis¹ vocibus sævientem cognoscimus. Bestia vero marina, hoc est cetus, infernus intelligitur. Hæc autem omnia, quæ de Jona prædicta sunt, in Christo manifeste impleta videntur. Quod autem in capsâ navis Jonam dictum est dormientem, Christum in medio eorum significavit humiliter tacentem. Cui dictum est sicut et ad Jonam: « Exurge, quare ob- » dormis, Domine, exurge, et ne repellas nos usque in » finem (a). » Dormiens enim dicitur Dominus, dum tacere videtur super iniquitatem hominum, expectans compunctionem pœnitentium: sed dum exurgit, ut potest, inimicos suos simul interficit. Quod autem sortes miserunt, cujus causa navis periclitaretur, et cecidit sors super Jonam, et miserunt eum in mare, et sedata est tempestas, numquid alius quam Christus erat, cujus morte mundus omnis tempestatibus diaboli liberaretur, in quo paterna definitio jam a principio mundi, quasi sorte missa, fuerat terminata, non aliter posse sæculum liberari, nisi unigeniti Filii passione permisisset impleri. Quem Dominum Christum quasi Jonam projicientem in mare, a principibus Judæorum populi sævientibus traditum, susceperunt Romani² crucifigendum, in quo dum proficerentur, sedata est et quievit tempestas sævitæ Judæorum.

V. Jamvero peracta universa mysteria passionis; sepulturam veri hominis Christi, peragentes cognoscamus. Nam cetus ille, qui Jonam suscipiens triduo vivum in alveo sui ventris servavit illæsum, significavit Dominum Christum descendentem vivum in infernum. Sic enim ipse Dominus in Evangelio dicit: « Sicut fuit Jonas in ventre

(a) Psal. xliii, 23.

¹ Codex *turbulentis*. — ² Id. sine sensu *cum*; forte pro *Romi*.

» ceti tribus diebus, et tribus noctibus¹, ita oportet esse » Filium hominis in corde terræ (a); » cum hoc sacramentum numero dierum in passione Domini completum manifestum est. Inde multorum minus intelligentium sensus conturbatur, eo quod in sepultura Domini numerus ipse dierum quasi minime impleatur; non attento corde audientes, quod ipse Dominus dixerit, in quo ait: « Sicut Jonas fuit in ventre ceti tribus diebus, et tribus » noctibus, ita oportet esse Filium hominis in corde » terræ. » In corde enim terrenorum hominum, et terrenis cogitationibus studentium, quos sævitia sui cordis in perniciem occisionis Christi succenderat, apud illos Christus jam quasi occisus et sepultus erat². Hinc ergo a die illa, qua est traditus, et alia die crucifixus, et tertia die in sepulcro quietus, tribus diebus cum suis noctibus, numerus dierum, qui in Jona fuerat præfiguratus, in Christo adimpletus esse cognoscitur. Quod nulli videatur incertum, quia ipse locutus est Dominus dicens: « Ita oportet » esse Filium hominis in corde terræ; » sed qui de hoc dubitat ostendat cor terræ, quod aliter quam dictum est esse non potest.

VI. Sed vomuit cetus Jonam, et exemptis tribus diebus, ad lucem de novo egressus est vivus. Ita Dominus Christus, peractis mysteriis secretorum, novo lumine decoratus apparuit, resurgens cum testibus, qui cum eo surrexerunt, et in ejus obsequium excubantes, ab inferis re-

(a) Matth. xii, 40.

¹ Eusebius ejusdem sententiæ patronus est in Homilia ferie iv post dominicam Quadragesimæ, Bibl. Patrum tom. vi, fol. 718, lit. D. — ² Vide discrimen horum dierum in lib. in de Doctrina Christiana D. Augustini n. 50; Serm. ad Catechumenos de Symbolo, n. 6; lib. iv. de Trinitate n. 10, et præsertim in Epistola seu libro ad Deogratias ubi agens de tribus diebus hæc ait: *Longum est disserere, et in aliis Sermionibus jam sæpissime dictum est.*

meantem demonstraverunt; qui etiam « Ingressi civitatem multis apparuerunt (a). » Divina enim sacramenta in mysteriis antiquis abscondita, in Christo Domino Salvatore nostro videntur mirabiliter revelata, quæ salvandis hominibus ita sunt demonstrata, ut omnibus credentibus salutarem conferant medicinam.

SERMO XXXVII.

In diebus Paschalibus II.

Stylus aliquantisper durus; phrasis una integra reperitur in Sermone sequenti xxxix, et ideo videtur ejusdem esse auctoris, id est, D. Augustini ad quem manifeste est referendus. Extrahitur ex Codice Cass. xii, fol. 160, qui S. Augustini factus repræsentat. Concordat exordium cum exordio Sermonis clvii Appendicis Maur. et cum exordio Sermonis sequentis; cætera autem differunt. Utrum parva styli duritas, et illa variorum exordiorum similitudo sufficiat ad rejiciendam Codicis antiqui et authentici auctoritatem Lector videat; ego nec rejiciendum credo, nec audeo rejicere, cum stylus D. Augustini aliquando durus evadat, et orator christianus sæpius atque ex abrupto loquens idem exordium bis aut etiam ter usurpare potuerit. Ponatur post præcedentem cum numero in diebus Paschalibus xxxi.

(a) Matth. xxvii, 53.

SYNOPSIS.

I. Oracula vetera a Christo impleta. II. Sol Christo moriente obtenebratus. III. Christus Patrem invocans. IV. Increpatio Judæorum, et antiquorum beneficiorum commemoratio. V. Commemoratio recentiorum beneficiorum. VI. Mors Christi, descensus ad inferos et Resurrectio.

I. **MULTA** sunt et magna¹, charissimi Fratres, hujus S. Paschæ veneranda mysteria, quæ, divinis libris consecrata, in antiquis ædibus et vetustissimis Judæorum archivis fuerant condita; quæ universa a Patriarchis et Prophetis de Christi Domini Passione prædicta, necesse erat ut adimplerentur omnia. Et quoniam uno tempore semel peractis omnibus, Christus « Exultavit sicut gigas ad » currendam viam (a), » tamen solemnî circulo hæc anniversaria vota celebramus, ut deinceps futura æterna usque ad consummationem sæculi maneant monumenta. Nec taceri possunt Judæorum scelera, quousque veniat ipse qui pertulit omnia, ut « Videant et cognoscant in quo » transfixerunt (b) » jacula.

II. Hic jam de eorum sævitia, quam in Domini Passione exercuerunt, aliqua dicamus: unde postmodum ejus Resurrectionem constantissime demonstramus. Neque enim mundus ipse scelera Judæorum, quæ Christo ingerebant, libere conspicerè potuit, qui cum elemento suo² fugiens lucem quam habuit, cum Domino de mortali conversatione simul ad inferos demigravit. Nihil in-

(a) Psal. xviii, 6. — (b) Joan. xix, 37.

¹ Mira forte videbitur de Passione commemoratio in Pascha. Sed videsis S. Joan. Chrysostomum Homil. lxxxviii, in Matth. cap. xxvii, n. 27, et Combefis. tom. iii, fol. 557. — ² Elemento suo, nempe sole. Forte aliquid desideratur.

congruum¹, nihil incertum est; inferi Deum sine luce videre non possunt, sicut scriptum est: « Quoniam » Deus lux est, et tenebræ in eo non sunt ullæ (a). » Quoniam ergo lux de mundo migravit, sic scriptum est in Passione Domini: « Ab hora, inquit, sexta tenebræ » factæ sunt in totam terram, usque in horam nonam (b). » Quid agitis, Judæi, inficiandum² sacrilegium vestrum? Quod tarditas pigra lentescere posset, per totam terram vestrum scelus nox de medio diei jussa est nuntiare. Currunt per totum mundum nigrescentes umbræ, impii facinoris præcones, et, irruente chaos, novum nefas loquentes tenebræ nuntiarunt. Sic pro nobis Passio Domini oportuit nuntiarum, ut totus mundus sub obscuro miraretur abscondi. « Ab hora, inquit, sexta tenebræ » factæ sunt in totam terram, usque in horam nonam. » Confusa sunt elementa; imperiali verbo dirupta sunt fœdera. Dies horas perdidit, dum dominico corpori sol exequias præbuit³, removit sol cursus suos, et abscondit luminis globum ne videret in Christo fieri homicidium.

III. Digne, Fratres mei, luget hic mundus, cujus negatus est Deus. Exclamavit igitur Jesus: « Heli, Heli, lama » sabachthani, hoc est: Deus meus, Deus meus, quare » me dereliquisti (c)? » Damnat vos miseros Judæos querela cœlestis, et quod assiduis clamoribus frangitur cœlum, digni reatus in vos adducitur piaculum. Rogo, quale est facinus, quod adversus homines Deum Patrem contestatus est Filius? « Deus meus, inquit, quare me dereliquisti? » Non hic sensus humanus, nec christianus fallitur animus; non a Patre relinquitur Filius, sed ideo dictum est: « Deus meus, quare me dereliquisti? » ut ostende-

(a) 1 Joan. 1, 5. — (b) Matth. xxvii, 45. — (c) Ibid. 46.

¹ Vide eadem verba inferius Serm. xxxix, n. 5. — ² Cod. *insinuandum*. — ³ Vide D. Ambrosium Exposit. in Lucam lib. x, tom. II, n. 127, Edit. Bened.

retur, quia corporalibus pœnis non tangitur Deus. Tunc quidam de astantibus dicebant: « Eliam vocat iste (a). » Ipsa est consueta interpretatio judaicæ mentis; sic adversus Deum prava semper et falsidica pronuntiare norunt loquela, dum dicunt: « Eliam vocat iste. » Nunquam ut discipulum magister rogaret, aut servum Dominus invoceat⁴, aut in auxilium suum Deus hominem postulet, sed Patrem contestatur in cœlis Filius, qui fugabatur a terris.

IV. « Tunc acceperunt spongiam plenam aceto, et ponentes arundini potabant eum (b). » Quid agitis, Homines ex limo terræ plasmati? Numquid in principio fabricæ vestræ, dum adhuc molle opus corporis vestri, inter initia, conspersi pulveris necdum durata materie, quando in novam formam ipse Deus Christus tuam hominis incorporavit infantiam, hoc ab eo didicisti, qui acetum pro tua fabrica propinasti (*sic*). Cum vero adhuc rudis nutriri foverique quærebas, et paradisi limen tener hospes, et delicatus possessor intrares, hæc erga² tuum Creatorem operari ante didiceras. Dic et tu, Judaica gens, quando inter medios Rubri maris contremiscens fluctus, et inter diversas undas platealis viator incederes, sicque pulveris mollitiem algis³ halecibus sicca planta calcas, hoc tantæ⁴ impietatis crudele opus didiceras, quod in tuum Dominum exercebas; vel etiam cum in eremo quadraginta annorum per spatia, miraculis perspicuis pastus, te⁵ cœlesti pane sine labore cibares, et corporali salute sine infirmitate gauderes; neque vestimentorum aut calceamentorum trituram, vel sordidatum aliquid defœdari videres; vel etiam cum petra illa virgæ ictu percussa, duræ

(a) Matth. xxvii, 47. — (b) Ibid. 48.

¹ Tempora verborum erronea sunt, et correctionem expostulare videntur. — ² Codex *quæ*. — ³ Id. *algis habenibus*. Sensus esse videtur pulverem mollem evadere propter *algas et haleces* In Cod. littera b dubia est, et ad formam l accedit. — ⁴ Id. *tua te*. — ⁵ Id. *ut*.

silicis cute dirupta, beatus Moyses nova fluentibus propinaret; aut cum amaras, **salsasque** aquas ligno medicante dulcasset, et hoc poculo deficiens turba satiaretur; tunc in his miraculis tantorum beneficiorum didicisti caput erigere contra Dominum, ut ejus caput circuiret spinis peccatorum tuorum, sicut scriptum est: « Populus iste spinis peccatorum suorum circumdedit me (a). »

V. Sed nec de veteribus jam aliquid nunc necesse est quaerere, cum de sua corporali praesentia tanta perfecit miracula, quanta, si requirantur, explicari non possunt. Tu, judaicae gentis populus, acetum felli commixtum Domino dedisti, qui sanctis galilaicis nuptiis vinum de aqua factum mirae suavitatis cum eo convivisti¹. Quod vero caecorum oculos ad lucem perfectam artifex pius induxit; quod surdarum aurium conclusiones aperuit; quod balbutienti linguae nodum absolvit; quod leproso cutem corruptam² humorum varietate in pristinum sanitatis colorem revocavit; quod paralyticorum soluta membra construxit, et pristinae saluti restituit; quod claudis exilire jussit, quibus plus cura, quam natura praestitit; quod contra furorem vestrum, quadriduanum et foetentem Lazarum vitae pristinae revocavit. Pro his ergo tantis, ac talibus bonis, qualia³ vobis Judaeis praestitit, talia in ejus morte exercere debuistis, ut eum, quem colere debueratis, turpissima morte impie cruciaretis? quem etsi morti jam destinatum decreveratis, vel simplici ac rationabili occisione consumeretis.

VI. Noverint ergo crucifixo- res ejus in quem impie grassatae sunt manus, non esse⁴ leve commissum, in quo et terra movetur, et caelum. « Velum templi, inquit,

(a) In Scripturis hunc textum non reperi.

¹ Forte conbibisti. — ² Cod. mal. cutis corruptorum. — ³ Cod. quibus. — ⁴ Id. est.

» scissum est (a); » contestatio facinoris luctus est templi; nimirum domus ornari non debuit, cujus habitator accessit. « A summo, inquit, usque deorsum (b), » hoc est quod uno corpore Christi, et hominem expulstis et Deum. Quid amplius dicam? sepulturae jam traditur, ut infernus visitaretur, in quo divina ejus majestas descendens cunctos, quos ipse absolvendos et liberandos censuerat, eripuit et absolvit, et sibi in obsequio Resurrectionis suae comites junxit, qui « Multis in civitatem apparuerunt (c) » notissimis viris, qui testimonium perhiberent dominicae Resurrectionis, in qua Resurrectione nos spirituali gaudio solemniter exultantes, hunc diem honeste et sobrie celebremus, ut cum ipso Domino et Salvatore nostro in aeternam vitam vivere mereamur; qui vivit, etc.

SERMO XXXVIII.

In diebus Paschalibus III.

Eaedem hic recurrunt annotationes quae Sermoni superiori praefiguntur; has revisat Lector, attentiusque perpendat. Legitur in Cod. Cass. XII, fol. 163. Locus ejus post praecedentem cum numero in diebus Paschalibus XXXII.

(a) Matth. xxvii, 51. — (b) Ibid. — (c) Ibid. 53.

silicis cute dirupta, beatus Moyses nova fluentibus propinaret; aut cum amaras, **salsasque** aquas ligno medicante dulcasset, et hoc poculo deficiens turba satiaretur; tunc in his miraculis tantorum beneficiorum didicisti caput erigere contra Dominum, ut ejus caput circuiret spinis peccatorum tuorum, sicut scriptum est: « Populus iste spinis peccatorum suorum circumdedit me (a). »

V. Sed nec de veteribus jam aliquid nunc necesse est quaerere, cum de sua corporali praesentia tanta perfecit miracula, quanta, si requirantur, explicari non possunt. Tu, judaicae gentis populus, acetum felli commixtum Domino dedisti, qui sanctis galilaicis nuptiis vinum de aqua factum mirae suavitatis cum eo convivisti¹. Quod vero caecorum oculos ad lucem perfectam artifex pius induxit; quod surdarum aurium conclusiones aperuit; quod balbutienti linguae nodum absolvit; quod leproso cutem corruptam² humorum varietate in pristinum sanitatis colorem revocavit; quod paralyticorum soluta membra construxit, et pristinae saluti restituit; quod claudis exilire jussit, quibus plus cura, quam natura praestitit; quod contra furorem vestrum, quadriduanum et foetentem Lazarum vitae pristinae revocavit. Pro his ergo tantis, ac talibus bonis, qualia³ vobis Judaeis praestitit, talia in ejus morte exercere debuistis, ut eum, quem colere debueratis, turpissima morte impie cruciaretis? quem etsi morti jam destinatum decreveratis, vel simplici ac rationabili occisione consumeretis.

VI. Noverint ergo crucifixores ejus in quem impie grassatae sunt manus, non esse⁴ leve commissum, in quo et terra movetur, et caelum. « Velum templi, inquit,

(a) In Scripturis hunc textum non reperi.

¹ Forte conbibisti. — ² Cod. mal. cutis corruptorum. — ³ Cod. quibus. — ⁴ Id. est.

» scissum est (a); » contestatio facinoris luctus est templi; nimirum domus ornari non debuit, cujus habitator accessit. « A summo, inquit, usque deorsum (b), » hoc est quod uno corpore Christi, et hominem expulstis et Deum. Quid amplius dicam? sepulturae jam traditur, ut infernus visitaretur, in quo divina ejus majestas descendens cunctos, quos ipse absolvendos et liberandos censuerat, eripuit et absolvit, et sibi in obsequio Resurrectionis suae comites junxit, qui « Multis in civitatem apparuerunt (c) » notissimis viris, qui testimonium perhiberent dominicae Resurrectionis, in qua Resurrectione nos spirituali gaudio solemniter exultantes, hunc diem honeste et sobrie celebremus, ut cum ipso Domino et Salvatore nostro in aeternam vitam vivere mereamur; qui vivit, etc.

SERMO XXXVIII.

In diebus Paschalibus III.

Eaedem hic recurrunt annotationes quae Sermoni superiori praefiguntur; has revisat Lector, attentiusque perpendat. Legitur in Cod. Cass. XII, fol. 163. Locus ejus post praecedentem cum numero in diebus Paschalibus XXXII.

(a) Matth. xxvii, 51. — (b) Ibid. — (c) Ibid. 53.

SYNOPSIS.

I. Mystera legis novæ in lege veteri prælibata. II. Christus, lux nostra, veniet regnaturus. III. Christi regis ornamenta. IV. Christi descensus ad inferos, victoria et Resurrectio.

I. **MULTA**, et magna sunt, Fratres charissimi, hujus **S.** Paschæ veneranda mysteria, quæ divinis libris consecrata, in antiquis ædibus et vetustissimis Judæorum archivis fuerant condita, quorum admirabilis ratio, vera fides, pura et sincera religio, veluti quodam tecta velamine sæculorum, sanctitatem suam in abditis occultabant¹; non poterant, nec audebant contegere² pulchram, et venerabilem imaginem veritatis. Hanc artifex Christus non diversis, nec terrenis coloribus, sed cœlestibus atque distinctis virtutibus in nostris mentibus clypeo devotionis, auro coruscante, depinxit; animo etiam tenaciter defigens in ipso templo humani corporis dedicavit; amorem ejus in corde conclusit, integris et acerrimis sensibus officia distribuit. Et cum ille clarus et illustris Angelus, rector astrorum, poli gubernator, dux diei, et luminis imperator, interjector germinis, veris temperator, autumnique temperies, ad salutare vitalesque usus annum cursum et quadripartita temporum spatia composuit³, diei hujus solemnitatem Deus nos celebrare præcepit.

II. Quanta nobis bona dominica Passio⁴ vel contulerit nova, vel amissa restituerit, mortali et humana voce nec prædicare magnifice, nec memoriter enumerare prævaleo. Sicut ipse Dominus Salvator noster in Evangelio ait: « Nemo ponit lucernam sub modio, sed super candela-

¹ Stampatus habet *occulebant*; post addit: *Et prisci antistites adumbrata cernebant et sacrificia cruenta muneribus offerebant*. Vide Sermon. Append. Maur. clvii, n. 1. — ² Codex *contegi*. — ³ Editus *compleverit*. Variat in aliis quibusdam. — Cod. *dominicæ Passionis*.

» brum, ut omnibus luceat qui in domo sunt (a)¹; » lucerna candelabro crucis superposita est primo adventu quo venit et passus est; secundo adventu veniet clarificatus, ut regnet² lucerna, inquit, candelabro crucis superposita. Christus lucet tam Gentibus quam Judæis, ut ex Gentibus et Judæis colligat ad Ecclesiam venientes. Lux nostra Christus est, qui licet expectetur ut veniat, tamen jam venisse credendus est. Venit in humilitate, veniet in regno; venit in bonitate, veniet ad iudicium; venit in passione, veniet in ditione; venit medicus curationum, vitiatorum veniet amputator. Nemo sic speret esse venturum, quo velit negare quia evenerit; patietur tunc iudicem, nisi modo crediderit salvatorem. Et ipse quidem, sicut credimus et novimus, iudicaturus adveniet; sed ipse qui venit medicus ut salvaret, nunc veniet rex regum, perpetuus imperator, ut regnet.

III. Habet diadema, zonam, calceamenta pretiosis lapidibus coruscantia; sed has species Patriarchas intelligamus, Prophetas, et Apostolos; Patriarchas in capite, quod est diadema, non ut ornent, sed ut ornentur a Christo, de quibus Paulus apostolus tractat: « Quorum » patres ex quibus Christus, qui est Deus benedictus in » sæcula (b); » medio veluti zonam Prophetas intelligimus, qui insinuaverunt arcissimam fibulam disciplinæ; calceamenta Apostolos, quos in pedibus, id est, in fine sæculi missos esse cognoscimus, de quibus Scriptura divina non tacuit: « Quam speciosi pedes evangelizantium bona (c). » Fulgent in ipso regno Cerauniæ Martyres, Smaragdi Confessores, Hyacinthi Fideles, Margaritæ Vir-

(a) Matth. v, 15. — (b) Rom. ix, 5. — (c) Id. x, 15.

¹ De hoc primo et secundo adventu loquitur Augustinus tract. iv in Joan. cap. 1, n. 1, et Tract. xxviii, n. 6. — ² De lucerna in candelabro, vide Sermon. cccxvii, n. 4.

gines. Habet itaque Christus, perpetuus rex, regiam fulgentissimam purpuram passionis, sceptrum regni, sedem iudicii, consistorium venerandum. Passus est pro credentibus, regnaturus est sanctis, iudicaturus est contumaces. Non rebellet medico, qui sanus esse desiderat; amicus futurus regi, si reus esse noluerit, credat.

AL IV. Descendit de cœlis, cujus origo cœlestis est, et descendit ad inferos, ut hominem liberaret, ut quem passio crucis humiliaverat in morte, cœlestis sublimitas resurgentem victor susciperet cum triumpho. Incredibile est, sed factum est, et salubriter creditur, quod fideliter prædicatur; in passione enim Domini sol se abstulit, duplicatæ sunt tenebræ, dies fugit, nox importuna successit, invasit vices alienas, lucis splendorem¹ confudit, mundi faciem obscuravit; crudele parricidium astra fleverunt, luna percussa cum fratre colloquitur, expectantes plebis Judaicæ crudelitatem. Sic Dominus Jesus Christus hostem robustum et immanem diabolum, debilis² fortem, inermis armatum, monomacho prælio³ solus solum, alter ut⁴ David contra Goliath, devicit⁵; depositis vestimentis, nudato in cruce corpore, tricenario juvenis noster anno, non gladio diabolum, sed crucis radio triumphavit. Descendit ad inferna, oppressit inferos, liberavit quos ipse voluit suos, qui post Resurrectionem suam docuit Discipulos suos. Ergo cum docet, ratio est; cum iudicat, lex est; cum liberat, gratia est; cum patitur, ovis est; cum sepelitur, homo est; cum resurgit, Deus est. Qui etiam nobis post Resurrectionem, quam ipse nobis promisit, munus impertiet. Dat terrenis cœlestia, mortalibus immortalitatem, cadaveribus animas respirantes, caducis resurrectionem, vitam mortuis, salutem denuo reparatis. Ergo et nos,

¹ Codex male pudore. — ² Codex per virum. — ³ Vide Serm. xxxii, n. 3, ubi de Monomachia. — ⁴ Codex alterum pro alter ut. — ⁵ Id. videres.

Fratres, hanc fidem teneamus, ut cum ipso Domino et Salvatore nostro in æterna vita vivere mereamur.

SERMO XXXIX.

In Dominica II Paschæ.

Est certe sancti Augustini. Legitur in Cod. Cass. XII, fol. 153. Ponatur in editione Maurinorum post Sermonem CCLIX.

SYNOPSIS.

I. Brevis Passionis narratio. II. Christus a Judæis apprehensus. III. Christus spinis coronatus et ut rex illusus. IV. Christus spitis pollutus, cæsus et crucifixus. V. Christus ad inferos. VI. Christus resurgens.

I. IN hac sacratissima die, Fratres charissimi, delector vobiscum, dominicam Passionem et Resurrectionem spirituali discutere atque explanare tractatu¹. Cuncta enim per ordinem, quæ acta sunt, breviter dicimus. Amat enim se, cur sit veritas, explicari. Dicamus ergo quod gestum est, quod omnibus notum est, quia est venditus Deus, quia est emptum scelus, quod post ferale nundinas ad sacrilegos revertitur pretii facinus, quod traditoris Judæ corpus inter cœlum terramque libratur suspensum; quod stat ante præsidem Christus, quod mulier docta per somnium mandat Pilato propter Justum excusandum² esse peccatum, quod ab innocentis sanguine Pilatus lavare asseri-

¹ De Sermone crucis in Pascha, vide annotationem superius ad Serm. xxxvii, n. 1. — ² Videtur hic deesse una linea; forte scriptum erat: *Excusandum; quod populus exclamat hoc suum esse peccatum quod, etc.*

tur manus, quod insignis Barabbas dimittitur reus, et ad crucem flagellis cæsus ducitur Christus. O humanum genus, quid agis? tamen ad hanc magis partem decurrit animus, in qua omnis Judæus audax efficitur reus.

II. Cum vero ad apprehendendum Dominum concurre-
ret in nocte violentissima turba malorum cum gladijs et fus-
tibus, egreditur ipse Dominus ad quærentes, quia jam præ-
viderat venientes¹. Stante ergo Domino, sicut Joannes
evangelista demonstrat, dicunt: « Jesum quærimus. » Lu-
cem ergo in tenebris noctis quærebant, sed lucem in tene-
bris tenebræ non videbant. Sed audiamus, Charissimi, lu-
cem lucis, quid dicit tenebris, « Ambulantibus in umbra
» mortis (a): Quem quæritis? » responderunt tenebræ luci:
« Jesum Nazarenum (b). » Respondit ille: « Ego sum,
» quem quæritis. Cum vero audissent vocem ejus, ceci-
» derunt retro (c). » Ceciderunt omnes in tenebris, et facti
sunt simul massa cæcitatatis. Sed quia lux lucet in tenebris,
erexit eos, ut ostenderet eis patientiam suæ humilitatis.
Iterum dicit eis: « Quem quæritis? et dixerunt: Jesum Na-
» zarenum, et ait illis: Ego sum, quem quæritis (d). » O
Judæi cæci, vocem audistis, et cecidistis; levati estis, et
illum non cognovistis. Quis est iste, quem quæritis, ante
cujus faciem cecidistis? Nempe ipse est Jesus Nazarenus,
quem crucifigendum capere festinatis. Quid vos terruit,
ut caderetis? Qua vos comminatione concussit? Quid eum
audistis comminantem? quid terroris habentem? Ad solam
ejus cecidistis simplicem vocem: quid facietis cum judi-
care venerit in virtute? Ubi sunt gladii et fustes vestri,
cum quibus venistis²? Nonne cum ipsis in terram cecidis-
tis, et nisi ipse vellet ut surgeretis, prostrati adhuc forsi-
tan jaceretis? Ostendit autem vobis quantum virtus majes-

(a) Isai. ix, 2.— (b) Joan. xviii, 4, 5.— (c) Ibid. 5, 6.— (d) Ibid. 7, 8.

¹ Vide Serm. Append. Maur. cl., n. 2.— ² Vide Tract. cxiii, in Joan. n. 3.

tatis ipsius possit, qui postea voluntarie semetipsum vobis tradidit.

III. O limus, o terra, o cinis, Fabricatori tuo hoccine reddis? Pro hoc tanti operis, quod factus es, Creatori tuo has gratias agis? O profana gens Judæorum, dominicum corpus flagellis cædis, nec illæsum ad crucem venire per-
mittis. Collegistis, crudeles Judæi, totam vestræ insanie cohortem, concurristis ad funestum spectaculum crucis; et totus Judaicus populus congregatur, ut nemo sit a sacrilegii consensu privatus. Hoc voti vestri est semper, ut scelus suum, qui fecit, expectet. Illudebatis tanquam¹, Judæorum regem optantes, et infibulabatur ad derisum ejus coccinea clamis. Sed in illo fuce coloris sanguis relucebat dominicæ Passionis. Huc intexitur² corona spinis pungentibus ac circumcurrentibus septa, ut probaretur quod dicit Scriptura divina: « Sustinui ut
» faceret uvas, fecit autem spinas (a). » Arundo illi pro insultatione regali in manu ponitur, tanquam trabea consu-
laris. Sed scriptum namque est: « Arundinem quassatam
» non confringet, et linum fumigantem, » hoc est, ipso-
rum sævitiam « non extinguet, donec perficiat victoriam
» ad iudicium, et in nomine ejus gentes sperabunt (b). »

IV. Alapis pollutis faciem dominicam cædebant: sacer
vultus nefandis sputibus madefactus est, quia et hoc ipse
ante dixerat: « Maxillas meas præbui ad palmas, faciem
» meam non averti a foeditate sputorum (c). » Imponitur humero crux, ut manifestaretur quod scriptum est: « Ipse
» infirmitates nostras portavit, et valetudines nostras ipse
» sustinuit (d). » Post vero talem ac tantam illusionem, le-
vatur tandem in cruce; sacræ manus pedesque clavorum
infixione ligno damnantur, quia et hoc dictum fuerat in

(a) Isai. v, 4. — (b) Id. xlii, 3, 4. — (c) Id. i, 6. — (d) Id. lxi, 4.

¹ Codex male et tanquam... infibulabatur.— ² Id qua regnum; forte caput regium.

Prophetia : « Confige clavis a timore tuo carnes meas (a)¹. » Aceto felle permixto, spongia ministrante, potatur, quia et hoc fuerat prophetatum : « Dederunt, inquit, in escam meam » fel, et in siti mea potaverunt me aceto (b). » Vociferatur magno clamore Deum in homine omnia ista non pertulisse, dicens : « Eli, Eli, lama sabacthani ; quod est : Deus » meus, Deus meus, quare me dereliquisti (c)² ? » Audite, judaicae superstitionis Principes, et impios animos ad divina verba convertite. Postquam Deum expulstis ex homine, scelus vestrum clamat in cruce, et poenas vestras caro coepit agnoscere, postquam se Deus jussit exire. Sed postquam Spiritum tradendum caelo refunderet, statim « Ab » hora sexta tenebrae factae sunt in totam terram, usque » in horam nonam (d). » Favescunt in hac causa elementa omnia, nigrescit aer, sol subducto lumine offuscatur, ne Judaeorum facinus aspicere cogeretur. Sed dum Judaeorum reatum non aspicit, manifestum reatum ipsorum prodidit.

V. Quid multa? Peracta tandem saeculi causa, jam ad infernum majestas dirigit gressus; praecedit in obsequio sui Creatoris clarissima lux. Mutat cursus sui leges; patitur mundus in die noctem, dum inferiorem aeternae nocti exhibet Divinitas claritatem; lux cum Domino de mortali conversatione ad inferos demigravit. Nihil incongruum, nihil incertum est infera Deum sine luce videre non posse, sicut scriptum est : « Deus lux est, et tenebrae in eo sunt nullae (e). » Ecce jam in inferno meliora apparent merita. Remanserunt apud caecos Judaeos noxiae tenebrae, et mortui indulgentiam promerentur simul et lucem. Intuemini, infelices Judaei, futura vobis imminere condigna supplicia. Quales post mortem tenebras habe-

(a) Psal. cxviii, 120. — (b) Id. lxxviii, 22. — (c) Matth. xxvii, 46. — (d) Ibid. 45. — (e) 1 Joan. i, 5.

¹ Vide pro isto textu Serm. xxv in Psal. cxviii, n. 6.

bitis, qui adhuc viventes viventium lucem prodidistis? Interea Christum hospitem, dum Judaei expellunt, suscipiunt inferi, ubi impii custodes et janitores antiqui adventu novo turbati in ipso lucis ingressu. Qui praebant ante Dominum repentino terrore concussi; nullus eorum custodiam, quam tenebat, agnovit. Sic enim majestas Domini Christi circumamicta luce ingredi voluit, ut tenebrosi custodes de suis obscurissimis antris aspicientes, qualiter venientem fugerent, inquirerent¹. Sed dum terribilem claritatem aliqua ex parte evadere non possent, retro post terga remeantes, interiora potius inferni penetrabant fugaces, ut, altero alterum compellente², densarentur in antris, et qui miserorum animas angustis locis³ coarctabant detrusas, ipsos de imis interioribus expellentes, se potius in eorum voragine occultandos premebant. Hoc enim mirabilius potentiae Christi ascribendum est, ut potestas male dominantium captivitati daretur, et diuturno antiquitatis fletu caecatos ad lucem suae liberatricis gratiae relaxaret liberos. Ipso jam Domino Christo praesente, omnis illa officina cruciamenti cessavit: indulgentiam cum liberatione, quibus ipse voluit, condonavit, et ad testimonium suae Resurrectionis, quia de inferis regressus est, multorum corpora dormientium resuscitans palam publice demonstravit.

VI. Resurrexit igitur Christus hodie cum triumpho victoriae, qui antiquum serpentem, humani generis deceptorem, et in saeculo⁴ superavit, et inferis captivavit. Propterea et nos, Fratres charissimi, in hac sacratissima solemnitate Resurrectionis Domini et Salvatoris nostri, spirituali gaudio exultemus, ut cum ipso in aeterna vita vivere mereamur.

¹ Cod. male *Inquirebant* pro *inquirerent*. — ² Id. *alter alterum compellendo*. — ³ Id. *caecis*. — ⁴ Id. *in saeculum*.

SERMO XL.

De Ascensione Domini I.

Eruiitur ex Cod. Cass. xii fol. 202, cum nomine sancti Doctoris; stylus paulisper durus, sed non prorsus a dicendi modo D. Augustini alienus. Locus ejus in editione Maurinorum post Sermonem cclxix cum numero de Ascensione Domini V.

SYNOPSIS.

I. Dies Ascensionis diei Natalis Domini comparatur. II. Ascensionis mysterium fidem confirmat. III. Christus ascendens in cœlum non deserit homines; presenti omnibus caute serviendum.

I. **Minor** interdum, Fratres dilectissimi, unde istud fiat, ut hic magnæ celebritatis dies non magna apud quosdam frequentia celebretur, et quomodo non præcellat occurus ad Ecclesiam concurrentium, cum præcellat privilegium gaudiorum. Unde enim minor dies hic habendus est festivitatis atque conventus, quam ille illustris dominici Natalis dies¹? Ille siquidem dies Dominum ac Salvatorem nostrum terris dedit; hic cœlo reddidit. In illo, Dominus vere homo esse dignatus est; in hoc, vere Deum confessus est. In illo gratiam dignatissimæ humilitatis; in hoc, fidem in divinitate majestatis asseruit. In illo virginis uteri; in hoc celestis throni claustra reseravit. In illo die descendit redempturus nos; in hoc

¹ De Natalis et Ascensionis comparatione vide Homil. sancti Hilarii Arelantis apud Combefisium tom. iv, fol. 425.

pro nobis interpellaturus ascendit⁴. In illo a Patre missus est, in hoc receptus; licet a Patre nec tunc abfuerit, cum nobis affuit, et ita visitaverit terram ut cœlum non deseruerit². Insigni ergo, ut supra diximus, ac præcipua festivitate prosequendus est, Fratres dilectissimi, dies iste, qui ante nobis (dies)³ Jesum redemptorem nostrum, quem profitemur Deum, approbavit, qui cum ascendit in cœlum etiam hoc declaravit, se descendisse de cœlo: « Nemo ascendit in cœlum⁴ nisi qui de cœlo descendit, » Filius hominis (a); » et de quo futurum multo ante Propheta prædixerat dicens: « A summo cœlo egressio » ejus, et occurus ejus usque ad summum ejus (b). » Et ideo quia occultus fuerat descensus ejus in terra, voluit ut manifestus esset et ascensus: et quia oculis hominum non patuerat, cum de cœlo veniret, consuluit fidei nostræ ut manifestus esset cum in cœlum rediret. Misericors enim et miserator Dominus, dum redemptioni nostræ ac saluti prospicit, dum se ad salvandum humanum genus offert, homo apparuerat, opprobria, supplicia, crucem, sepulturam et omnia humana infirmitatis indicia pertulerat, et patuerat hic incredulitatis locus. Dum fidelium saluti Redemptor pius consulit, recte prospexit ut quia propter nos hominibus apparuerat ejus infirmitas, in hoc die ejus fieret manifesta Divinitas, ut quem verum fuisse hominem cum hominibus vidimus, verum esse et Deum cognoscamus⁵.

II. Hic itaque Dominus et Deus noster hominibus, ut

(a) Joan. iii, 13. — (b) Psal. xviii, 7.

¹ De hujusmodi sententiis vide Homil. Eusebii Episc. Gallican. in Bibliotheca Patrum tom. vi, fol. 647. — ² Codex male *deseruit*. — ³ Dies videtur abundare; sensus esse videtur quod *ille dies nobis ante approbavit tanquam Deum Jesum redemptorem nostrum, quem talem profitemur*, id est, ejus Divinitatem demonstravit. — ⁴ Vide Homil. de Ascensione apud Combefis, tom. iv, fol. 413. — ⁵ Codex male *videamus... cognoscimus*.

Scriptura ait, « Præbuit se ipsum vivum post passionem » suam in multis argumentis per dies quadraginta appa-rens eis et loquens de regno Dei (a). » Et post crucem et mortem, antequam in cœlum ascenderet, hominibus in terris visus apparuit per hos dies quadraginta, quos a Paschæ exordio usque in hunc diem remissioni nostræ dedimus, quia tempus fuit lætitiæ, non mœroris: dixerat sane et ipse: « Numquid possunt filii sponsi jejunare quandiu » cum illis est sponsus (b)? » Hos dies cum implesset¹, tunc palam, « Videntibus hominibus, in cœlum elevatus » est, et nubes suscepit eum ab oculis eorum (c). » Audiatur hoc Judæus, audiat confundaturque Gentilis. Si irrident ascensum in crucem, audiant ascensum in cœlum. Si obijciunt humilitatem illam, diei hujus audiant claritatem. Et post hæc: « Ecce, inquit, viri duo astiterunt in ves- » tibus albis, qui et dixerunt: Viri Galilæi, quid statis » aspicientes in cœlum? Hic Jesus, qui assumptus est a » vobis in cœlum, sic veniet quemadmodum vidistis eum » euntem in cœlum (d). » Ergo cum universa complexisset, propter quæ in terra descenderat, reversusque esset in cœlum, astiterunt subito qui confirmarent videntes, ne forte phantasma putaretur, ut non solum per eos con- testaretur ascensus ejus, verumetiam et adventus pro- mitteretur. Idem etiam et Evangelii lectio decursa testatur dicens: « Et factum est, dum benediceret illis, recessit » ab eis, et ferebatur in cœlum, et ipsi adorantes regressi » sunt in Jerusalem cum gaudio magno (e); » quod Sal- vator noster humiliatus est propter nos, hodie et pro nobis clarificatus est². Carnem enim nostram, quam in terra est dignatus assumere, hodie etiam in cœlum re-

(a) Act. 1, 3. — (b) Matth. 22, 15. — (c) Act. 1, 9. — (d) Ibid. n. — (e) Luc. 24, 52.

¹ Vide Serm. CCLXV, n. 1. — ² Ibid. n. 8.

vexit; nec salvasse hominem contentus est¹, etiam glori- ficare voluit. Ostendit deinceps posse homini cœlum patere, cum in illa sublimi sede primus imposuit; hono- ravit pius Dominus limum nostrum, et terram nostram in cœlum suum vocavit. Quadraginta igitur dies primitus jejunavimus, quadraginta sunt insequentes, quos refec- tionem nuper indulsumus.

III. Sed sicut sequitur in illorum fine Paschæ festivitas, ita sequitur et in horum consummatione ista solemnitas, magna plane, ac præcipua, qua Dominus et Salvator noster ita nobiscum esse desiit, ut tamen nobiscum esse non desinat. Nam sicut tunc, cum apud nos in corpore esse dignatus est, non defuit Patri, ita nunc, cum ad Patrem reversus est, non deest nobis. Non ergo abjecte nos tanquam alienos deseruit, sed nobiscum est et con- versatur nobiscum; ipse enim dixit: « Non turbetur cor » vestrum, neque formidet (a). » Et paulo post: « Vado » et venio ad vos (b). » In medio nostri est. Ipse nunc mœrentibus² consolator, laborantibus auditor, peri- clitantibus auxiliator adest. Ipse nunc miseris levamen, ipse afflictis opem suggerit. Nobiscum, inquam, nobis- cum est; nec solum laboribus nostris, sed et sermonibus et cogitationibus interest. Rimatur atque introspicit cor nostrum. Videt quid manus nostra, quid lingua, quid sensus parturiat. Quo magis nobis sollicitè, piè, casteque vivendum est, cum agamus utique sub oculis ejus? Dico enim, Fratres, quod vobis quoque bene notum est. Servi enim negligentiores, cum ante oculos carnalium domi- norum sunt, verentur, pavent, et contremiscunt. Nihil admittere audent delicti, nisi forte cum jam remotos la-

(a) Joan. 14, 1. — (b) Ibid. 28.

¹ Codex male *contemptus est*; non legitur *voluit*; sed hoc aut aliud simile verbum sensus requirit. — ² Codex cum errore evidenti *majestatis*.

tere se posse arbitrantur. Tu effugere oculos Domini tui non potes. Quocumque abieris, tecum conscientiam trahis. Et ille quidem servus, si hæc possit esse conditio, ut in conspectu temporalis domini dies noctesque ageret, non facile delictis vacaret. Tu, cujus Dominus absentiam non habet, quia omni loco adest, quam in timore ac tremore debes servire castam servitudinem! Illi, inquam, Domino, qui sicut abesse non potest, cum miseretur, custodiæ tuæ, ita deesse non potest, cum irascitur¹, culpæ tuæ; illi, inquam, Domino, ita pio ut justo, et ita terribili ut misericordi, cui est honor et gloria in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO XLI.

De Ascensione II.

Legitur in Cod. Cass. XII, fol. 204, cum nomine S. Augustini, cui rite ascribendus. Ponatur post præcedentem cum numero de Ascensione VI.

SYNOPSIS.

I. Exordium. II. Quadraginta dies a Resurrectione ad Ascensionem sunt quasi retributio abstinentiæ quadragesimalis. III. Ascensionis veritas certa fuit testimonio Discipulorum. IV. Angeli quoque in testimonium fidei venerunt; unde comparatio diei Nativitatis et Ascensionis Domini. V. Christus ascendit rediturus.

I. Etsi ad demonstrandam Dei Ascensionem Apostolorum Actuum (lectio) satis sufficiat², quæ ordinem ipsius As-

¹ Codex male *irascere*. — ² Id. *sufficit*. Non reperitur verbum *lectio*, necessario addendum.

ensionis ostendit, tamen etiam nos, Dilectissimi, tacendum nobis non arbitramur, quia æquum est ut omnis Ecclesia hodie exultet in terris, quam hodie Dominus levavit in cœlis. Ergo quia in divinis Scripturis nihil est¹ supervacuum², quantum divino munere possumus, divinorum verborum rationem videamus.

II. Jampridem enim hoc quod quadraginta potissimum diebus convalescentem Scriptura Dominum cum Apostolis dicit, non otiose positum existimo, ita ut mihi quasi retributio quædam in hoc quadragesimæ abstinentiæ facta esse videatur³; ut⁴, quicumque quadraginta dierum laborem Dei honore tolerassent, quadraginta nunc diebus quasi Domino hic posito et præsentate gauderent, et quos timor Dei humiliasset, Dei nunc solatia sublevarent. Magna enim et ineffabilis merces, ubi eis qui tale aliquid agunt pro affectu suo, se ipsum Dominus tribuit in præmio. Unde æstimare ex præsentibus futura possumus, quod in quantum quis pro honore sui fecerit, in tantum præsentia⁵ ipsius consortio non carebit.

III. Deinde illud quale est, quod ascendisset in cœlos Dominus, præsentibus multis videntibusque, cognoscimus; utique, ut illorum visio, nostra fides esset. Illi enim viderunt, ut nos crederemus; illi aspexerunt oculis corporalibus, ut nos animarum oculis cerneremus. Et hoc, non pauci aut viles homines, sed et multi, et probatissimi; ut hæc corroboraret eorum pluralitas testimonia, et confirmaret sanctitas veritatem. Etenim si in quibusdam causis, duobus aut tribus testibus creditur, quanto magis indubita-

¹ Codex *in ea ut*; quæ verba abundare videntur. — ² Codex *ipsa in quantum*; quæ iterum abundant. — ³ Vide Serm. cclxiii, n. 4; et Quæst. lvi, n. 2. De quadragesimo numero uti sacramentum laboriosæ hujus vitæ, vide de Consensu Evangelist. lib. II, n. 9. — ⁴ Codex *utique*, male, ut videtur. — ⁵ Codex male *presentiam*.

bilis esse veritas debet, ubi quod populo dicitur, populi testimonio comprobatur, et quidem populi fidelis ac sancti; neque enim ambigimus quod boni ac fideles fuerunt, qui ascendentem Dominum videre meruerunt. Quod illi viderunt, quasi cum illis nos videre credamus. Neque enim dubitare debet populus fidelium, cui testimonium dicit turba sanctorum.

IV. Huc accedit quod etiam duos Angelos astitisse plebi legimus presenti ad prædicationem. Bene utique astitisse Angelos populo tunc Scriptura memoravit, ut agnoscere-mus quod ascendenti in cœlum Angelorum officium¹ occurrisset ad terras. In quo mihi etiam illud non prætereundum videtur, quod consimilis admodum honori dominicæ Nativitatis, est honor dominicæ Ascensionis. Nascituro enim Gabriel angelus mittitur; et nunc Angeli, Domino ascendente, mittuntur. Tunc stella indicat natum, nunc nubes suscipit revertentem. Tunc psallebant Angeli in terris, nunc testantur in terris. Tunc pastores audiunt, nunc populus intuetur. Tunc muneribus Magi honorant, nunc visu Apostoli prosequuntur. Sicut ergo tunc, nascente² Domino, honoris sacri testimonia non defuerunt, ita ascendente non desunt, ad confirmandam utique fidem generis humani; ut quem acceperant homines in carne assistentem, eundem viderent in majestate ascendentem.

V. Rediit ergo ad cœlum, Dilectissimi, unde descendit. Rediit quidem, sed tamen et ad nos jamjam rediturus est. Quid enim præsens lectio docuit? « Viri Galilæi, quid » statis (a), » et reliqua. Si rediturum ergo Dominum nostrum credimus, Dilectissimi, nos expectare debemus, ne sic nos comprehendat adventus illius non suspicantes, si-

(a) Act. I, 11.

¹ Codex male officio. — ² Codex per errorem ascendente.

cut comprehendit nunc castigatio delinquentes¹; cohærentia² ergo præsentium, futurorum imaginem in se habet.

VI. Cavendum est ergo, Dilectissimi, ne si præsentibus verbere non corrigimur³, futura severitate damnemur. Sic enim Apostolus dicit: « Dominus sicut fur in nocte, » ita veniet (a), » et reliqua. Videtis, Dilectissimi, qui securitatem rei exitus et quæ supplicia consequantur. Quaecumque ergo perferre nolumus, quasi perferenda timeamus. Sic enim erit ut unusquisque non patiat, dum timet esse passurum; et videns correctionem nostram pius ac misericors Dominus noster, et præsentibus indulgeat et futura concedat; sitque indulgentia præsentium spes futurorum per vitæ nostræ emendationem, ut dum veniam de præsentibus capimus, etiam de futuris sperare possimus.

SERMO XLII.

Dominica infra octavam (forte Ascensionis.)

De Beatitudinibus.

Duo Codices Cass. concordant in tribuendo hunc Sermonem sancto Augustino, nempe Cod. xviii, fol. 307, et Cod. c, fol. 2. Ad utriusque fidem emendatus habetur. Locus ejus post præcedentem.

(a) 1 Thessal. v, 2.

¹ Vide Serm. cclxxvii, n. 17, et Serm. cclxv, n. 2. — ² Codex male cohæretico. — ³ Id. corrigere.

SYNOPSIS.

I. Beatitudines a Christo in terram allatae. II. Promissae virtuti, non vitio. III. In finem perseverandum. IV. Per solam perseverantiam habetur corona.

I. DOMINUS noster Jesus Christus virtute¹ Patris « Ex- » tendit caelum sicut pellem (a); » fundavit terram super aquas, hominem propriis manibus plasmavit ad suam similitudinem, qui postmodum de vita², inimici suasionibus, devolutus est in mortem, et per innumerabilia saecula regnante morte, ipse post modum ad terras venire dignatus est, ut nobis terrenis hominibus caelestia seminaret; et nobis, calcato diabolo, ut³ praecpta caelestia fideliter exercentes in terra, in caelis ab ipso recipiamus sempiterna, promisit poenitentibus uno sermone regna caelorum. Beatos dixit, non divites, sed qui propter regna caelorum voluntarie fuerint pauperes. Itaque et mansuetis terram paradisi repromisit; lugentibus peccata, beatam consolationem; esurientibus et sitientibus justitiam, aeternam saturitatem; misericordibus, beatam misericordiam; et mundis corde, suam visionem cum beatitudine praebendam⁴; pacificos vero non tantum labiis, sed corde puro, beatos et filios Dei repromisit; propter nomen vero suum patientibus persecutionem, non solum beatitudinem, sed et largiter repromisit regna caelorum.

II. Unde, Dilectissimi, nobis tantas beatitudines repromissas, « Qui potest capere, capiat (b); » si tamen terrena infidelitate non deprimitur, convertat⁵ omne desi-

(a) Psal. ciii, 2. — (b) Matth. xix, 12.

¹ Cod. c male virtutem. — ² Id. male debita. — ³ Id. male ut nobis calcato diabolo praecpta. — ⁴ Id. male probentur. — ⁵ Id. male convertatur.

derium ad caelestia; quia « Regnum caelorum vim patitur » et qui vi potiuntur, ipsi diripiunt illud (a), » non qui temporalia, sed qui futura desiderant. Et si quis est deditus avaritiae in terris, convertat in bonum¹ avaritiam suam, et sit avarus in caelo. Sed dicet aliquis: Quomodo amplius erogem, « Ut ibi centuplum recipiam (b), quia qui » parum seminat, parum et metet (c). » Amator qui erat luxuriae, sit modo amator castitatis; qui ebrietate erat deditus, nunc sit sobrietatis amicus; qui superbiae et malitiae erat servus, nunc humilitatis et pietatis sit filius. Hoc est quod ait Dominus: « Regnum Dei intra vos est (d), » et inimici hominis domestici ejus (e). » Quomodo? audi Apostolum dicentem: « Si enim secundum carnem » vixeritis, moriemini; si autem spiritu facta carnis mortificaveritis, vivetis (f); » quia « Arbor bona bonos » fructus facit; ex fructu enim arbor cognoscitur (g). » Si ergo sumus arbores bonae, id est homines justi, pii et fideles, ac misericordes, faciamus fructus justitiae et sanctitatis; quia si fuerimus arbores malae, id est, homines impii et dolosi, cupidi et peccatores, excidimur; id est in diem² iudicii, divino gladio bis acuto, et in ignem aeternum mittimur.

III. Ibi erit³ discretio boni et mali, sicut audistis in praesenti lectione: « Omnis qui audit verba mea, et facit » ea, assimilabitur viro sapienti, qui aedificavit domum » suam super petram; descendit pluvia, et venerunt flumina, et flaverunt venti, et irruerunt in domum illam, » et non cecidit; fundata enim erat supra petram (h). » Dominus enim noster, qui nos usque immobiles, et in

(a) Matth. xi, 12. — (b) Id. xix, 29. — (c) 2 Cor. ix, 6. — (d) Luc. xvii, 21. — (e) Matth. x, 36. — (f) Rom. viii, 13. — (g) Matth. vii, 19, 20. — (h) Ibid. 24, 25.

¹ Cod. xcvm minus bene in bono. — ² Cod. c die. — ³ Id. ibi enim.

æternum, non per otium, sed per laborem salvos esse desiderat, post omnes beatitudines vel innumerabilia præcepta, novissime hanc conclusit parabolam, ut hic « Sal- » vus sit, qui perseveraverit usque in finem (a). » Domum enim quam significat ædificatam supra petram, quæ nullis adversis potestatibus potuit commoveri, fidem nostram in Christo firmam ostendere voluit, quæ nullis diaboli tentationibus commovetur, sed armis spiritualibus repugnando, triumphato hoste, coronam accipere meretur. Ergo domus est sancta Ecclesia, vel fides nostra, quæ est supra Christi nomen fundata, sicut ipse Dominus ait ad beatum Petrum apostolum: « Tu es Petrus, et super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam, et portæ inferi non prævalent adversus eam (b). » Flumina sunt regna Gentilium, quæ fluctibus, id est, duris persecutionibus, vel pluviis, quæ sunt¹ populi gentium, vel etiam ventis, qui sunt diaboli spiritus, (hanc) evertere voluerunt, sed non potuerunt, quia fundata erat supra petram. Potius vero ipsa tempestas, illidendo confracta est, quam domus concussa.

IV. Ergo, Dilectissimi, nobis dum tempus est ædificandi, fundemus in Christo fidem nostram, et intrinsecus sanctis repleamur operibus, ut cum venerit tempestas, qui est hostis occultus, confringatur potius quam evertat. Et nunc hostis vobiscum est; intus in pectore latet, sicut Apostolus ait: « Adversarius vester diabolus tanquam » leo rugiens circuit quærens quem devoret (c). » Nunc blandimentis seducit, ut decipiat fidem nostram; nunc adversis tentat propositum nostrum, si potest evertere; nunc cogitationibus insistit, si potest movere cur-

(a) Matth. x, 22. — (b) Id. xvi, 16. — (c) I Petr. v, 8.

¹ Cod. c. pessime populis, quæ est.

sum nostrum. Unde, Dilectissimi, ex nobis¹ qui in prosperis sapienter et firmiter ædificaverit, in adversis non tantum fortior, sed et laudabilior invenitur, quia « Cum » probatus fuerit accipiet coronam vitæ, quam repromissit Deus diligentibus se (a). » Nam super arenam quæ est domus ædificata, hi sunt, qui aut dubia fide sunt, aut etiam sunt hæretici, aut falsi christiani, aut non custodientes propositum continentiae vel castitatis, et aliud sunt in occulto, aliud coram hominibus. Et quia semper fuerunt mobiles, sicut arena, cum venerit tempestas, funditus evertentur, quia stare non potuerunt, et « Fiet ruina animæ eorum magna (b) ». » Unde, Dilectissimi, vigilando satis agendum et laborandum est, dummodo per Christum adversa superemus, et æterna prospera consequamur: qui vivit et regnat cum Patre Deus, in unitate Spiritus sancti per omnia sæcula sæculorum. Amen.

SERMO XLIII.

In Die Pentecostes I.

Legitur in Cod. Cass. cvi, fol. 222, cum nomine sancti Doctoris; nihil occurrit quod dubium afferre videatur. Ponatur post Sermonem cclxxi, cum numero in die Pentecostes vi.

(a) Jac. i, 12. — (b) Matth. vii, 27.

¹In duobus Codicibus non legitur ex, quod videtur necessario supplementum. — ²Duo male habent magnæ.

æternum, non per otium, sed per laborem salvos esse desiderat, post omnes beatitudines vel innumerabilia præcepta, novissime hanc conclusit parabolam, ut hic « Sal- » vus sit, qui perseveraverit usque in finem (a). » Domum enim quam significat ædificatam supra petram, quæ nullis adversis potestatibus potuit commoveri, fidem nostram in Christo firmam ostendere voluit, quæ nullis diaboli tentationibus commovetur, sed armis spiritualibus repugnando, triumphato hoste, coronam accipere meretur. Ergo domus est sancta Ecclesia, vel fides nostra, quæ est supra Christi nomen fundata, sicut ipse Dominus ait ad beatum Petrum apostolum: « Tu es Petrus, et super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam, et portæ inferi non prævalent adversus eam (b). » Flumina sunt regna Gentilium, quæ fluctibus, id est, duris persecutionibus, vel pluviis, quæ sunt¹ populi gentium, vel etiam ventis, qui sunt diaboli spiritus, (hanc) evertere voluerunt, sed non potuerunt, quia fundata erat supra petram. Potius vero ipsa tempestas, illidendo confracta est, quam domus concussa.

IV. Ergo, Dilectissimi, nobis dum tempus est ædificandi, fundemus in Christo fidem nostram, et intrinsecus sanctis repleamur operibus, ut cum venerit tempestas, qui est hostis occultus, confringatur potius quam evertat. Et nunc hostis vobiscum est; intus in pectore latet, sicut Apostolus ait: « Adversarius vester diabolus tanquam » leo rugiens circuit quærens quem devoret (c). » Nunc blandimentis seducit, ut decipiat fidem nostram; nunc adversis tentat propositum nostrum, si potest evertere; nunc cogitationibus insistit, si potest movere cur-

(a) Matth. x, 22. — (b) Id. xvi, 16. — (c) I Petr. v, 8.

¹ Cod. c. pessime populis, quæ est.

sum nostrum. Unde, Dilectissimi, ex nobis¹ qui in prosperis sapienter et firmiter ædificaverit, in adversis non tantum fortior, sed et laudabilior invenitur, quia « Cum » probatus fuerit accipiet coronam vitæ, quam repromissit Deus diligentibus se (a). » Nam super arenam quæ est domus ædificata, hi sunt, qui aut dubia fide sunt, aut etiam sunt hæretici, aut falsi christiani, aut non custodientes propositum continentiae vel castitatis, et aliud sunt in occulto, aliud coram hominibus. Et quia semper fuerunt mobiles, sicut arena, cum venerit tempestas, funditus evertentur, quia stare non potuerunt, et « Fiet ruina animæ eorum magna (b) ». » Unde, Dilectissimi, vigilando satis agendum et laborandum est, dummodo per Christum adversa superemus, et æterna prospera consequamur: qui vivit et regnat cum Patre Deus, in unitate Spiritus sancti per omnia sæcula sæculorum. Amen.

SERMO XLIII.

In Die Pentecostes I.

Legitur in Cod. Cass. cvi, fol. 222, cum nomine sancti Doctoris; nihil occurrit quod dubium afferre videatur. Ponatur post Sermonem cclxxi, cum numero in die Pentecostes vi.

(a) Jac. i, 12. — (b) Matth. vii, 27.

¹In duobus Codicibus non legitur ex, quod videtur necessario supplementum. — ²Duo male habent magnæ.

SYNOPSIS.

I. Exordium de gratia festi. II. Discipuli, sancti Spiritus gratia ebrii. III. Apostoli tribus Pueris in fornace comparati.

I. FELIX est dies hodierna, Fratres charissimi; amabilis est et grata¹, in qua a Domino Discipulis sunt impleta promissa. Rogo ergo vos in unum, dilectissimi Fratres, ut mihi orando impendatis adjutorium ad divina explicanda, quæ intendo, et veniam peto, si alicubi offendo.

II. Solemnitas enim Paschæ pervenit usque ad finem, non perdens jucunditatem, sed præparans dignitatem: ut enim fuit initium gratiæ, sic hodie finita est laus eorum. In una enim domo collecti erant Apostoli nostri, expectantes adventum Spiritus sancti, et ecce subito fit cœlorum sonus, et a Discipulis Judæorum tollitur onus. Cum multis, inquit, verbis locuti essent Discipuli, credebantur ebrii, qui videbantur mane jejuni. Nec immerito talis de cœlo lapsus est gustus, quia vitis dictus est Christus. Sic enim ait: « Ego sum vitis, et Pater meus « agricola (a). » O vinum ebrietate sobrium, quod crapulam fidei eructabat! O vinum ex vite solemniter calcatum, sed de botryone divino confectum! Digna similitudo! quemadmodum botryo ille portabatur a stipite, ita Christus pendebat in cruce. Erant enim Discipuli, sancti Spiritus pleni; Spiritus enim sanctus, qui ipsam Virginem Mariam gravidaverat, sed non violaverat, ignis super Apostolos descenderat, sed nec capillos eorum incenderat.

III. Quod aliquando in tribus Pueris fecerat, nunc hodie Christus amplius in duodecim fecit Apostolis. Illi enim

(a) Joan. xv, 1.

¹ Vide Serm. cclxxi, n. 1, et cccclxxviii, n. 1.

tres Pueri in caminum ignis mitti potuerunt; ligati caminum introierunt, sed in flamma soluti deambulaverunt. Regem ferocissimum ad fidem converterunt: propter istorum autem miraculum Apostolorum tria millia hominum crediderunt. Sed illud, Fratres, quomodo animo occurrit meo, pro solemnitate et gaudio nullatenus vobis reticere debeo. Certe sicut majores tradiderunt, in ista fornace flamma ab ostio ejusdem fornacis quadraginta novem cubitis fundebatur, quod erat numerus quadragessimus in septem hebdomadarum mysterio dedicandus¹. Septies enim septem quadraginta novem faciunt. Ubi est ergo dies unus? Ipsum quæramus, ut compleatur numerus quinquagesimus. Intus erat, erat dies iste in camino ignis cum tribus psallentibus Pueris, et refrigerium donans roris, et flammam extinguens ardoris. Videntes autem ministri fornacis rem insolitam, dicunt regi: O rex, veni et vide. Caminus sulfure et bitumine incenditur; flamma exaltatur; corpus non ustulatur; ad hoc et numerus multiplicatur. Audiens autem rex venit cum summa alacritate, et antequam intenderet in fornace, lux ei ante radiabat in corde, dixitque amicis suis: « Nonne tres viros ligatos misimus in fornacem? » Et dixerunt regi: Vere est (a). » Et rex plenus fide ait illis: Sed ecce ego video quod vos non videtis. Ardor est nescio quis, qui est lux intus in anima mea. Amici mei esse potestis, sed in cor meum² introire non potestis. Video ego, inquit, quod vos non videtis; video rem admirandam et miram. Caminus enim, qui consueverat homines igne cremare, didicit Angelos generare. Jam finiatur amicitia vestra, quia fides est amica in anima mea. Nolo, inquit, sitis amici mei; non habeo fidem sermonibus vestris; Deum video oculis meis; visione magna repleti

(a) Dan. iii, 91.

¹ Vide Serm. cclxxviii, n. 1. — ² Cod. male in corde meo.

sunt oculi mei, quia visus **istius** quarti similis est Filio Dei. Certe, o amici mei, vos **scitis** mecum, quia tres missi sunt in caminum; quomodo **ergo** quatuor ambulant in incendio¹? Quid est hoc? ignis **in** me divinus ingreditur; amicitia vestra a me **expoliatur**, et fides amica subsequitur. Hanc fidem, Fratres, **cordibus** teneamus, ut sanctum Spiritum cum Apostolis **teneamus**.

SERMO XLIV.

In die Pentecostes II, sive de adventu Spiritus sancti.

Hic Sermo est Sermoneis clixvii Appendicis supplementum, qui S. Augustino abjudicatur a Maurinis, sed, ut videtur meae mediocritati, perperam. Nam 1º Codex noster et Florentinus habent sancti Doctoris nomen; 2º fragmentum a Maurinis citatum, cum eorum pace dixerim, nihil habet auctoris ejusdam ignobilis, imo plurimum sapit Augustinum; 3º supplementum hoc nostrum totum Augustinum representat, ut patet ex notis. Eruitur ex Cod. Cass. xii, fol. 207. Locus ejus in Editis post præcedentem cum numero in die Pentecostes vii.

SYNOPSIS.

I. Comparatio Apostolorum et Puerorum in fornace. II. Apostoli linguis loquuntur; eorundem gloria. III. Montis Sina et Cœnaeuli collatio. IV. Epilogus.

I. FRATRES dilectissimi, quadragesimum nuper diem solemniter celebravimus, **in** quo quadriformis totus lætus est

¹ Cod male in incendium.

mundus. Sed quasi denario¹ a quatuor cardinibus sacramento perfecto, vicini facti sumus cœlo et Spiritui sancto, ut propter sanctificationem orientis, occidentis, aquilonis, et austri² sanctus Spiritus quinquagesimo descenderet die, linguarum cœlestium rutilans ignea sanctitate; sed ipse ignis purgavit potius quam cremavit³, et super linguas refrigerio sanctificationis insedit, quia ipse flammam in camino resinxit. Novit Spiritus sanctus ignem facere amœnum, qui reddidit amœnatam rorante flamma caminum. Delectat attendere labia Apostolorum, delectat attendere etiam ora stillantia Puerorum; igneas utrobique fecit linguas, et super Apostolos, et super Pueros. Ipse est enim qui sanctificavit patres, et nobis linguas fecit loqui cœlestia piscatorum⁴. Quis non stupuit ad ora Puerorum deambulantium in plateis flammaram, cum dicerent: « Benedictus » es, Domine Deus patrum nostrorum (a). » Stupuerunt attonita mirantium labia Chaldæorum et organa innocentium insolito modo cantantium. Persica pontus contremuit illos inter ignis⁵ lucentes et ludentes spatium, atque barbaricis conspectibus facientes Persas attendere, et novos hymnos audire; sicut modo delectabat convenientes ex omni sæculo nationes Apostolorum linguas attendere, omnes sua labia recognoscentes, quia Spiritus sanctus de diversis novit facere unitatem⁶. Attendebat unusquisque linguas proprias cognoscentes, et Apostolos toto sæculo concordantes.

II. Oportebat enim eos⁷, qui totis fuerant prædicaturi gentibus regnum, omnium linguas gaudere facere na-

(a) Daniel. iii, 26.

¹ Vide Serm. cclxx, n. 6. — ² Id. cclxvi, n. 6. — ³ Id. cclxix, n. 1. — ⁴ Codex male piscatores. — ⁵ Id. persica pon (sic) contremuit. Illos inter igne lucentes et ludentes spatium, quæ. — ⁶ De unitate vide omnes Sermones in Pentecoste. — ⁷ Codex male ut qui.

tionum. Una lingua loquebatur, et ab omnibus intelligebatur, et erat velut manna de cœlo, quod in una erat specie, et desiderantibus exhibebat diversum variumque saporē. Ipse enim erat, qui hoc agebat, qui suam donat omnium in unitate notitiam. Sicut enim ipse Spiritus sanctus unus est Deus, et dona multa dignatur refundere sine donorum distinctione, ita una lingua erat et omnis qui aderant cognoscebant. Delectatur visus, delectatur et sonus, quia rixare talis non novit intellectus; quasi regalia¹ diademata super frontes labiaque pinxerat piscatorum. Rex enim est qui de cœlo descendit; ideo sedit super labia eorum tanquam super thronum suum, quia in illis collocabat, id est, proprium dominatum. Istud bene novit Spiritus sanctus, qui semper est Deus in filiis et in patribus, in prophetis et in piscatoribus; in alto semper diligit requiescere.

III. In superioribus Coenaculi invenit Apostolos, et scripsit Legem in mentibus eorum, qui in alto monte Legem in tabulis scripserat: in tabulis lapideis propter duritiam cordis Judæorum; at nunc in mentibus Apostolorum: quia ibi terror, et hic amor. Ibi scripsit Legem cum fulgore præmicante; hic instruxit Apostolicas linguas in igne refrigerante. De monte illo fugiebant populi, ne vocem Dei terribiliter loquentis audirent; hic omnes de toto sæculo nationes non fugiunt, sed conveniunt audire loquentem in organis suis Spiritum sanctum.

IV. Audistis nominatos Parthos, Medos, Indos et Persas, Cretes et Arabes, ac cæteros quos lectio Actuum Apostolorum nominavit; totus mundus ibi erat, quadragesima dies Ascensionis Domini eos congregaverat: quia decem præceptorum numerus totam auctoritatem Scrip-

¹Co lex male regula.

turarum complectitur in orbe terrarum. Ideo quatuor deni faciunt quadraginta, superest alius denarius, qui est vitæ æternæ denarius, ut mercedem de pignore sancti Spiritus acciperent Piscatores. Inventum est, impletum est quod promissum est. Data est denarii pretiosi decima sacramenti arrha; superest quinquaginta dierum gratia promissa, et perfecta lætitia. Conclusum est Pascha, tacet Alleluia; sed non cum mœstitia; quia pignus sancti Spiritus accepimus pretiosum: ut quotidie habeamus ipso habitante solatium, ut cum Christo vivamus, et per ipsum ad Pascha venturi temporis incolumes iterum veniamus.

SERMONES DE PASCHA.

SERMO XLIV.

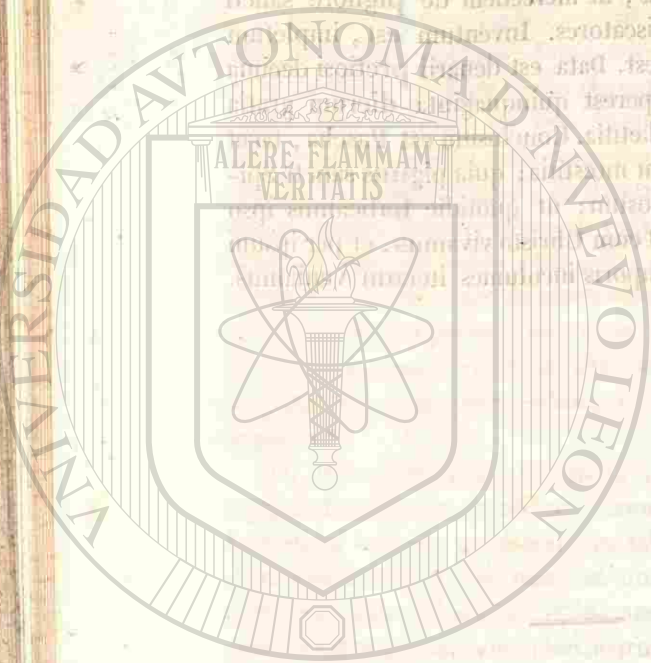
De Spiritu sancto et Pentecostes.

Proposuit et Cœlestis Spiritus, qui in Pentecostes descendit, et in mentibus Apostolorum scripsit Legem, et in actibus eorum præcepit, et in actibus eorum præcepit, et in actibus eorum præcepit.

UNIVERSIDAD AUTÓNOMA DE NUEVO LEÓN

Agustinus scribitur, III. Josephus scribitur, IV. Josephus scribitur, V. Josephus scribitur, VI. Josephus scribitur, VII. Josephus scribitur, VIII. Josephus scribitur, IX. Josephus scribitur, X. Josephus scribitur.

AL DE BIBLIOTECAS

SANCTI AURELII
AUGUSTINI,
HIPPONENSIS EPISCOPI,
SERMONES INEDITI.

CLASSIS III.

SERMONES DE SANCTIS.

SERMO XLV.

De Castitate Joseph Patriarchæ,

Extrahitur ex Cod. Cass. XII, fol. 103. Manifestus est sancti Augustini stylus; nomen ejusdem in Codice præfigitur. Ponatur inter Editos ad principium Classis III de Sanctis ante Sermonem CCLXXXIII.

SYNOPSIS.

I. Introductio ad Josephi historiam. II. Joseph venundatur in Ægyptum serviturus. III. Joseph tentatur. IV. Joseph tentationem victor repellit. V. Joseph calumnia probatur, et præparatur ad futuram exaltationem.

I. CONDECET¹, Fratres, agonem hujus certaminis enarrare, in quo Joseph meruit arietem libidinis superare.

¹ Cod. male non decet.

Condecet occulta declarare certamina, quia custodia martyrum magnam fecit victoriam. Non debet celari quomodo potuit inimici subtilitas superari, quia dum fuerit declaratum, tunc castitatis amatores incipiunt confortari. Ista enim certamina præliantibus magnam præstant audaciam, unde necesse est ut castis reddatur, et pudicis exponatur, ut dum Joseph pro castitate coronatur, et victa Ægyptia superatur¹, diabolus semper in omnibus confundatur.

II. Igitur beatus iste Joseph erat nobili genere ortus, juvenis in ætate, pulcher corpore, et pulchrior castitate. Hic invidia fratrum Ismaëlitis puerulus venundatur, cujus fratres vel divitias nescientes vendiderunt², et vile mancipium in Ægyptum³ perducunt venale. Iterum proponitur, semel nascitur⁴, et secundo distrahitur, venditur, comparatur, non servituti damnandus, sed ad magnam gloriam destinandus. Non enim Joseph hominis imperio subjugatur, in quo sic castitas gloriatur, quia etsi denuo venundatur, sed libertas in eo nunquam penitus minoratur. Servus venditur, et dominus collocatur. Latet pariter et potestas; humilis erat puer, crescebat, dominis fideliter serviebat, et dignitas in moribus refulgebat; portabat in animo puritatem, occultabat in genere dignitatem, et ostendebat in moribus libertatem. O vilis distractio et magna comparatio! Servus et liber; servus pro invidia, liber pro justitia; servus ne dissipet charitatem, liber ut vindicet castitatem. Servit fideliter et pugnat audaciter. Exercuit fidem, et meruit ad majorem gloriam pervenire. Et ideo dominatur dominus, quia dum eum

¹ Abundat particula *et*, quam delevimus. — ² Verba *vile mancipium* reperiuntur in S. Ambrosio, de Josepho Patriarcha, Expos. in Psal. cxviii, n. 31, fol. 535. — ³ Codex male in Ægypto. — ⁴ Sic Codex evidenter mendose; forte in cisternam injicitur.

infelix mulier in occulto tentavit, domini sui fidem ex integro conservavit¹.

III. Venundatur igitur Joseph castissimus, in ægyptia domo traditur, Pharaoni regi² fideliter serviturus. Distinguitur a domino, et amatur a domina. Sed domini sincera dilectio, quia ille pro fide puerum diligebat; nam illa causa libidinis amplectebat. Dominus in fide probata lætabatur, et domina in decore corporis angebatur. Crescente autem tempore, crescebat et juvenis pulchritudo. Et quantum ille crescebat in corpore, tantum Ægyptiam pro crimine amor urgebat ad libidinem; quæ cum diutius jam ferre non posset igneum caloris ardorem, splendentis juvenis inflammata decore, cogitat, diabolo immittente, quomodo posset innocentem solitarium capere in silentio. Cœpit ergo primitus meretrix semetipsam aptare, putans juvenis animum facile inclinare; aromatibus pretiosis vestem fumigat; unguento mortifero corpus inundat; ita ut, antequam oculis videretur, si homo ferreus esset, odoribus facile moveretur. Sed ipsius athletæ luctamen, Fratres, primitus declarem, quomodo pugnavit, vel qualiter adversa tentamenta fortissimus superavit. Primitus eum juvenus propria provocabat; secundo libido intrinsecus titillabat; foris vero mulier expugnabat, omniumque bonorum copiam promittebat, quando adversus eum aditum inquirebat, quia desiderio suo satisfacere cupiebat. Cumque se impudens femina tantis illecebris circumdata, minime cerneret juvenem capere posse, ipsa etiam per se ipsam in cubiculum ingressa, dum intrantem intrinsecus cernit, conclusit juvenem, solitarium

¹ Vide Sermones ccclix, n. 3, et cccxliii, n. 6, 7, 8. — ² Non Pharaoni regi, sed ejusdem Spadoni, ut dicit Augustinus Quæst. in Genes. Quæst. cxxxvi. servivit Joseph. Unde credendum est aut sanctum Doctorem loquendo lapsu memoriæ, aut amanuensem scribendo attentionis defectu errasse.

comprehendit; stetit in fauce libido; fit longa certatio, in qua Angelorum et dæmonum præsto est expectatio. Expectant utrique exercitus, utrique certatim¹ libidinem et castitatem pugnantem sustinent, quis de duobus vincere potuisset. Joseph desursum Angeli confortabant, Ægyptiam deorsum dæmones provocabant; illi juvenem protegabant, illam dæmones compellebant. Et quantum in illa ardorem corporis dæmones suscitabant, tantum Christus suo militi duplicata arma desuper ministrabat. Nec poterant pestifera blandimenta casta concutere fundamenta; quia ut non moverentur occulta secreta, Joseph fundatus fuerat super petram. Alloquitur itaque impudens foemina conclusum in cubiculo juvenem, primitus verbis² minacibus terrens, et sic postea blandimenta ostendens: Domina sum, inquit, tua, et maxima pecunia te mihi in famulum comparavi; qui nisi consensum dederis, vincula te manebunt, et carceres, atque exitus implacabiles; si vero consenseris, in honore maximo eris, et omnia in tuo dominio obtinebis. Sed forsitan domesticos times, aut virum meum metuis; non timeas, non verearis; nullus videt, nullus inquit. Ignorat vir meus quid cogitavit animus meus. Cognosce eum latere; tantum festina quæ postularis implere. Nullus scire potest secretum, nullus negotium, cum fuerit adimpletum. Accommoda jam animum, et meo desiderio præbe solatium. Omne tibi tradam imperium, si meum modo impleveris desiderium.

IV. Et Joseph: O mulier, inquit, pestifera, serpens et vipera, quid blandimentis laqueum præparas, et mei animi devotionem exagitas? Quid dicis? quid quæris? ad quid hortaris? Per quid in tantis illecebris fatigaris? Regina vocaris, et cum servo te commiscere delectaris? Si

¹ Codex male utrosque certatio. — ² Deest in Codice vox verbis.

servum comparasti, exerce dominatum; si prædilectione amplecteris, æstima tanquam ex tuo utero procreatum, aut computandum¹, aut dilige comparatum, et vivente marito, noli irruere in peccatum². Servus equidem ego nunquam fui, sed sum nobili genere ortus, nepos Abrahæ et Isaac, qui cum Deo familiari fiducia loquebantur. Pater mihi Jacob, qui cum Angelo colluctatus est. Nam quod venundatus sum tibi, fratrum fecit invidia; fraternitas mihi contulit omnia, sed animæ libertas non tenetur obnoxia; quia etsi in nomine servitus comprobatur, sed occulta libertas intus in pectore conservatur. Venundatus sum tibi, et ego fateor, dico, non denego qui sum³; quæ jusseris obedio et observo; ad istud vero non acquiesco. Impone quæcumque volueris gravia, et faciam. Exerce dominium, habeo tecum divinum auxilium. Ostende potestatem, injice feritatem, nam meam non pollues castitatem. Sine causa tu pugnas tecum, non dormio tecum, quia est Deus vigilans tecum⁴; desine, Mulier, desine; quid dicis maritum absentem, de tuo crimine nescientem⁵, et non vides Deum ubique præsentem? Clausa est janua, sed cognosce, Domina, quia Deo nota sunt omnia. In omni loco oculi ejus speculantur bonos et malos. Omnia cernit, omnes discernit; omnium prospicit desiderium, sub cujus astamus imperium; et præsentem ipso habeo committere adulterium? Sile jam, Mulier, sile; recordare virum tuum, et time Dominum tuum. Habeto præ oculis cunctorum præsentiam, et noli provocare ad facinus innocentiam. Time judicium Dei; præsentem sunt Angeli Dei.

¹ Phrasia hæc omnino vitiosa; scriptum fuisse primitus ultro crederem: Aut cum pudore dilige comparatum. — ² Vide Serm. ccclix, n. 3. — ³ Codex male quæ. — ⁴ Augustinus in Sermonem cccxliii, n. 5, eadem verba repetit: Saepe enim absens est maritus, semper est præsens Deus. — ⁵ Codex male marito absente... nesciente.

Jam non potes maculare decorem corporis mei. Quiesce, quiesce, et in tali opere obmutesce, aut absentes homines erubescere, aut præsentes Angelos contremisce. Sed ecce jam talis sum, et consentio tibi; quomodo jam domina eris, aut quale dominium adultera obtinebis? Quibus oculis maritum tuum post factum aspicias, cui insidias præparas? quibus amplexibus solito more constringes, quem interficere cogitas? quibus sermonibus alloqueris, cujus cubile infelix violare conaris? Imitare, Mulier, imitare turturem, castam, pudicam, veram, quomodo fidem servat integram. Illa enim uni viro conjuncta, alterum non requirit; etsi morte præventus fuerit, ad alium non accedit. Aves fidem diligenter possunt servare, et mortuo primo marito, non patiuntur ad alterum declinare; et tu, Mulier infelix, torum regalem festinas ab extraneo violari? Attende ad avem pudicam, et serva fidem marito. Imitare, Impudica, turturis castitatem, et immuta ab scelere voluntatem; nam meam non poteris seducere tuis blandimentis ætatem. Ista Joseph dicebat, et plus in Ægyptia ardor libidinis exurgebat; cumque jam fixum juvenem cerneret, et nullum affectum suis seductionibus carperet, amplius quam cœperat sævit. Et dum verbis perseverando concludit¹, conclusum sibi stans manibus apprehendit. Tunc athleta Christi² detentus, dum non inveniret qualiter posset mulierem impudicam evadere, vestem, qua opertus erat, in manibus ejus fugiendo dimisit, nudusque ab scelere foras exivit, et mulierem inanem intrinsecus dereliquit.

V. Remansit Ægyptia rea, vestem in manibus ferens, et eam pro falso testimonio tenens; stetit plena confusione, reatui obnoxia, inanis et vacua. Evadit Joseph, vestimento relicto. Exultant Angeli, lætantur Archangeli, tripudiant

¹ Codex male *conclut*. — ² Non immerito dicitur *athleta Christi* venturi.

cœlestes amici, et torquentur de victoria dæmones inimici. Angeli in cœlis exultant cum lætitia, et dæmones in terris remanent cum tristitia. Cumque se illa videret in omnibus superatam, conversa ad virum suum, quod vincere non potuit, aliud simulavit, et castum juvenem marito mentiens accusavit. Vertit crimen in alio, quod habebat. Dicit de illo quod ipsa facere cupiebat; et inauditum condemnat, quia non potuit perficere quod quærebat. Audit maritus falsam uxorem, et facile vertitur in furem. Minatur, furiatur, ad magnam iracundiam excitatur, et jubet ut in carcere includatur. Intrat ligatus in vinculis præliator, somniorum mirificus declarator. Intrat hilaris, lætus, mundus et purus, de castitate semper securus. Fit tamen tarditas, dum probatur; sed ut jam oblivio repellatur, Pharaoni regi somnus datur, ut Joseph de carcere velociter reducat. Creditur ut somnium disserat. Dicit futura, pronuntiat et ventura; omnia declaravit, et Pharaon principem per omnem terram Joseph in famis tempore collocavit. Per castitatem Joseph liberatur, per castitatem humilis exaltatur, per castitatem innocens coronatur; per ipsam imperat, per ipsam exultat¹, per ipsam justus efficitur in terris, quia per ipsam² nunc tripudiat coronatus in cœlis.

¹ Codex male *exallat*. — ² Id. *per ipsa*.

SERMO XLVI.

De Zachæo.

Eritur ex Codice Cass. xviii, fol. 311, ubi reperitur cum nomine sancti Augustini, cui certo tribuendus. Locus ejus in Editis post præcedentem.

SYNOPSIS.

I. Zachæus exactor, vocatur ad Christum suscipiendum. II. Zachæus reddit aliena, et sua donat. III. Zachæus factus filius Abrahæ. IV. Exhortatio ad ejus imitationem accendens.

I. « Ingressus Jesus perambulabat Jericho; et ecce vir » nomine Zachæus, etc. (a). » Audivimus modo Evangelii capitulum, Zachæi gestum, ut ex ipso ejus merito, et Christi Domini liberale proferamur exemplum¹. Ascendit in arborem Zachæus, ut Christum Dominum ex alto conspiceret quem humilis in brevi statura, videre non poterat; cupit nosse aspectu, quem noverat sensu; videre facie, quem viderat mente. In arbore stabat, sed impensurum Christum in arbore crucis, oculis fidei prævidebat. Transeuntem Dominum vidit, sed plus eum Dominus vidit; denique quod ipse petere non audebat, Dominus offerebat. Cum in arbore divina majestas² aspiceret, et cum videret, dixit: « Zachæe, festinans descende, quia hodie » in domo tua oportet me manere (b). » Promittit se

(a) Luc. xix, 1 et seqq. — (b) Ibid. 5.

¹ Vide Serm. clxxiv, n. 3, 4, 5; et Serm. cxix, n. 3. — ² Codex male divina majestatis.

Christus ad ejus domum venturum, cujus desiderantis jam possederat animum. Venit ad Zachæum Dominus, spirituales epulas præparantem, ut cujus fidem jam (non) solus noverat, ejus meritum cunctis præsentibus demonstraret. Suscepit Deum gaudens; intravit Dominus in domum ejus, qui jam intraverat in cor ejus.

II. O felicitas sancti Zachæi¹! quem de arbore cupiebat, præsentem hospitem in domo gaudebat. Denique advenienti munus gratissimum offert: « Ecce, inquit, dimidium rerum mearum do pauperibus; si cui aliquid dedisti fraudavi quadruplum reddo (a). » Totum quod habuit Zachæus obtulit. O miranda Zachæi devotio! Substantiam suam in duas divisit partes; pars proficit in misericordia, pars redditur pro rapina². Non vult enim apud se quidpiam rapinarum retinere, ut possit Christi judicio plus placere, qui ex fraudibus veniam, et ex misericordia protulit gloriam. Unde Dominus Christus ejus prosequitur laudem, probat fidem, honorat ejus in munere devotionem: « Amen, inquit, dico vobis, quoniam salus hodie » huic domui a Deo facta est, quoniam et hic vere filius est » Abrahæ (b). » Accepit domus salutem per fidem, quam perdidit aliquando per fraudem.

III. Lauda et exulta, Zachæe, quia hoc tibi præstitit sycomorus; sycomorus genus est pomorum non ita in Africa notum³. Sycomorus enim ficus fatuæ sunt. Quare ergo vidit Zachæus Christum? Quia non horruit crucis opprobrium: hoc enim tanquam stultum et fatuum ab hominibus videtur, Deus suspensus, Deus crucifixus; sed Zachæus non expavescit, quia « Quod stultum est Dei, sapientius est hominibus (c). » Fuit Zachæus Abrahæ filius fide

(a) Luc. xix, 8. — (b) Ibid. 9. — (c) 1 Cor. 1, 25.

¹ Vide Serm. xxv, n. 8. — ² Id. xiv, n. 2, et Serm. xxxix, n. 6. — ³ Id. clxxiv, n. 3. Nota sermonem hunc in Africa habitum.

non genere; merito, non sobole; devotione, non stirpe. Primo Zachæus, ut videret Dominum concupiscit; ut concupivit, ita et vidit. Sic et « Abraham pater vester concupivit videre diem meum, vidit, et gavisus est (a). » Zachæus Dominum suscepit, ut excepit Abraham; sed Abraham suscepit cum Angelis, Zachæus cum Apostolis: ille pergentem ad Sodomam, hic transeuntem per Judæam; sed Abrahæ benedictio¹ meruit filium; Zachæum vero in filiorum transtulit numerum: Abraham Domino filium obtulit; Zachæus substantiam obtulit: ille hæredem, hic hæreditatem: ille quod habuit pignus immolavit; hic patrimonii sui substantiam exhibuit. Ante rerum suarum cum Christo partitus est patrimonium, et sic eum Dominus Abrahæ fecit filium. Si ergo iste merito laudatur, qui antequam acciperet beneficium cum Domino Christo partitus est patrimonium, quantum debet justificatus et redemptus sanguine Christi.

IV. Ecce prædixi: tu vero, quicumque es, hoc imitare; si vis pertinere ad patrem, fac quod Zachæus fecit, et mereberis quæ ipse meruit. Similitudo enim officiorum similitudinem exhibet meritorum. Non potest esse filius, quem diversi separant actus; non potest censi nomine, qui fuerit diversus in opere. Primo unde tibi nomen imponis, quem nec actus, nec natura commendat? unde tibi filii nomen imponis, quem nec fides nec genus probat, nec prosapies indicat? Munere enim Dei et dono in te est, ut possis, quia in te est, ut velis, quia Zachæus idcirco Deo donante potuit, quia ipso iubente voluit. Ergo nos, Fratres charissimi, de sua quisque substantia non habentibus largiatur, nec excuset se aliquis dicens: « Aurum, argentumque non habeo (b). » Deponite istam excusabilem

(a) Joan. viii, 56. — (b) Act. iii, 6.

¹ Cod. male benedictionem... Filius; et post Zachæus.

rationem; misericordia parva est, sed corona sublimior, quam, si quis vel modicum panis esurienti et calicem aquæ sitiienti porrexerit, tantum in nomine Domini, merebitur, quod Zachæus meruit.

SERMO XLVII.

In Natali martyris Vincentii I.

Habetur in Cod. Cass. xii, fol. 317; nomen sancti Augustini præfigitur, cui minime videtur abnegandus. Ponatur inter Editos post Serm. cclxxvii, cum numero in Natali Martyris Vincentii V.

SYNOPSIS.

I. Vincentii fortitudo. II. Fortitudo Martyris a Deo. III. A Domino petenda. IV. Passiones transeunt, minime transit gloria.

I. VINCENTII, martyris sancti, fortissimam et gloriosissimam passionem celebrare Christus solemniter jubet, et segniter prædicare videmur. Animo et cogitatione conspeximus quanta pertulerit, quæ audierit, quæ responderit, et quodam modo ante oculos nostros mirandum spectaculum constitutum est¹. Judex iniquus, tortor eruentus, martyr invictus, crudelitatis pietatisque certamen, et hinc insania, inde victoria. Lectione personante in auribus nostris, exarsit charitas in cordibus nostris; amplecti et osculari, si fieri potest, dilaniata membra vellemus, quæ tantis poenis sufficere mirabamur, et inexplicabili affectu, qui cruciari nolebamus. Quis enim velit sævientem videre

¹ Vide Serm. cclxxv, n. 1.

carnificem, et hominem in corpus humanum, humanitate amissa, furentem? quem cernere deceat¹ divaricatos artus machinatione tormenti, naturæ figuram arreptam, ossa extendendo separata, exarando nudata? quis non adverteretur? quis non exhorreat? et tamen hæc omnia et horrenda justitia Martyris pulchra faciebat; et ipsa pro fide, pro pietate, pro spe futuri sæculi, pro charitate Christi tam mirabilis fortitudo tetram et funestam tormentorum et vulnerum faciem decore gloriæ perfundebat.

II. Denique in eodem ipso uno spectaculo studia cum persecutore divisimus. Illum delectabat Martyris poena, nos causa; illum quia patiebatur, nos quare patiebatur; illum cruciatus, nos virtus; illum vulnera, nos corona; illum quod in doloribus diutissime tenebatur, nos quod minime frangebatur doloribus; illum quia² vexabatur in carne, nos quia permanebat in fide. Itaque illum, ubi sua pascebat immanitas, ibi torquebat Martyris veritas; nos autem horrenda quidem jubentem vix ferebamus, sed deficiente vincebamus Vincentio. Nec noster tamen ipse luctator in se ipso aut per semetipsum extitit victor, sed in illo et per illum qui pro omnibus exaltatus præbet auxilium, qui pro omnibus passus reliquit exemplum. Ille exhortatur ad prælium, qui ad præmium vocat, et ita expectat certantem³, ut laborantem adjuvet. Athletæ suo ita præcipit quid faciat, et proponit quid accipiat, ut etiam, ne deficiat, subveniat⁴. Oret ergo simpliciter qui simpliciter vult certare, superare perniciter, regnare feliciter.

III. Audivimus loquentem conservum et persecutoris linguam constantibus et veracibus responsionibus convincentem; sed prius audivimus Dominum dicentem⁵: « Non enim vos estis qui loquimini, sed Spiritus Patris vestri,

¹ Codex *debeat*. — ² In Cod. *deest quia*. — ³ *Ibid.* abundat vox *et*. — ⁴ Codex male *subvenit*. — ⁵ Vide Serm. cclxxv, n. 1.

» qui loquitur in vobis (a). » Ac per hoc iste ideo superavit adversarios suos, quia sermones suos in Domino laudavit. Noverat dicere: « In Domino laudabo verbum, in Domino laudabo sermonem; in Deo sperabo, non timebo » quid faciat mihi homo (b). » Vidimus Martyrem immania tormenta patientissime tolerantem; sed Deo subiciebat animam suam¹. « Ab ipso enim patientia ejus (c) »; et ne humana fragilitas, per impatientiam deficiens Christum negaret, et in gaudium veniret inimici, sciebat cui diceret²: « Deus meus, erue me de manu peccatoris, de manu legem prætereuntis et iniqui, quoniam tu es patientia mea (d). » Sic enim significavit, qui cantavit ista, quomodo Christianus petere debeat ab inimicorum erui potestate, non utique nihil patiendo, sed ea quæ patitur sustinendo patientissime: « Erue me de manu peccatoris, de manu legem prætereuntis et iniqui. » Si autem quæris quomodo se velit erui, intende quod sequitur: « Quoniam tu es patientia mea. » Ibi est gloriosa passio, ubi pia est ista confessio, « Ut qui gloriatur, in Domino gloriatur (e). » Nemo itaque præsumat de corde suo, cum profert sermonem; nemo de viribus cum tentationem suffert, quia et ut bona loquamur, ab illo est nostra sapientia, et ut³ mala sufferamus, ab illo est patientia nostra. Nostrum est ergo velle; sed vocati exigimur, ut velimus. Nostrum est petere; sed⁴ quod nescimus, quid petimus? Nostrum est accipere; sed quid accipiemus, si non habemus? Nostrum est habere; sed quid habemus, si non accipimus? proinde « Qui gloriatur, in Domino gloriatur. »

(a) Matth. x, 20. — (b) Psal. lv, 11. — (c) Id. lxi, 6. — (d) Id. lxx, 4, 5. — (e) 1 Cor. i, 31.

¹ Cod. male *ejus*. — ² Vide Serm. cclxxxiii, n. 2. — ³ Codex bis male *ut*. — ⁴ In Cod. *deest sed*. Puncta confusa ordinare tentavimus.

IV. Dignus itaque martyr Vincentius a Domino coronari, in quo elegit et per sapientiam et per patientiam gloriari. Dignus solemnī celebritate, dignus felicitate aeterna, pro qua adipiscenda leve quidquid minacissimus iudex terruit, quidquid carnifex cruentus infixit; transactum est quippe quod pertulit, non transiturum est quod accepit. Certe enim sic vexata sunt membra, sic viscera cruciata, tam crebro et tam crudeliter repetita tormenta, sic, sic quemadmodum facta sunt ista; et si fierent multo graviora, « Non sunt condignae passionēs hujus temporis » ad futuram gloriam, quae revelabitur in nobis (a). »

SERMO XLVIII.

In Natali martyris Vincentii II.

Eruiitur ex eodem Cod. Cass. XII, fol. 318, cum eodem nomine. Ponatur post praecedentem cum numero in Natali Martyris Vincentii VI.

SYNOPSIS.

I. Vincentii coram Daciano fortitudo. II. Vincentius Daciaui, vivens et moriturus, victor.

I. MAGNUM spectaculum, Fratres mei¹. Certabant duo, saeviens et patiens, servus Christi Vincentius, et filius diaboli Dacianus. Perfidus in Martyris corpore saeviebat, sed nec sanctus Vincentius metuebat, quia Christum pro

(a) Rom. viii, 18.

¹ Vide Sermon. cclxxiv, n. 1; cclxxv, n. 1, et cclxxvi, n. 3.

se pugnantem videbat. Vicit dum iudicabatur, quia ab eo quem confitebatur, non relinquebatur. Interrogatus non dubitavit respondere, quod quaerebatur, et auxit unde quaesitor¹ potius irasceretur. Inflammavit odium juventutis², ut gloria cresceret confitentis. Quid enim timeret Vincentius leonem in fremitu irascentem et rugientem, quia jam « leoni de tribu Juda (a) » haerebat, fortitudinem sibi virium ministranti. Jam itaque sumptis armis Christi invictus, sicut leo, fidebat Vincentius et clamabat: Mecum decertet pugna, si praevalet confidentia; videbit me plus posse dum torqueor, quam ipse dum torquet. Sanctus Vincentius in exilium mittitur, et iter ad paradysum meditatur. Morte afficitur, et de vita meliore laetatur; equuleo³ extenditur, et fit clarior, dum a persecutore punitur. Existit⁴ ante hominem iudicem; ante hominem stabat, sed in corde Deum iudicem rogabat dicens: O antique hostis, humani generis inimice, quid in mea passione non facias, qui et Deum meum tentare voluisti, sed vincere non praevaluisti; prostrata enim sicut bestia jacuisti. Non timeo, inquit, supplicia, quaecumque iratus impegeris⁵; hoc magis mihi fortitudinis est, quod te fingis velle misereri. Insurge, Diabole; percurrant omnes poenae fidem et fortitudinem ex anima christiana.

II. In furore et in ira sua, impius Dacianus ait: Vincere me non potest iste; dum vivet, tormentis acerbissimis applicetur. O insuperabilis virtus! o invicta animi fortitudo! sanctus Vincentius torquetur, tunditur, flagellatur, exuritur, extentis membris crescit ad poenam, cujus spiritus jam migraverat ad coronam. At ille qui quotidie victum se erubescerebat audiri, ait: Praevaluisti (a) Apoc. v, 5.

¹ Codex quaesitur. — ² Ita Codex pro saevientis, ut mihi viletur. —

³ Codex male exsulio. — ⁴ Forte stetit, vel exiit. — ⁵ Cod. impingeris.

IV. Dignus itaque martyr Vincentius a Domino coronari, in quo elegit et per sapientiam et per patientiam gloriari. Dignus solemnī celebritate, dignus felicitate aeterna, pro qua adipiscenda leve quidquid minacissimus iudex terruit, quidquid carnifex cruentus infixit; transactum est quippe quod pertulit, non transiturum est quod accepit. Certe enim sic vexata sunt membra, sic viscera cruciata, tam crebro et tam crudeliter repetita tormenta, sic, sic quemadmodum facta sunt ista; et si fierent multo graviora, « Non sunt condignae passionēs hujus temporis » ad futuram gloriam, quae revelabitur in nobis (a). »

SERMO XLVIII.

In Natali martyris Vincentii II.

Eruiitur ex eodem Cod. Cass. XII, fol. 318, cum eodem nomine. Ponatur post praecedentem cum numero in Natali Martyris Vincentii VI.

SYNOPSIS.

I. Vincentii coram Daciano fortitudo. II. Vincentius Daciaui, vivens et moriturus, victor.

I. MAGNUM spectaculum, Fratres mei¹. Certabant duo, saeviens et patiens, servus Christi Vincentius, et filius diaboli Dacianus. Perfidus in Martyris corpore saeviebat, sed nec sanctus Vincentius metuebat, quia Christum pro

(a) Rom. viii, 18.

¹ Vide Sermon. cclxxiv, n. 1; cclxxv, n. 1, et cclxxvi, n. 3.

se pugnantem videbat. Vicit dum iudicabatur, quia ab eo quem confitebatur, non relinquebatur. Interrogatus non dubitavit respondere, quod quaerebatur, et auxit unde quaesitor¹ potius irasceret. Inflammavit odium juventutis², ut gloria cresceret confitentis. Quid enim timeret Vincentius leonem in fremitu irascentem et rugientem, quia iam « leoni de tribu Juda (a) » haerebat, fortitudinem sibi virium ministranti. Jam itaque sumptis armis Christi invictus, sicut leo, fidebat Vincentius et clamabat: Mecum decertet pugna, si praevalet confidentia; videbit me plus posse dum torqueor, quam ipse dum torquet. Sanctus Vincentius in exilium mittitur, et iter ad paradysum meditatur. Morte afficitur, et de vita meliore laetatur; equuleo³ extenditur, et fit clarior, dum a persecutore punitur. Existit⁴ ante hominem iudicem; ante hominem stabat, sed in corde Deum iudicem rogabat dicens: O antique hostis, humani generis inimice, quid in mea passione non facias, qui et Deum meum tentare voluisti, sed vincere non praevaluisti; prostrata enim sicut bestia jacuisti. Non timeo, inquit, supplicia, quaecumque iratus impegeris⁵; hoc magis mihi fortitudinis est, quod te fingis velle misereri. Insurge, Diabole; percurrant omnes poenae fidem et fortitudinem ex anima christiana.

II. In furore et in ira sua, impius Dacianus ait: Vincere me non potest iste; dum vivet, tormentis acerbissimis applicetur. O insuperabilis virtus! o invicta animi fortitudo! sanctus Vincentius torquetur, tunditur, flagellatur, exuritur, extentis membris crescit ad poenam, cujus spiritus iam migraverat ad coronam. At ille qui quotidie victum se erubescerebat audiri, ait: Praevaluisti (a) Apoc. v, 5.

¹ Codex quaesitur. — ² Ita Codex pro saevientis, ut mihi viletur. —

³ Codex male exsulio. — ⁴ Forte stetit, vel exiit. — ⁵ Cod. impingeris.

Martyris corpori; ecce jam territus ipse fatearis te in omnibus esse convictum, qui nec cadaver superare potuisti defunctum. Ecce perversa sævitia tua, sicut ipse dixisti, dum acrius persequeris, gloriosiore facis. Quid et de corpore patientis convictus dicturus es? Audite, Fratres, quid dicat: Mergatur, inquit pelago; et tanquam diceretur ei: Quare? et ille: Ne erubescamus, inquit, sine causa pugnare. O insania furore cæca! hoc¹ impius, perfidus et insatiatus Dacianus non intellexit; qui potest ab inferis animam revocare, non potest a mari Martyrem suum liberare? Victoriā² ejus, inquit, vel maria celabunt. Quomodo celabunt eum, quem cum honore suscipiunt. Audi Prophetam clamantem et convincentem: « Ipsius » est mare, et ipse fecit illud, et aridam terram manus » ejus fundaverunt (a). » Sequere, sævissime Diabole; fac Martyrem nostrum et in alio elemento esse gloriosum, et te in omnibus esse confusum ac superatum. Ecce mare obaudivit, et tu surdus es; ecce ventus cessat, et tu sufflas; ecce undæ cum tremore surripiunt, quem nautæ tuo præcepto projiciunt; ecce fluctus cum summo honore, velociori Dei gubernante manu, tuos remiges ad portum præveniunt, et Martyris corpus ad honorificentiam sepulturæ jam reddunt. Ecce in mari tanta tranquillitas, et te, Nefandissime, magna possidet iniquitas. Quid agis, humana jam rabies, ubi unda revocat mortuum? quid agis, scelerata feritas sæva, ubi aquæ revocant sepulturam? Perdidit misera crudelitas, quod tenebat; lugeat nunc Daciani sæva perfidia, quæ dominicam non potuit recordari potentiam³. Magnum se gaudebat reperisse consilium, cui nec aqua voluit præbere consensum; male commendavit miser desideria sua; vel mare eum docere

(a) Psal. xciv, 5.

¹ Codex male o. — ² Id. victoria. — ³ Id. dominica... potentia.

debut, qui contra Creatorem suum celare non potuit corpora⁴. O spectaculum suavissimum, videre certantem Martyrem contra imperium cogentis², in nulla poena fide succumbentem, quia et vivus inimicum prostravit, et mortuus maria natavit³. O beata passionis memorabilis gloria, in qua dignatus est Christus talia exercere mirabilia! O gloriosa beati Vincentii constantia! in morte victoria magnam illi⁴ exhibuit coronam. Sine dubio, Fratres, ipsum fuisse credimus cum beato Vincentio in fluctibus, ne absorberetur, qui fuerat cum Petro in mari, ne mergeretur. Jamvero quod restat, Charissimi, ipsum beatum Vincentium pariter deprecemur, ut nobis patronus apud Deum esse dignetur, et ejus meritis Ecclesia Christi quotidie sublimetur, cui est honor et gloria in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO XLIX.

De Conversione sancti Pauli I.

Sermo iste ex duobus manuscriptis Cassinensibus extractus, nempe cXLVI, fol. 227, et cIX, fol. 38, sancto Augustino certe tribuendus est, sed ut videtur juniore. Legitur in codicibus: Sermo unde supra; supra habetur Sermo sancti Augustini. Ponatur inter Editos post Sermonem cCLXXIX, cum numero de Conversione sancti Pauli III.

¹ Codex male corpore. — ² Id. cogentem. — ³ Vide Serm. cCLXXVI, n. 4. — ⁴ Codex magnalibus.

SYNOPSIS.

I. Ananias ad Saulum velut ovis ad lupum exhibetur. II. Jubetur adire Saulum, et recusare videtur. III. Saulus ab Anania baptizatur, nomine mutato in Paulum.

I. VIDETIS, Fratres charissimi, omnipotentis Dei¹ divinum mysterium, et in utrisque personis nomen attendite. Apud hebraicam videlicet linguam Ananias ovis dicitur, et Saulus lupus describitur². O divina præsentia et justi iudicis³ moderata sententia, ut ovis, quæ a lupo desiderabatur manducari, subito meruisset ab ipsa curari! En, Saule, tenebris excæcatus es; jam ovi quid facturus es, Lupe, quando sedes in tenebris sine luce? Ecce ante te est ovis, quam quærebas⁴; ubi est quod fremebas? quare nunc tremis? Ovem quam tu sperabas morsibus laniare, ipsa te venit baptizare. Tu dum, Improbe, hujus ovis dissipare pellem⁵ cogitabas, ad ipsam venisti curvus accipere legem.

II. Et Ananias ad Deum⁶ suum: « Domine, inquit, audivi » de hoc viro quanta mala sanctis tuis in Jerusalem fecerit, et hic ideo venit ut alliget omnes, qui invocant nomen tuum (a). » Quasi diceret: Bona quidem servo tu suggeris, sed ut tu mihi Dominus, et ego tibi servus; aliud, dico, si vis, erit. Audivi in quodam Psalmo David dicentem: « Benefac, Domine, bonis et rectis corde (b). » Ego benefaciam bonis; (tu) tamen, dic, dic, quid dis-

(a) Act. ix, 13. — (b) Psal. cxxiv, 4.

¹ Vox Dei desideratur in Cod. cxxvi. — ² Vide Serm. cclxxxix, n. 2. — ³ Cod. cxxvi iudicis. — ⁴ Desiderantur in Cod. cxxvi hæc verba: Ubi est quod fremebas? — ⁵ Cod. cxxvi male pellis. — ⁶ Id. Dominum. — ⁷ Cod. cix, si jusseris.

ponis? Domine, quare sic mihi proponis? Ille lupus, ego ovis; ut quid consentitis vobis, et non convenit nobis? « Tu » habes claves David; tu aperis, tu claudis (a), » et nunquam includis; ignoro tamen modo, quare lupum cum ove includas¹? Omnia potes ut Dominus, et nihil tibi impossibile est². « Tu vitæ et mortis habes potestatem (b). » Tibi omnes apertæ sunt portæ. « Probasti cor meum et » visitasti nocte (c). » Unde causæ istæ mihi videntur exortæ? Ego sudo³ fugiens mortem, et tu dicis: Include mihi lupum in corte. Vides civitatem totam, tanquam navem, mortis pendere sub vento⁴, et tu vis in mare turbidum pejus mittere ventum? Non oportet ut condemnes, sed tu nosti qualiter ab austro valido frangatur antenna. Nam cum vis in peccatis neminem mori, da sufferentiam timori. Quare a lupo ovis incipit mori? Tu autem, Domine, licentiam dedisti, qui certari tecum⁵ Moysen permisisti. Moyses timuit Hebræum tribulatorem; ego non habeo timere Saulum, Christianorum persecutorem? O Domine meus, o Domine! Tu causas prohibere visus es homicidii, quare modo ovem a lupo dicis occidi⁶? Et Dominus: Inquietum equum, quid times cæcum? Consurge, ambula mecum, quia ego sum tecum. Vade, visita eum in domo. Honorare te volo et tecum ambulare dispono. Nam perfidiam versutiæ⁷ ejus velis, nolis, ego mihi domo, licet iste lupus consueverat de meis gregibus crapulari⁸. Sed ego illi monstrabo qualiter a vulpibus incipiat vapulare.

III. Itaque, ex præcepto Domini ingreditur ad Saulum,

(a) Apoc. i, 18. — (b) Sap. xvi, 13. — (c) Psal. xvi, 3.

¹ Cod. cxxvi male cum ovis includis. — ² Illic in Cod. cix abundat verbum divitiæ. — ³ Cod. cxxvi male modo. — ⁴ Codices male, ut videtur, ventum; Cod. cxxvi perperam turbido prius, et post condemnat. — ⁵ Codex cxxvi male cum, pro tecum. — ⁶ Deest ultimum membrum in Cod. cxxvi. — ⁷ Codices male veritatis. — ⁸ Cod. cxxvi male copulare.

ovis ad lupum. Et licet jam ille lupus tenebris fuerat oppilatus¹, tamen tanta erat in ove vis terroris, ut cum lupo ex nomine inciperet loqui pastoris. « Saule, inquit, » Frater, Dominus misit me ad te; » et ille; Quis? « Qui » visus est tibi. » Ubi? « In via qua veniebas (a). » Sed noli timere, quia ideo veni ut possis videre. O Ananias, magnum gaudium exhibes nobis, qui cum cultum gestas ovis cœpisti subito lupum clamare, a facie cujus cogitabas secreta montium peragrare. Ibi ostendit Dominus servum suum bene servientem sibi se multum amare, quando lupum fratrem cœpit clamare². Stat interim ovis ante lupum, et sudat; stat lupus sub ove, et nutat. Mirantur se stare contra se. Stat lupus, et malitiam fallit; stat ovis supra lupum, et clamat. Ibi didicit ovis³ trahere lupum ad baptismi flumen, et lupus⁴, contra naturam, ab ove poscere lumen. Et tunc remanserunt⁵ lupi opera vacua, quando lupum ovis tinxit in aqua. Facta est ibi contra se jam mutatio inaudita naturæ, ut Christum cognosceret mundus Dominum esse totius creaturæ, dum lupus ab ove cervicibus, legis accepit jugum, et ovis a lupo salvationis⁶ percepit lucrum. Dedit interim Ananias Saulo, ovis lupo, quod exigebat baptismi culmen, et non solum jam perditum suscepit⁷ lumen, sed immutationis invenit nomen. Saulus in aquam⁸ descendit, Paulus ex fonte ascendit. Lupus in aquas cum peccatorum gravedine naufragavit, et agnus sicut oleum super aquas natavit; et « Cum⁹ imposuisset illi manus; con-

(a) Act. ix, 17.

¹ Cod. cxlvi male *opitulatus*, et post *hujus*, pro *vis*. — ² Desideratur hic tractus in Cod. cxlvi ab his verbis: *Cœpisti subito*. Phrasid sequens abest a Cod. cix. — ³ Codex cxlvi perperam *ubi dicit ovem*. — ⁴ Id. male *lupum*. — ⁵ Duo Codices *remanserit*. — ⁶ Cod. cix male *salvationis*. — ⁷ Cod. cxlvi, *accepit*. — ⁸ Id. male *in aqua*. Cod. cix male *in quam*; corrigitur *in aquam*. — ⁹ Desunt hæc in Cod. cxlvi ab his verbis: *Agnus sicut*.

» festim ceciderunt ab oculis ejus velut squamæ (a). » Ananias manus accommodavit, sed Dominus illuminavit. Quid autem squamæ in allegoria esse videntur, nisi aut vestium sordimentum (*sic*), aut piscium indumentum? Manus impositio detulit cæcitatem, et cum baptizaretur, accepto cibo, confortatus est; et post remissionem peccatorum, manducavit panem Angelorum, et prædicator factus est regni cœlorum.

SERMO L.

De Conversione sancti Pauli II.

Trium Codicum hic concordat auctoritas. Nam legitur in Cod. Cass. cxvii, fol. 140; in Cod. Cass. cix, fol. 41; et apud Bibliothecam Laurentianam Plut. xiv, Cod. i, fol. 100. Locus ejus erit in Editis post præcedentem cum numero de Conversione sancti Pauli iv.

SYNOPSIS.

I. Gratia Christi potentia. II. Conversionis Sauli historia. III. Conclusio.

I. SANCTA Scriptura¹ semper docet nos et admonet²; et ubi quis Christianus sensum suum accommodare voluerit, et integro affectu suscipere, etsi multiplicitate vin-

(a) Act. ix, 18.

¹ Cod. Cass. cix male *sanctæ Scripture*. — ² Ibid. cxvii male *immonet*; et post *ut pro et*. Cod. Laurent. habet etiam *ut*; et prius *monet*.

culo¹ peccatorum fuerit colligatus, poterit salvari, eo quod talis est Christi² gratia, ut si lupum invenerit, ovem faciat et in profundum peccatorum demersum eripiat³. Unde ergo quantum Dominus⁴ dederit precibus præcedentium patrum et vestræ charitatis, dicimus vobis de gratia Christi, quomodo oves fecit de lupis, et quomodo in profundum peccatorum demersos eripuit.

II. Legimus in Actibus Apostolorum, ubi Saulus qui et Paulus accessit ad Principes sacerdotum⁵, et postulabat ab eis Epistolas in Damascum, ut omnes Christianos vinctos catenis perduceret in Jerusalem. Sed quid factum sit in istum virum, qui adversus Christum contendit, audiamus. Factum est, inquit, eunte Saulo⁶ ad comprehendendum Christianos, « Subito illum lumen circumful- » sit de cælo⁷, et vox facta est ad eum desuper⁸ dicens : » Saule, Saule, quid me persequeris? Qui ait : Quis es, » Domine? Et vox iterum ad eum : Ego sum Jesus Naza- » renus quem tu persequeris. Qui dixit : Domine, quid me » vis facere⁹? et vox ad eum iterum dicens¹⁰ : Surge et » ingredi civitatem, et illic require virum nomine Ana- » niam ; et ipse orabit pro te, ut videas et salvus fias¹¹. » Viri autem qui comitabantur cum eo apprehendentes » manum ejus, perduxerunt in civitatem. Dixit autem » in visu Dominus Ananiæ¹² : Surge, et vade in vicum qui

¹ Cod. Cass. cxvii pessime in similitudine vincula. Cod. Laur. suscepit, et si in multitudine vi vincula peccatorum. — ² Nomen Christi deest in Cod. Cass. cxvii. — ³ Cod. Cass. cxvii, et Cod. Laur. male fuit... eripit. et post inde. — ⁴ Duo iidem Codices Deus; post Cod. Cass. cxvii male presentium... ut... charitati... deest vobis. Cod. crx oven. — ⁵ In Cod. Cass. cxvii deest sacerdotum. Cod. Laur. postulavit. — ⁶ Id. minus bene Paulo; idem apud Cod. Laur. — ⁷ Id. et Cod. Laur. illi lumen refulsit. — ⁸ Deest in Cod. Cass. cxvii desuper. Cod. Laur. habet : Vox facta est de cælo dicens. — ⁹ Id. et Cod. Laur. quid me vis ut faciam. — ¹⁰ Ibid. deest iterum dicens. — ¹¹ Id. et Cod. Laur. salvus sis. — ¹² Id. Dominus Ananiæ in visum. Cod. Laur. in visu.

» vocatur rectus, et illic invenies Saulum nomine Thar- » semem (a). » O inenarrabilem potentiam Domini¹! Invenit perversum², et rectum effecit; invenit persecutorem sanctorum, et fecit eum pietatis confessorem; invenit vas lutulentum, et exhibuit eum vas purissimum; invenit ministrum iniquissimorum³ Sacerdotum Judæorum, et fecit eum comparem sanctorum suorum; invenit eum superbum, et humilem fecit⁴; invenit eum blasphemum, et Apostolum constituit. Olim⁵ iniquissimorum Sacerdotum⁶ epistolas portabat ad destructionem multorum; nunc autem per universum orbem terrarum, ejus saluti feræ Epistolæ leguntur, et universæ Ecclesiæ Christo quotidie adduntur. O sancte Paule, vere conversus es, quia digne es glorificatus. Vere conversus es, quia cum Apostolis es connumeratus. Vere conversus es, quia et doctor Ecclesiarum effectus es. Vere conversus es qui et meruisti audire: Frater Paule, bone consiliator. Vere conversus es, qui et meruisti cum undecim Apostolis connumerari. Vere conversus es, qui et meruisti thronum duodecimum possidere, Christo dicente⁷: « Amen, Amen dico » vobis: in regeneratione, cum sederit Filius hominis in » sede majestatis suæ, sedebitis et vos super sedes duodecim, judicantes duodecim tribus Israël (b). »

(a) Act. ix, 4-11. — (b) Matth. xix, 28.

¹ Cod. Cass. cxvii, et Cod. Laur. minus bene: O inenarrabilis potentia Domini. — ² Id. minus bene savum... efficit. Cod. Laur. efficit conversum. — ³ Sic Cod. Cass. cxvii, et Cod. Laur. Cod. Cass. cix minus bene iniquissimum. — ⁴ Cod. Laur. perfectit. — ⁵ Cod. Cass. cxvii, et Cod. Laur. perperam: O qui aliquando. — ⁶ Cod. Laur. sacerdotum eorum, male. — ⁷ Hic Cod. Cass. cxvii, et Cod. Laur. continuo errant. Sic enim: O sanctus Paulus vere conversus est, et digne est, etc... meruit, et sic semper in tertia persona. Deest etiam in Cod. Cass. cxvii, sed non in Cod. Laur. membrum istud integrum: Doctor Ecclesiarum effectus es; vere conversus es, qui et meruisti. Erravit amanuensis ob repetitionem verbi meruisti. Cod. Cass. cxvii, Domino dicente. Cod. Laur. Domino Christo dicente.

III. Hujus ergo sancti Pauli laudem, nec immerito, non valet humana lingua condigne laudare, quem Christus¹ Dominus noster « Vas electionis » nuncupavit, et vere² electissimum et purissimum vas, ubi Christus Dominus noster habitare dignatus est³. Idcirco, dilectissimi Fratres⁴, ita nos exhibeamus ut sanctorum vestigia imitantes, a Christo Domino mereamur habitationem invenire, quia apud Dominum omnia possibile sunt, ipso adjuvante qui vivit et regnat in sæcula sæculorum⁵. Amen.

SERMO LI.

De Conversione sancti Pauli III.

Hic duo iterum habentur Codices, nempe Cod. Cass. cxvii, fol. 140 verso, et Cod. cix, fol. 41 verso, et fol. 44. Præfigitur utrisque nomen sancti Doctoris. Locus ejus in Editis post præcedentem cum numero de Conversione sancti Pauli v.

¹ Desunt in Cod. Cass. cxvii, verba ergo... nec immerito... Christus. Deest in Cod. Laur. vox Pauli. Post autem: *Non valet humana lingua narrare quam*, etc. — ² Cod. Cass. cix minus bene *verum*. Duo alii Codices melius *vere*. Id. Cod. cix *dilectissimum*. — ³ Cod. Laur. *Christi vas*; et post *inhabitare*. — ⁴ In Cod. Cass. cix desideratur vox *dilectissimi*. — ⁵ Variant hic tres Codices: Cod. Cass. cxvii habet: *A Christo omnium auctore cum ipsis mereamur participatione perfui, quia apud Dominum omnia possibile sunt in Christo Jesu Domino nostro qui vivit et regnat cum Deo Patre in unitate Spiritus sancti Deus per infinita sæcula sæculorum. Amen.* Cod. autem Laur. *a Christo omnium auctore suum vas ipsi mereamur habitationem invenire, quia apud Deum omnia possibile sunt.*

SYNOPSIS.

I. Paulus, primo Saulus, Christi persecutor. II. Saulus mane rapiens, vespere dividens oscam. III. Saulus, jam Paulus, quanta pro Christo passus. IV. Paulus multa sustinuit, sed sola Dei gratia adjutus. V. Saulus nomen superbiæ, Paulus humilitatis. VI. Paulus Ecclesiæ Gentium Apostolus. VII. Conclusio.

I. APOSTOLUS autem Paulus, Fratres charissimi, primo Saulus, etiam inimicus Christi fuit¹. Christianos acerrime persecutus est, quando primus martyr, Stephanus sanctus, passus est. Ibi erat, quando lapidabatur; lapidantium² vestimenta servabat. Parum enim illi videbatur, si suis³ tantum manibus lapidaret. In omnium manibus erat, quorum indumenta servabat. Post hæc, occiso beatissimo⁴ Stephano, et primo coronato, quia et⁵ nomen ejus græco vocabulo coronam indicat⁶, iste inimicus acerrimus litteras accepit a Principibus sacerdotum, ut in quocumque⁷ loco inveniret istam viam sectantes, vinctos ad supplicia duceret. Ibat⁸ ergo furens Damascum⁹, anhelans cædes¹⁰, sanguinem sitiens; sed « Qui habitat in » coelis, secundum Psalmum¹¹, irridebat eum, et Dominus subsannabat eum (a). » Quid anhelas sævus, quod eris cito ipse passurus¹²? Quam minimum fuit Domino Christo salvum facere inimicum, ut una desuper voce

(a) Psal. ii, 4.

¹ Cod. cix male jungit duas phrasas cum particula *quia*. — ² Id. bene *lapidantium*; Cod. autem cxvii male *omnium*. — ³ Cod. cxvii male *tuis*. — ⁴ Deest in eodem vox *beatissimo*. — ⁵ Id. male *et quia*. — ⁶ Vide Serm. cccxiv, n. 2, cccxvii, n. 1, et Enarr. in Psal. lviij, n. 5, Serm. i. — ⁷ Cod. cix male *quoscumque*. — ⁸ Cod. cxvii minus bene *ivit*. — ⁹ Cod. cix *Damascum furens*. — ¹⁰ Uterque Cod. *cedens*; error manifestus deprehenditur. — ¹¹ Cod. cix male *qui habitat in coelis, et secundum*. — ¹² Cod. cix *quid anhelat sævus quod erat*.

III. Hujus ergo sancti Pauli laudem, nec immerito, non valet humana lingua condigne laudare, quem Christus¹ Dominus noster « Vas electionis » nuncupavit, et vere² electissimum et purissimum vas, ubi Christus Dominus noster habitare dignatus est³. Idcirco, dilectissimi Fratres⁴, ita nos exhibeamus ut sanctorum vestigia imitantes, a Christo Domino mereamur habitationem invenire, quia apud Dominum omnia possibile sunt, ipso adjuvante qui vivit et regnat in sæcula sæculorum⁵. Amen.

SERMO LI.

De Conversione sancti Pauli III.

Hic duo iterum habentur Codices, nempe Cod. Cass. cxvii, fol. 140 verso, et Cod. cix, fol. 41 verso, et fol. 44. Præfigitur utrisque nomen sancti Doctoris. Locus ejus in Editis post præcedentem cum numero de Conversione sancti Pauli v.

¹ Desunt in Cod. Cass. cxvii, verba ergo... nec immerito... Christus. Deest in Cod. Laur. vox Pauli. Post autem: *Non valet humana lingua narrare quam*, etc. — ² Cod. Cass. cix minus bene *verum*. Duo alii Codices melius *vere*. Id. Cod. cix *dilectissimum*. — ³ Cod. Laur. *Christi vas*; et post *inhabitare*. — ⁴ In Cod. Cass. cix desideratur vox *dilectissimi*. — ⁵ Variant hic tres Codices: Cod. Cass. cxvii habet: *A Christo omnium auctore cum ipsis mereamur participatione perfrii, quia apud Dominum omnia possibile sunt in Christo Jesu Domino nostro qui vivit et regnat cum Deo Patre in unitate Spiritus sancti Deus per infinita sæcula sæculorum. Amen.* Cod. autem Laur. *a Christo omnium auctore suum vas ipsi mereamur habitationem invenire, quia apud Deum omnia possibile sunt.*

SYNOPSIS.

I. Paulus, primo Saulus, Christi persecutor. II. Saulus mane rapiens, vespere dividens oscam. III. Saulus, jam Paulus, quanta pro Christo passus. IV. Paulus multa sustinuit, sed sola Dei gratia adjutus. V. Saulus nomen superbiæ, Paulus humilitatis. VI. Paulus Ecclesiæ Gentium Apostolus. VII. Conclusio.

I. APOSTOLUS autem Paulus, Fratres charissimi, primo Saulus, etiam inimicus Christi fuit¹. Christianos acerrime persecutus est, quando primus martyr, Stephanus sanctus, passus est. Ibi erat, quando lapidabatur; lapidantium² vestimenta servabat. Parum enim illi videbatur, si suis³ tantum manibus lapidaret. In omnium manibus erat, quorum indumenta servabat. Post hæc, occiso beatissimo⁴ Stephano, et primo coronato, quia et⁵ nomen ejus græco vocabulo coronam indicat⁶, iste inimicus acerrimus litteras accepit a Principibus sacerdotum, ut in quocumque⁷ loco inveniret istam viam sectantes, vinctos ad supplicia duceret. Ibat⁸ ergo furens Damascum⁹, anhelans cædes¹⁰, sanguinem sitiens; sed « Qui habitat in » coelis, secundum Psalmum¹¹, irridebat eum, et Dominus subsannabat eum (a). » Quid anhelas sævus, quod eris cito ipse passurus¹²? Quam minimum fuit Domino Christo salvum facere inimicum, ut una desuper voce

(a) Psal. ii, 4.

¹ Cod. cix male jungit duas phrasas cum particula *quia*. — ² Id. bene *lapidantium*; Cod. autem cxvii male *omnium*. — ³ Cod. cxvii male *tuis*. — ⁴ Deest in eodem vox *beatissimo*. — ⁵ Id. male *et quia*. — ⁶ Vide Serm. cccxiv, n. 2, cccxvii, n. 1, et Enarr. in Psal. lviij, n. 5, Serm. i. — ⁷ Cod. cix male *quoscumque*. — ⁸ Cod. cxvii minus bene *ivit*. — ⁹ Cod. cix *Damascum furens*. — ¹⁰ Uterque Cod. *cedens*; error manifestus deprehenditur. — ¹¹ Cod. cix male *qui habitat in coelis, et secundum*. — ¹² Cod. cix *quid anhelat sævus quod erat*.

prosterneret persecutorem et erigeret prædicatorem!
 « Saule, inquit, Saule, adhuc Saule, quid me perseque-
 » ris (a)? » Quantam dignationem, Fratres mei, in voce
 Domini agnoscimus. Quis Christum jam persequi possit ad
 dexteram Patris jam in cælo sedentem? Sed ibi caput reg-
 nabat, hic adhuc membra laborabant. Ipse nos Doctor
 Gentium, beatus apostolus Paulus, docuit ad Christum quid
 simus¹: « Vos, inquit, estis corpus Christi et membra (b). »
 Totus ergo Christus, caput et membra. Videte; in nostro
 corpore rei accipite similitudinem². Si forte affligaris in
 turba, et aliquis tenuiter³ pedem calcet, caput pro pede
 clamat. Et quid est quod clamat? Calcas me. « Saule,
 » Saule, quid me persequeris? » Quando enim Saulus
 persequebatur⁴ Evangelistas, per quos Dominus toto orbe
 ferebatur, pedes Christi ab eo⁵ calcabantur. In illis enim
 Christus ibat ad Gentes; in illis enim Christus usquequa-
 que currebat. Pes futurus, pedes Christi⁶ calcabat. Evan-
 gelium Domini per orbem terrarum portaturus homini-
 bus, calcabat quod futurus ipse erat. « Quam speciosi
 » pedes, » Propheta dicit, ut⁷ ipse Doctor commemorat,
 « eorum qui annuntiant pacem⁸, qui annuntiant bona (c)! »
 Hoc etiam in Psalmo cantavimus: « In omnem terram
 » exivit sonus eorum » Vis videre quomodo Christus per
 istos pedes venerit? « Et in fines orbis terræ verba
 » eorum (d)? »

II. Denique Ananiæ Dominus loquens, quando illum
 mittit ad Saulum baptizandum, audivit ab ipso Anania:

(a) Act. ix, 4. — (b) 1 Cor. xii, 27. — (c) Rom. x, 15. — (d) Psal. xviii, 5.

¹ Cod. cxvii, *sumus*. — ² Id. pessime in *nostram res accipite*; Cod. cix in *nostro corpore accipite*; e duobus sit contextus ut legitur. — ³ Cod. cix male *te ceu pede*. — ⁴ Cod. cxvii minus bene *persequebatur Paulus*. — ⁵ Voces *ab eo* desunt in Cod. cxvii. — ⁶ Vox *Christi* in Cod. cix desideratur. — ⁷ In Cod. cix deest particula *ut*. — ⁸ Desunt in Cod. cxvii verba *qui annuntiant pacem*.

« Domine, audivi de isto homine, quod ubique perse-
 » quitur servos tuos (a). » Tanquam diceret: Quid ovem
 mittis ad lupum? Ananias autem verbum hebræum est,
 quod latine ovis interpretatur¹. De Saulo autem, futuro
 Paulo, de persecutore, futuro prædicatore, prophetia pro-
 miserat: « Benjamin lupus rapax (b). » Unde Benjamin?
 ipsum audi Paulum apostolum: « Nam et ego Israëlita
 » sum, ex genere Abraham, de² tribu Benjamin (c).
 » Lupus rapax, mane rapiet prædam, et ad vesperum
 » dividet escas (d). » Prius consumet, et postea pascet³.
 Dividebat enim escas jam ille prædicator; noverat quid
 cui daret; quod alimentum subministraret⁴ ægrotis et
 infirmis; quo cibo pasceret fortem; dividens enim escas,
 non passim projiciens⁵; dividens enim escas, dicebat:
 « Et ego, Fratres, non potui loqui vobis⁶ quasi spiri-
 » tualibus, sed quasi carnalibus, tanquam parvulis in
 » Christo. Lac vobis potum dedi, non escam⁷; nondum
 » enim poteratis, sed nec adhuc potestis (e). » Divido;
 non passim projicio⁸.

III. Hujus ergo lupi nomen audierat Ananias ovis, et
 inter manus pastoris tremebat. Si a lupo terretur⁹, a
 pastore autem confortatur¹⁰, consolatur, confirmatur,
 conservatur. De ipso lupo audit res incredibiles, sed, Ve-
 ritate loquente, veras, et fideles¹¹. Quid enim respondit
 Dominus Ananiæ trementi famam Pauli? quid respondit:

(a) Act. ix, 13. — (b) Gen. xlix, 27. — (c) Rom. xi, 1. — (d) Gen. xlix, 27. — (e) 1 Cor. iii, 1, 2.

¹ Vide Serm. clxxv, n. 8, et cclxxix, n. 2. — ² In Cod. cxvii deest *vox de*. — ³ Id. cix *prius consumens, et postea pascens*. — ⁴ Cod. cxvii pessime *subministrare*. — ⁵ Id. non habet *non passim projiciens*. — ⁶ Deest *vobis* in Cod. cix. — ⁷ Cod. cix *escas*. — ⁸ Id. minus recte *non possum projicere*. — ⁹ Cod. cxvii *sed a lupo*. — ¹⁰ In Cod. cix non est *confortatur*. — ¹¹ Cod. cxvii *verax et fide plenas*.

« Sine; nunc vas electionis est mihi homo iste, ut por-
 » tet nomen meum coram Gentibus et regibus. Ego illi
 » ostendam quæ illum oporteat pro nomine meo pati (a).
 » Ego illi ostendam¹. » Vox est minantis, sed coronam
 parantis. Denique ille factus ex persecutore prædicator,
 quæ sustinuit? « Periculis in mari, periculis in flumini-
 » bus, periculis in civitate, periculis in deserto, peri-
 » culis in falsis fratribus; in labore et ærumna, in vigi-
 » liis multis, in fame et siti, in jejuniis multis², in
 » frigore et nuditate, in mortibus sæpe; præter illa quæ
 » extrinsecus sunt, incursus in me quotidianus, sollici-
 » tudo omnium Ecclesiarum. Quis infirmatur, et ego non
 » infirmor? quis scandalizatur, et ego non uror (b)? »
 Ecce ille est persecutor; patere, sustine. Plus enim pa-
 tieris quam fecisti. Sed noli irasci; usuras accepisti. Sed
 quid attendebat, quando talia sustinebat? Audite alio
 loco: « Etenim, inquit, quod est leve tribulationis nos-
 » træ, » jam totum hoc leve, quare? « Incredibili modo
 » æternam gloriæ operatur nobis pondus; non respi-
 » cientibus quæ videntur, sed quæ non videntur³. Nam
 » quæ videntur, temporalia sunt, quæ autem non vi-
 » dentur, æterna sunt (c). » Æternorum amore flagrabat,
 quando fortiter mala, etsi acerba et pessima, tamen
 temporalia, sustinebat. Leve est omne cum fine suppli-
 cium, ubi sine fine promittitur præmium⁴.

IV. Liceat⁵ audenter dicere, Fratres charissimi, de
 Paulo apostolo, quando sustinebat, quia fidelibus vole-

(a) Act. ix, 15, 16. — (b) 2 Cor. xi, 26-29. — (c) Id. iv, 17, 18.

¹ Media pars hujus textus in Cod. cix non legitur. — ² In eodem Cod. desiderantur hæc verba in jejuniis multis. — ³ Hæc ultima verba desunt in Cod. cix. — ⁴ Hic dividitur Sermo in Cod. cix. Quod sequitur alterum inchoat. in eodem Cod. cix, fol. 44. — ⁵ Cod. cix licet.

bat¹, non ipse sustinebat, quia virtus Christi in illo habi-
 tabat. Christus regnabat, Christus vires subministrabat,
 Christus non deserebat, Christus in currente currebat,
 Christus ad palmam perducebat. Non ergo facio injuriam
 quando dico: Non ipse sustinebat. Dico prorsus, dico
 cum fiducia, et verba mea ipso teste confirmo. Aposto-
 lum sanctum succensere mihi non sino, quando verba
 ejus illi recito. Dic Paule; dic Sancte; dic Apostole; au-
 diant te fratres mei, quia nullam tibi injuriam feci.
 Quid ergo ipse dicit²? Comparans se coapostolis suis in
 laboribus, non timuit dicere: « Plus omnibus illis labo-
 » ravi (a). » Jam hic mihi respondetur: Certe non³ ipse?
 Dic ergo quod sequitur, ne ista dilatio mea sit inflatio:
 « Plus omnibus illis laboravi. » Jam mihi irasci cœpe-
 ratis⁴, sed intercedit pro me; et quodam modo alloqui-
 tur: Vos nolite irasci. « Non ego autem, sed gratia Dei
 » mecum (b). » Sic ergo et de passione sua imminente,
 cujus dies hodiernus solemnissimus agitur, quid dixit⁵?
 « Ego enim jam immolor, et tempus resolutionis meæ
 » instat. Bonum certamen certavi, cursum consummavi,
 » fidem servavi. De cætero superest mihi corona justitiæ,
 » quam reddet mihi Dominus in illa die justus Judex (c). »
 Est enim cui reddat. « Bonum certamen certavi, cursum
 » consummavi, fidem servavi⁶. » Debetur quod redditur;
 sed non esset cui deberetur, nisi ei prærogaretur, quod
 non debebatur⁷. Certe audis modo de Dei debito præsu-

(a) 1 Cor. xv, 10. — (b) Ibid. — (c) 2 Tim. iv, 7, 8.

¹ Cod. cix habet qui non desiciebat, loco præcedentium; melior lectio prior subaudiendo volebat prodesse, juxta Apostoli verbum: Omnia sustineo propter electos. — ² Cod. cix male quid ergo? ipse didici. Vide Serm. cccxxxii, n. 5. — ³ In Cod. cxvii abest non. — ⁴ Id. male cæperas. — ⁵ Tota phrasus in Cod. cxvii desideratur. — ⁶ Deest media pars textus in eodem Cod. cxvii. — ⁷ In eodem Cod. male ponitur punctum post verbum præro-garetur; et post, non minus male scribitur interrogative quid non debe-retur?

mentem; audis modo Christum reddentem; audi per ipsum Paulum indebita prærogantem. « Non sum, inquit, idoneus vocari Apostolus, quoniam¹ persecutus sum Ecclesiam Dei (a). » Modo attende quid debebatur, cui vides jam parari coronam. Prius illum attende et vide nisi² factis dignam invenit pœnam; persecutus est Ecclesiam Dei, qua cruce non dignus est? quæ illi puniendo tormenta sufficiant³? « Non sum dignus, inquit, vocari Apostolatus. » Ego scio quid mihi debebatur; Apostolatus mihi « qui persecutus sum Ecclesiam Dei! » Vide ergo Apostolum⁴? « Sed gratia Dei sum id quod sum (b). » O gratia Dei, gratis data⁵, non merces reddita⁶! Invenit quod puniret, fecit quod coronaret.

V. Videte quod sequitur: « Gratia Dei sum id, inquit⁷, quod sum, nam et ego Apostolus non sum idoneus, quia persecutus sum Ecclesiam Dei. » Supplicia expectabam, præmia invenio⁸. Unde ergo hoc mihi? quia « Gratia Dei sum id quod sum, et gratia ejus in me » vacua non fuit; sed plus omnibus illis laboravi⁹. » Iterum te erigere cœpisti? « Non autem ego, sed gratia Dei mecum (c). » Bene, optime, non jam Saule, sed Paule; non jam superbe, sed parve. Saulus ideo superbiæ nomen fuit, quia ille rex procerus, et tanto invidentior¹⁰ quanto clarior, Saül vocabatur, qui sanctum David persequabatur¹¹, inde iste¹² nomen accepit, a Saüle Saulus

(a) 1 Cor. xv, 9. — (b) Ibid. 10. — (c) Ibid.

¹ Cod. cix quia. — ² Id. nisi quod. — ³ Id. male quia... sufficeret: male item Cod. cxvii punienda. — ⁴ Id. male apostolus. — ⁵ Vide Serm. xxvi, n. 14. — ⁶ Tres ultimæ voces desiderantur in Cod. cix. — ⁷ Inquit deest in Cod. cxvii. — ⁸ Cod. cix inveni. — ⁹ Vide Serm. clxviii, n. 7. — ¹⁰ Cod. cix elatior. — ¹¹ Vide Serm. cclxxv, n. 5, Serm. ccxcv, n. 7, et Serm. clxxv, n. 8. — ¹² Cod. cxvii per errorem est.

congruum nomen persecutoris. Quid postea Paulus¹? Quid est Paulus? Modicus, minimus². Recolite verbum qui litteras nostis; recolite etiam consuetudinem, qui liberales qui vocantur³ libros non nostis. Paulus modicus est; post paululum te videbo; paululum post te videbo⁴. Paulo post, modicum post⁵. Ergo Paulum videte⁶, jamdudum Saulum, sanguinem sitientem, et cædes anhelantem, modo autem Paulum⁷. « Ego autem » sum minimus⁸ Apostolorum (a). » Prorsus minimus, sed saluberrimus.

VI. Forte in veste Domini minimus iste, fimbria fuit⁹; hanc mulier illa tetigit, et a fluxu sanguinis liberata est, in qua erat Ecclesiæ Gentium figura. Ad Gentes enim missus est Paulus, modicus cum salute. Denique hoc sciatis; ipsa mulier quæ tetigit fimbriam Domini, ignorata est a Domino, sed ignoratio¹⁰ Domini figurata est. Quid enim ille nesciebat? Et tamen quia illa mulier Ecclesiam Gentium significabat, ubi Dominus præsentia corporali non erat¹¹, sed per Discipulos ibi erat, ubi fimbria vestimenti ejus tangeretur, ait: « Quis me tetigit? » Et Apostoli: « Turbæ te comprimunt, et affligunt¹², et dicis: » Quis me tetigit? Et ille: Tetigit me aliquis (b). » Turbæ premunt, fides tangit. Fratres, estote de tangentibus, non de prementibus¹³. « Quis me tetigit? et » tetigit me aliquis. » Ignoranti similis Christus signi-

(a) 1 Cor. xv, 9. — (b) Luc. viii, 45, 47.

¹ Cod. cix sine interrogatione qui postea Paulus. — ² Vide Serm. ci, n. 1. — ³ Qui vocantur desunt in Cod. cix. — ⁴ Cod. cxvii male video. — ⁵ Vide Serm. clxxviii, n. 7. — ⁶ Cod. cix male paulo post modico; post ergo paululum. Videte jamdudum Saulum. — ⁷ Vide Serm. cclxxix, n. 6, et Serm. sequentem n. 2. — ⁸ Cod. cix novissimus. — ⁹ Cod. cxvii male fimbrium... hoc. — ¹⁰ Cod. cix ignorantia. — ¹¹ Vide Serm. cexliii, n. 2. — ¹² Et affligunt: hæc duo verba in Cod. cix non leguntur. — ¹³ d. Cod. male prementibus.

ficans; non mentiens, sed significans. Quid significans?
« Populus quem non cognovi servivit mihi (a). »

VII. Dic ergo, Apostole¹, imminente passione, laboris
impensor, coronæ jam exactor, dic: « Ego enim jam de-
» libor², et tempus resolutionis meæ instat; bonum certa-
» men certavi, cursum consummavi (b)³. » Quid prodesset
certamen, nisi victoria sequeretur? Dicis quia certasti, dic
unde vicisti; alio loco interroga. « Gratias Deo qui dedit⁴
» nobis victoriam per Dominum nostrum Jesum Chris-
» tum (c). Cursum consummavi; » tu cursum consum-
masti? Recognosce illud: « Non volantis, neque currentis,
» sed miserentis est Dei (d). » Dic aliud: « Fidem serva-
» vi. » Fidem servasti, custodisti⁵? Sed « Nisi Dominus
» custodierit civitatem, in vanum vigilant qui eustodiant
» eam (e). » Ut ergo fidem servares, ille adjuvit⁶; ille in
te servavit, qui ei Apostolo tuo, cum quo unum⁷ passio-
nis habes diem, dixit, quod in Evangelio legisti: « Ego
» rogavi pro te, Petre, ne deficiat fides tua (f). » Exige
ergo; paratum est præmium; dic; « Bonum certamen cer-
» tavi, » verum est; « Cursum consummavi, » verum est;
« Fidem servavi, » verum est⁸; « De cætero superest mihi
» corona justitiæ quam reddet mihi Dominus in illa die,
» justus iudex (g). » Exige quod debetur. Parata est prorsus
corona tua, sed memento quia Dei dona sunt merita tua.

(a) Psal. xvii, 4. — (b) 2 Tim. iv, 7. — (c) 1 Cor. xv, 57. — (d) Rom.
ix, 16. — (e) Psal. cxxvi, 1. — (f) Luc. xxi, 32. — (g) 2 Tim. iv, 7, 8.

¹ Vide Serm. cxcviii, n. 3. — ² Cod. cix ego jam immolor. — ³ Id. non
habet cursum consummavi. — ⁴ Id. dat. — ⁵ Vide Serm. cxcvii, n. 7; et
Serm. cccxxxiii, n. 5. — ⁶ Cod. cix adhibuit. Non legitur in te. — ⁷ Id.
unus. — ⁸ Hæc verba fidem servavi, verum est desunt in Cod. cxvii.

SERMO LII.

De Conversione sancti Pauli IV.

Eruitur ex Cod. cxlvi, fol. 226, et tribuitur, nec immerito, sancto Augustino. Unicus nobis occurrit Codex et quidem in multis deficiens, atque ideo corrigendus in multis. Locus ejus in Editis post præcedentem cum numero de Conversione sancti Pauli VI.

SYNOPSIS.

I. De duobus nominibus beati Pauli et ejus Conversione. II. De mirabili effectu gratiæ Dei in illa Conversione. III. De gratia et meritis in beato Paulo. IV. Conclusio.

I. PROCEDAT nobis, Fratres charissimi, et beatus Paulus, ut paululum aliquid de Paulo dicamus. Etenim propterea Paulum si volueris nominare; nam prius Saulus, postea Paulus, quia prius superbus, postea humilis, recte primum nomen, et in eo persecutoris agnoscitur nomen¹. Saulus a Saüle cognominatus est². Saül inde appellatus est, quia persecutus sanctum David³, in quo sanctus David figura erat Christi venturi ex semine David, per virginem Mariam secundum carnem⁴. Implevit partem Saülis

¹ Sic Codex; plura verba videntur abundare; legendum esse crediderim: recte primum nomen in eo persecutoris agnoscitur. — ² Vide Serm. cccxv, n. 7. — ³ Cod. male punctum habet post nomen Saulus. Male item Saülem, et post sanctus David, ut patet ex sensu. — ⁴ Male ponuntur puncta in Codice: Christi venturi. Ex semine David secundum carnem implevit partem Saülis. Saulus; etc... Error est manifestus.

Saulus quando persecutus est Christianos; acerrimus fuerat persecutor, quia quando beatus Stephanus lapidatus est, ipse lapidantium vestimenta servavit, ut omnibus manibus lapidaret. Post passionem vero beatissimi Stepheni, dispersi sunt fratres qui erant Jerosolymis; et quia lumina erant, Spiritu Dei ardebant. Tunc videns Paulus Evangelium Christi crescere, impletus est zelo amarissimo. Accepit litteras a principibus Sacerdotum, et perrexit ad Doctores, legatus ad puniendos¹ quoscumque invenisset confiteri nomen Christi, et ibat anhelans cædes², sitiens sanguinem.

II. Sic sic cum iret, cum sanguinem sitiret, cum quos adduceret et (faceret) occidi quæreret, sic præ suis³ quomodo erat persecutor, audivit vocem de cælo. Fratres mei, quid meruerat boni? et tamen de cælo una voce percussus est persecutor, erectus est prædicator: ecce Paulus post Saulum; ecce jam prædicat; ecce jam nobis quid fuisset et quid esset indicat: « Ego, inquit, sum » minimus Apostolorum (a). » Merito Paulus; recolite latinum verbum; Paulam, modicum dicitur; sic certe loquitur post Paulus. Videte ergo; Paulus minimus se confitetur tanquam in veste Domini fimbriam, quam tetigit languida mulier. Quippe illa, quæ fluxu sanguinis patiebatur, Ecclesiam Gentium significabat; ad quas Gentes emissus est Paulus et minimus et novissimus; quoniam fimbria vestimenti et minima pars est et novissima. Utrumque de se confessus est Paulus, et minimum se dixit et novissimum⁴. « Ego sum novissimus Apostolorum (b), et » minimus Apostolorum (c). » Ipse dixit⁵, et si quid aliud

(a) 1 Cor. xv, 9. — (b) Ib., iv, 9, et xv, 8. — (c) Id., xv, 9.

¹ Codex evidenter male *legatos puniendos*. — ² Cod. male *cædens, sitiens sanguine*. — ³ Cod. male *pro suis*. Desideratur etiam vox *faceret*. — ⁴ Cod. male *minimus... novissimus*. — ⁵ Vide Serm. cclxxix, n. 5.

dixit, ipse dicat, ne nos facere videamus injuriam, quam non est ullo modo Pauli injuria, ubi commendatur Christi gratia; tamen, Fratres, ipsum audiamus: « Ego » sum, inquit, minimus Apostolorum, qui non sum dignus vocari Apostolus (a); » ecce quod erat; « Non sum » dignus vocari Apostolus, » quare? « Quia persecutus » sum Ecclesiam Dei. » Et unde est Apostolus? « Sed gratia Dei sum id quod sum; et gratia ejus in me vacua » non fuit; sed plus omnibus illis laboravi (b). »

III. Rogo te, sancte Paule; non intelligentes homines putant adhuc Saulum loqui: « Plus omnibus illis laboravi; » quasi benedictus¹ videtur, tamen vere dictum est. Quid autem sequitur? at ubi vidit se dixisse quod in celsitudinem quamdam eum posset afferre, « Plus illis, » inquit, omnibus illis laboravi, » et continuo: « Non » ego autem, sed gratia Dei mecum (c). » Cognovit, sed humilitas; tremuit infirmitas; confessa est donum Dei perfecta charitas; dic ergo, jam tanquam plenus gratia; tanquam plenus gratia, tanquam vas electionis, tanquam factus quod non eras dignus, dic; scribe ad Timotheum et denuntia diem justum. « Ego, inquit, jam immolor (d). » Modo lectum est de Epistola Pauli; hic lectum est quomodo dico. « Ego enim, inquit, jam immolor. » Imminet mihi immolatio; occisio enim Sanctorum Deo fecerat sacrificium; « Ego enim jam immolor, et tempus resolutionis mee instat; bonum certamen certavi, cursum consummavi, fidem servavi; de cætero reposita est mihi » corona justitiæ, quam reddet mihi Dominus in illa die

(a) 1 Cor. xv, 9. — (b) Ibid., 10. — (c) Ibid. — (d) 2 Tim. iv, 6.

¹ Sensum esse crederem: *videtur quasi benedicens, id est, laudans se ipsum, tamen vere dictum est*. Alludit sanctus Doctor ad verba *benedictus, et vere dictum est*.

» justus Judex (a). » Reddet meritum qui fecit merita, et factus est Apostolus qui non erat dignus, et non coronabitur nisi dignus. Ibi enim quando accepit gratiam ut non debitam, « Non sum, inquit, dignus¹ vocari Apostolus, sed » gratia Dei sum id quod sum (b); » modo autem debitum exigit²: « Bonum certamen certavi, cursum consummavi, » fidem servavi, de cætero reposita est mihi corona justitiæ (c). » Debitum mihi; ut scias quod debitum: « Quam reddet mihi Dominus; » non dixit, Dat mihi, aut, Donat mihi, sed « Reddet mihi Dominus in illa die » justus Judex (d). » Misericors donavit mihi, justus reddet mihi.

IV. Video, beate Paule, quibus corona debetur meritis tuis³; sed respiciens quod fuisti, agnosce; Dei dona sunt ipsa merita tua. Dixisti: « Gratias Deo qui dat nobis » victoriam per Dominum nostrum Jesum Christum (e). » Bonum certamen certavi (f); sed miserentis est Dei (g). » Dixisti; « Fidem servavi (h), » sed tu ipse dixisti: « Misericordiam consecutus sum, ut fidelis essem (i). » Videmus ergo Dei dona esse merita tua, et ideo gaudemus de corona tua.

(a) 2 Tim. iv, 6, 7, 8. — (b) 1 Cor. xv, 10. — (c) 2 Tim. iv, 7, 8. — (d) Ibid. — (e) 1 Cor. xv, 57. — (f) 2 Tim. iv, 7. — (g) Rom. ix, 16. — (h) 2 Tim. iv, 7. — (i) 1 Tim. i, 13, 14.

¹ In Cod. non legitur dignus. — ² Vide Serm. ccxcix, n. 6. — ³ Cod. male corona debetur merita sua.

SERMO LIII.

De Conversione sancti Pauli V.

Sermo, qui sequitur, jam cum quibusdam discriminibus stampatus est in Appendice Maur. cum numero ccv. Maurinorum judicio sancto Doctori abjudicatur 1º quia in uno veteri Codice sancto Leoni tribuitur; 2º quia horum Doctorum eruditione et gravitate indignus est; 3º quia nonnulla habet Sermonis alicujus subsequenter. Rationes illæ infimæ videntur et invalidæ: 1º quidem unus Codex nomen habet sancti Leonis, sed præter alios, quos legerant Maurini, cum titulo sancti Augustini, titulum hunc expresse reperire est in nostro Codice, nempe cXLVI, fol. 225. Quid faciet unus contra multos? 2º Nihil in Sermone Maurinorum abjectum et sancto Doctore indignum occurrit præter exordium; exordium autem, quod non legitur in Codice nostro evidentissime adventitium est, et male ab ignaro amanuensi superadditum; reliqua autem magnam eloquentiam sapiunt, ut patebit omni legenti; 3º Sermo sequens in Editis ex plurimis diversorum Sermonum fragmentis coalescit, unde non mirum est in eo plures hujus veri Sermonis sententias reperiri. Non remanet igitur dubitandi locus quin Sermo iste ad sanctum Augustinum pertineat; unde hunc emendatum hic repræsentamus. Ponatur post præcedentem cum numero de Conversione sancti Pauli VII.

» justus Judex (a). » Reddet meritum qui fecit merita, et factus est Apostolus qui non erat dignus, et non coronabitur nisi dignus. Ibi enim quando accepit gratiam ut non debitam, « Non sum, inquit, dignus¹ vocari Apostolus, sed » gratia Dei sum id quod sum (b); » modo autem debitum exigit²: « Bonum certamen certavi, cursum consummavi, » fidem servavi, de cætero reposita est mihi corona justitiæ (c). » Debitum mihi; ut scias quod debitum: « Quam reddet mihi Dominus; » non dixit, Dat mihi, aut, Donat mihi, sed « Reddet mihi Dominus in illa die » justus Judex (d). » Misericors donavit mihi, justus reddet mihi.

IV. Video, beate Paule, quibus corona debetur meritis tuis³; sed respiciens quod fuisti, agnosce; Dei dona sunt ipsa merita tua. Dixisti: « Gratias Deo qui dat nobis » victoriam per Dominum nostrum Jesum Christum (e). » Bonum certamen certavi (f); sed miserentis est Dei (g). » Dixisti: « Fidem servavi (h), » sed tu ipse dixisti: « Misericordiam consecutus sum, ut fidelis essem (i). » Videmus ergo Dei dona esse merita tua, et ideo gaudemus de corona tua.

(a) 2 Tim. iv, 6, 7, 8. — (b) 1 Cor. xv, 10. — (c) 2 Tim. iv, 7, 8. — (d) Ibid. — (e) 1 Cor. xv, 57. — (f) 2 Tim. iv, 7. — (g) Rom. ix, 16. — (h) 2 Tim. iv, 7. — (i) 1 Tim. i, 13, 14.

¹ In Cod. non legitur dignus. — ² Vide Serm. ccxcix, n. 6. — ³ Cod. male corona debetur merita sua.

SERMO LIII.

De Conversione sancti Pauli V.

Sermo, qui sequitur, jam cum quibusdam discriminibus stampatus est in Appendice Maur. cum numero ccv. Maurinorum judicio sancto Doctori abjudicatur 1º quia in uno veteri Codice sancto Leoni tribuitur; 2º quia horum Doctorum eruditione et gravitate indignus est; 3º quia nonnulla habet Sermonis alicujus subsequenter. Rationes illæ infimæ videntur et invalidæ: 1º quidem unus Codex nomen habet sancti Leonis, sed præter alios, quos legerant Maurini, cum titulo sancti Augustini, titulum hunc expresse reperire est in nostro Codice, nempe cXLVI, fol. 225. Quid faciet unus contra multos? 2º Nihil in Sermone Maurinorum abjectum et sancto Doctore indignum occurrit præter exordium; exordium autem, quod non legitur in Codice nostro evidentissime adventitium est, et male ab ignaro amanuensi superadditum; reliqua autem magnam eloquentiam sapiunt, ut patebit omni legenti; 3º Sermo sequens in Editis ex plurimis diversorum Sermonum fragmentis coalescit, unde non mirum est in eo plures hujus veri Sermonis sententias reperiri. Non remanet igitur dubitandi locus quin Sermo iste ad sanctum Augustinum pertineat; unde hunc emendatum hic repræsentamus. Ponatur post præcedentem cum numero de Conversione sancti Pauli VII.

SYNOPSIS.

I. Mirabilis Dei gratia in conversione sancti Pauli. II. Mirabiles in sancto Paulo conversionis effectus. III. Conclusio.

I. Sicur in lectione Actuum Apostolorum, cum recitaretur, audivimus, beatissimus Paulus cœlesti voce prostratus est¹. Dum furit Paulus² in lupina rabie exortus³, dum quærit discerpere, aut vexare gregem, audivit altisonam vocem: « Saule, Saule, quid me persequeris (a)? » Quid frustra insanisti contra nomen meum, et occidisti Martyrem meum? Olim quidem debuî perdere te, sed Stephanus meus oravit pro te. Et ille: « Quis es, Domine? » Et Dominus ad illum: « Ego sum⁴ » Jesus Nazarenus quem tu persequeris (b). » Caput de cœlo pro membro⁵ clamat. Inquietatur corpus, et de cœlo intonat Christus. « Saule, inquit, Saule, quid me persequeris? » Quid est quod rugientis poli⁶ mugit arcanum, et contra sævitiam Pauli militia conqueritur cœli, nisi (ut) qui non crediderat resurrectioni, saltem crederet in cœlo sedenti? nam dicitur Ananiæ: Accede ad eum, et signa eum caractere meo⁷. Et ille: « Domine,

(a) Act. ix, 4. — (b) Ibid., 5.

¹ In Sermonem clxxix, n. 1. *Voce de cœlo prostratus est.* Et in alio Sermonem de Apostolo Paulo in conversione cujusdam Fausti Pagani, tom. v, Maur. part. 2, p. 1518. *Et ipsi enim quaedam necessitas impacta est: cœlesti voce prostratus est: ut lumen haberet, lumen perdidit.* Et Serm. cccxix, n. 6. *Prosternitur persecutor, erigitur prædicator.* — ² Cod. male fuerat. *Edit. habet dum furit ad caulas.* — ³ *Edit. dum exosum sibi nomen innocentis agni persequitur.* — ⁴ *Edit. inquit.* — ⁵ Cod. male membrum. *Edit. clamat pro membris.* — ⁶ Sic *Edit.* Cod. male. *Quid est quod negante populo mugit arcanum, contra, etc.; et postea, qui non crediderat resurrectionem, crederet in cœlo sedentem.* — ⁷ *Edit. Multa enim patietur pro nomine meo.*

» audivi de viro hoc, multa mala fecisse Sanctis tuis (a). » Ait illi Dominus: « Vade, quoniam vas electionis est » mihi (b). » O beate Anania, merito in timore te dares¹, si forte non esset cui militares². Ideo prosternitur superbia, ut erigatur³ sanctitas. Venit ergo Ananias, baptizavit Saulum, et fecit Paulum; baptizavit lupum, et fecit agnum, et cœpimus habere prædicatorem, quem habuimus persecutorem⁴.

II. Denique cœpit prædicare Christum, cui antea resistebat; paratus pati pro eo contra quem ante⁵ pugnat: pati⁶ Paulus, quod fecerat Saulus. Saulus lapidavit, Paulus lapidatus est; Saulus Christianos⁷ virgis affecit, Paulus pro Christo « quinquies quadragenas una minus » accepit (c); » Saulus persecutus est Ecclesiam Dei, Paulus sporta submissus est⁸; Saulus vinxit, Paulus vincitus est; et dum Saulus⁹ quærit minuere numerum Christianorum, et jam¹⁰ ipse accessit¹¹ ad numerum confessorum; et dum infert aliis necem, suscepit ipse pro Christo¹² mortem; dum intrat lupus rapax in stabula pecudis, et ipse factus est ovis.

III. Itaque quis jam desperet de magnitudine criminis, aut de humilitate generis? Nam beatissimum Petrum piscatorem modo genibus provolutus adorat excellentia imperatorum; immanem credentium persecutorem Paulum veneratur Gentium multitudo credentium; per Dominum nostrum Jesum Christum qui cum Patre et Spiritu sancto vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen¹³.

(a) Act. ix, 13. — (b) Ibid., 15. — (c) 2 Cor. xi, 14.

¹ *Edit. in timore trepidares.* — ² *Edit. si fortis manu non esset.* — ³ *Cod. male eligatur.* — ⁴ *Quem habuimus persecutorem;* hæc verba desunt in Cod. — ⁵ *Edit. antea.* — ⁶ *Edit. patitur.* — ⁷ *Cod. male christianis.* — ⁸ *Edit. submissus est in sporta.* — ⁹ *Edit. sæviens.* — ¹⁰ *Edit. etiam.* — ¹¹ *Cod. male accersit.* — ¹² *Cod. male pro eo.* — ¹³ *Finis in Codice multum truncatus reperitur.*

SERMO LIV.

De sancto Paulo apostolo.

Sermo hic perfectissimus eruitur ex Cod. xi, fol. 92. Memoratur etiam in Bibl. Laurent. tom. 1, fol. 49, Cod. ix. Nomen sancti Augustini præfert, ideoque illi non videtur denegandus, quamvis non occurrant sententiæ adversantes, sicut beato Doctori solemne est. Ponatur post præcedentem.

SYNOPSIS.

I. De sancto Paulo agendum, utpote exemplo zeli animarum. II. Pauli encomium. III. Paulus omnibus prædicans. IV. Paulus non vivens nisi fratribus et Christo.

I. Si penitus effugere maculam, Fratres dilectissimi, voluerimus, Petri fortasse vel Pauli sequenda sit doctrina, qui cum verbi et sapientiæ et gubernationis gratiam percipere a Christo meruissent, omnibus tamen « Omnia » facti sunt, ut omnes lucrifacerent (a): » nobis vero satis est, si vel gubernari nos recte patiamur, et regi ab his quibus regendi gratia gubernandique concessa est. Verum quoniam Pauli et cæterorum similium ejus fecimus mentionem, omittentes, si videtur, cæteros omnes qui vel per legislationem, vel per prophetiam, vel per militiæ magisterium, vel per aliquam hujuscemodi procuratio-

(a) 1 Cor. ix, 22.

nem populis profuerunt: (sic Moyses, vel Aaron, vel Jesus, aut Elias, vel Elisæus, omnesque Judices, Samuël quoque et David, et multitudo cætera Prophetarum;) Joannem etiam Baptistam, sed et duodecim Discipulos Domini, atque eos qui vel cum ipsis vel per ipsos cum labore multo et sudore populis profuerunt temporibus suis singuli, omnes hos interim nunc omittentes, Paulum solum adhibemus ad attestationem verbi nostri, et in ipso ac per ipsum considerabimus quid et quantum sit cura ac diligentia animarum; vel si parum operis et prudentiæ requirit, aut parum consilii laborisque deposcit.

II. Videamus ergo quid Paulus dicit de Paulo, et ex ipso quid istud sit negotii, de quo agitur, addiscamus. Mitto enumerare « Labores et vigiliæ in siti et fame, mi- » serias toleratas in frigore et nuditate. » Omitto illos extrinsecus insidiantes et intrinsecus resistentes. Omitto persecutiones, Judaica consilia, carceres, vincula, accusatores, judicia, quotidianas et momentaneas mortes, « quod in sporta per murum dimissus est, quod » lapidatus est, quod virgis cæsus est. » Omitto circuitus orbis terræ, « pericula in mari, pericula in ter- » ris, diei ac noctis, profundum naufragium, pericula » fluminum, pericula latronum, pericula ex genere, » pericula in falsis fratribus (a); » manuum labore victum quæsitum (b); quod¹ sine sumptu Evangelium prædicabat (c), quod « theatrum factum est et homini- » bus² et Angelis (d) » is qui medius Dei et hominum consistebat, pro omnibus quidem agones et certamina sustinens, Deo substantia populum comparans et acqui-rens. Præter hæc ergo omnia, quis digne exponere valeat

(a) 2 Cor. xi, 26, 28. — (b) 1 Cor. iv, 12. — (c) Id. ix, 18. — (d) Id. iv, 9.

¹ Quod in Cod. desideratur. — ² Cod. male hominum.

quotidianam per singula providentiam, et sollicitudinem omnium Ecclesiarum (a). Erga omnes misericors, erga omnes fraterno distentus affectu. Offendiculum quis patiebatur, et Paulus infirmabatur; scandalizabatur alius, et Paulus urebatur (b).

III. Sed docendi enumerem studium ac laborem, figurarum varietatem? sed lenitatem dicam et iterum austeritatem, aut ex utroque temperamentum, ut neque multa asperitate exulceraret, neque nimia benignitate resolveret? Leges dat servis et dominis (c), principibus et subjectis (d), viris et mulieribus (e), parentibus et liberis (f), nuptis et innuptis (g), continentibus et luxuriosis (h), sapientibus et insipientibus (i), circumcisioni et præputio (j), Ecclesiæ et sæculo (k), viduis et virginibus (l), spiritui et carni (m). Pro aliis quidem lætatur et gratias agit (n); alios vero castigat et corripit (o); alios « Gaudium et coronam » nominat (p); alios vero stultitiæ notat (q); cum aliis quidem « bene currentibus » currit (r), alios autem male currentes refrenat et revocat (s); nunc separat de Ecclesia, nunc recipit, et confirmat charitatem (t); nunc luget aliquos, nunc lætificatur ex aliis (u); nunc lacte potat, nunc mysteria revelat (v); nunc se dejicit et exæquat humilibus, nunc secum erigit humiles et exaltat (x); nunc apponit spiritum mansuetudinis, nunc superbis et arrogantibus apostolicæ potestatis virgam minatur (y);

(a) 2 Cor. xi, 28. — (b) Ibid., 29. — (c) Ephes. vi, 5, 9. — (d) Tit. ii, 1. 1 Tim. xvi, 18. — (e) Ephes. v, 22, 33. — (f) Id. vi, 1, 4. — (g) 1 Cor. vii, 25, 35. — (h) Gal. v, 19. — (i) Rom. i, 14, etc. — (j) Rom. a cap. ii ad cap. v. — (k) Epist. ad Tim., ad Tit., ad Cor., ad Hebr. — (l) 1 Tim. v, 5, 16. — (m) Rom. viii. — (n) Ephes. i, 16. Philip. i, 3, etc. — (o) 1 Cor. v. — (p) Philip. iv. 1. — (q) Gal. iii, 3. — (r) Id. v, 5. — (s) 1 Cor. ix, 24. — (t) Id. v, 5; 2 Cor. ii, 7. — (u) 1 Cor. xii, 21; Philip. ii, 17. — (v) 1 Cor. iii, 2; xv, 51. — (x) Id. xv, 9; 2 Cor. xi et xii. — (y) In utraque ad Cor.

nunc erigitur adversum erectos, nunc efficitur discipulis tanquam « Si nutrix foveat parvulos suos (a). » Nunc « Apostolorum est omnium minimus, » nunc « documentum sui » pollicetur « per eum qui in se loquitur » Christus (b); » nunc « resolvi desiderat, et esse cum » Christo, » nunc « permanere in carne propter eos » qui indigent, necessarium probat (c). « Non » enim « quærit » quæ sua sunt, sed quærit quæ « filiorum sunt eorum quos in Christo » per Evangelium genuit (d). » Quod utique singulariter observandum est iis qui spiritualibus populis præsent, ut in omnibus quæ sua sunt negligant et contemnant pro utilitate cæterorum.

IV. « Glorietur » ergo Paulus¹, sed « in infirmitatibus (e), » ac tribulationibus suis, et velut quodam monili mortificatione Christi adornatur. Excelsior est super omne quod carnale est; exultat in spiritualibus et gloriatur, et cum non sit « imperitus in scientia (f), » tamen « per speculum et in ænigmate videre (g) » se dicit. Confidit Spiritui, et tamen corpus affligit (h), velut clandestinum adversarium destruens; quid nos edocens per hæc, et quid erudiens? nisi nihil ex iis quæ deorsum sunt præsumere, neque inflari per scientiam, neque carnem adversus spiritum erigere. Pugnat ergo ille pro omnibus; orat pro omnibus; zelatur omnes; Dei zelo accenditur pro omnibus; et inflammatur pro iis qui extra legem sunt, pro iis qui in lege sunt. Magister Gentilium, Judæorum advocatus, pro quibus etiam audent aliquid ultra quam fas est (i), pro fratribus scilicet secundum carnem; ut et ego audeam simile aliquid dicere, ultra mandatum Dei

(a) 1 Thess. ii, 7. — (b) 1 Cor. xv, 9; 2 Cor. xiii, 7. — (c) Philip. i, 23, 24. — (d) 2 Cor. xii, 14; 1 Cor. iv, 15. — (e) 2 Cor. xii, 9. — (f) Id. xi, 6. — (g) 1 Cor. xiii, 12. — (h) Id. ix, 27. — (i) 2 Cor. xi, 21.

¹ Cod. male *populus*.

nititur: nam proximos suos non sicut se, sed plus quam se diligit. Denique se etiam abjecto, illos pro se introduci orat ad Christum (a). O singularem mentis magnificentiam! o coelestem Spiritus calorem! Imitatur et in hoc Christum, qui « Factus est pro nobis maledictum (b), » qui « Infirmittates nostras tulit, et languores nostros portavit (c): » et elegit, ut ita dicam, extra pietatem fieri pro pietate, dum « Anathema esse a Christo (d) » patitur, tantum ut illi salvi fiant. Et quid dicam per singula? « Vicit non sibi, sed Christo (e), » et prædicationi verbi. « Mundum sibi crucifixum et se mundo (f), » omnia parva dicit et exigua pro desiderio Christi: etiamsi ab Jerusalem in circuitu usque ad « Illyricum repleat » Evangelium (g); » etiamsi usque ad tertium cælum raptus ascendat; etiamsi in paradysum deducatur, et ibi « Audiatur verba quæ non licet hominibus loqui (h); » in his omnibus « non gloriatur nisi in infirmitatibus suis (i). » Sed hæc Paulus, et si qui forte sunt in spiritu similes ei.

SERMO LV.

In Natali Joannis Baptistæ I.

Legitur in Cod. Cass. XII, fol. 226. Vox metatoris videretur illum assignare sancto Chrysologo, aut sancto Chrysostomo; cum autem nomen beati Doctoris habeat, illi hunc factum abnegare non audemus. Ponatur post Sermonem CCXCIII, cum numero in Natali Joannis Baptistæ VIII.

(a) Rom. ix, 3. — (b) Gal. iii, 13. — (c) Isai. liii, 4. — (d) Gal. iii, 13. — (e) Id. ii, 20. — (f) Id. vi, 14. — (g) Rom. xv, 19. — (h) 2 Cor. xii, 2, 4. — (i) Ibid. 5.

SYNOPSIS.

I. Christus non obstante mundi principe in mundum venit. II. Venienti Christo Joannes præcursor. III. Joannes sceminae impudicæ venundatur. IV. Nativitatis S. Joannis Baptistæ miraculum. V. In ejus Nativitate gaudendum.

I. Rex noster de Virgine nasciturus fortissimum ante se præmiserat exercitum Prophetarum, ut mundus dudum principis sui edictis adversus, tandem Deo colla submitteret, et adventum imminentis judicis formidaret. Sed desperatio sumpsit audaciam, et contra Deum mortalitas rebelles animos extulit, quasi sine iudice pugnaret¹, et auctori suo nec reconciliari cuperet, nec iussa obsequia redimeret; sed per secretas cœli vias et occultas arcani consilii regiones Christus ad patriam sæculi repente venturus, spretis optimatibus tantis (descendit)².

II. Joannem hodie jussit præcedere metatorem³, ut tanto regi universæ nationes ac populi animarum hospitia præpararent. Audi coelestem vocem, terribilemque regis magni præconem, quemadmodum tuba canat, aut quales et quantos impetus fistula regalis effundat: « Ego sum, inquit, vox » clamantis in eremo: Parate viam Domino, rectas facite » semitas Dei nostri. Omnis vallis implebitur et omnis » mons et collis humiliabitur, et erunt quæ prava in di- » recta et quæ aspera in vias planas, et apparebit honor

¹ Cod. male *pugnator*. — ² Desideratur in Cod. vox *descendit*, aut alia similis necessario supplenda. — ³ De hujusmodi verbo *metatorem* usus est S. Chrysologus in Serm. cxxvii; videsis Bibl. Patrum, tom. viii, fol. 946. Vide etiam notas appositas Serm. ejusdem, fol. 139. Quin et in operibus sancti Chrysostomi ex variis in Matthæum Homil. xv, Joannes vocatur *metator Christi*. Vide Serm. cclxxxviii nostri Augustini.

» Domini, et videbit omnis caro salutare Domini Dei nostri (a). » Jam hodie Christus erat in utero, sed latebat; jam nunc beata Maria inter puros roseosque viscerum¹ sinus membra inuisa tanti regis² paritura fovebat. Sed Vox primo nascitur, ut Verbum continuo subsequatur³. Conuenit ergo Joannes sæculo, instat, clamat, urget terram: « Parate, inquit, viam Domino, rectas facite semitas Dei nostri. » Auferte, inquit, de cordibus prauitatem, distortam perfidiam corrigite, anfractuosos colles nequitiae erroresque vagos, simplicitatis ac fidei operibus complanate. Adest Deus, imminet Christus; suscipite præsentem, quem contempsistis absentem. Ultra Deus venit offensus, cum desiderat esse placatus.

III. Sed humanum genus crudelibus animis ac torvo contempsit vultu Præconem usque adeo, ut sanguinem justi Joannis Herodias, impudicis rotata flexibus⁴, mercaretur, et de innocentia piissimi Præcursoris libido secum furorque certarent⁵, ut saltantis puellæ gressibus delicatis regis inflammata cupido⁶ dum per impuras lasciuiae epulas solvitur, cruorem innocuum captivus Herodes non armato militi, sed impudicæ foeminæ venundaret.

IV. Sed video, Fratres, quod cum de Nativitate beati Joannis loqui debueram, in ejus passione sermo transfudit. Ne partem tamen propositæ rei relinquam intactam, ac ne in longum elongetur disputationis oratio, prænotata potius statim⁷ astringo. Congruit enim cursim breuiterque rem propositam sine fastidio definire. Suffecerat

(a) Luc. iii, 4, 6.

¹ Cod. male pueros... viscera sinus. — ² Cod. male, ut videtur, invitatis regis; pro mediocritate nostra correximus. — ³ Vide Serm. cclxxxviii, n. ii. — ⁴ Cod. male flexibilis. — ⁵ Cod. atque innocentem piissimi Præcursoris libido secum furorque sentirent. Videat lector utrum valeat correctio; meliorem, si possit, inueniat. — ⁶ Vide Serm. cccvii, n. i. — ⁷ Codex prænotam potestatis astringo.

quidem evangelicæ lectionis prolixitas animos fidelium satiare, sed ne nostrum populo Dei otiosum videatur officium, pro statu summamque, Domino dante, peragemus mysterium, cujus causa proponitur⁴. Cum igitur sacerdos pater diuinis altaribus tremebundus astaret, sponte Gabriel angelus, æthere reserato, auras sparsit inanes, sequere² retro videndum obtulit titubanti. Moxque jussu regis æterni pavido pectori secretis³ affatibus infert: « Ne timeas, inquit, Zacharia, ecce exaudita est oratio tua, » et uxor tua Elisabeth pariet tibi filium et vocabis nomen ejus Joannem; hic erit magnus et multi in natiuitate ejus gaudebunt (a). » Erat autem Zacharias senectute marcidus, genitalibus forte privatus, deficientibus ab ævo⁴ membris invalidus, ac tota pene compage corporis dissolutus⁵; ita erat neglecta conjux, infœcunda sterilisque; convenire impotentis juventutis flore siccato, infirmis actibus, exhausto naturali vigore cessaverant⁶. Igitur pro mira potentia majestatis! excursis⁷ vitæ curculis ad metas mortis senes accedunt; repente prolem in limine mortis generant, quam requirunt. Sed incredulus Zacharias, pondere videlicet judaicæ senectutis oppressus, Angelo non credidit, quod audivit. Moxque legatus cœli Gabriel synagogæ incredulæ⁸ sacerdotem justa increpatione corripuit, et vocem illi, quam infidelitas denegabat, abscedit.

V. Implet tamen Divinitas promissa sua, et Joannem

(a) Luc. i, 13, 14.

¹ Cod. sine sensu: Prostrata summamque, Deo dant; peragere mereamur causa propositum. — ² Cod. male seroque. — ³ Cod. male pavido pectore secreto. — ⁴ Cod. a tuo. — ⁵ Cod. male dissolvantur. — ⁶ Hæc phrasia in Codice prorsus inintelligibilis: Convenerant in possessio juventutis flore siccato in curvis actibus exhausto naturali vigore lassaverat. Lector videat correctionem et judicet. — ⁷ Cod. male pro mira potentia majestatis, exceptis, etc. — ⁸ Cod. male incredulis.

promissum infœcundis visceribus propagavit, qui etiam genitus adventum reverendi iudicis suæ vocis præconio demonstravit. Ecce nunc tempus generationis adest. Nascitur hodie Joannes, sicut promiserat Deus, et patris linguam solvit filius generatus, ut et majestas quod decreverat perficeret, et pater in filii nativitate gauderet. Propterea et in nobis, Fratres, gaudia ista concurrant, ut qui patulis cordibus suscepimus Christum iudicem, læti veneremur natum hodie metatorem. Frequentemus itaque hunc diem non obsceno¹ gentilis more erroris, sed simplici ac digno cultu, christianæ præcipue castitatis. Ne ullum in delubris sertum pendeat, aut insanientibus turbis²... petulantes rotæ concurrant, sed in Sancta sanctorum omnis fidelium numerus devoto conventu florescat.

SERMO LVI.

In Natali Joannis Baptistæ II.

Legitur in Cod. Cass. cxv, fol. 146, cum nomine S. Augustini. Consimile exordium reperitur in Bibl. Medic., tom. 1, fol. 607, inter Sermones sancti Ambrosii; reliqua differunt. Sapit Augustinum, cui tribuitur in nostro Codice. Locus ejus inter Editos post præcedentem cum numero in Natali Joannis Baptistæ IX.

¹ Cod. sine sensu obstricto. — ² Hic legitur prorsus inintelligibiliter: *Plantarum quat zensum*. Non nobis possibile evasit hæc verba explicare.

SYNOPSIS.

I. Pretiosa sancti Joannis Baptistæ Nativitas; Elisabeth fides, Zachariæ dubitatio. II. Elisabeth, per miraculam, in senectute gravida. III. Joannes ex ventre matris propheta. IV. Joannes ostendit quem Prophetæ prædicaverant.

I. SANCTI Joannis Baptistæ ac Præcursoris christianæ religionis et fidei, Natalis festivitas hodie ubique celebratur, cujus hinc vota persolvimus, dum, nostro studio, ejus memoriam recensemus. Hoc enim prophetica dignitate promeruit, ne laudes ejus sileret ingrata posteritas, cujus Deo dicatur ipsa Nativitas. Nam cum Sanctorum gloriam colimus, non eis aliquod beneficium præstamus, sed nobis maximum lucrum conquirimus. Hic enim, ut dixi, Joannes, Angelo nuntiante, concipitur, et divino præcepto in matris utero fetus signatur, et in Jordanis sacramento Baptista dominicus sublimatur, quoniam Dominus per Angelum deputat filio Præcursores, et Zacharias se confirmat incredulitatis auctorem. Modo, inquam, Elisabeth velut lampada accendatur, et Zacharias sacerdos corripiatur. Elisabeth lumen accipiebat, et Zacharias obmutescibat; illa accendebatur, et Zachariæ silentium imponebatur; Elisabeth fide concipiebat, et Zacharias sine fide obmutescibat, quod tale verbum emisit: « Unde » hoc sciam? inquit; ego sum senex, et uxor mea progreditur in diebus suis (a). » O mysterium in sacerdote! Ipse pro aliis incensum offerebat, et Deum præsentem non agnoscebat. Sentit virtutem, et non accommodat fidem; merito tacet, quia non credit.

II. Repleta igitur Elisabeth pudore, egredi volebat,

(a) Luc. 1, 18.

promissum infœcundis visceribus propagavit, qui etiam genitus adventum reverendi iudicis suæ vocis præconio demonstravit. Ecce nunc tempus generationis adest. Nascitur hodie Joannes, sicut promiserat Deus, et patris linguam solvit filius generatus, ut et majestas quod decreverat perficeret, et pater in filii nativitate gauderet. Propterea et in nobis, Fratres, gaudia ista concurrant, ut qui patulis cordibus suscepimus Christum iudicem, læti veneremur natum hodie metatorem. Frequentemus itaque hunc diem non obsceno¹ gentilis more erroris, sed simplici ac digno cultu, christianæ præcipue castitatis. Ne ullum in delubris sertum pendeat, aut insanientibus turbis²... petulantes rotæ concurrant, sed in Sancta sanctorum omnis fidelium numerus devoto conventu florescat.

SERMO LVI.

In Natali Joannis Baptistæ II.

Legitur in Cod. Cass. cxv, fol. 146, cum nomine S. Augustini. Consimile exordium reperitur in Bibl. Medic., tom. 1, fol. 607, inter Sermones sancti Ambrosii; reliqua differunt. Sapit Augustinum, cui tribuitur in nostro Codice. Locus ejus inter Editos post præcedentem cum numero in Natali Joannis Baptistæ IX.

¹ Cod. sine sensu obstricto. — ² Hic legitur prorsus inintelligibiliter: *Plantarum quat zensum*. Non nobis possibile evasit hæc verba explicare.

SYNOPSIS.

I. Pretiosa sancti Joannis Baptistæ Nativitas; Elisabeth fides, Zachariæ dubitatio. II. Elisabeth, per miraculam, in senectute gravida. III. Joannes ex ventre matris propheta. IV. Joannes ostendit quem Prophetæ prædicaverant.

I. SANCTI Joannis Baptistæ ac Præcursoris christianæ religionis et fidei, Natalis festivitas hodie ubique celebratur, cujus hinc vota persolvimus, dum, nostro studio, ejus memoriam recensemus. Hoc enim prophetica dignitate promeruit, ne laudes ejus sileret ingrata posteritas, cujus Deo dicatur ipsa Nativitas. Nam cum Sanctorum gloriam colimus, non eis aliquod beneficium præstamus, sed nobis maximum lucrum conquirimus. Hic enim, ut dixi, Joannes, Angelo nuntiante, concipitur, et divino præcepto in matris utero fetus signatur, et in Jordanis sacramento Baptista dominicus sublimatur, quoniam Dominus per Angelum deputat filio Præcursores, et Zacharias se confirmat incredulitatis auctorem. Modo, inquam, Elisabeth velut lampada accendatur, et Zacharias sacerdos corripiatur. Elisabeth lumen accipiebat, et Zacharias obmutescibat; illa accendebatur, et Zachariæ silentium imponebatur; Elisabeth fide concipiebat, et Zacharias sine fide obmutescibat, quod tale verbum emisit: « Unde » hoc sciam? inquit; ego sum senex, et uxor mea progreditur in diebus suis (a). » O mysterium in sacerdote! Ipse pro aliis incensum offerebat, et Deum præsentem non agnoscebat. Sentit virtutem, et non accomodat fidem; merito tacet, quia non credit.

II. Repleta igitur Elisabeth pudore, egredi volebat,

(a) Luc. 1, 18.

quia quod habuit magna mirabilia, in se concipiebat. Concepit enim et miratur, sed quasi confundebatur. Jam enim in diebus suis processerat, hoc est, ætatis vires transierat. Hoc est quod mirabatur, quia senectus ejus gravis videbatur, et munus juventutis tempus protulit senectutis. Non peperit tempore quo volebat, et genuit tempore quando nolebat. Lactavit infantem in senectute quæ fuit sterilis in juventute; gestavit in manibus puerum mulier annorum nonaginta, et eo amplius, sed hoc perfecit Pater et Filius et Spiritus sanctus. Sed hoc non est juventutis affectio, sed in senectute¹ divinæ majestatis promissio. Quando Zacharias voluit, tunc Elisabeth non potuit; et ideo non potuit, quia non placuit. Deus enim nasci volebat, quem Prophetam mittere disponebat.

III. Nascitur ergo Joannes non sine patris invidia, quem præparavit suæ mentis præsidia; non credit pater divino præcepto, et vinctus est linguæ impedimento. Zacharias enim in ordine vicis suæ solita aris sacrificiorum offerens munera, coepit mente, solito more, ubertatem precum diffundere; sed lingua constrictus, nervorum vincula non poterat motitare². Infans vero prope jam nasciturus, in alvo matris exultavit et de ejus ventre prophetavit. Cum enim venisset Mater Domini ad Elisabeth matrem Joannis, quid Elisabeth dixit: « Ecce ut facta est » vox salutationis tuæ in auribus meis, exultavit præ gaudio infans in utero meo (a). » Et quid infans in utero prophetica voce exultavit? « Unde hoc, inquit, mihi, ut veniat Mater Domini mei ad me (b)? » O magna humilitas! Mater Salvatoris venit ad matrem Præcursoris. Salutavit Christum Joannes, et ambo non videbantur in

(a) Luc. 1, 44. — (b) Ibid. 43.

¹ Cod. male *sed senectutis divinæ majestatis promissio*. — ² Cod. *mutitare*; forte ut diximus *motitare*.

carne. Christus enim in utero Mariæ hospitabatur, et Joannes in ventre Elisabeth morabatur. Merito voce divina dici potuit: « Antequam esses in utero matris tuæ » novi te, et in vulva sanctificavi te (a): » quia necdum Elisabeth coeperat paritura, et jam coeperat prophetare. Locutæ sunt noctes, salutaverunt dies. Unde scriptum est: « Dies diei eructat Verbum et nox nocti profert (b) » Christum.

IV. Prophetia impletur, et quod obscurum fuerat revelatur; id est, Joannes hodie nascitur, Joannis nomen scribitur, et patris lingua resolvitur. Ergo, Fratres charissimi, beati sunt tales pignorum susceptores; beatæ quæ et istorum sunt genitrices: et vere quia beatæ erunt, quæ talium matres dici meruerunt. Fit hodie gaudium magnum, quia sterilis peperit filium, et pater qui erat mutus locutus est verbum. Præmittitur lucerna ante solem, servus ante dominum, amicus ante sponsum, præco ante judicem, Vox ante Verbum. Et ideo de se dicit: « Ego » sum vox clamantis in deserto (c). » Alii quidem Prophetarum adventum regis ante multa tempora prophetaverunt; alii cito venturum esse prædicarunt; ille vero cum venturum prædixit, venisse monstravit, et prophetia sua ipsum, quem annuntiavit, præsentem ostendit; cui gloria et imperium in sæcula sæculorum. Amen.

(a) Jerem. 1, 5. — (b) Psal. xviii, 5. — (c) Matth. iii, 33.

SERMO LVII.

De Joanne Baptista.

Admirabilem hunc Sermonem amplioris fragmentum tantum esse crediderim; extrahitur ex Cod. Cass. XII, fol. 230. Totum representat sublimitate Augustinum, cui tribuitur in Codice. Ponatur post præcedentem.

SYNOPSIS.

I. Christus longe major Joanne Baptista, simul inferior et æqualis Patri. II. Christus vere Patri æqualis. III. Christus quatenus homo, fit Patri inferior, major autem cunctis hominibus.

I. « In principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum (a). » Numquid dedit alicui eorum, ut diceretur de illo²: « Omnia per illum facta sunt (b)? » Divinitatem apud se tenuit, gratiam donavit nobis. Hominem agnoscamus propter nos, Deum agnoscamus super nos; ipsum hominem; ipsum Deum. Sed ambos homines vides, et Joannem et Christum; sed quem vides hominem, Joanne major est, et tamen « Non est dignus solvere corrigiam calcamenti ejus (c). » Hunc ergo intellige majorem; et tanto majorem, ut Joannes minor illo sit, quamvis major sit omnibus justis. Iste autem major terra et cælo; major Angelis; major

(a) Joan. 1, 1. — (b) Ibid. 3. — (c) Ibid. 27.

¹ Cod. male usquis eorum diceretur. — ² Vide Serm. cccxii, n. 5; et Serm. cccxxx, n. 5.

omnibus Virtutibus; major omnibus Sedibus, Potestatibus, Dominationibus. Unde major? « Quia omnia per ipsum facta sunt, et sine ipso factum est nihil (a). » Per hoc æqualis Patri, per hominem minor Patre. Ipse enim dixit: « Ego et Pater unum sumus (b), » qui dixit: « Pater major me est (c). » Ambæ sententiæ quasi contrariæ, et ambæ veræ. Cor tuum non litiget, et verba Domini non litigant. « Ego et Pater unum sumus, » æqualitatem ostendit; « Pater major me est, » imparilitatem ostendit.

II. Ubi « Ego et Pater unum sumus, » audi Apostolum sententiarum ambarum interpretem in uno loco: « Qui cum in forma Dei esset, non rapinam arbitratus est esse se æqualem Deo (d), » quia hoc erat natus. Rapina est usurpati: sicut Adam, rapina illi facta sunt ista. Et ideo quia voluit rapere quod non erat, perdidit quod habebat. Quomodo rapinam voluit? Ait illi serpens, unde et ipse ceciderat: « Ponam sedem meam ad Aquilonem, » et ero similis Altissimo (e). » Ista cogitatio diabolus dejecit. (Per) istam suggestionem hominem diabolus fecit superbiæ illius suæ participem². Invidit enim stantem, qui jam ceciderat; inde dejecit, unde ipse cecidit. Ecce quibus erat rapina. Illi autem non erat, quia natus æqualis, et ab æternitate in æternitatem manens, æqualis nunquam non fuit, nunquam non erit. Nec dicendum Fuit, Est et Erit, sed Est. Quod ergo dicitur Fuit, jam non est; quod autem dicitur Erit, nondum est. Ideo ipse ibi, quando mandavit famulo tuo Moysi, cum diceret illi Moyses: « Quid vocaris? et dixit: Quid dictu-

(a) Joan. 1, 3. — (b) Id. x, 30. — (c) Id. xxiv, 28. — (d) Philip. ii, 6. — (e) Isai. xiv, 13, 14.

² Vide Serm. cccxii, n. 6. — ² Cod male ista suggestio homini Diabolus fecit per superbiam suam participem.

» rus sum filiis Israël? respondit: Ego sum qui sum;
 » dices itaque filiis Israël: Qui est misit me ad vos (a). »
 Ubi dicitur Est, germanum est, sincerum est, mutari
 nunquam et nusquam potest¹. Hoc Deus, hoc Filius Dei,
 hoc Spiritus sanctus. Itaque, Fratres, hoc supra omnia;
 et ideo æqualis Filius Patri; unde Apostolus: « Non rapi-
 » nam arbitratus est esse se æqualem Deo (b). »
 III. Unde est: « Pater major me est, sed semetipsum
 » exinanivit (c)? » Videte, distinguite verba: « Formam
 » servi accipiens (d). » Infigite hoc auribus, et discernite
 quomodo formam servi cum diceret, « Accipiens » dixit; de
 forma autem Dei non dixit « Accipiens, » sed dixit: Qui
 » cum in forma Dei esset, formam servi accipiens, in
 » similitudinem hominum factus, et habitu inventus ut
 » homo; humiliavit se, factus obediens usque ad mor-
 » tem, mortem autem crucis. Propter quod et Deus eum
 » exaltavit, et donavit illi nomen quod est super omne
 » nomen (e). » Secundum quod homo factus est, exalta-
 tus est. Secundum hoc exaltatus, secundum quod hu-
 milis; nam secundum quod æqualis Patri, non exaltatus,
 quia nunquam humilis: secundum quod mortuus, resur-
 rexit: « Donavit illi nomen quod est super omne nomen. »
 Ecce Christus veniens, et tamen ibi erat; resurrexit et
 ascendit in cœlum, et tamen inde non recesserat. Homi-
 nem putas, noli putare. Ecce homo « Quo nemo surrexit
 » major in natis mulierum (f). » Audi illum de se ipso
 homine: « Non sum dignus solvere corrigiam calceamenti
 » ejus (g). » Duos ergo homines intellige; sed unum
 hominem Deum, alterum hominem bonum propter Deum,
 (homo Deus, Christus, homo bonus propter Deum,

(a) Exod. iii, 13, 14. — (b) Philip. ii, 6. — (c) Ibid. 7. — (d) Ibid. —
 (e) Ibid. 7, 9. — (f) Matth. xi, 11. — (g) Joan. i, 27.

¹ Vide Serm. vi, n. 4.

Joannes); unum hominem Veritatem, alterum hominem
 ex Veritate veracem.

SERMO LVIII.

In Natali Apostolorum Petri et Pauli.

*Sermo iste, qui cum nomine sancti Augustini le-
 gitur in Cod. Cass. xii, fol. 232, sine nomine indi-
 catur in Bibl. Laurent. tom. iv, fol. 293; et in Sup-
 plemento ejusdem tom. i, fol. 434. Locus ejus post
 Sermonem cccxcix, cum numero in Natali Apostolo-
 rum vi.*

SYNOPSIS.

I. Beati Petrus et Paulus in vocatione sua simul conferuntur.
 H. Beatorum Apostolorum martyrium mystice laudatur.

I. NATALEM, juvante hodie Domino, Apostolorum cele-
 bramus, quorum memoriam universus mundus amplecti-
 tur, et æquali fide, dum finem in his seculorum vitæ re-
 colit, perpetuitatem cœlestis gloriæ confitetur. Pauli ho-
 die natalis est. Et quis ista taceat? Petri festivitas vertitur.
 Quemadmodum ille verba non suggerat, qui adversus
 Simonem disputans, istius canis rabiosam¹ feritatem ob-
 secundans, et loqui didicit et placare? Pretiosam plane in
 conspectu Domini mortem sanctorum felici suo exitu
 comprobantur². Paulus, inquam, vas electionis, Petrus

¹ Codex male etiam canes regiose feritas obsecundans. — ² De com-
 paratione Petri et Pauli vide Serm. cccxix, n. 2 et cccxxxii, n. 1.

clavicularius **D**ominicæ mansionis; unus piscator, alius persecutor. Paulus cæcatus est ut videret, Petrus negavit ut crederet. Paulus post resurrectionem Ecclesiæ ad fidem Christi Domini se convertens, tanto discipulus¹ factus est fortior veritatis, quanto pertinacior fuerat cultor erroris. Petrus piscator non posuit retia, sed mutavit, quia primus honore sacerdotii muneratus, fontes potius cœpit amare quam maria, ut non tam abstraheret quos occideret, sed mergeret quos levaret². Beati plane in administratione doctrinæ positi³, beatiore in mortis desiderio constituti. Ibi enim gloria nutritur, hic traditur⁴. In sæculo exercitium tribulationis est, in morte assumptio majestatis. Ecce per omnes transit sonus eorum. Ubique laus utrisque colligitur; ubique linguis fidelium triumphorum materia explanatur.

II. Quis hos audeat mortuos appellare, quorum fide universus ad vitam mundus erigitur? Atqui (ad) illam superni luminis invisibilem mansionem talibus doctoribus, secunda ambitione festinare⁵ nemo dubitet, nemo assequi sibi impossibile suspicetur. Ibi enim Paulus est qui auxilium præstat conanti; ibi Petrus est qui cœlum aperiat venienti. Libet etiam ipsa illustrium personarum victricia pensare tormenta. Paulus, inquam⁶, decollatus est; Petrus retro versis pedibus crucifixus. Habet perfectum mysterium nobilium status⁷ poenarum. Decebat enim ut Paulus capite plecteretur, quia Gentibus caput fidei esse probatur; Petrus autem quia noverat caput viri Christum esse, Christo jam in cœlestibus constituto, caput suum præmisit, pedibus sequebatur, ut novo genere passionis, ligatis pedibus, manibus resolutis, et iter cœlestis faceret, et

¹ Cod. sine sensu *humilis*. — ² Forte *lavaret*. — ³ Id. male *posuisti*. — ⁴ Vide Serm. cxxviii. — ⁵ Cod. *festinet*. — ⁶ Cod. male *inquit*. — ⁷ Cod. *iste*. Lector de correctione iudicet.

oraret. Non sum, inquit¹, dignus sic crucifigi quemadmodum Dominus meus. Non his vocibus martyrium recusavit, sed triumphum Domini timuit usurpare, paratus ad poenam, verecundus ad meritum. Melius ergo centupliciter, melius profecto, beate Petre, suspenderis, quam Magus² volat. Ille alta petit ut profundius cadat; tu terræ caput applicas ut cœlum possideas interemptus; præsta, Domine³, qui vivis et regnas in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO LIX.

De Piscatione Petri.

Eruitur ex Cod. Cass. civ, fol. 120, ubi legitur absque titulo. Sed Biblioth. Laurent. illum sancto Doctori tribuit, nec immerito. Locus ejus in Editis post præcedentem.

SYNOPSIS.

I. Cymba Petri Ecclesia Christi. II. Petrus animas capiens.

I. **T**EMPUS admonet, Fratres, ut evangelicum capitulum, quod nuper lectum est, disseramus, in quo ait ad Petrum Dominus adhuc in ejus navicula constitutus: « Noli timere, » ex hoc jam eris homines vivificans (a). » Ex ista enim clausula possumus totius lectionis intelligere sacramentum. Quid enim erat causæ, cum in captura pis-

(a) Luc. v, 10.

¹ Cod. male *itaque*. — ² Simonem intellige quem cœlo volare presumentem precibus dejecisse creditur. — ³ Forte *præstante Domino, qui vivit et regnat*.

cium refertas naviculas Discipuli mirarentur, quod Salvator Petro non id permetteret quod poscebat, sed responderet, quod penitus ignorabat? Hoc est quod in ipsa, in qua erat, navicula non vivificari homines soleant, sed trepidare vestigio? Vide ergo, ne ista navicula non sit navicula, quæ Petro regenda tribuitur, sed sit Ecclesia quæ Apostolo gubernanda committitur. Ipsa enim navis est, quæ de mundanis turbinibus, velut de fluctibus elevatos non necare, sed vivificare consuevit. Nam sicut cymba subtilis sublevatos pisciculos de gurgite salvat et retentat, ita et navis Ecclesiæ liberatos de turbine homines animat, cum capescit: animat intra se, inquam, Ecclesia, et velut mortuos vivificat. Nam vivificare verbum hoc significat; nihil enim vivificatur, nisi quod paulo ante fuerit in vita. Velut saucios ergo mundi turbinibus et præfocatos sæculi fluctibus homines vivificaturus dicitur Petrus; et quia mirabatur refertam naviculam palpantium piscium numerositate, viventium onustam Ecclesiam hominum multitudine plus miretur.

II. Tota igitur series lectionis mysticum continet intellectum; nam et in superiori loco ubi sedens in navicula Dominus dicit Petro: « Duc in altum, et laxate retia vestra in capturam (a); » utique non tam eum docet piscationis in profundum instrumenta jacere, quam prædicationis in altum verba laxare. Quod etiam Paulus oris sui jaculo penetravit dicens: « O altitudo divitiarum sapientiæ » et scientiæ Dei (b)! » et reliqua. Non, inquam, eum docet lino pisciculos concludere, sed fide homines congregare. Hoc enim operatur fides in terris, quod rete operatur in fluctibus. Nam sicut rete, quos continet, vagari non patitur, ita et fides errare, quos colligit, non permittit: et sicut ibi captos sinu quodam perducit ad navim,

(a) Luc. v, 10. — (b) Rom. xi, 33.

ita et hic congregatos gremio quodam deducit ad requiem. Ut autem intelligas, quia de spirituali piscatione Dominus loquebatur, ait Petrus: « Præceptor, per totam noctem laborantes nihil cepimus, sed in verbo tuo laxabo » retia (a); » velut si diceret: Quia per totam noctem frustra vigilantibus nobis non proficit nostra piscatio, piscabor non jam instrumento, sed gratia, non artis industria, sed devotionis instantia. « In tuo, inquit, verbo laxabo retia. » Legimus Verbum esse Dominum Salvatorem, sicut ait Evangelista: « In principio erat Verbum (b), » et reliqua. Ergo cum in verbo Petrus laxat retia, in Christo utique laxat eloquia, et cum illa contexta et composita in dicto Præceptoris lina explicat, magis distincta et convenientia in nomine Salvatoris verba dilatat, quibus possit non animantia¹ salvare, sed animas. « Per totam, inquit, noctem » laborantes, nihil cepimus (c). » Per noctem vere laboraverat Petrus, qui prius obscuritatem patiens sine Christo non poterat videre, quos caperet. At ubi lux Salvatoris illuxit, discussis tenebris, cepit etiam in alto fidei cerne- re, quos oculis non videbat. Noctem plane passus est Petrus, donec dies ei qui Christus est non astiterat. Unde ait Apostolus: « Nox præcessit, dies autem appropinqua- » vit (d). »

(a) Luc. v, 5. — (b) Joan. i, 1. — (c) Luc. v, 5. — (d) Rom. xiii, 12.

¹ Cod. male *amantia*.

SERMO LX.

De Lapsu Petri.

Eruiitur ex Cod. Cass. DXXXIV, fol. 199, cum nomine beati Augustini, cui recte tribuendus est. Locus ejus inter Editos post præcedentem.

SYNOPSIS.

I. Petri præsumptio. II. Casu de propria infirmitate eruditur.

I. AUDISTIS apostoli Petri, Domino interrogante, confessionem, cujus audieratis, ancilla terrente, negationem. Dicitur enim erat præsumenti: « Negabis me (a); » dictum est diligenti: « Amas me (b)? » ut enim titubaret apostolus Petrus, præsumpsit de viribus animi sui. Jamvero olim reprehenderat Psalmus: « Qui confidunt in virtute » sua (c). » Factus ergo erat Petrus tanquam ille de quo cantatur in Psalmo: « Ego dixi in mea abundantia: Non » movebor in æternum (d). » In abundantia sua dixerat Christo: « Tecum sum usque ad mortem (e); » in abundantia sua dixerat: « Non movebor in æternum¹. » Dominus tamen tanquam medicus et artifex, quid infirmo ageretur melius noverat, quam ipse infirmus. Faciunt hoc medici in valetudinibus corporum, quod Dominus potest etiam in valetudinibus animarum. Nam quid tibi videtur

(a) Matth. xxvi, 75. — (b) Joan. xxiii, 17. — (c) Psal. xlviii, 7. — (d) Id. xxix, 7. — (e) Luc. xxii, 33.

¹ Vide Serm. cclxxxiv, n. 6, et Libr. de Corrupt. et Grat. n. 24.

erogare, ut expectet æger audire a medico, quid in illo agatur¹. Ipse enim dolores, quos patitur, potest nosse; utrum autem periculosi sint, et quas causas habeant, utrum possit, an non possit evadere, medicus venas inspicit, et quid in ægro agatur ipse ægroto renuntiat. Quando ergo Dominus beato Petro: « Ter me negabis (a), » dicebat, venam cordis ejus tangebatur². Ecce factum³ est, quod prædixit medicus, et falsum inventum est, quod præsumpsit ægrotus.

II. Ibi enim in eodem Psalmo sequitur Spiritus et dicit. Cum dixisset: « In abundantia mea non movebor in » æternum, » quasi præsumens de viribus animi sui, continuo subjecit: « Domine, in voluntate tua præstiti decori meo virtutem; avertisti autem faciem tuam, » et factus sum conturbatus (b). » Quid dixit? Quod habebam, abs te habebam, et a me esse credebam: « Avertisti autem faciem tuam; » tulisti quod dedisti, et « Factus sum conturbatus; » inveni quis eram⁴, quia tu recesseras. Dominus ergo Petrum, ut salubriter humilem faceret, ad tempus deseruit⁵. Quando illum respexit, tunc flevit, sic enim habes in Evangelio, postquam negavit: impletum est quod prædixerat Dominus. Quid scriptum est? « Respexit eum Dominus; et recordatus est Petrus (c). » Si non respexisset, totum Petrus oblitus fuisset. « Respexit eum Dominus, et recordatus est Petrus, quia dixerat ei Jesus: Antequam gallus cantet, » ter me negabis; et egressus foras, flevit amare (d). » Opus erat ergo Petro ad abluendum negationis peccatum

(a) Matth. xxvi, 75. — (b) Psal. xxix, 8. — (c) Luc. xxii, 61. — (d) Ibid. 62.

¹ Vide Serm. cclxxxv, n. 3. — ² Vide Enarrat. in Psal. cxxxviii, n. 21.

— ³ Cod. male factus est. — ⁴ Id. qui erant. — ⁵ Vide Serm. cxlvii, n. 3, et cclxxxv, l. 3. Deseruit, non gratiam prorsus negando, sed tribuendo minorem.

baptismum lacrymarum. Sed unde hoc habere potuisset, nisi ei hoc ipsum Dominus dedisset?

SERMO LXI.

In Solemnitate sanctorum Machabæorum I.

Hic Sermo, qui eruitur e Cod. Cass. XII, fol. 239, jam stampatus est inter opera S. Leonis tom I, fol 244, editionis Cacciari Rom. 1753. Sed sancto Augustino, cujus nomen præfert in Cod. Cassinensi, jure et merito restituendus est. Unde illum correctum et emendatum lectori benevolo representamus. Locus ejus post Serm. cccii, cum numero in solemnitate sanctorum Machabæorum III.

SYNOPSIS.

I. Martyres Machabæi exemplum sunt omni sexui et ætati. II. Machabæorum mater in filiorum educatione laudanda. III. De martyrio primi fratris. IV. De aliorum quinque fratrum martyrio. V. Martyrium junioris fratrum præ cæteris extollitur.

I. AUDITA a vobis hodie, Dilectissimi, Machabæorum fratrum gloriosissima passione¹, rectissime, ut puto², apud Apostolicum hoc quod hodie lectum est a nobis, dicitur: « Hæc autem, Fratres, ad nostram correctionem scripta » sunt, in quos finis³ sæculorum devenit (a). » Et vere omnia quæ in divinis paginis scripta sunt, ad eruditio-

(a) 1 Cor. X, 2.

¹ Cod. Male *auditam... passionem*. — ² In Cod. male deest *puto*. —

³ Edit. *fines... devenerunt*.

nem nostram scripta sunt ac salutem, ut exempla aliorum nostri profectus sint; et dum magnorum virorum illustria facta legimus, ipsi fidei incitamenta capiamus. Et ideo lecto nobis hodie et beatæ fraternitatis, et beatæ matris triumpho, uterque Ecclesiæ populus⁴ de sexu suo sumat exemplum; id est, ut et viri imitentur eximiam fratrum devotionem, et fœminæ piæ matris affectum, sicque et doceant filios quæ² docent, et sic obediant qui docentur. Discant ergo omnes, qui amant filios sic amare.

II. Beata Martyrum mater ab incunabulis filios suos bene instituens, et sancta docens, dum minora docuit, sublimiora concedit; ac sic et matre bene instituyente, et filiis bene obediendo³ obsecundantibus, sanctam fraternitatem, quam fides docuit, obedientia consecravit. Beata mater, cui super humana possibilitate⁴ provehere sobolem suam datum est⁵! quæ dum docet filios suos religionem⁶, duxit ad cælum. Unde, licet ad ædificationem Ecclesiæ jam ista sufficient, dicendum mihi tamen breviter etiam de singulorum passionibus puto; maxime quia in his⁷ non laus tantum, et admiratio, sed et doctrina Ecclesiæ atque ædificatio continetur.

III. Videamus ergo quæ fuerit primi fratris vox in persecutione, vel passione⁸: « Quid quæris? inquit, ut » audistis, juvenis ad tyrannum, quid vis discere a no- » bis? Parati sumus mori, magis quam patrias leges præ- » varicari (a). Parati ergo, inquit, sumus mori, » unus loquebatur, et pro omnibus respondebat. Intelligamus

(a) 2 Mach. VII, 2.

¹ Vide Serm. ccci, n. 6. — ² Edit. male *quos*. — ³ Vox *obediendo* deest in Edit. — ⁴ Edit. *supra humanam possibilitatem*. — ⁵ Verba *datum est* desunt in Edit. — ⁶ Edit. *religione sua*. — ⁷ Cod. habet solum *his*. — ⁸ Edit. *vel vox in persecutione vel passio*. — ⁹ Edit. male *discere nobis*.

utique in unius anima mentes fuisse cunctorum. Accensus ergo ac furens tyrannus abscindi¹ linguam loquentis jubet. O sævissimum incredulitatis artificem! Linguam tollere jubet², ut confessionem possit³ auferre; nesciens devotionem et fidem non tam linguarum esse quam sensuum. Itaque beatissimus Martyr, etiamsi damnum sermonis pertulit, fidei tamen damna non sensit. Ore enim postea tacuit, sed mentis constantiam tenuit⁴.

IV. Sed properemus ad cæteros. Interrogatus, inquit Scriptura, secundus, ut audistis, a persecutoribus « Si » manducaret carnes porcinas, respondit: Non faciam. » Propter quod ipse⁵, inquit, sequenti loco, primi tormenta suscepit(a). » Bene cum secundo actum est æqualitate supplicii, ut quem majori fratri æquabat fides, æquaret et passio, ac sic⁶, licet secundus esset nascendi ordine, et ipse tamen primus pœnarum fieret dignitate. « Post hunc, inquit Scriptura, tertius illudebatur(b). » Pulchre sermo divinus insidias dæmonis, verbo ludificationis expressit, quia semper artifex, quos non potuerit violentia vincere, quærit saltem illusionem superare. Quartus autem cum torqueretur, truncatis jam pene omnibus membris, inter damna corporis, fidei tamen⁷ damna non sentiens: « E cælo⁸, inquit, ista possideo(c). » O præclaram Martyris fidem⁹, qui quod amittebat in terra, possidere se testabatur in cælo! Merito ergo detrimentis membrorum non angebatur¹⁰, cui quasi in lucrum damnum cedebat¹¹; cum utique, quidquid temporaliter per-

(a) 2 Mach. vii, 8. — (b) Ibid. 10. — (c) Ibid. 11.

¹ Cod. *abscede*. Unum et alterum indistincte pertinent ad purum latine loquendi modum. — ² Edit. *linguam voluit tollere*. — ³ Cod. minus bene *posset*. — ⁴ Edit. *semper tamen mente clamavit*. — ⁵ Edit. *et iste*. — ⁶ Sic deest in Edit. — ⁷ Vox *tamen* in Edit. desideratur. — ⁸ Edit. male *in cælo*. — ⁹ Edit. *O præclara Martyris fides*. — ¹⁰ Edit. et Cod. *agebatur*; corrigitur ex sensu. — ¹¹ Cod. *cedebatur*.

deret, totum¹ æternaliter possideret. Non minus quoque² quinti fratris tam vox laudanda, quam virtus, qui inter supplicia acerbissima constitutus, fidem mentis etiam conscientia prædicationis ostendit, dicens tyranno: « Potestatem inter homines habes, cum sis corruptibilis; » noli autem putare genus nostrum a Deo esse derelictum; patienter sustine, et videbis magnam potestatem illius, qualiter et te et semen tuum torquebit(a). » O perfectæ fidei admirandam securitatem³, quæ persecutoribus non submittitur, quæ⁴ torquentibus comminatur! Ita beatissimus Martyr, etiam cum membris non subsisteret, animo⁵ tamen tortoribus suis fortior fuit. Inferior conditione, altior fide; minas non deposuit, cum supplicia sustineret. Ita, quantum in ipso fuit, dum cruciatur, cruciat; dum occiditur, vindicatur; ac sic, inter tormenta ipsa sublimior Martyr fide, quam tyrannus potestate, dum persecutionem patitur, ipsum iudicat persequentem. Sextus autem, cum triumphalibus pœnis cælum ascenderet, in ipso admodum jam beato exitu constitutus, sic ad tyrannum ait: « Noli frustra errare: nos enim propter » nos ipsos patimur, quia peccavimus in Dominum nostrum, et digna admiratione facta sunt in nobis(b). » Non fides tantum in sanctis Martyribus est admiranda, vel virtus, sed magis admodum religiosa mentium mansuetudo, et inter excellentes triumphos, humilitas magis eminens.

V. Nunc ad illam septimi fratris laudandam omnibus, venerandamque constantiam veniamus; qui ultimo inter fratres loco passus, obtinere hoc admirabili fide potuit, ut novam faceret post tot victorum fratrum bella victo-

(a) 2 Mach. vii, 16, 17. — (b) Ibid. 18.

¹ Edit. *totum id*. — ² Edit. *non minus quoque est*. — ³ Edit. *admiranda securitas*. — ⁴ Edit. *qua* — ⁵ Edit. *anima*.

riam; nec immerito, quia cum fuerit inferior certo nascendi ordine, factus est poenae admirabilior passione; et minor aetate¹, maior exemplo; quia hoc in poena passio² plus admirationis exhibuit, quo minus fortitudinis pueritia promisit; et tanto plus visus est, puto, ipse vincere³, quanto minus putatus est posse pugnare. Accessit autem ad meritorum vincentium cumulum etiam crudelissimi tyranni fallax atque insidiosa tentatio, blandimentis magis periculosa quam poenis; quia aetas puerilis ac tenerior, etiamsi possit par esse tormento, est tamen infirma consilio. Invenit enim tyrannus saevius⁴ persequendi genus, ut indulgentia⁵ plus noceret, advocans ad persuadendum filium fidelissimam ac piissimam matrem. Sciebat enim infirmis in tormentis esse pietatem, et quod etiam quae sustinere in se quis potest, perferre⁶ non possit mater in filio; quia infirmiores sunt animi diligentium quam membra tolerantium. Tentans ergo crudelissimus tyrannus filii animum in matris affectu⁷, id egit, ut in matre⁸ filius, et mater vinceretur in filio; callidissima utique crudelitate, qua si unum tentaret, et duos vinceret, hostis⁹ nescis cuius magis¹⁰, utrum illius quem a choro gloriosissimorum fratrum voluit¹¹ separare, an illius quam ita decipere conatus est, ut dum unius pignoris vitae consulit¹², perderet quidquid in cunctis ante meruisset¹³.

¹ Edit. *aevo*. — ² Vox *passio* deest in Edit. — ³ Edit. *potuisse vincere*. — ⁴ Cod. *saevus*, minus bene. — ⁵ Edit. *indulgento*. — ⁶ Cod. *male perferri*. — ⁷ Edit. *affectum*. — ⁸ Edit. *ut et in matre*. — ⁹ Edit. *male hostes*. — ¹⁰ Edit. *licium... illiusque Machabæorum gloriosissimorum...* — ¹¹ Codex male *voluisti*. — ¹² Edit. *consuleret*. — ¹³ Sermo finem habere non videtur; unde in quibusdam Codicibus quibus usus fuerat Cacciari hic astruitur finis, et quidem finis ex sancto Augustino depromptus, nempe ex Homilia 11 in Machabæis, Serm. *ccvii*, quod quidem militat in gratiam authenticitatis huius fragmenti.

SERMO LXII.

In Solemnitate sanctorum Machabæorum II.

Hic Sermo, qui, sicut præcedens, legitur jam stampatus in sancto Leone ex editione Cacciari Serm. lxxxvi, fol. 246, legitur etiam in nostro Cod. xii, fol. 244, cum nomine sancti Augustini, cui certe videtur tribuendus. Sancto Leoni convenire non potest, cum Romæ non celebraretur festum sanctorum Machabæorum, quod celebratum fuisse apud Hippo-nem testantur alii plures sancti Augustini de illa solemnitate sermones. Accedit ad nostri Codicis auctoritatem sententiarum et styli cum Augustiniano genere conformitas. Ponatur correctus ad nostri Codicis variantes lectiones post præcedentem, cum numero in Solemnitate sanctorum Machabæorum iv.

SYNOPSIS.

I. Post exordium laudatur mater Machabæorum, quod septem filios una die genuerit ad vitam æternam. II. Matris Machabæorum felicitas superextollitur. III. Fortiter contemplatur mater sex priorum tormenta. IV. Antiochus juniori blanditur, et matri jubet ut suadeat filio. V. Mater, Abraham mirabilior, ultimum filium hortatur ad martyrium. VI. Junior morte traditur, et post filium mater. VII. Ergo et nobismet ipsis cuncta pro Christo perferenda.

I. Si velimus, Fratres dilectissimi, de singulis istis sanctis, ac beatissimis septem fratribus, qui die una, cum sua gloriosa matre, passi sunt, laudes dicere, nec nos duramus loquendo, nec vos toleratis audiendo. Postremo, Fra-

tres, etsi vestra in audiendo persistat aviditas, nostra tamen dicendo fatigatur infirmitas. Quis enim, Dilectissimi, sufficiat digne laudare, digne prædicare, etsi non die una natos, tamen per confessionem die¹ una coronatos? Hoc eis sancta fecit confessio, quod non potest facere humana parturitiõ. Hoc, inquam, fecit divina gratia, quod non potest humana natura. Non enim potest quæcumque mulier die una generare septem fratres, quomodo hæc beata et gloriosa Machabæa genuit Christo per fidem, una die, septem martyres confessores. Gaudeamus, Fratres charissimi, quia fides facit quod naturalis progenies nunquam fecit. Gaudeamus ad Dei mirabilia, lætemur ad Dei magnalia, quia quidquid² non potuit simul edere uterus carnis, simul coronavit hodie Dominus majestatis.

II. O felix Mater quæ genuit tales, hoc est, carne et charitate, mundo et Deo, sæculo et Christo, terræ et coelo! Sed quos primo cum tristitia et gemitu carne generaverat, nunc sicut Abraham tanquam holocaustum Deo in ara fidei cum lætitia singulos ad victimam offerebat. O felix Mater, quæ nullum filiorum suorum Deum negantem planxit, nullum titubantem aspexit, nullum dæmoniis sacrificantem congemit! In singulis enim et ipsa patiebatur, sed in omnibus vincentibus, pro se et pro illis magnifice lætabatur. O mulier bona, quæ facta est arbor bona! Sic enim Dominus dixit³: « Arbor bona bonos » fructus facit (a). » Folia et fructus istius arboris, Fratres, verba sancta et⁴ bona facta sunt. De tali sancta arbore dicit Propheta: « Filii tui⁵ sicut novellæ olivarum » in circuitu mensæ tuæ (b). » Item, intenti estote, Fratres; arbor olivæ in hyeme invenitur fructuosa, in æstate

(a) Matth. vii, 18. — (b) Psal. cxxvii, 3.

¹ Cod. male per confessionem Dei una coronatos. — ² Cod. minus bene qui quod. — ³ Edit. dicit. — ⁴ Edit. ac. — ⁵ Edit. et rami tui.

opaca; in hyeme agricolam pascit, in æstate ei refrigerium facit; oleo impinguat caput ejus, umbraculo defendit corpus ejus¹. Sic denique dicit Propheta: « Impinguasti » in oleo caput meum (a); » Et iterum orat et dicit: « Ego autem sicut oliva fructifera in domo Domini (b). » Hunc olivæ surculum columba invenit, et ad arcem, tempore diluvii, cum fructu revocavit. Isti ergo septem filii septem fructuosi sunt rami, qui tempore persecutionis inclinari potuerunt, frangi non potuerunt².

III. Cum ergo videret filios suos pro fide torqueri, frigi, incendi, et singillatim eorum membra abscindi³, trucidari, et in ventos⁴ disseminari, non timuit, non expavit, non saltem palluit; intrepide enim stabat, quam Deus pro sua lege pugnantem fortiter corroborabat. O quæ Deus huic beatæ mulieri concessit, Fratres, ut quæ nata est in ordine temporis prior filiis, simul cum eis juncta fuisset Angelis! et quæ fuerat mater, facta est soror in agone certaminis; et quæ prior nata viderat solem, una die cum filiis⁵ passa, modo conspicit Salvatorem.

IV. Ideoque cum unus junior ex septem fratribus⁶ remansisset, vocavit eum item perditus rex, et ei coepit oblectando, multa etiam prorsittendo, ut a via recta eum traduceret, et a suis sanctis fratribus subdole separaret⁷. Promisit primum divitias, honores, dignitates; promisit aurum, argentum, regnum, imperium. Iste autem omnia irrisit, omnia conculcavit, quia Deum toto corde dilexit. Præparatæ⁸ sunt minæ et cuncta genera tormentorum;

(a) Psal. xxii, 5. — (b) Id. ii, 10.

¹ Vide Enarr. in Psal. cxxvii, n. 13, et Tract. vi in Joan. n. 19. — ² Cod. minus bene inclinari non potuerunt. Reliqua desunt. — ³ Cod. abscidi. — ⁴ Id. in vento. — ⁵ Edit. cum filiis suis. — ⁶ Cod. septem fratres. — ⁷ Edit. a via recta volens eum traducere et a sanctis suis fratribus subdole separare. — ⁸ Edit. prætentæ.

nec sic timuit, nec ad munera declinare potuit, nec minas crudelissimi regis expavit. Cumque vidisset Antiochus rex ubique se victum, et ab omnibus superatum, vocavit matrem pueri, ut persuaderet filio suo, ne et ipse, sicut fratres ejus, ad majora tormenta perveniret. Dixit mulier se persuasuram filio suo¹. Sed quid habuit persuadere illi qui remanserat, nisi quod persuaserat illis quos jam ad Dominum præmiserat? Jam enim² primo dixerat filiis suis: « Fili, nescio quomodo in ventrem meum » apparuistis³, nec ego spiritum et animam dedi vobis; » non vultus et membra plasmavi; sed Deus qui fecit » coelum et terram, mare, et omnia quæ in eis sunt, et » omnium inquit actuum⁴ originem, ipse spiritum et animam vobis⁵ donavit; ipse vultus et membra plasmavit, » et quia modo propter sanctas leges ejus traditis corpora » vestra, sed ipse iterum vos restituet in sua misericordia (a). » Mater enim erat⁶; hoc noverat præstare filiis suis, quæ toto corde diligebat Deum.

V. Si miramur, Fratres, Abraham sanctum, quia Deo intrepidus obtulit filium, quanto magis hæc mirabilior extitit, quæ una die septem filios Martyres ad Deum cum tota devotione præmisit⁷? Igitur et isti novissimo filio⁸ qui remanserat, dicebat: Tu, fili, superes mihi; tu summa votorum meorum, tu postremus clausisti partus meos; rogo et obsecro, comple gaudium meum⁹. Miserere mei, inquit, mi fili¹⁰, quæ te in utero meo¹¹ tot mensium spatia por-

(a) 2 Mach. vii, 22, 23.

¹ Cod. male dicit mulieri ut persuaderet filio suo. — ² Edit. tum enim. — ³ Edit. paruistis. — ⁴ Cod. evidenti errore inquit tactuum. — ⁵ Vobis deest in Cod., sed legitur in Edit. — ⁶ Edit. mater enim erat, non noverca. Deinde verbum hoc desideratur. — ⁷ Edit. remisit. — ⁸ Cod. minus bene et in isto minimo filio. — ⁹ Edit. gaudia mea. — ¹⁰ Edit. miserere, inquit, mei filii. — ¹¹ In Edit. deest vox meo.

tavi. Ne uno momento confundas senectutem meam; ne decolores tot fratrum tuorum trophæa; ne¹ sacrum eorum comitatum relinquant, nec consortium deseras. « Aspice, » inquit, Fili, in cælum (a), » unde spiritum et animam accepisti; « aspice in terram², » quæ tibi alimenta salutis subministravit; aspice fratres, qui collegam expectant; aspice matrem³, « quæ tibi lac per trienne tempus » dit (b). » Redde mercedem pii sanguinis; noli a fratribus separari, et⁴ quæ te parturivit, matre divelli⁵. Rogo, Fili, temporales tibi divitias promittit Antiochus rex, et⁶ temporales honores; sed omnia vide et proba quia vana sunt, temporalia et inania; æterna⁷ non sunt. Solus Deus æterna promittit, qui neminem decipit, neminem fallit. Fili, recordare verba Domini Dei tui; recordare, inquam, quod legisti vel⁸ audisti; quid Deus dicat per Prophetam: « Vanitas vanitatum, et omnia vanitas (c). » O Fili, noli timere Antiochum regem, qui tuum corpus ad tempus⁹ occidit, sed time Deum tuum, qui corpus et animam cum tuis fratribus resuscitabit¹⁰. Vos itaque mihi septem dierum lumina Deus dedit. Jam sextum diem conclusi, quia sex tuos fratres ad Dominum præmisi, et omnium opera valde bona vidi. Debes et¹¹ tu sequi fratres tuos¹², Fili, ut quæ in illis sex laboravi, in te septimum requiescam, quia et Dominus Deus ad quem curritis¹³ et pergitis, septimo die requievit ab omnibus operibus suis, et ego requiescam in te ab omnibus lacrymis meis.

VI. Tali ergo¹⁴ et isto materno hortamento admonitus¹⁵

(a) 2 Mach. vii, 28. — (b) Ibid. 27. — (c) Eccle. 1, 2.

¹ Edit. nec. — ² Edit. in terra. — ³ Vide Serm. ccc, n. 7. — ⁴ Cod. male ætate. — ⁵ Id. male debelli. — ⁶ Et deest in Cod. — ⁷ Cod. et æterna. — ⁸ Edit. et. — ⁹ Desunt in Edit. verba ad tempus. — ¹⁰ Edit. sed Deum, qui tamen corpus et animam cum tuis fratribus resuscitabit. — ¹¹ Deest verbum et in Edit. — ¹² Tria hæc verba in Cod. non leguntur. — ¹³ Edit. itis. — ¹⁴ Edit. igitur. — ¹⁵ Edit. armatus.

repletus Spiritu sancto ait : « Quem speratis? quem sustine-
tis? Non consentio neque obedio imperio falsi regis, sed
» obedio Deo (a); » et cætera quæ audistis. Igitur et ipse¹,
mundus et purus, spiritum tradidit. Post omnes mortua
est et mater; mortua in mundo, sed vivit in Deo. Non enim
mori potuit, quæ filios suos pro amore Dei martyrium
perpeti fecit. Omnes enim vivunt sub ara cælorum, « quia
» non est Deus mortuorum, sed vivorum (b). »

VII. Ergo, Fratres, si² antiqui justi pro illis divinis sacra-
mentis multa passi sunt : si tres pueros et Daniele laudamus et prædicamus, quia de mensa regis contaminari noluerunt; si istos sanctos Machabæos, de quibus tanta locuti sumus, et cum ingenti admirationis³ fama proferimus, qui cibum vel escam, quibus nunc Christiani licite utuntur, ipsi accipere noluerunt; nos, pro Christo, pro baptismo Christi, pro Eucharistia Christi, et pro signo Christi, quæ pati, aut quæ⁴ tolerare debemus, cum illæ fuerunt promissiones rerum complendarum, hæc sunt indicia completarum? Tunc enim erat fides occulta, modo manifesta. Nam eadem credebant, eademque sperabant omnes sancti et justi. Sustineamus ergo et nos, Fratres, quæ illi pro Deo sustinuerunt; contemnamus quæ illi⁵ contempserunt, ut cum ipsis accipiamus vitam æternam, quam speramus.

(a) 2 Mach. vii, 30 et seqq. — (b) Luc. xx, 38.

¹ Edit. iste. — ² Si deest in Cod. — ³ Cod. male admiratione. — ⁴ Vox quæ deest in Edit. — ⁵ Verbum illi in Cod. non legitur.

SERMO LXIII.

In Solemnitate sanctorum Machabæorum III.

Eruitur ex vetustissimo lectionario manuscripto Vaticano 3836, ubi legitur: Incipit Sermo S. Augustini de SS. Machabæorum Kal. August. Prius jam legabatur stampatus inter Leoninos Serm. LXXXII; sed immerito. Unde fratres Ballerini in sua editione sancti Leonis illum in appendicem rejecerunt, quia, ut aiunt, non Leonis, sed Augustini est. Hic igitur vero suo auctori vindicatur. Locus ejus post præcedentem cum numero in solemnitate sanctorum Machabæorum v.

SYNOPSIS.

I. Festivitas dedicationis Ecclesiæ et Martyrum. II. Conflictus Christianorum. III. Martyrum solemnitas sanctitate celebranda. IV. Conclusio.

I. GRATIAS, Dilectissimi, Domino Deo nostro¹, quod quanta sit hujus diei solemnitas, etiamsi ego taceam, conventus noster ostendit; cum conspiranti enim studio et devoto animo convenistis, ut festivitatis² magnificentiam, etsi sermo non indicet, congregatio tamen ipsa testetur. Et recte: duplex enim causa lætitiæ est, in qua et natalem Ecclesiæ colimus, et Martyrum passione gaudemus; nec immerito digne Ecclesia horum exultat martyrio, quorum ornatur exemplo. Causam ergo solemnita-

¹ Edit. priores male agamus. — ² Cod. Barb. solemnitatis.

repletus Spiritu sancto ait : « Quem speratis? quem sustine-
tis? Non consentio neque obedio imperio falsi regis, sed
» obedio Deo (a); » et cætera quæ audistis. Igitur et ipse¹,
mundus et purus, spiritum tradidit. Post omnes mortua
est et mater; mortua in mundo, sed vivit in Deo. Non enim
mori potuit, quæ filios suos pro amore Dei martyrium
perpeti fecit. Omnes enim vivunt sub ara cælorum, « quia
» non est Deus mortuorum, sed vivorum (b). »

VII. Ergo, Fratres, si² antiqui justi pro illis divinis sacra-
mentis multa passi sunt : si tres pueros et Daniele laudamus et prædicamus, quia de mensa regis contaminari noluerunt; si istos sanctos Machabæos, de quibus tanta locuti sumus, et cum ingenti admirationis³ fama proferimus, qui cibum vel escam, quibus nunc Christiani licite utuntur, ipsi accipere noluerunt; nos, pro Christo, pro baptismo Christi, pro Eucharistia Christi, et pro signo Christi, quæ pati, aut quæ⁴ tolerare debemus, cum illæ fuerunt promissiones rerum complendarum, hæc sunt indicia completarum? Tunc enim erat fides occulta, modo manifesta. Nam eadem credebant, eademque sperabant omnes sancti et justi. Sustineamus ergo et nos, Fratres, quæ illi pro Deo sustinuerunt; contemnamus quæ illi⁵ contempserunt, ut cum ipsis accipiamus vitam æternam, quam speramus.

(a) 2 Mach. vii, 30 et seqq. — (b) Luc. xx, 38.

¹ Edit. iste. — ² Si deest in Cod. — ³ Cod. male admiratione. — ⁴ Vox quæ deest in Edit. — ⁵ Verbum illi in Cod. non legitur.

SERMO LXIII.

In Solemnitate sanctorum Machabæorum III.

Eruitur ex vetustissimo lectionario manuscripto Vaticano 3836, ubi legitur: Incipit Sermo S. Augustini de SS. Machabæorum Kal. August. Prius jam legabatur stampatus inter Leoninos Serm. LXXXII; sed immerito. Unde fratres Ballerini in sua editione sancti Leonis illum in appendicem rejecerunt, quia, ut aiunt, non Leonis, sed Augustini est. Hic igitur vero suo auctori vindicatur. Locus ejus post præcedentem cum numero in solemnitate sanctorum Machabæorum v.

SYNOPSIS.

I. Festivitas dedicationis Ecclesiæ et Martyrum. II. Conflictus Christianorum. III. Martyrum solemnitas sanctitate celebranda. IV. Conclusio.

I. GRATIAS, Dilectissimi, Domino Deo nostro¹, quod quanta sit hujus diei solemnitas, etiamsi ego taceam, conventus noster ostendit; cum conspiranti enim studio et devoto animo convenistis, ut festivitatis² magnificentiam, etsi sermo non indicet, congregatio tamen ipsa testetur. Et recte: duplex enim causa lætitiæ est, in qua et natalem Ecclesiæ colimus, et Martyrum passione gaudemus; nec immerito digne Ecclesia horum exultat martyrio, quorum ornatur exemplo. Causam ergo solemnita-

¹ Edit. priores male agamus. — ² Cod. Barb. solemnitatis.

tis hodiernæ, Dilectissimi, plenissime sacræ historiæ lectione didicistis, nec latere vos potuit, quem in tanto rerum gestarum ordine exceperitis auditum, cum gloriosam septem Martyrum matrem exultanti et non tacito honoraretis affectu, in singulis quidem filiis passam, sed in omnibus coronatam. Subsecuta est enim felici exitu, quos invicto præmisit hortatu¹. Beata genitrix, beata progenies, memorabilis præcedentium fortitudo. Nam cum in illo ordine mortium², et in illa dispositione pœnarum, id sævissimi regis excogitasset impietas, ut victoriam sibi et de primis promitteret, quos sine tolerantia cruciaret exemplo, et de postremis, quos in supplicio torqueret alieno: multiplicatæ sunt Martyrum palmæ, et dum singuli in omnibus vincunt, præter coronas proprias, omnes acquisivere septenas.

II. Sed hæc ad fructuosam³ recolenda sunt aurium voluptatem. Inflat scientia, nisi ædificet obedientia: gravant audita, nisi suscipiantur imitanda. Nec enim quia cessavit persecutor et tortor, quia omnes⁴ jam Deo militant potestates, desunt Christianis, quas superent passiones. « Fili, inquit, accedens ad servitutem Dei sta in justitia et timore, et præpara animam tuam ad tentationem (a). » Et Apostolus dicit: « Quicumque in Christo pie volunt vivere, persecutionem patiuntur propter justitiam (b). » Qui ergo putas quiescisse persecutionem, et nullum cum hostibus esse conflictum, intimum cordis tui scrutare secretum, et omnes recessus⁵ animæ tuæ diligens explorator ingredi: et vide si nulla te impugnat

(a) Eccl. ii, 1. — (b) 2 Tim. iii, 12.

¹ Cod. Casanat. quos munitos præmisit ornatu. Id. habet Cod. Barb. —

² Cod. Casanat. morientium. — ³ Cod. Casanat. et Barb. ad infructuosam. — ⁴ Verbum omnes deest in aliquibus manuscriptis. — ⁵ Edit. priores recursus, perperam.

adversitas, si nullus tyrannus vult in mentis tuæ arce dominari; noli cum avaritia pacem firmare, et iniquorum quæstum incrementa contemne. Superbiæ concordiam nega, et magis time in gloriam suscipi quam in humilitate calcari. Dissociare ab ira¹, nec dolorem inflammet invidiæ cupido vindictæ; renuntia voluptati, avertere ab immunditia, pelle luxuriam, fuge iniquitatem, abstine a falsitate²: et cum videris te multiplicem habere pugnam, tu quoque imitator Martyrum, numerosam quære victoriam. Toties enim peccatis moriemur, quoties in nobis peccata moriuntur: « Et pretiosa in conspectu Domini » etiam ista mors Sanctorum ejus (a), » ubi homo occiditur mundo, non interitu sensuum³, sed fine vitiorum.

III. Si ergo, Charissimi, non « Ducitis cum infidelibus » jugum (b), » si peccatores esse desistitis, et nullis carnalium cupiditatum tentationibus ceditis⁴, solemnem hanc diem legitime⁵ celebratis: et non solum Martyres ac Martyrum matrem, sed etiam illius⁶ memoriam, justo honore, veneramini, qui hoc die antiquam festivitatem hujus loci consecratione geminavit: magnificus quidem structor parietum, sed magnificentior ædificator animarum, ultra ævi sui terminos opera pietatis extendens, ut utilitatibus⁷ institutionum ejus etiam in ipso frueretur devota posteritas, et habitando quod condidit, et faciendo quod docuit.

(a) Psal. cxv, 15. — (b) 2 Cor. vi, 14.

¹ Cod. Barb. dissociate ab ira. — ² Edit. priores omittit falsitatem. — ³ Ibid. non terminatione sensuum. — ⁴ Alias creditis. — ⁵ Additur ex probatis Codicibus. — ⁶ In opinione Quesnelli et aliorum qui hunc sermonem sancto Leoni tribuunt, agebatur hic de Sixto III; cum autem certum sit Sermone hunc non sancto Leoni, sed beato Augustino esse tribuendum, evanescit prorsus illa sententia, et credendum manet hic oratorem tractare de quodam suo prædecessore, ecclesiæ sanctorum Machabæorum fundatore. — ⁷ Cod. Barb. utilitate.

IV. Omnia ergo, Dilectissimi, quæ oculis cernitis, mente meministis, ad profectum¹ vestræ ædificationis assumite, et ita unusquisque vestrum præparato a majoribus utatur habitaculo, ut in se ipso meminerit templum Dei esse fundatum. Nihil structuræ suæ pravum, nihil supponat² infirmum; sed vivis et electis lapidibus congruendo³, per indissolubilem connexionem crescat in Domini corporis unitatem; auxiliante ipso angulari lapide Deo⁴ et Domino nostro Jesu Christo, qui cum Patre et Spiritu sancto vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO LXIV.

In Natali Martyrum.

Sermo sancto Augustino merito ascribendus, ut pote qui eruatur ex Cod. XII, fol. 258, cum nomine beati Doctoris. Ponatur inter Editos post sermonem cccxxxv, cum numero in Natali Martyrum XI.

SYNOPSIS.

I. Pretiosa mors sanctorum Martyrum, eo quod præsertim supplicio, ut Christus, affecti fuerint. II. Nil timendum pro Christo ob futurorum expectationem. III. Conclusio.

I. CANTABIMUS et cum summa dilectione cantabimus spiritualis Psalmi dulcissimam cantilenam; et Sanctorum

¹ Quesnellus male *et ad profectum*; conjunctio *et abundare* videtur, et plurimis rejicitur manuscriptis. — ² Cod. Vat. *superponat*. — ³ Cod. Barb. *congerendo*. — ⁴ Ipse *angulari lapide Deo et*; hæ voces adjectæ fuerunt ex Cod. Vaticano.

mortem consona voce præconabimus¹; et cum Prophetæ psalterio, Spiritus sancti canore, multifidum officium nostræ vocis adjungemus² dicentes: « Pretiosa » in conspectu Domini mors sanctorum ejus (a). » Exerat licet diabolus per complices suos in sanctos Dei ingeniosa crudelitate supplicia, fustibus quatiat, plumbis elidat, in equuleos extendat, unguis effodiat, et excarnificata corpora facibus impietatis exurat, ut post exusta corporum atrocitatibus membra³, deformem ad mortem ignibus videatur exhibere fixuram. Cruces statuatur, stipites figat, bestias admoveat, præcipitiaque componat; in vanum laborat; quia qui desiderio regnorum coelestium capiuntur, qui promissa futuri temporis concupiscunt, præsentia cuncta despiciunt; nec possunt temporalem vitam quærere, quos amor vitæ æternæ cœperit possidere. Qui enim tulerit crucem suam, et sequitur Christum, amare non potest mundum, quia vorago est omnium vitiorum. Hoc denique Dominus in Evangelio ait: « Si quis voluerit post me venire, abneget » se sibi, et tollat crucem suam, et sequatur me (b). Tollat, inquit, crucem suam, » hoc est dicere: Tollat crucem meam⁴; quia qui tulerit meam, faciet eam crucem suam. Commune ergo habet cum Christo præmium virtutis, qui crucem tulerit Salvatoris. Gloriosis enim mentibus mors ista compendium est.

II. Jam vero si accesserint afflictamenta poenarum, plena sumitur palma virtutum, quæ patientem perducat ad conspectum Domini coronatum. « Si quis vult, inquit, post

(a) Psal. cxv, 15. — (b) Matth. xvi, 24.

¹ Vide Serm. cccxxviii, n. 1; et cccxxxix, n. 1 et 2. — ² Cod. male *adjunximus*. — ³ Cod. *ut post exurat a corporum atrocitatibus membra*; textus mutilus; judicet Lector an legitime restituatur. — ⁴ Vide Serm. cccxxxix, n. 2.

» me venire, abneget se sibi. » O zelantem Dominum vere! quia sicut scriptum est: Deus zelans, ita te vult se amare, ut te incipias odisse: ama, inquit, me; noli te; abnega te tibi, et serva te mihi; esto meus, noli tuus; vita tua pendeat ex cruce mea, quia crux mea servat vitam tuam. Nolo te ames; me ama; quia si me amaveris, te amabis; nam si te sine me amaveris, odisse te incipis. Amas hanc vitam? Ama magis eum qui tibi dedit ipsam vitam¹. Amas corpus tuum? ama magis Creatorem tuum, qui creavit corpus tuum. Quid amas quod perituum est? ama quod semper est. Amor presentium caducus est; amor futurorum æternus est; quia presentium amor tempore incipiente finitur; imo per ipsam mortem, ad immortalitatis præmium pervenitur. Sic Prophetæ sancti amantes Dominum, oderunt mundum. Sic tres illi invicti Pueri despexerunt vitam suam, et vicerunt fornacis flammam. Sic Daniel feras regno sanctitatis edomavit, quia voluptates mundi cum vita ista damnavit. Sic Eleazarus senex, maturiore² consilio, virtutes obtinuit, quia mundum et in juventute calcavit. Sic Machabæa beata cum filiis, imo in filiis torta, et affectum sprevit et sexum, ac sacrificavit naturæ ipsius pietatem³ ex mortibus filiorum. Sic venerandi Apostoli docuerunt, et quæ docuerunt impleverunt, quia pro Christo mori quam sæculo vivere maluerunt, et ad patendi felicitatem credentium animos armaverunt. Sic sancti Martyres gloriosi pro Christo suas animas posuerunt, et abnegaverunt se sibi, ut totos se proprio traderent Creatori. Sprevere supplicia, contempserunt tormenta, cruces, ignes, patibula, bestias, nec potuit in eorum sensibus exercere ullum supplicium dominatum,

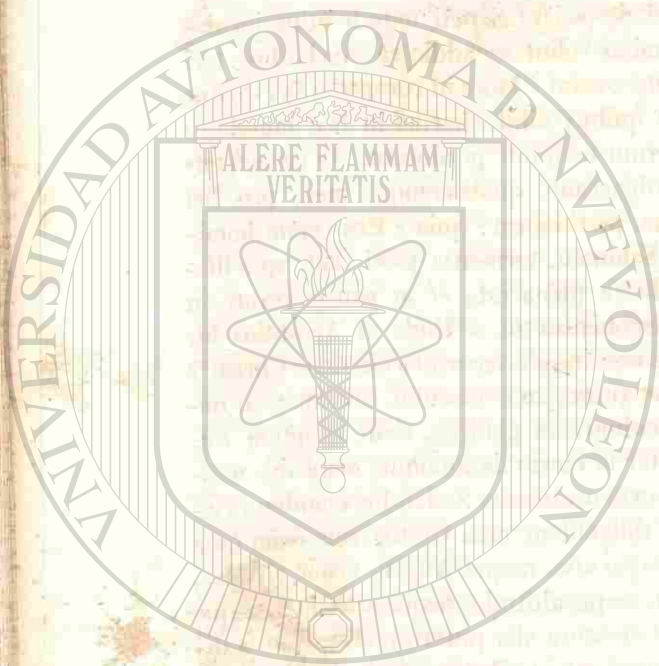
¹ Vide Serm. cclxxviii. — ² Cod. *matuorioso*; evidens patet error. — ³ Cod. *pietatis*.

in quorum mentibus amor dominicus obtinuit principatum.

III. Ergo cum despiciant Sancti mundi istius incolatum, et pro Domino velint se addicere cruciatibus tormentorum, merito eorum « Mors in conspectu Dei dicitur » pretiosa (a); » quibus nihil charius in hoc mundo in comparatione rerum omnium perducetur. In cruce pendeant, bestiis subjaceant, qualiscumque mors pro Dei confessione inquit, pretiosa est; quia « Etsi coram hominibus, inquit Salomon, tormenta passi sunt, spes illorum immortalitate plena est; et in paucis vexati, in multis bene disponentur (b). » Unde et Apostolus his concinens: « Quis nos, inquit, secernit a charitate Christi? » tribulatio, an angustia, an persecutio, an fames, an nuditas, an periculum, an gladius, sicut scriptum est, » quoniam propter te morte damnatur, omni die æstimati sumus ut oves occisionis. Sed in his omnibus evincimus propter diligentem nos. Certus sum enim quia » neque mors, neque vita, neque Angeli, neque virtutes, » neque superbia, neque altitudo, neque presentia, neque » futura, sed nec creatura alia poterit nos separare a dilectione Dei, quæ² est in Christo Jesu, Domino nostro (c)³. »

(a) Psal. cxv, 15. — (b) Sap. iii, 4, 5. — (c) Rom. viii, 35-39.

¹ Vide Serm. cccxxxv, n. 1. — ² Cod. *quod*. — ³ Hæc versio speciali est; non reperitur in versionibus antiquis apud Sabathier in Epist. ad Romanos viii, 35, 36, 37, etc.

SANCTI AURELII
AUGUSTINI,

HIPPONENSIS EPISCOPI,

SERMONES INEDITI.

CLASSIS IV.

SERMONES DE DIVERSIS.

SERMO LXV.

De Pœnitentia.

Eruiturex Cod. XII, fol. 198. Nihil obstare videtur quin S. Augustino tribuatur. Verum est quidem auctorem asserere Niniven post triduum esse destruendam; sed huic sententiæ B. Doctor non repugnat, ut videre est de Civit. Dei, lib. XVIII, cap. XLIV. De hac sententia videri etiam potest S. Hieronymus in Jonam. Idem sermo in Bibl. Laurent. tom. 1, fol. 403, laudatur, sed sine nomine. Locus ejus post sermonem CCCLII, cum numero de Pœnitentia III.

SYNOPSIS.

I. Pœnitentia cunctis necessaria est. II. Pœnitentiæ necessitas probatur ex statu conscientie et exemplo Ninivitarum. III. Pœnitentia ab ipsismet innocentibus adoptanda. IV. Nemo se potest excusando dicere innocentem, quin imo eo quod se talem dicat fit culpabilis. V. Conclusio.

I. EVANGELICA lectio, Fratres charissimi, cum legeretur, audivimus¹: « Pœnitentiam, inquit, agite, appropinqua- » vit enim regnum cœlorum (a). » Regnum cœlorum Christus est, qui est cognitor bonorum ac malorum, et arbitrum² omnium constat esse causarum. Præveniamus itaque Deo, in confessione peccati, et ante iudicium omnes animæ castigemus errores. Ad periculum autem pertinet, si nescias qua libet curatione emendare peccatum; præsertim cum nos causas negligentie intelligamus redempturos, pœnitentiam agere debemus. Agnoscite, Dilectissimi, quanta sit circa nos Domini Dei nostri pietas, ut admissi criminis culpam ante iudicium velit satisfactione componi. Nam ideo semper justus iudex admonitionem præmittit, ne quando quidem jus severitatis exerceat. Non abs re est ideo³, quod a nobis Deus noster fontes exigat lacrymarum, ut quod negligentia perdidit, pœnitentia⁴ repararet. Scit enim Dominus noster non semper hominis⁵ integrum stare consilium; frequenter peccare corpore, aut vacillare sermone; ideo pœnitentiam docuit, per quam possit et destructa corrigere et lapsa reparare. Securus itaque de venia homo, debet semper suspirare de culpa. Quamvis

(a) Matth. iv, 17.

¹ In Indiculo Possidii numeratur Tractatus ex Evangelio: *Agite pœnitentiam*, tom. x, fol. 293, Maurinorum. — ² Cod. male ut arbitror. — ³ Id. male Deo. — ⁴ Id. negligentia. — ⁵ Id. hominem.

autem multis vulneribus conditio humana laboret, tamen nemo desperet, quia Dominus satis largus est circa omnes languentes misericordie sue bona libenter impendere.

II. Sed forte dicit aliquis non se habere quod plangat. Recurrat unusquisque ad conscientiam suam, et inveniet in pectore suo interpellare peccatum. Unus cordis plaga, alter corporis laborat injuria; uni dominatur superbia, alterum inflamat cupiditas; unum arguit falsitas, alterum, per avaritiam, maculat aliena paupertas; unus per effusionem sanguinis humani polluitur, alter vilissimæ mulieris amore sordidatur. Ad has tantas ac tam præcipuas sive mentis sive corporis plagas quomodo non est qui ingemiscat? vel qui non supplices lacrymas fundat? Neminem ergo pudeat Deo offerre vulnera sua. Nunquam ad remedium pervenit, qui curari erubescit. Omnes ægritudines, aliæ faciliores sunt, aliæ difficiles. Nullum gravius infirmantium genus est, quam aliquem morbos suos nolle sanare. Docent hoc Litteræ sacræ. Nullus qui quæsit remedium, periit; nullus qui contempsit, evasit. Peritura post triduum Ninivitarum civitas erat, nisi ad pœnitentiam confugisset. Quid enim Propheta dixit? « Adhuc triduum » et Ninive subvertetur. Et verbum pervenit ad regem » Ninive, et surrexit de sede sua, et posuit vestimenta sua » a se et operuit se cilicio, et sedit super cinerem (a). » Magna satisfactio, Dilectissimi; deposuit vestimenta regalia, et operuit se cilicio. Maluit enim in cilicio evadere, quam in purpuris deperire. Ubi erat tunc illa regni sublimitas? ut evaderet pœnam superbiæ, confugit ad auxilium humilitatis; ut intelligamus Deo plus esse humilitatem quam potestatem. Omnium enim Ninivitarum¹ regnum tunc interiisset nisi illud² pœnitentia patrona servasset.

(a) Jon. iii, 4, 6.

¹ Cod. Niniviticæ; forte principis Niniviticæ. — ² Cod. eum.

III. Sed adhuc additur in illa Ninivitarum satisfactione, ut et infantes simul et animalia jejunassent. Sed cur parvuli jejunarunt, qui nihil mali fecerant? Jejunabant utique innocentes, ut evaderent peccatores. Clamabat parvulus, ut senior non periret. Si etiam infantum jejunium fuerat necessarium, cur etiam et pecudum et jumentorum? Utique ut poenitentiam hominum etiam fames probaret animalium, et rugientes ad Deum in gravitate, quod ab aliquibus patratum¹ fuerat, ab omnibus solveretur. Ita et nos, Fratres charissimi, consentientibus animis et conspiranti fide clamemus ad Dominum Deum nostrum. Illi clamabant, etiam post reatum; nos clamemus ne rei simus. Beatus ille, Dilectissimi, cui timor Dei² est pro flagello; quem non poena corrigit, sed³ disciplina. Nunquam tormenta patitur, qui timet ne aliquando patiatur.

IV. Sed dicit forte aliquis in populo: Cur timeam, qui nihil mali facio⁴? Audi Joannem apostolum prædicantem: « Si dixerimus quia peccatum non habemus, ipsi nos seducimus, et veritas in nobis non est (a). » Nemo ergo seducat vos, Dilectissimi; pessimum genus peccati est non intelligere peccata. Omnes quidem agnoscentes crimina sua, reconciliari Domino per poenitentiam possunt. Nullus magis de peccatoribus plangi dignus est, quam qui putat se non habere quod plangat. Multa enim delictorum genera, Dilectissimi, et hæc periculosiora quædam, quæ levia esse creduntur; illa sunt magis noxia, quia quibusdam æstimantur non esse peccata. Nullum enim malum facilius

(a) 1 Joan. 1, 8.

¹ Cod. habet solummodo quod, aliquibus fuerat. Videat correctionem Lector, et judicet; quanquam phrasim etiamnum remaneat incompleta ob verbum rugientes, forte pro rugientibus illis. — ² Cod. male tuus. — ³ Cod. corrigisset; evidenter pro corrigit, sed. — ⁴ Vide Epist. de Perfectione justitiae hominis, n. XLV.

decipit, quam cum non intelligimus malum esse. Itaque ego nunc non dico de homicidiis, non de adulteriis, non de malis persuasionibus; absit enim ut Christianorum hæc aliquis admittat, aut si forte commiserit, cecidisse et corruisse non statim plangat. Sed de illis utique loquor, quæ minora multo ac leviora creduntur. Quis autem vestrum est, Dilectissimi, quem vel ebrietas non polluerit, vel ambitio non rapuerit, vel invidia non exusserit¹, vel cupiditas non incenderit, vel avaritia non vulneraverit? Unde admoneo, Dilectissimi, ut juxta quod scriptum est, humilietis vos sub illa potentissima manu Dei; et quia nullus est sine peccato, nullus sit sine satisfactione; quia hoc ipso² quis nocens est, si se innocentem esse præsumat. Potest quis culpæ minoris esse, sed non³ inculpabilis; « Nemo » est immunis a reatu (a). »

V. Et ideo, Dilectissimi, qui gravius offenderunt, fidelius veniam petant. Qui autem a malis acerbioribus impolluti sunt, orent ne polluantur; præstante Domino nostro Jesu Christo, qui cum Patre et Spiritu sancto vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO LXVI.

De Jejunio I.

Erutus hic Sermo e Cod. Cass. XI, fol. 95, propter nonnullam styli duritiem quibusdam abjudicandus sancto Augustino visus est; propter autem manuscripti auctoritatem illi tribuendus nobis videtur. Locus ejus post Sermonem CCCXLVII.

(a) Job. XIV, 4.

¹ Cod. male exurit. — ² Id. qui hoc ipse. — ³ Ibid. deest non.

SYNOPSIS.

I. Jejunii utilitas et necessitas probatur medicorum auctoritate. II. Auctoritate philosophorum et sancti Pauli. III. Exemplis Sanctorum et Christi. IV. Conclusio.

I. QUOTIESCUMQUE, Fratres dilectissimi, devotionis vestrae jejunia prænuntiantes indicimus, toties ut observetis et faciatis hortantes commonemus. Multi enim non tam delicati quam pigri, non vitiosi corporibus, sed potius mentibus indevoti, animorum suorum vitia mentientes excusant aegritudine aliqua viscerum, aut imbecillitate membrorum, et quanquam, ut dixi, confingant, tamen etsi habent aliquod vitium, eo magis currere debent¹ ad jejunium. Sicut enim deliciae generant morbos, ita jejunii est posita medicina, morborum causa. Dominus autem hoc providens sic prædicit ut devota jejunia et vitiosis indicat. Tale denique nomen jejunii imposuit, ut ea non audeant nec debiles recusare. Sacerdotes proinde suos his verbis instruxit per Joël prophetam dicentem: « Sanctificate jejunium, curationem prædicate (a). » Curatione igitur quid est nisi corporum medicina? Si medici ægris jejunia impertiunt, ut curentur corpora, eademque languentibus pro medela succedunt, humanaque omnis infirmitas ægra est suorum calore vitiorum; cur non ipsa infirmitas corporum jejunii legitime recuratur, quæ contra omnia vitia mentium simul et corporum præcipit salubris institutio sacerdotum? Nam ut eadem plenius repetamus, hæc dicit: « Sanctificate, inquit, jejunium, et prædicate curationem: colligite majores natu, et habitantes terram in domo Domini Dei vestri,

(a) Joël. 1, 14, et 2, 15, juxta versionem Vulgatæ antiquæ.

¹ Codex male *currerint*.

» et exclamate ad Dominum Deum vestrum instanter » et exaudiet vos (a). » Quid ad hæc respondetis, ventris cultores? Qui jejunare non vultis, exaudiri quomodo (non)¹ vultis? cur stomachos vestros epulis oneratis? cur dapi-bus multis et vino viscera culta distenditis? cur cruditates et crapulas jejunantibus populis exhalatis? Aegritudo est ista, non digestio. Jejunate igitur Deo dum jubet, ne, quod absit, medicis jejunetis. Inter nos namque et medicos convenit, quia humores et sanguinis impetus jejunio temperantur.

II. Philosophi quoque æthereos animos in jejuniiis purgant a contaminationibus pessimis corporum terrenorum, carnemque hic puniunt, ut in ea macerentur. Apud nos vero jejunia corporum quasi lima sunt animarum. Exculpunt culpas conscientia, peccata contrahunt, ut splendescere faciant animas, quas rubigo colore maculaverat sordescentium delictorum. Cum igitur omne sapientia jejunium judicet corporum medicina, quid vos aestimem nescio, qui populo jejunante prandetis? Notat vos tamen apostolus Paulus et dicit: « Esca ventri et venter es » cis (a): » Et iterum: « Unus jejunat et alter ebrius » est (b); » et rursum: « Laudo vos, in hoc non laudo, quod » non in melius, sed in deterius convenitis (c). » David autem vehementer vos accusat, his verbis: » Domine, inquit, » de absconditis adimpletus est venter eorum; saturati » sunt porcina, et reliquerunt quæ superfuerunt parvulis » suis. Ego satiabor jejunio, ut manifestetur mihi gloria » tua (d)². »

(a) Joël. 1, 14. — (b) 1 Cor. vi, 13. — (c) Id. xi, 17, 22. — (d) Psal. xvi, 14, 15.

¹ Particula *non* in Codice videtur abundare et sensum vitare. — ² De hac versione usus est S. Augustinus in Enarratione circa Psalmum xvi, n. 14, et Epist. cxlix ad Paulinum, n. 3 et 4.

III. Jejuniorum denique sic probata merita monstrantur. Moyses primum ut legem a Domino acciperet, jejunavit, meruitque de Domino, ut loqueretur cum Domino¹. Elias tempore siccitatis suo pluviam² jejunio de mitigato Domino extorsit. Daniel impastis leonibus famem suo jejunio mitigavit³. Tres pueri in⁴ camini flammantis incendio, suo jejunio alienos deos negaverunt. David quotiescumque fecit Deo jejunia, toties de hostibus reportabat victoriam. Ninivitarum suo jejunio iracundiam Dei in indulgentiam converterunt; quibus tam fuit timoris astutia, ut pecora sua secum facerent jejunare, tantumque illis hoc profuit, ut Deus juste commotus hominum pecorumque jejunio, commixtis vocibus placaretur. Novum miraculi genus, Fratres mei! quod⁵ homines solent præstare pecoribus, pecora hominibus præstiterunt. Dominus omnium Christus, ut diabolus vinceret, jejunavit. Apostoli jejunando Paracletum Spiritum sanctum accipere de cælo meruerunt. Sed quid in viris hæc laudo, cum sit jejunii virtus etiam foeminarum⁶. Judith, armata jejunio, caput tyranni Holofernis abscidit. Susanna a falsis testibus jejunio suo absoluta est. Esther regina jejunio suo, ne persecutoris tyranni nequitia prævaleret, pacem populis impetravit. Sunt quidem hujusmodi legis exempla diversis ornata meritis personarum: sunt e diverso contraria, quæ demonstrant quot mala⁷ præstiterunt non custodita jejunia. Jonathan filius regis Saül, cum pater suum indixisset

¹ Hæc exempla etiam reperiuntur in Homilia IX Chrysostomi in Matthæum, et in Homilia Origenis, quamvis sit potius alterius, ut notatur in Bibliotheca Concionatoria Combefisii, tom. II, fol. 5. — ² Codex male placavit, et postea extorsisset. — ³ Item male in pastu... fame... geminavit. — ⁴ Ibid. deest vox necessaria in. — ⁵ Codex male cum. — ⁶ De jejunio foeminarum, vide S. Augustinum de Moribus Ecclesiæ catholice lib. I, n. 70. — ⁷ Cod. quotiens, credo pro quot mala. Postea desideratur particula non, sed perperam.

jejunium, ignorans sceptro suo mel attigit et gustavit; tantumque hæc culpa gravavit exercitum, ut cum ipse solus peccasset, omnis militia gravaretur, et nisi vindicta procederet, non esset facinus expiatum. Cum igitur reus esset Jonathan filius regis, quia jejunium nescius violavit, multo magis rei sunt illi qui indicta sibi jejunia non faciendâ contemnunt.

IV. Jejunate igitur, Fratres charissimi, ne dissimulatio vestra, quod absit, sacrilega judicetur a Domino nostro Jesu Christo qui regnat in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO LXVII.

De Jejunio II.

Hic Sermo, qui legitur in Cod. Cass. XII, fol. 96, cum nomine sancti Augustini, jam quoad majorem partem stampatus habetur in Editis apud Appendicem Serm. CLXXV; sed adjunctum habet exordium, quod omnino suppositum crediderim, utpote quod fere totum coalescat ex uno Isaïæ textu longissimo, qui postea totus representatur iterum in sermone, ita ut sermo iste brevissimus nihil aliud quam textum hunc bis representatum recitare videatur. Adde quod phrasis, qua sermo noster incipit, principium sermonis omnino sapiat, et numerus primus Edit. quasi pannus male assutus appareat. Unde fit ut Sermo, qui, sicut legitur in Maurinis, prorsus abjiciendus videretur, qualis apud nostrum legitur codicem prorsus videatur admittendus. Ponatur in Editis post præcedentem.

SYNOPSIS.

I. Jejunandum non solum corpore, sed mente. II. Jejunio jungenda sunt opera misericordiae. III. Quae Deo accepta jejunia?

I. **LEGIMUS** Spiritum sanctum per Isaïam prophetam taliter imperfectos¹ increpantem: « Jejunia vestra² et » diem magnum non sustineo, dicit Dominus (a). » Jejunium est quod probat Altissimus, non solum intermissa corporis refectio, verumetiam a malis actibus facta discessio. Itaque cura, ne mens tua gravetur oppressa peccatis, neque animus tuus vitiorum illecebris delectetur, et digna Deo exolvisti jejunia. Caeterum si corpus tuum inedia longa consumpsit³, atque illi subtraxeris cibum cui non detraxeris vitia⁴, in malis perseverans, magis horreris⁵, quam placeas Deo. Tunc erunt Domino accepta jejunia, si operibus sanctis fuerit expiata conscientia⁶. Cur enim corpus fame discrucias, cui turpiter peccando blandiris? Principaliter ergo animus jejunet a malis, et sic corpus subeat exercenda jejunia. Nam cum sit jejunium animae humiliatio, quale est humiliari cibo et augeri peccato? Qui igitur corpori suo jejunia devotus indicit, principaliter renuntiet vitiis, cupiditatum fomites comprimat, frangat impetus mentis, libidinis vincat faces, avaritiae ardentis flammam extinguat⁷, latiusque facti sui dilectionem⁸ extendat, atque in alimenta pauperum ab-

(a) Isaï. 1, 13.

¹ Cod. male perfectos. — ² Edit. neomerias vestras et sabbatum et diem magnum, etc. — ³ Cod. male consumeris. Edit. jejunia longa consumpserint. — ⁴ Edit. cum detrahis vitia. — ⁵ Edit. horres. — ⁶ Cod. male sententia. — ⁷ Edit. libidines vincat, faces avaritiae ardentis extinguat. — ⁸ Edit. factis vim dilectionis extendat.

rupti apparatus impendia largiatur. Omnia ergo corporis nefanda peccata animi virtute calcentur, ut et anima sanctitate corporis adjuvetur. Tunc enim et impetrari¹ poterit quod optatur, si corpus castum animusque devotus² ad officia sanctitatis implenda per curam observationis incedat³. Hæc sunt quæ divinam commovent pietatem, quæ ad impetrandam precibus sanctitatem⁴ semper aditum faciunt.

II. Caeterum si caput⁵ substernas, atque cinerem desuper spargas, si denique collum tuum velut circulum torqueas, atque ad exorandam clementiam Dei largos fletus effundas, nihil proficies. Commovere enim divinam non poteris pietatem, quia circa proximos tuos neglexisti debitam charitatem; scriptum est enim: « Non tale jejunium ego elegi, dicit Dominus, nec si flectas ut circumlucum cervicem tuam, cilicium⁶ substernas, nec sic vocabo, inquit, jejunium acceptum, sed solve omnem nodum iniquitatis et obstinationem malorum; dimitte quassatos in requiem et omnem iniquam contentionem⁷ dissipa. Frange esurienti panem tuum, et egenos sine tecto induc in domum tuam. Si videris nudum, vesti, et domesticos seminis tui ne despicias. Tunc enim⁸ erumpet temporaneum lumen tuum, et vestimenta tua cito orientur, et præibit ante te justitia⁹, et claritas Dei circumdabit te. Tunc exclamabis et Dominus exaudiet te; dum adhuc loqueris dicet¹⁰: Ecce adsum (a). » Hæc sunt enim quibus homo et refectus cibo frequenter impetrat quod exoptat, et jejunans majora præmia consequitur sanctitatis.

(a) Isaï. LVIII, 58, 59.

¹ Cod. male impetrare. — ² Id. animumque devotum. — ³ Id. incidat. — ⁴ Id. sanctitatis. — ⁵ Id. capite. — ⁶ Edit. cilicium autem et cinerem. — ⁷ Edit. conventionem. — ⁸ Enim deest in Edit. — ⁹ Edit. justitia tua. — ¹⁰ Cod. minus bene dicit.

III. Tale jejunium desiderat Christus; tali denique delectatur omnipotens Deus, quem ad jejunandum non immanium delictorum frequens reatus impellit, non denique adipiscendæ gloriæ temporalis, vel cumulandi patrimonii cupiditas inanis incendit, sed urget semper religionis affectus, et devota sinceritas; quam cum fuerint comitata plene pietatis officia¹, quantum ille proficiet? Merebitur statim præsentem Dominum propitium quærere². Imple ergo miserationis officia, et sanctificasti jejunia. Sagina pauperum viscera, et anima tua muneribus sanctitatis pinguescit. Vesti nudum, et tua peccata contexta sunt. Peregrinum hospitio contende suscipere, ut et te Deus in cælorum regna suscipiat³ per Jesum Christum Dominum nostrum, cui est honor et gloria in sæculorum sæcula. Amen.

SERMO LXVIII.

De falso amico.

Exiit ex Cod. Cass. XII, fol 123; nihil repugnat sententiis et dictioni Augustinianæ. Unde admittendus, et post sermonem cccclx inter sermones de diversis ponendus.

¹ Id. male quæ cum fuerint comita plena pietatis officia; et statim Edit. quantum ille valebit, quantum ille proficiet? Taliter agendo merebitur, etc... — ² Edit. sentire. — ³ Cod. minus bene et Deus te suscipiat. Reliqua desunt in Edit.

SYNOPSIS.

I. Falsus amicus peior aperto inimico. II. Falsi amici exprobratio. III. Judæ falsi amici proditio. IV. Judæ et Petri comparatio, et conclusio.

I. PROTECTOR omnium et nutritor Spiritus sanctus, qui cupit servare quod creavit, cautum facit a periculis innocentem, ne simplicitate sua decipiatur incauta simplicitas. Sic enim per Salomonem exhortatur Dominus, et monet dicens: « Non credas inimico tuo in æternum (a). » Sed dicit aliquis: Adversus inimicum me facio cautum; quid facio de ficto amico¹? dicam et ego, quod David propheta dixit: « Non timeam. » Quia nec ille timuit, non timeamus, sed pariter cum illo dicamus: « Dominus mihi adjutor est, non timebo quid faciat mihi homo (b). » Sed dicis: Inimici malitia in aperto est; nam falsi amici sævitia in occulto est: in inimico quod caveam video; numquid possum videre cor falsi amici quem diligo? nam certior est inimici publicata malitia, quam istius fictitia² amicitia. Nam in inimico quod caveam video; in amico falso quod observem non video. Nam in inimico, quod video fugio: in falso amico quomodo possum videre quid observem? Nam istius amicitia dolosa me illudet, ut et credam. Adversus ejusmodi David dicit: « Eripe me, Domine, ab homine malo, a viro iniquo libera me (c). » Inimicus enim, cum se ostenderit, faciet te cautum in omnibus, nam falsus amicus in occulto tibi molitur negotium crudelitatis sub imagine charitatis. Non pertimescas inimici nequitiam, cujus malitiam vides; sed cave te a falso

(a) Eccle. XII, 10. — (b) Psal. LV, 11. — (c) Id. CXXXIX, 2.

¹ De falso amico vide de Civitate Dei lib. XIX, cap. 15. — ² Cod. male factiosa. Inferius, perperam, duplicatur vox falso.

III. Tale jejunium desiderat Christus; tali denique delectatur omnipotens Deus, quem ad jejunandum non immanium delictorum frequens reatus impellit, non denique adipiscendæ gloriæ temporalis, vel cumulandi patrimonii cupiditas inanis incendit, sed urget semper religionis affectus, et devota sinceritas; quam cum fuerint comitata plene pietatis officia¹, quantum ille proficiet? Merebitur statim præsentem Dominum propitium quærere². Imple ergo miserationis officia, et sanctificasti jejunia. Sagina pauperum viscera, et anima tua muneribus sanctitatis pinguescit. Vesti nudum, et tua peccata contacta sunt. Peregrinum hospitio contende suscipere, ut et te Deus in cælorum regna suscipiat³ per Jesum Christum Dominum nostrum, cui est honor et gloria in sæculorum sæcula. Amen.

SERMO LXVIII.

De falso amico.

Exiit ex Cod. Cass. XII, fol 123; nihil repugnat sententiis et dictioni Augustinianæ. Unde admittendus, et post sermonem cccclx inter sermones de diversis ponendus.

¹ Id. male quæ cum fuerint comita plena pietatis officia; et statim Edit. quantum ille valebit, quantum ille proficiet? Taliter agendo merebitur, etc... — ² Edit. sentire. — ³ Cod. minus bene et Deus te suscipiat. Reliqua desunt in Edit.

SYNOPSIS.

I. Falsus amicus pejor aperto inimico. II. Falsi amici exprobratio. III. Judæ falsi amici proditio. IV. Judæ et Petri comparatio, et conclusio.

I. PROTECTOR omnium et nutritor Spiritus sanctus, qui cupit servare quod creavit, cautum facit a periculis innocentem, ne simplicitate sua decipiatur incauta simplicitas. Sic enim per Salomonem exhortatur Dominus, et monet dicens: « Non credas inimico tuo in æternum (a). » Sed dicit aliquis: Adversus inimicum me facio cautum; quid facio de ficto amico¹? dicam et ego, quod David propheta dixit: « Non timeam. » Quia nec ille timuit, non timeamus, sed pariter cum illo dicamus: « Dominus mihi adjutor est, non timebo quid faciat mihi homo (b). » Sed dicis: Inimici malitia in aperto est; nam falsi amici sævitia in occulto est: in inimico quod caveam video; numquid possum videre cor falsi amici quem diligo? nam certior est inimici publicata malitia, quam istius fictitia² amicitia. Nam in inimico quod caveam video; in amico falso quod observem non video. Nam in inimico, quod video fugio: in falso amico quomodo possum videre quid observem? Nam istius amicitia dolosa me illudet, ut et credam. Adversus ejusmodi David dicit: « Eripe me, Domine, ab hominibus mine malo, a viro iniquo libera me (c). » Inimicus enim, cum se ostenderit, faciet te cautum in omnibus, nam falsus amicus in occulto tibi molitur negotium crudelitatis sub imagine charitatis. Non pertimescas inimici nequitiam, cujus malitiam vides; sed cave te a falso

(a) Eccle. XII, 10. — (b) Psal. LV, 11. — (c) Id. CXXXIX, 2.

¹ De falso amico vide de Civitate Dei lib. XIX, cap. 15. — ² Cod. male factiosa. Inferius, perperam, duplicatur vox falso.

amico. Falsus vero amicus tunc vehementius nocet, quando amicitiae blandimenta molitur. Nam inimicus in verbis agnoscitur; falsus vero amicus quando in verbis benignitatem demonstrat, intus crudelitatem occultat. Nam solus Dominus hoc bene novit, qui discutit omnium corda; nam homo, quod videre credit, saepe non videt¹, Deus autem, et quae non videntur « a longe cognoscit (a). » Sed homo, ut noceat, corde aliud cogitat, aliud profert verbis.

II. Noli, Amice, noli, Frater, cum fictionibus² verba adulatoria loqui cum proximo ad faciem, et cum dorsum ab eo verteris, vitam ejus lacerare ore vipereo. Terreat te Psalmi sententia, ubi dictum est: « Labia dolosa in corde, » et corde locuti sunt mala (b). » Sic enim implet voluntatem diaboli, quia falsus amicus in verbis benignitatem demonstrat, et in corde venenum habet inclusum. Verba pacis sonat os, et cor ejus dolum occultat³. De talibus autem dicit Propheta in Psalmo: « Qui loquitur pacem cum » proximo suo, mala autem sunt in cordibus eorum (c). » Dum pacem loquitur, percutit; et dum blanditur, interficit, quia in corde tenet malitiam. Nubem vultus tui timeo, quia quod intus cogitas, non cognosco: blandiris, et saevis⁴; obsequeris, et occidis; dulces habes sermones, sed veneno conditos. Timeo obsequium tuum, false Amice, timeo colloquium tuum, quia ore famularis, et corde insidiaris. Mihi quidem bene loqueris, auribus meis audio; malum autem quod intus cogitas Deus novit, qui est « Scrutator renium, et cordium (d); » quia « Homo » videt in facie, et Deus intuetur corda (e). »

(a) Psal. cxxxvii, 6. — (b) Id. xi, 3. — (c) Id. xxvii, 3. — (d) Jerem. xvii, 10. — (e) 1 Reg. xvi, 7.

¹ In Cod. desiderantur haec verba, saepe non videt, quae sensus evidenter requirit. — ² Cod. male *confractionibus*. — ³ Cod. male *sonantem... occultantem*. — ⁴ Vide Serm. xlix, n. 4.

III. Nam et Judas, mercator sacri vulneris, Dominum Jesum dum salutatur vendidit, dum osculatur tradidit. Malus enim traditor hujusmodi dederat signum; dixit enim: « Quemcumque osculatus fuero, ipse est, tenete » eum (a), » et hinc licet immortalis vincet, et victor a mortuis resurrexit, tamen malitia¹ traditoris malum, quod conceperat, peperit, quia conceptum verbum evanescentium² gladium latere non poterat. Ad tantam enim sceleris persecutionem nullum impedimentum habuit, quia patrem suum diabolum habuit adiutorem. Ecce inter cibos, et potus propinavit Magistro latrocinium, et ferrum pro pane ruminavit, et buccella verborum panem intinctum accepit, et Domini traditionem propinavit. Christus bonus bonum dedit, sed Judas malus bonum male accepit; iudicium sibi acquisivit, quia in traditionem Domini et Magistri properavit³ magister crudelitatis, et domesticus latro. Solus hoc Dominus agnovit quem tradidit; ad quem sic ait Dominus Christus: « Ad quid venisti, » Amice (b)? » Istud est quod gravavit plus Judam traditorem. In illa amicitia tantum mali operatus est, ut Dominum, et Magistrum traderet. Quid enim nefandius⁴ aliquis cogitare possit? Considerate si quantum dulce nomen amici, tam gravitas et acerbitas homicidii penetrare potuit. De talibus enim dicit Salomon: « Amicus qui con- » vertitur ad inimicitiam (c). » Judas conviva crudelis buccellam glutivit, et gladium evomuit, sicut in Psalmo: « Etenim homo pacis, in quo speravi, qui edebat panes » meos, ampliavit adversum me supplantationem (d). »

(a) Matth. xxvi, 48. — (b) Id. xxvi, 50. — (c) Eccli. vi, 8. — (d) Psal. xi, 10.

¹ Cod. male *mortalis*. — ² Sic Codex. Forte *evomentis*, ut infra: *Buccellam glutivit, et gladium evomuit*. — ³ Cod. male *jungit in cum properavit, impropereavit*. — ⁴ Cod. male *miratus*.

Cum cæteris Discipulis erat, et solus de traditione Domini cogitabat, ipso Domino dicente: « Intinctum panem cui » dederò, ipse me tradet (a). » Accepit conviva insidias; discubuit; jucunditatem homo insidians in bella convertit¹. O discipulum qui falsum osculum propinavit Magistro! sicut scriptum est: « Meliora sunt vulnera inimici, » quam falsa oscula amici (b). » Qui osculatur, huic² dicitur: « Ad quid venisti, Amice? »

IV. Petrus vulneratus emendatus est, cui dictum est: « Vade³ post me, Satana (c). » Judas osculo condemnatur, et Petrus vulneratus, sanatus est. Judæ oscula proditionis veneno funduntur, et Petri lacrymis culpa lavatur. Judas dum osculatur tradidit Dominum suum, et non gustavit pretium; reddidit Judæis argentum, et festinavit ad gladium; digne laqueo se suspendit, quia pretium sancti sanguinis concupivit. Fuge, fuge, Amice, quantocius; habes exemplum, quem timeas. Si tanto Magistro, et Domino non pepercit malus discipulus, quomodo aliquando parcere poterit falsus amicus. Quantum enim cavenda est falsa amicitia, cujus lingua pacem sonat, et cor ejus dolum occultat! Ad hujusmodi hominem ipsum Dominum habeamus in omnibus protectorem: qui vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

(a) Joan. xiii, 26. — (b) Prov. xxvii, 6. — (c) Matth. iv, 10.

¹ Cod. jucundum homo insidia in bella convertit. — ² Cod. male cui. — ³ Cod. male reit.

APPENDIX

SERMONUM INEDITORUM

SANCTI AURELII

AUGUSTINI,

HIPPONENSIS EPISCOPI.

SERMO I.

In Sexagesima I.

Hic Sermo extrahitur ex Cod. Cass. cvi. Sancto Augustino, licet ejus nomen præferat, ideo non videtur ascribendus, quod de Sexagesima loquatur, de qua nulla fit apud beatum Doctorem mentio; utpote quæ non nisi longo post tempore in usum fuerit recepta. Vide Joan. Grancolas Comment. Histor. in Brev. Roman. Locus ejus in Appendice post Sermonem cxxxix cum numero in Sexagesima I.

SYNOPSIS.

I. Jejunium præveniendum. II. Jejunium nemini negligendum. III. Ad Ecclesiam confugiendum, sicut ad arcam Noë.

I. PRÆMONITOS vos esse credo, Fratres charissimi, cur a superiore dominica Quadragesimam procuremus, et cum hac die sit ejus exordium, quod festivitatem ejus ante unam hebdomadam celebrare cœperimus, reprehendi non potest observantia ista. Per opera devotionis judicium est prius legem exequi, quam legis sta-

Cum cæteris Discipulis erat, et solus de traditione Domini cogitabat, ipso Domino dicente: « Intinctum panem cui » dederò, ipse me tradet (a). » Accepit conviva insidias; discubuit; jucunditatem homo insidians in bella convertit¹. O discipulum qui falsum osculum propinavit Magistro! sicut scriptum est: « Meliora sunt vulnera inimici, » quam falsa oscula amici (b). » Qui osculatur, huic² dicitur: « Ad quid venisti, Amice? »

IV. Petrus vulneratus emendatus est, cui dictum est: « Vade³ post me, Satana (c). » Judas osculo condemnatur, et Petrus vulneratus, sanatus est. Judæ oscula proditionis veneno funduntur, et Petri lacrymis culpa lavatur. Judas dum osculatur tradidit Dominum suum, et non gustavit pretium; reddidit Judæis argentum, et festinavit ad gladium; digne laqueo se suspendit, quia pretium sancti sanguinis concupivit. Fuge, fuge, Amice, quantocius; habes exemplum, quem timeas. Si tanto Magistro, et Domino non pepercit malus discipulus, quomodo aliquando parcere poterit falsus amicus. Quantum enim cavenda est falsa amicitia, cujus lingua pacem sonat, et cor ejus dolum occultat! Ad hujusmodi hominem ipsum Dominum habeamus in omnibus protectorem: qui vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

(a) Joan. xiii, 26. — (b) Prov. xxvii, 6. — (c) Matth. iv, 10.

¹ Cod. jucundatur homo insidia in bella convertit. — ² Cod. male cui. — ³ Cod. male reat.

APPENDIX

SERMONUM INEDITORUM

SANCTI AURELII

AUGUSTINI,

HIPPONENSIS EPISCOPI.

SERMO I.

In Sexagesima I.

Hic Sermo extrahitur ex Cod. Cass. cvi. Sancto Augustino, licet ejus nomen præferat, ideo non videtur ascribendus, quod de Sexagesima loquatur, de qua nulla fit apud beatum Doctorem mentio; utpote quæ non nisi longo post tempore in usum fuerit recepta. Vide Joan. Grancolas Comment. Histor. in Brev. Roman. Locus ejus in Appendice post Sermonem cxxxix cum numero in Sexagesima I.

SYNOPSIS.

I. Jejunium præveniendum. II. Jejunium nemini negligendum. III. Ad Ecclesiam confugiendum, sicut ad arcam Noë.

I. PRÆMONITOS vos esse credo, Fratres charissimi, cur a superiore dominica Quadragesimam procuremus, et cum hac die sit ejus exordium, quod festivitatem ejus ante unam hebdomadam celebrare cœperimus, reprehendi non potest observantia ista. Per opera devotionis judicium est prius legem exequi, quam legis sta-

tuta cognoscas, et ante obedire præceptis, quam obedientiæ præcepta compellant: illud enim amoris est, hoc timoris: hoc imperative exigitur, illud religiose defertur: hic debitum solvitur, ibi donum muneris exhibetur. Unde et nos religiosum munus exhibuimus Deo, dum amplius jejunavimus. Reprehendi enim non potest festivata festivitas; semper enim in gaudiis solemnitatis vota præveniunt, et futuram lætitiã devotio, dum exoptat, anticipat. Semper enim in rebus ambiguis oportet addere amplius aliquid ad cautelam, quia quod est amplius recidi potest, quod minus est non potest prolongari, sicut in hac observatione factum est. Nec quod propter Quadragesimam plus jejunamus, non minus Quadragesimam; integra enim nobis manet: quod si minus jejunassemus, a numero redintegrare non poteramus ad numerum.

II. Sed fortasse cum illud jejunium, quod jejunavimus, non proficiat nobis ad Quadragesimam, non proficit ad salutem; si non proficit ad Quadragesimam, proficit ad meritum. Cui enim unquam non profuit orare, legere, jejunare? Cui non profuit castitas? nisi quod illos magis reprehendi puto, qui postea quam parati fuerint jejunare, postea quam audierint solemnitates, ambiguum neglexerunt jejunare. Demonstrabunt itaque non volentes religiose vivere, sed coacti; veriti, credo, ne quinque dierum jejuniis prolongatis, caro eorum corpusque defecerit, et exiles hæcenus Quadragesimæ dies tolerare non possint. Audiant igitur refecti pariter ac robusti, tennes atque pallentes, quia hodie est Quadragesima. Audiant illi, inquam, ut jejunare incipiant, ut illi abstinere non desinant, et communiter in arcam Christi intrare festinent. Imo festinent amplius, qui tardius abstinere cœperunt, ut castigatioris rigidioresque introeant, quia arca Dei in periculis jejunum sustentare prævalet, temulentum sustinere non novit.

III. Monemus ergo nos, sicut antea jam diximus, nostri temporis homines, ut in his mundi turbinibus, ad domum Dei certatim unusquisque confugiat, sicut et sui temporis homines Noë justus admonuit. Admonuit enim illos, sed futurum diluvium prædicare non destitit, et licet vox prædicationis non sit audita, tamen et si tacebat lingua, opere loquebatur, et si silebat voce, arca personabat. Cum enim ædificabat tam grande opus arcæ illius, causam cur fieret, ipsa opera testabantur; testabantur enim ipso apparatu nova taber-

¹ Cod. male quoniam. — ² in Cod. deest non. — ³ Id. ejus. — ⁴ Id. et non. — ⁵ Vide Serm. Append. Maur. cxlv, n. 3.

nacla, novis periculis profutura. Sapiens enim quisque intelligere poterat naufragii nescio quid timere, cum domus talis fuerit quæ non traheretur in terra, sed nataret in gurgite, cum hujusmodi pararetur quod nec pavimenti solo deficeret, nec fluctibus unda submergeret. Quis, inquam, sapiens non intelligeret adesse diluvium, cum videret tale domicilium fieri quod susceptos intra se non tam clauderet quam portaret, quod non tam pluviarum imbres repelleret, quam naufragii procellas arceret? Quis, inquam, ex hospitio non animadverteret periculum homini, in quo hospitio non habitandum esset, sed potius exulandum, in qualibet parte mundi futurum esset cum ipsis habitaculis peregrinandum? Ipse ergo hoc opere populis prædicabat, et dicebat illud evangelicum Domini dictum: « Si mihi non creditis, vel operibus credite (a). »

SERMO II.

In Sexagesima II.

Contra Cupiditatem.

Non est sancti Augustini. Laudatur enim S. Gregorius qui floruit multo post Augustinum; imo et ipsemet Augustinus. Sunt autem hinc et inde sæpius sparsæ B. Augustini sententiæ, a Beda forsitan, vel a quovis alio delibatæ. Eruuntur ex Cod. Cass. clxix, fol. 79. Locus ejus in Appendice post præcedentem cum numero in Sexagesima II.

SYNOPSIS.

I. Ager Ecclesia; tribuli fructus cupiditatis. II. Ex cupiditate superbia, et ex superbia cupiditas prodit. III. Quomodo cupiditas sit idolorum servitus. IV. Cupiditas insatiabilis est. V. Primum virgultum cupiditatis invidia. VI. Ex cupiditate oriuntur homicidia et læsiones proximi cum perjuriis. VII. De oppressione pauperum per injustitiam. VIII. Oppressores pauperum a Deo puniuntur. IX. Contra illos qui justitiam vendunt. X. Præmium illius qui justitiam sine præmio reddit. XI. Vanæ solvuntur excusationes. XII. Continuatio solutionum. XIII. Vanitas divitiarum ostenditur, quia breves sunt.

(a) Joan. x, 38.

¹ Cod. male emere. — ² Id. haberetur. — ³ In Cod. legitur non, sed abundat. — ⁴ Cod. male peregrinum.

tuta cognoscas, et ante obedire præceptis, quam obedientiæ præcepta compellant: illud enim amoris est, hoc timoris: hoc imperative exigitur, illud religiose defertur: hic debitum solvitur, ibi donum muneris exhibetur. Unde et nos religiosum munus exhibuimus Deo, dum amplius jejunavimus. Reprehendi enim non potest festinata festivitas; semper enim in gaudiis solemnitatis vota præveniunt, et futuram lætitiā devotio, dum exoptat, anticipat. Semper enim in rebus ambiguis oportet addere amplius aliquid ad cautelam, quia quod est amplius recidi potest, quod minus est non potest prolongari, sicut in hac observatione factum est. Nec quod propter Quadragesimam plus jejunamus, non minus Quadragesimam; integra enim nobis manet: quod si minus jejunassemus, a numero redintegrare non poteramus ad numerum.

II. Sed fortasse cum illud jejunium, quod jejunavimus, non proficiat nobis ad Quadragesimam, non proficit ad salutem; si non proficit ad Quadragesimam, proficit ad meritum. Cui enim unquam non profuit orare, legere, jejunare? Cui non profuit castitas? nisi quod illos magis reprehendi puto, qui postea quam parati fuerint jejunare, postea quam audierint solemnitates, ambiguum neglexerunt jejunare. Demonstrabunt itaque non volentes religiose vivere, sed coacti; veriti, credo, ne quinque dierum jejuniis prolongatis, caro eorum corpusque defecerit, et exiles hæcenus Quadragesimæ dies tolerare non possint. Audiant igitur refecti pariter ac robusti, tennes atque pallentes, quia hodie est Quadragesima. Audiant illi, inquam, ut jejunare incipiant, ut illi abstinere non desinant, et communiter in arcam Christi intrare festinent. Imo festinent amplius, qui tardius abstinere cœperunt, ut castigatioris rigidioresque introeant, quia arca Dei in periculis jejunum sustentare prævalet, temulentum sustinere non novit.

III. Monemus ergo nos, sicut antea jam diximus, nostri temporis homines, ut in his mundi turbinibus, ad domum Dei certatim unusquisque confugiat, sicut et sui temporis homines Noë justus admonuit. Admonuit enim illos, sed futurum diluvium prædicare non destitit, et licet vox prædicationis non sit audita, tamen et si tacebat lingua, opere loquebatur, et si silebat voce, arca personabat. Cum enim ædificabat tam grande opus arcæ illius, causam cur fieret, ipsa opera testabantur; testabantur enim ipso apparatu nova taber-

¹ Cod. male quoniam. — ² in Cod. deest non. — ³ Id. ejus. — ⁴ Id. et non. — ⁵ Vide Serm. Append. Maur. cxlv, n. 3.

nacla, novis periculis profutura. Sapiens enim quisque intelligere poterat naufragii nescio quid timere, cum domus talis fuerit quæ non traheretur in terra, sed nataret in gurgite, cum hujusmodi pararetur quod nec pavimenti solo deficeret, nec fluctibus unda submergeret. Quis, inquam, sapiens non intelligeret adesse diluvium, cum videret tale domicilium fieri quod susceptos intra se non tam clauderet quam portaret, quod non tam pluviarum imbres repelleret, quam naufragii procellas arceret? Quis, inquam, ex hospitio non animadverteret periculum homini, in quo hospitio non habitandum esset, sed potius exulandum, in qualibet parte mundi futurum esset cum ipsis habitaculis peregrinandum? Ipse ergo hoc opere populis prædicabat, et dicebat illud evangelicum Domini dictum: « Si mihi non creditis, vel operibus credite (a). »

SERMO II.

In Sexagesima II.

Contra Cupiditatem.

Non est sancti Augustini. Laudatur enim S. Gregorius qui floruit multo post Augustinum; imo et ipsemet Augustinus. Sunt autem hinc et inde sæpius sparsæ B. Augustini sententiæ, a Beda forsitan, vel a quovis alio delibatæ. Eruuntur ex Cod. Cass. clxix, fol. 79. Locus ejus in Appendice post præcedentem cum numero in Sexagesima II.

SYNOPSIS.

I. Ager Ecclesia; tribuli fructus cupiditatis. II. Ex cupiditate superbia, et ex superbia cupiditas prodit. III. Quomodo cupiditas sit idolorum servitus. IV. Cupiditas insatiabilis est. V. Primum virgultum cupiditatis invidia. VI. Ex cupiditate oriuntur homicidia et læsiones proximi cum perjuriis. VII. De oppressione pauperum per injustitiam. VIII. Oppressores pauperum a Deo puniuntur. IX. Contra illos qui justitiam vendunt. X. Præmium illius qui justitiam sine præmio reddit. XI. Vanæ solvuntur excusationes. XII. Continuatio solutionum. XIII. Vanitas divitiarum ostenditur, quia breves sunt.

(a) Joan. x, 38.

¹ Cod. male emere. — ² Id. haberetur. — ³ In Cod. legitur non, sed abundat. — ⁴ Cod. male peregrinum.

XIV. Divitiarum vanitas quia deducunt ad infernum. XV. Divitiarum vanitas quia non auferuntur a mundo. XVI. Divites vocantur ad meditationem mortis. XVII. Vocantur iidem ad meditationem inferni. XVIII. Cogitatio iudicii. XIX. Aeternitatis meditatio. XX. Per arctam viam ambulandum. XXI. Eleemosynarum efficacia. XXII. Eleemosyna ex propriis substantiis facienda. XXIII. Coeli meditatio ad iustitiam impellit. XXIV. Conclusio.

I. SANCTORUM Ecclesiam, Fratres charissimi, esse Dei agrum quis dubitet? cum Apostolus clamet: « Dei agricultura estis (a); » et Dominus in Evangelio de jacto semine testetur: « Aliud cecidit in terram bonam et ortum fecit fructum centuplum (b). » Si ergo ager est, ut Apostolus docet, cultura indiget; cultura autem non indigeret, nisi spinas vitiorum germinaret. Et quidem apta comparatio de agro ad corda hominum trahitur, quia sicut ille corporales, ita haec spirituales spinas et tribulos gignunt. Unde et in prima maledictione figuratim expressum est: « Spinis et tribulis germinabit tibi (c). » Sed hoc habuit inter se dissimilitudinis, quod in ruribus terrae ex multis radicibus plures germinantur spinarum aculei; a terrenorum vero cordibus hominum, vitiorum punctiones ex una produunt radice cupiditatis. Cum enim aliud sit vitium gastrimargiae, aliud fornicationis, aliud invidiae, aliud tristitiae, aliud caenodoxiae, aliud superbiae, multaque ex ipsis atque innumera proferantur genimina, ex una tamen, ut dictum est, pullulant cupiditatis radice, Apostolo attestante, qui ait: « Radix omnium malorum » cupiditas (d); » quam videlicet sanctae Ecclesiae praedicatores, sive in Veteri, sive in Novo Testamento tanquam fortes agricolae, modo increpationibus, modo persuasionibus, modo terroribus, modo blanditiis, quasi quibusdam aratris, fossoriis, rastris, surculis, conati sunt a terrenorum cordibus funditus evellere; sed non potuerunt, etiam cum multum in hoc opere desudarent. Inextricabile enim, atque, ut ita dixerim, ineradicabile malum, cujus ramos quo magis amputare quaesieris, eo amplius multipliciora gignit virgulta quae amputes. Quamobrem quae funditus eradicari non potest, semper ramorum eius copia succidenda est. Et quia nostris modo temporibus jam pene totum occupasse cernitur, libet pro viribus semper acceptis nos quoque in eius extirpatione, quo valuerimus, ingenio desudare.

II. Sed occurrit nobis interim quaestio, quomodo, ut de ceteris (a) 1 Cor. iii, 9. — (b) Luc. vii, 8. — (c) Gen. iii, 18. — (d) 2 Tim. vi, 10.

faceam, ex cupiditate superbia prodire credatur, cum alia Scriptura aperte testetur: « Initium omnis peccati superbia (a). » Si enim initium omnis peccati superbia, quomodo radix omnium malorum cupiditas, nisi quia unum sunt et utraque a se invicem prodeunt, cum et cupiditas superbiam, et superbia cupiditatem gignit. Quod in primo parente evenisse cognoscimus, in quo scilicet nisi cupiditas illa praecessisset, nequaquam talia appetere praesumpsisset. Quae duo principalia vitia ita conjungit, ita describit Joannes apostolus, ut postpositis aliis, quasi haec sola in mundo esse fateatur, ex quibus illa omnia originem ducere probantur; ait enim: « Omne quod » in mundo est, concupiscentia carnis est, et concupiscentia oculorum et superbia vitae (b). » Quanquam autem ubi concupiscentia sonet, ibi consequenter et superbia intelligatur, nobis tamen nunc de una disputandum, contra unam cupiditatem discernendum; quae nimirum cujus mentem plene possederit, eam protinus idolorum cultricem efficit. Occidendus talia docens, lapidandus talia promens, nisi haec eadem et Apostolus Gentium testetur; ipse enim ait: « Et » avaritia, quae est idolorum servitus (c). » Quis autem, rogo, Christianorum qui libenter audiat, si eum aliquis infidelem et simulacris deditum vocet? et tamen cupit esse, quod, quia sit, non vult audire.

III. Dicet fortasse quilibet ex ipsis: Quomodo idolis serviat, qui terrenis aestuat? Audi, quisquis ille es, rationem breviter. Deus fide colendus est; fides autem in cognitione Dei consistit; cognitio vero Dei in obedientia praecceptorum intelligitur, quia et Paulus de quibusdam dicit: « Confitentur se nosse Deum, factis autem negant (d). » Et Joannes in Epistola sua haec eadem attestatur: « Qui dicit se » nosse Deum, et mandata ejus non custodit, mendax est (e). » Deus itaque jubet abstinentiam, antiquus hostis persuadet voracitatem: ille imperat sobrietatem, iste ebrietatem: ille castitatem, iste fornicationem: ille humilitatem, iste superbiam: ille concordiam, iste discordiam: ille pacem, iste litem: ille mansuetudinem, iste iracundiam: ille dilectionem, iste odium: ille largitatem, iste tenacitatem: ille eleemosynam, iste rapinam: ille veritatem, iste mendacium: ille non jurandum, iste perjuriis insistendum: ille a fraude abstinendum, iste falsis testimoniis inhaerendum: ille mandat de ligno scien-

(a) Eccli. x, 15. — (b) 1 Joan. i, 16. — (c) Coloss. iii, 5. — (d) Tit. i, 16. — (e) 1 Joan. ii, 14.

† Vide de vera Religione n. 70, et Confess. lib. x, n. 54. — ‡ Vide Operis imperfecti contra Julian. lib. iv, n. 22.

tiae boni et mali ne comedat, iste contra: « In quocumque die co-
 » mederitis ex eo, aperientur oculi vestri, et eritis sicut Dii, scien-
 » tes bonum et malum (a): » ille jubet: « Non concupisces uxorem
 » proximi tui, non domum, non agrum, non servum, non ancillam,
 » non bovem, non asinum, et universa quae illius sunt (b); » iste vero
 » suadet: « Hæc omnia tibi dabo, si cadens adoraveris me (c). »

IV. Age nunc, videamus cui cultor homo existat, ei cui verbo
 mentitur, an cuius imperium perficere videtur? et quis non videat
 quia ipse hominis famulatus cultorem eum faciat, cui deservit? Ex
 quibus nimirum verbis, patet, innuitur eos, qui cupiditati stud-
 ent, dæmonum cultores existere, etiamsi hoc beatus Paulus non
 affirmaret. Hujus cupiditatis malum, quod cuncta præcellit atque
 exuperat, et a quo omnia mala pullulant, alibi alia Scriptura ita de-
 testando prodit dicens: « Auro nihil est scelestius (d); » rursusque:
 « Nihil iniquius quam amare pecuniam (e). » Quid mirum si eandem
 cupiditatem culturam Apostolus vocet? quod videlicet cupiditatis
 multimodum malum nequius divitum corda quam pauperum de-
 vastat; quia etsi multa in hoc sæculo pauperes habere concupiscunt,
 non tamen multa assequi possunt, ac per hoc illis effectus concu-
 piscentiæ minor redditur, nocendi quoque malitia temperant:
 divites vero quia plura adipisci desiderant, ut plura inveniant,
 multipliciora peccandi argumenta inquirunt. Quasi enim quidam
 ignis est cupiditas, quæ etsi in alijs magis, in alijs minus ardet,
 ubi tamen ardere cœperit, « Nunquam dicit: Sufficit (f); » exem-
 plo ignis temporalis qui tanto vehementius flammam multiplicat,
 quanto abundantius multitudinem lignorum acceperit. Hinc enim
 scriptum est: « Avarus pecuniis non impletur (g). »

V. Hæc certe « Radix omnium malorum (h), » primum virgultum
 invidiam gignit, Jacobo attestante, qui ait: « An putatis quia ina-
 » niter Scriptura dicit: Ad invidiam concupiscit spiritus, qui habi-
 » tat in vobis (i). » Hinc per Salomonem dicitur: « Contemplatus
 » sum omnes labores hominum, et industrias animadverti et patere
 » invidiæ proximi (j). » Constat namque et verum est, quia in hoc alijs
 invidemus, quod illos sive in rebus temporalibus, sive in mundi ho-
 noribus æquare volumus. Unde qui mortiferum invidiæ virus qua-
 rit extinguere, studeat necesse est in hoc sæculo nihil quod transit

(a) Gen. iv, 11. — (b) Id. v, 21. — (c) Matth. iv, 9. — (d) Eccli. v, 9.
 — (e) Ibid. x, 10. — (f) Prov. xxx, 15. — (g) Eccli. v, 9. — (h) 2. Tim,
 vi, 9. — (i) Jacob. iv, 5. — (j) Eccli. iv, 4.

desiderio quærere. Audiatur denique ejus membrum sit, quisquis
 hoc vitium cavere intelligit; scriptum quippe est: « Invidia diaboli
 » mors introivit in orbem terrarum; imitantur autem illum qui ex
 » parte illius sunt (a). » Inter hæc autem sciendum est nobis, quia
 sunt nonnulli, qui in divitijs vel honoribus, alijs quidem præcellere
 volunt, sed tamen eos, quos anteire non possunt minime insequun-
 tur; nonnulli vero tantæ invidentiæ flamma adversus eos accendun-
 tur, ut æquo animo, vel rectis oculis nequaquam illos respicere
 possint.

VI. Hinc etiam exoritur homicidii meditatio, et nisi effectus di-
 vinitus subtrahatur, aut occulta veneni suffocatione, vel quolibet
 ingenio, aut aperte isto materiali gladio vita talium perimitur.
 Quod videlicet non idcirco quidem peragunt, ut illis qualibet arte
 bona aliena, lucra, vel mysteria assequantur, sed tantum ut illi,
 quibus invident, eadem amittant. Quod si etiam illorum vitam ex-
 tinguere nequeant, tenentur tamen jam homicidii rei ex ipsa odii
 meditatione. Unde Joannes in Epistola sua dicit: « Omnis qui odit
 » fratrem suum homicida est, et scitis quia omnis homicida non ha-
 » bet hæreditatem in regno Christi et Dei (b). » Ubi autem jugis
 odii meditatio insederit, nocendi quoque malitia non deerit. Inquirat
 namque semper infelix in quo viventem lædere possit, quem, ut
 voluit, perimere funditus non potuit. Jungit semetipsum amicitijs
 inimico vel causidico illius, cui fortassis pridem nec loqui volebat.
 Et cum pro certo sciat quod sine causa calumniam illi intorqueant,
 non veretur tamen, dum contra unum sævit, pro altero perjurium
 vel falsum testimonium perpetrare; nec recordatur illius sententiæ,
 qua dicitur: « Neque perjuri regnum Dei possidebunt (c); » et illud:
 « Testis falsus non erit impunitus (d). »

VII. Jam vero qualiter pauperes a divitibus opprimantur, qui-
 busve modis atque ingenijs, laboribus suis fraudentur, plenius vel
 illi qui cogunt, vel illi qui patiuntur, sciunt, quam nos qui hæc par-
 tim ex divinis voluminibus, partim ex opprimentium erumpentibus
 foras nequissimis machinationum signis addiscere quærimus. Alii
 namque, et maxime hujus sæculi principes, humana tantum gratia
 quorundam, justitiam subvertunt, ne judicium suorum animos offen-
 dant. Timent etiam, seditionis causa, temporalem amittere honorem,
 nisi juxta ministrorum suorum agant voluntatem. Derivant subtili-

(a) Sap. ii, 24. — (b) 1. Joan. iii, 15. — (c) 1. Cor. vi, 10. — (d) Prov.
 xix, 5, 9.

tatis ingenio leges quas vel ipsi vel alii promulgaverunt, ad aliud quod ipse non sonant, et tandiu calliditatum argumentis insistent, usquequo quod justum est quasi recte pervertant. Ita namque præfatam edicti legem arte diabolica rimantur, ut etiam, illa repugnante, apertum justitiæ, ad quod voluerint iniquitatis, sermonem inflectant. Quibus nimirum recte per Isaiam a Domino dicitur: « Væ qui dicitis malum bonum et bonum malum, ponentes tenebras » lucem et lucem tenebras, ponentes amarum dulce et dulce amarum (a). » Et de quibus: « Væ qui condunt leges iniquas; scribentes injustitiam scripserunt ut opprimerent in iudicio pauperes, » ut essent viduæ præda eorum, et vim facerent causæ humilium » populi mei, et pupillos diriperent (b). » Leges enim iniquas condunt, et scribentes injustitiam scribunt, qui locutionis suæ stylo ante humanos oculos prave disserunt, quod intus in cordibus suis recte noverunt. Ad quos profecto lamentabili voce idem Propheta sermonem dirigit, cum subjungit: « Quid facietis in die visitationis » et calamitatis de longe venientis? ad cuius fugietis auxilium? et » ubi derelinquetis gloriam vestram (c)? » Quibus etiam comminando per quemdam Sapientem Sermo divinus loquitur dicens: « Audite, » Reges, et intelligite; discite, Iudices finium terræ; præbete aures, » vos qui continetis multitudinem, et placetis vobis in turbis nationum, quoniam data est a Domino potestas vobis et virtus ab Altissimo, qui interrogabit opera vestra, et cogitationes scrutabitur; » quoniam cum magistri essetis regni illius, non recte iudicastis legem justitiæ neque secundum voluntatem Dei ambulastis. Horrende et cito apparebit vobis, quoniam durissimum in his qui præ sunt iudicium fiet, et potentes potenter tormenta patientur, et » fortioribus fortior instat cruciatus (d). » Alii vero sola rerum temporalium cupiditate iudicium rectum modo pervertunt, modo conservant, quia et uni justitiam protrahunt, et eandem alteri vendunt. De illis etenim qui muneris acceptione rectum pervertunt iudicium per Prophetam Judæorum: « Principes tui infideles, socii » furum; omnes diligunt munera, sequuntur retributiones; pupillo » non iudicant, et causa viduæ non ingreditur ad eos (e). » Ac de quolibet eorum Spiritus sanctus per Salomonem dicit: « Qui cognoscit in iudicio faciem, non facit bene, et pro buccella panis deserit veritatem (f). » Et rursum: « Accipere personam impij non est

(a) Isai. v, 20. — (b) Id. x, 1, 2. — (c) Ibid. 3. — (d) Sap. vi, 2, 9. — (e) Isai. i, 23. — (f) Prov. xxviii, 21.

» bonum, ut declines a veritate iudicii (a). » Tales nimirum vitandos esse in eodem libro eloquium Dei admonet, cum dicit: « Ne æmuleris viros malos, nec desideres esse cum eis, quia ad rapinas me » ditatur mens eorum, et fraudes labia eorum loquuntur (b). »

VIII. Qualis autem retributio illos obsequatur, ibi manifestatur, cum dicitur: « Rapina impiorum detrahet eos, quia noluerunt facere iudicium (c). » Horum oppressionibus ad vindictam iudicii Dominus provocatur, sicut ipse per Psalmistam testatur dicens: « Propter miseriam inopum, et gemitum pauperum nunc exurgam, » dicit Dominus (d). » O dives cupiditate cæcus! O iudex perversus! Si pauperem jacentem sub pedibus tuis despicias, Dominum ejus et tuum exurgentem adversus te iratum, cur non expavescis? Solet enim plerumque de vobis vindicta subita fieri, ossa etiam vestra et carnes, sicut cuidam nuper contigisse enarratur, in sepulcris igne consumi. Sed cum unus ad damnationem subtrahitur, cum gehennæ incendijs spiritu mancipatur, etiam corpore in monumento crematur, alter ad oppressionem nequius inflammatur. Audi terrenis felicitatibus dives, cœlestibus bonis egenus; audi quid tibi iudex omnium Deus dicat: « Non facies violentiam pauperi, quia » pauper est, neque conteras egenum in porta, quia Dominus dicitur dicabit causam ejus, et configet eos, qui confixerunt animam » ejus (e). »

IX. At contra ii, qui causam recti iudicii præmio non immutant, sed vendunt, nil se tali in facto deliquisse existimant. Proponunt enim sibi quasdam risui dignas fabulas et dicunt: Causam ejuslibet facere et munus accipere humanum est; non facere et accipere diabolicum est. Quos ego interrogare studeo, utrum hoc quod humanum dicunt, peccatum sit an non. Dic, quæso, si mandata Dei violare peccatum sit, an non sit; et certe in verbis Dei in lege divina generaliter cunctis sub uno præcipitur: « Non accipies munera, » quia munera excæcant cor sapientum, et mutant verba justorum (f). » Atque iterum: « Juste quod justum est exequeris (g). » Quomodo enim juste quod justum est exequitur, qui non propter ipsam justitiam, sed propter pecuniam in iudicio rectam sententiam proferre videtur. Cur non videtis, miseri, in quantum vestra desi-

(a) Prov. xviii, 5. — (b) Id. xxiv, 1, 2. — (c) Id. xxi, 7. — (d) Psal. xl, 6. — (e) Prov. xxii, 23. — (f) Deut. xvi, 19. — (g) Ibid. 20.

¹ Vide Enarrat. in Psal. xxv, n. 13.

piat locutio? qui dum malorum angelorum facta verbo detestamini, bonorumque dicta laudatis, operibus blasphematis. Cur quod laudatis, non imitamini, sicut quod vituperatis, detestamini? Sed non diabolicum est omnino quidquid a præceptis Dei videtur deviare? A quo contra de justo iudice alibi dicitur: « Qui excutit manus suas ab omni munere, iste in excelsis habitat (a). » Ubi subaudiendum est, quia si is, qui manus suas ab omni munere excutit, in excelsis habitat, qui hoc non facit, non in excelsis cœlorum, sed in inferioribus terræ, quibus inferi declarantur, manebit.

X. Ab hac muneris acceptione immunem se Samuël ostendebat, cum de principatu plebis Israëlitiæ dejectus dicebat: « Conversatus coram vobis ad adolescentia mea usque ad diem hanc, ecce præsto sum; loquimini de me coram Christo ejus; si de manu cujusquam munus accepi, et contempnam illum hodie, restituamque vobis (b). » Et ne forte is, qui sine præmio dationis, legum justitiam recte defendit, sine divina recompensatione inops spiritualium munerum existere crederetur, occurrit Dominus et per Prophetam admonendo repromisit, dicens: « Quærite iudicium, subvenite oppresso, iudicate pupillo, defendite viduam, venite, et arguite me, dicit Dominus, et si fuerint peccata vestra rubra quasi vermiculus, velut lana alba erunt (c). » Hinc per Salomonem inextinguibili pietatis affectu loquitur, et dicit: « In iudicando esto misericors pupillis ut pater, et pro viro matri illorum, et eris velut filius Altissimi obediens, et miserebitur tui magis quam mater (d). » Sed, ut fornax succensa, o avaritiæ aestibus mens inflammata, magis stipulam, quæ te succendat, quam abolitionem peccatorum, quæ te ab igne defendat, inquiris. Quid est, quæso, quod acquiris? quid est quod amittis? res utique peritura, quam acquiris; res semper mansura, quam amittis. Dic, inquam, quid tibi majus præmium repromittere potuit, quam ut te pro solo ejus amore rectas iudicii sententias proferentem in filium assumens, non solum tanquam mater foveat, verumetiam plus quam mater internis visceribus suis misereatur.

XI. At, inquiunt multi, non accipimus de iis, qui inopia paupertatis laborant, sed de iis qui divitiis abundant. Quibus e contra nos dicimus, quoniam nihil interest, utrum diviti, an pauperi, justitiam Dei quis vendat. Simili enim ex utroque pœna plectitur, si quod

(a) Isaï. xxxiii, 15, 16. — (b) 1 Reg. xii, 2, 3. — (c) Isaï. 1, 17, 18. — (d) Eccli. iv, 10, 11.

Dei est, non gratis exolverit, sed suis usibus, lucris, atque negotiis applicaverit. Solent quoque muneris ipsius nomen immutare, et dicunt se non munus accepisse, sed salutationes. Quos utique nescio utrum magis stultos, an etiam versutos appellem; quibus nimirum dicendum est, ut attendant quid est quod acceperunt, et non sibi applaudant ex eo quod novum illi nomen inserunt. At, inquiunt, nos dationem non requirimus, ipsi enim sponte sua tribuunt. Quid ad vos pertinet, si voluntarie donum impendant? Quibus e contra nos respondemus: Verum est omnino quod dicitis; sponte sua tribuunt, quia aliter justitiam non invenient; nam noluerint utique dare, si aliter ad justitiam potuissent pervenire. At per hoc, et voluntarie quodam modo, et inviti, dationem vobis exolvunt.

XII. Dumque his et quamplurimis Scripturarum testimoniis tales convincimus non eos jam debere qualibet arte, quolibet ingenio munus vel salutationes appetere, amissa fronte pudoris, in querelam prosiliunt dicentes: Si hæc ita se habent, quomodo palatia stabunt, quomodo iudices dominis suis placebunt? Quos contra, nos veraciter dicimus, quia inde magis palatia ruunt, unde, secundum vestram sententiam, quasi stare videntur. Inde enim « Gens » supra gentem venit; inde regnum contra regnum¹ consurgit (a); inde natio cadit coram alia; inde clades, inde fames, inde excidia, inde oriuntur discrimina; et unde dominus terrenus placatur, inde Dominus cœlestis ad iracundiam provocatur. Hac de causa beatus Apostolus dicit: « Qui volunt divites fieri, incidunt in tentationes², et in laqueum diaboli, et desideria multa inutilia et nociva, quæ mergunt homines in interitum et perditionem (b). » Ac per Salomonem dicitur: « Qui festinat ditari non erit innocens (c); » et rursus: « Facilius est camelum per foramen acus intrare, quam divitem in regnum cœlorum intrare (d). » Quæ videlicet Scripturarum testimonia cum hesternæ die cuidam hujus sæculi opulentissimo principi proponerem, respondit mihi, non de substantivis pecuniis, sed de divitiis intelligi debere. Sed parce tibi, quæso, optime Amice; adime vanam securitatem; intueri quid in his Hieronymus, quid Ambrosius, quid Augustinus, quid senserit beatus Gregorius. Illis crede qui Apostolum sequentes, « Radicem omnium malorum, » cupiditatem (e) esse pecuniarum dixerunt, non divites accusan-

(a) Matth. xxvii, 7. — (b) 1 Tim. vi, 9. — (c) Prov. xxviii, 22. — (d) Matth. xix, 24. — (e) 1 Tim. vi, 10.

¹ Desunt in Cod. verba contra regnum. — ² Cod. in tentationibus. (3)

tes, sed appetitus divitiarum condemnantes. Vera enim est Scripturæ sententia Spiritu Dei prolata, qua dicitur: «Nihil est iniquius, quam amare pecuniam (a).» Quod contra, beatus Apostolus dilectum apostolum admonet dicens: «Divitibus hujus sæculi præcipe non sublime sapere, nec sperare in incerto divitiarum, sed in Deo vivo, qui præstat nobis omnia abundanter ad fruendum; benefacere, divites fieri in operibus bonis, facile tribuere, communicare, thesaurizare sibi fundamentum bonum in futurum, ut apprehendant veram vitam (b).»

XIII. Ego autem ut coeptum extirpandæ cupiditatis non refugiam laborem, ecce, Cupidi, multum qualibet arte acquisistis, multum quolibet ingenio coacervastis. Sed numquid Salomoni vos adæquari potuistis? Quid nunc ille possidet in iis in quibus laboravit? Numquid non ille dixit: «Totum quod laboravi, vanitas fuit.» Ipse enim ait: «Magnificavi opera mea; ædificavi mihi domos; plantavi vineas; feci hortos et pomaria, et consepi ea cuncti generis arboribus; extruxi mihi piscinas aquarum, ut irrigarent sylvam lignorum germinantium; possedi servos; ancillas multas, multamque familiam habui: armenta quoque et magnos ovium greges ultra manes qui fuerunt ante me in Jerusalem. Coacervavi mihi argentum et aurum, et substantias regum ac provinciarum; feci mihi cantores, et cantatrices et delicias filiorum hominum; scyphos et urceos in ministerium ad vina fundenda; et supergressus sum opibus omnes qui fuerunt ante me in Jerusalem; et omnia quæ desideraverunt oculi mei non negavi eis, nec prohibui cor meum quod omni voluptate frueretur et oblectaret se in illis quæ paraverat, et hanc ratum sum partem meam, si uterer labore meo; cumque me vertissem ad universa opera quæ fecerat manus mea, et ad labores in quibus frustra sudaveram, vidi in omnibus vanitatem et afflictionem animi, et nihil permanere sub sole (c).» Quid itaque hac vanitate pejus, quam ibi hominem toto mentis desiderio velle divitias congregare, ubi eum non licet in perpetuum congregare? Quos contra Dominus admonet dicens: «Thesaurizate vobis thesauros in cælo, ubi nec ærugo, nec tinea demolitur, et ubi fures non effodiunt, nec furantur (d).»

XIV. Quid etiam infelicis pene cunctam mundi felicitatem acquirere, et in punctum ad inferna descendere? Talium dementiam

(a) Eccli. x, 10. — (b) I Tim. vi, 17, 18. — (c) Eccli. ii, 4, 12. — (d) Matth. vi, 29.

beatus Job conquirendo redarguit dicens: «Quare impii prosperantur, confortatique sunt divitiis; semen eorum permanet coram eis, propinquorum turba et nepotum in conspectu eorum; domus eorum securæ sunt et pacatæ, et non est virga Dei super illos? Bos eorum concepit et non abortivit; vacca peperit et non est privata fœtu suo; egrediuntur quasi greges parvuli eorum, exultant lusibus, tenent tympanum et cytharam, et gaudent in sonitu organi; ducunt in bonis dies suos, et in punctum ad infernum descendunt (a).» Hinc Dominus in Evangelio, hereditatem dividere cupientibus, ut ab omni cupiditate caverent, ait duobus fratribus: «Hominis cujusdam divitis uberes fructus ager attulit, et cogitabat intra se dicens: Quid faciam, quod non habeo quo congregem fructus meos? et dixit: Hoc faciam; destruam horrea mea, et majora faciam, et illic congregabo omnia, quæ nata sunt mihi, et bona mea, et dicam animæ meæ: Anima, habes multa bona posita in annos plurimos; requiesce, comede, bibe, et epulare. Dixit autem illi Deus: Stulte, hæc nocte repetunt animam tuam a te; quæ parasti, cujus erunt (b)?»

XV. Quid quoque dementius quam in acquisitione etiam totius mundi letari, et unius animæ in perditionem incurrere? Unde et Dominus in Evangelio dicit: «Quid prodest homini si universum mundum lucretur, et animæ suæ detrimentum patiat (c)?» Et rursus: «Quam dabit homo commutationem pro anima sua (d)?» Tu autem, o Babylonis incendium, animam tuam terrenis venditans, pauperi dicis: Da, da hoc aut illud, quia si nunc dare nolueris, gaudebis postea si dare potueris; renitentique crimen impingis. Sic repugnantem vinculis astringis, verberas et cædis, et sic quoque pacto ad rem desideratam pertingis. Hæc insatiabilis lues. Ecce quantum concupisti, forte tantum acquisisti; puto quia somnum vidisti; non est verum quod vidisti; non est tuum quod possedisti, quia sicut in hunc mundum veniens nihil defers, sic nec rediens de mundo aliquid tolles. Pauli vox te convenit: «Nihil intulimus in hunc mundum, sed nec auferre quid possemus (e).» Job quoque similiter: «Nudus egressus sum de utero matris meæ, et nudus

(a) Job. xxi, 7, 13. — (b) Luc. xii, 16, 20. — (c) Matth. xvi, 26. — (d) Ibid. — (e) I Tim. vi, 7.

¹ Vide Serm. cvii, n. 5. — ² Cod. male qui. — ³ Forte et hoc quoque pacto. — ⁴ Vide Serm. xxxix, n. 2; Serm. lxi, n. 9, et Serm. clxxvii integrum.

» revertar illuc (a). » Hinc idem de quolibet opulento ad futura prospiciente dicit : « Dives, cum dormierit, nihil auferet; aperiet » oculos suos et nihil inveniet; apprehendet eum, quasi aqua, ino- » pia; nocte opprimet eum tempestas; tollet eum ventus urens et » velut turbo rapiet eum de loco suo (b). » Hinc per Psalmistam dicitur : « Dormierunt somnum suum, et nihil invenerunt omnes » viri divitiarum in manibus suis (c). » Et rursus : « Ne timueris, » cum dives factus fuerit homo, et cum multiplicata fuerit gloria » ejus, quoniam non sumet omnia, neque simul descendet cum » eo gloria domus ejus (d). » Unde præsiserat : « Relinquet alienis » divitias suas; sepulera eorum domus illorum in æternum (e). »

XVI. Cur itaque, o infelices, non attenditis quod habetis, quod estis, quod post modicum futuri estis? Hoc certe quod temporaliter habetis non est vestrum, quia vox Veritatis est dicentis : « Si in » alieno fideles non estis, quod vestrum est quis dabit vobis (f)? » Quid autem estis? si solliciti attenditis, vaporem, ventum et umbram vos invenietis; quia Jacobus dixit : « Quæ enim est vita vestra? » vapor est ad modicum parens (g). » Job quoque prosequitur : « Memento quia ventus est vita mea (h). » Baldath etiam occurrit, veraque sententia dicit : « Ignoramus quoniam sicut umbra dies » nostri sunt super terram (i). » Hinc per Psalmistam dicitur : « Dies » mei sicut umbra declinaverunt (j); » atque de quolibet impio sententiam proferens idem Psalmista ait : « Vidi impium super- » exaltatum et elevatum super cedros Libani; transivi et ecce non » erat; quasiivi eum et non est inventus locus ejus (k). » Hinc supra memoratus Job loquitur dicens : « Homo cum mortuus fuerit » et nudatus, ubi quæso est (l)? » Quid vero post modicum futuri sitis, mortuorum ossa, et cinis in sepulcris demonstravit. Vade itaque, o Dives, ad monumenta regum et divitum, et ibi te inspice; ibi gloriam temporalem, quam ipsi amaverunt, quamque tu anxius exequeris, inquire. Numquid non tibi videtur non quidem verbis, sed exemplis homo mortuus loqui de sepulcro : Quod tu es ego fui; quod ego sum, tu quoque post modicum futurus es. Ego enim quondam opulentus et pinguis, post lascivientes et innumeras hujus vitæ voluptates ad mortem carnis perveni, post mortem car-

(a) Job. 1, 11. — (b) Id. xxvii, 19, 21. — (c) Psal. lxxv, 6. — (d) Id. xlviii, 17, 18. — (e) Ibid. 12. — (f) Luc. xvi, 12. — (g) Jacob. iv, 14. — (h) Job. vii, 7. — (i) Id. viii, 9. — (j) Psal. cii, 12. — (k) Id. xxxvi, 35, 36. — (l) Job. xiv, 10.

nis in vermes, post vermes in pulverem redactus sum. Ubi nunc est superbia vitæ? ubi illecebræ ac voluptates vitiorum? ubi blandiens uxoris affectus? ubi increscens filiorum profectus? ubi obediens famulorum apparatus? ubi annuatim cedens agrorum, vinearum nemorumque redditus? ubi thesaurorum gravissimum pondus? ubi vestium diverso schemate, auro, gemmis ac margaritis fulgens ornatus? ubi, inquam, hæc omnia sunt? Attendis nimirum, nisi cæcus es, quia mecum jam non sunt.

XVII. Utinam autem et illius, cujus exemplum talia quodam modo clamat, et vestra, quibus talia clamat, hæc sola damnatio esset, et non potius æternum subsequens tormentum. Audite quæ sit impiorum habitatio; quæ sit, post hujus vitæ excessum, reproborum damnatio. De illorum namque sempiterna mansione scriptum est : « Convertentur torrentes ejus in picem, et humus ejus in picem ar- » dentem; nocte et die non extinguetur in sempiternum; ascendet » fumus ejus a generatione in generationem (a). » Ad hanc terram impiorum, ad hanc reproborum damnationem ante adventum Mediatoris nostri, etsi nequaquam eorum pœna plectendi, illi etiam post mortem descendebant, qui in hac vita pie vivebant. Unde beatus quoque Job supplicans dicit : « Dimitte me ut plangam paululum, » antequam vadam ad terram tenebrosam, et opertam mortis caligi- » ne, terram miseriæ et tenebrarum, ubi umbra mortis, et nullus » ordo, sed sempiternus horror inhabitat (b). » De hac malorum habitatione per Isaiam dicitur : « Dilatavit infernus animam suam, et » aperuit os suum absque ullo termino, et descendit fortes ejus et » populus ejus, et sublimes gloriosique ejus ad eum (c). » De hac in Apocalypsi Angelus ait : « Infernus et mors missi sunt in stagnum ignis; » hæc est mors secunda; et qui non inventus est in libro vitæ scriptus, » missus est in stagnum ignis (d). » De hac quoque Deus in Evangelio dicit : « Mittite eum in tenebras exteriores; ibi erit fletus et stridor dentium (e). » Hanc certe habitationem non solum impiorum animæ, verumetiam qui eorum corpora dilanient immortales vermes hereditabunt, sacra Scriptura attestante, quæ ait : « Dominus omnium » nipotens vindicavit in eis; in die judicii visitavit eos; dabit enim » ignem et vermes in carne eorum, ut urantur et sentiant usque » in sempiternum (f). » Et rursus : « Vermis eorum non moritur,

(a) Isai. xxxiv, 9, 10. — (b) Job. x, 20, 22. — (c) Isai. v, 14. — (d) Apoc. xx, 14, 15. — (e) Matth. xxii, 13. — (f) Judith. xvi, 20, 21.

¹ Cod. male animam discedens.

» et ignis eorum non exstinguetur, et erunt usque ad satietatem visionis omni carni (a). » Pavete, miseri, torrentem in pice, quia subito rapit, et eos quos rapuerit ad ambulandum liberos gressus habere minime permittit. Pavete humum sulfuris, quia intolerabilem fetorem exhalat. Pertimescite terram in picem ardentem, quia quos suscipit, exurit simul et compeditos reddit. Formidate terram miseriam, quia omnis indigentia ibi erit. Pertimescite os inferni absque ullo termino patet factum, quia crudeliter atque insatiabiliter cunctos devorans, nec saturari, nec Sufficit, dicere novit. Fugite stagnum ignis, quia quos suscipit, demergit, necat et urit. Cavete tenebras exteriores, quia nullum ad eas lumen accedit. Evadere curate fletum et stridorem dentium, quibus finis nunquam aderit. Timete vermes immortales, quia in manducandum carnes vestras nulla eis satietas erit, et cum tot ac tanta vobis in aeternum adhaerint tormenta, nunquam erit avaritiae omniumque ulterior exercitatio.

XVIII. Unde et per Jacobum vobis dicitur: « Agite nunc, divites, plorate ululantes in miseriis quae advenerunt vobis; divitiae vestrae putrefactae sunt; vestimenta vestra a tineis comesta sunt: » aurum et argentum vestrum aëruinavit, et aëruo eorum in testimonium vobis erit, et manducabit carnes vestras, sicut ignis (b). » Vobismetipsa itaque consulentes recordamini, quosumus, talia recordantes, ne incidatis in talia, et qui non solum digitum unum in ignem ad modicum tenere, verumetiam famem et sitim, frigorem vel nuditatem tolerare refugitis, tot ac tanta, quae praemisimus, in perpetuum sustinere, vehementissime paventes, formidate. Sed nec diei iudicii expectatio formidabilis a memoria vestra recedat, si quoquo modo, donante Domino Jesu Christo, ab amore praesentis saeculi intentio vestra semel se disjungat. De illo etenim die scriptum in Propheta legimus: « Juxta est dies Domini, juxta et velox nimis: » vox diei Domini amara, tribulabitur ibi fortis; dies irae, dies illa, » dies tribulationis et angustiae, dies calamitatis et miseriam, dies tenebrarum et caliginis, dies nebulae et turbinis, dies tubae et clangoris (c). » De illo per Petrum dicitur: « Adveniet dies Domini sicut » fur, in quo caeli magno impetu transient, elementa vero a calore » solventur (d). » Hinc Psalmista ait: « Ignis in conspectu ejus ardebit, et in circuitu ejus tempestas valida (e). » Hinc Propheta ex persona Judicis nostri loquens: « Expecta me, dicit Dominus, in die

(a) Isaï. LXVI, 24. — (b) Jacob. v, 1, — 3. — (c) Soph. i, 14, 15. — (d) 2 Petr. iii, 10. — (e) Psal. XLIX, 3.

» resurrectionis meae in futurum, quia iudicium meum ut congregem gentes et colligam regna, et effundam super eos indignationem meam, omnem iram furoris mei; in igne zeli mei devorabitur » omnis terra (a). » Ecce enim ira, tribulatio et angustia, calamitates, miseria, tenebrae et caligo, nebula et turbo, tuba et clangor, ignis elementa consumens, tempestas valida cuncta devastans, ira Judicis intolerabilis, furor importabilis.

XIX. Et quis peccator talia non pertimescat, si Paulus, Sanctorum labores et virtutes exuperans, talia formidat? Ipse ille timebundus clamat: « Terribilis quaedam expectatio iudicii, et ignis » aemulatio, quae consumptura est adversarios; horrendum est incidere in manus Dei viventis (b). » Ibi certe ad vindictam malorum innumerabilis apparebit multitudo Angelorum, et caelis ac terris ardentibus, Domino quoque atque Apostolis sedentibus, separantur malos de medio justorum; et quodam modo zizaniam a tritico separantes, alligabunt fasciculos ad comburendum; dum pares paribus, id est, avaros cum avaris, adulteros cum adulteris, homicidas cum homicidis, fornicatores cum fornicatoribus, fures cum furibus, raptores cum raptoribus, mendaces cum mendacibus, perjuros cum perjuris, voraces cum voracibus, ebriosos cum ebriosis, elatos cum elatis, superbos cum superbis aptaverint atque conjunxerint, ut par ibi sit manens supplicium, quorum in hac vita par extitit conversatio. Sed nec ullus erit ultra reditus ad veniam, quia » Ibunt in supplicium aeternum (c); » nec precibus iram Judicis ad misericordiam aliquis inflectet, quia » Omnibus secundum opera » sua reddet (d); » et quidem preces multiplicabunt, et ejulantes miseri clamabunt: « Domine, aperi nobis; » et tamen ab intus illis respondebitur: « Amen dico vobis, nescio vos, qui estis; discedite a me » operarii iniquitatis; ibi erit fletus et stridor dentium (e). »

XX. Dicent fortasse tales, pro quibus talia ex divinis eloquiis proferimus: Ecce tenuisti nos, et jam pene decumbimus desperatione. Si haec ita se habent, » Quis nostrum salvabitur (f)? » Quid agendum est nobis? Respondeo non meis, sed Domini verbis: « Intrate » per angustam portam, quia lata porta et spatiosa via est quae » ducit ad perditionem, et multi sunt qui intrant per eam. Quam » angusta porta et arcta via est quae ducit ad vitam, et pauci sunt,

(a) Soph. iii, 8. — (b) Hebr. x, 27, — 31. — (c) Matth. xxv, 46. — (d) Apoc. xxii, 12. — (e) Luc. xiii, 25, 28. — (f) Matth. xix, 26.

» qui inveniunt eam (a). » At, inquit, arcta via et angusta porta illis proponitur, qui sæculum derelinquunt, qui « domos, agros, uxores, filios (b), » servos atque ancillas, et omnia quæ terreni affectus sunt sæcularis abdicant, ut ei placeant, « cui sese probaverunt (c). » Verum quod dicitis; sed et vobis juxta modulum ordinis vestri, secundum vires mensuræ vestræ, arcta via et angusta objicitur: quia duas Dominus tantum portas, ac duas vias proposuit; per latam portam et spatiosam viam multos dixit tendere ad perditionem, per angustam portam et arctam viam paucos intrare ad vitam. Nec tertiam portam, nec tertiam viam ostendit; quærite vos tertiam, sicubi invenire potestis, et ambulate atque intrate per eam. Sed nolite vos fallere; non est amplius; non superest alia ad vitam intrare per eam. Arcta illa via et angusta porta, sæcularibus viris est: Aliena non concupiscere, non furto, non fraude, non mendacio, non perjurio, non falso testimonio, non præmio vel qualibet salutatione præripere, et propriis laboribus ac justis redditibus contentum esse; non plus quam unius animæ exigit indigentia congregare; nullos nisi propriæ uxoris concubitus miscere, a propriâ etiam uxore illicitis temporibus abstinere, indictum quoque Quadragesimæ dierum jejunium illibatum observare; spectaculis mundi postpositis, Ecclesiæ liminibus insistere; sumptus eleemosynarum non ad voluptatem, sed ad necessitatem carnis percipere; et super hæc omnia pro quotidianis ac minutis excessibus, vel etiam gravioribus peccatis eleemosinariæ largitati deditum esse.

XXI. Quæ procul dubio iis qui terrena possident eminentior virtus specialisque delictorum abolitio est, si tamen peccare quisque desistat, dum hanc misericordiam indigentibus administrat; unde scriptum est: « Sicut aqua extinguit ignem; ita eleemosyna » extinguit peccatum (d). » Hinc etiam Dominus in Evangelio admonet dicens: « Verum quod superest, date eleemosynam, et ecce » omnia munda sunt vobis (e). » Hinc per quemdam Justum dicitur: « Eleemosyna ab omni peccato et a morte liberat, et non patitur » animam ire ad tenebras. Fiducia magna erit coram summo Deo

(a) Math. vii, 13, 14 — (b) Id. xix, 29. — (c) 2 Tim. i, 4. — (d) Eccli. iii, 33. — (e) Luc. xi, 41.

1 Cod. male sæcularibus implicat. — 2 Nota quod uxorati tenentur in Quadragesimâ et aliis festivis diebus abstinere ab uxoribus. Sic Codex; quæ tamen nota, sive sententia, propria est Augustini; uti videre est in Sermonibus ccviii, n. 1, ccix, n. 3, et ccx, n. 9.

» eleemosyna omnibus qui faciunt eam (a). » Quibus etiam attestante Evangelio in finem dicitur: « Venite, Benedicti Patris mei, perci- » pite regnum, quod vobis paratum est ab origine mundi: esurivi » enim et dedistis mihi manducare, hospes eram et collegistis me, » nudus et operuistis me, infirmus et visitastis me, in carcere eram » et venistis ad me (b). » Ipsa autem misericordiæ erogatio ex voto atque hilaritate debet pendere, non ex tristitia, quia « Hilarem » datorem diligit Deus (c). » In tantum etiam hæc decet profusus impendi, in quantum quisque se obreptum fuisse cognoscit. Unde rursum quidam Homo Dei unicam prolem admonet dicens: « Quo- » modo potueris, esto misericors; si multum tibi fuerit, abundanter » tribue; si autem exiguum fuerit, etiam libenter exiguum imper- » tiri stude; præmium bonum tibi thesaurizas in die necessita- » tis (d). »

XXII. Quod vero nihil prosit quemlibet eleemosynis insistere, nisi studuerit a malis actibus declinare, quidam Sapiens testatur dicens: « Qui baptizatur a mortuo et iterum tangit mortuum, quid » proficit lavatio ejus (e)? » Hinc per Isaiam Dominus admonens ait: « Lavamini, mundi estote (f). » Hinc Psalmista dicit: « Declina » a malo, et fac bonum (g); » quod autem magis lugendum, quam laudandum est, nonnulli ideo plura diripiunt, ut habeant unde Largitori omnium pauca tribuant. Sed quanta sit detestanda illorum oblatio Scriptura sancta indicat, quæ dicit: « Qui offert sacrificium » de rapina pauperis, tanquam si imolet filium in conspectu pa- » tris sui (h). » Sicut enim interfectio filii, atque effusio sanguinis ejus coram oculis patris qui hunc genuit placere potuit, ita omnipotenti Deo oblatio de malis acquisita. Hinc per Isaiam de talibus dicitur: « Qui offert oblationem ex substantia pauperis, quasi » qui sanguinem suillum offerat; qui recordatur thuris, quasi qui » benedicit idolo (i). » Nihil certe in Veteri Testamento tam odibile quam oblatio sanguinis suilli; nil tam execrabile in Novo et Veteri quam benedicere idolo; et tamen misericordia de rapinis pauperum oblata iis merito comparatur. Quos contra sancta Scriptura præcipit dicens: « Ex substantia tua fac eleemosynam et noli avertere fa-

(a) Tob. iv, 11, 12. — (b) Matth. xxv, 34, 36. — (c) 2 Cor. ix, 7. — (d) Tob. iv, 8, 9. — (e) Eccli. xxxiv, 30. — (f) Isai. i, 16. — (g) Psal. xxxvi, 27. — (h) Eccli. xxxiv, 24. — (i) Isai. lxxvi, 3.

1 Hæc verba ex substantia pauperis in Vulgata non leguntur.

» eiem tuam ab ullo paupere (a). Ex substantia, inquit, tua, » non ex aliena, quia sicut ex tua misericordiam Dei invenis, ita ex aliena iram incurris.

XXIII. Apte autem hoc in loco illud etiam occurrit, quod supra memoriae defuisse cognosco, quia nonnulli ex justis quidem laboribus atque redditibus præparant, quæ omnipotenti Deo offerant, in proprios tamen usus male acquisita assumunt. Quibus dicendum est, quia quamvis putent justa, non tamen possunt placere summo Bono illorum munera, qui non studuerint immaculatam servare vitam. Quid enim est pretiosius Conditori nostro? anima nostra, an dona nostra? quod si anima sorduerit, ac de his nunquid munus aliud exterius placebit? restat igitur vobis ut nihil ex iniquitate Largitori vestro assumatis vos, sed ex justis laboribus ac justis redditibus et illi offeratis, et vos vivatis. Restat etiam ut sit res temporalis in usum, solus ille qui et vos creavit et bona temporalia præparavit in desiderium; ut cum et vos pariter cum illis transieritis quæ dedit, perveniat ad illum qui dedit; cum quo sine fine gaudeatis, sine fine regnetis, « In cujus regno sicut sol fulgeatis (b), » ut lilia et rosæ vernantes redoleatis, omnibus divitiis perenniter affluatis, ubi sanctis Deumque timentibus civitas præparata est, cujus fundamenta omnium lapidum pretiosorum ornata subsistunt; quæ « Haec » habet portas ex singulis margaritis; cujus platea ex auro mundissimo » constat; per cujus medium flumen aquæ vivæ decurrunt, et ex » utraque parte fluminis lignum vitæ afferens fructus duodecim per » menses duodecim. » Manna absconsum et panis Angelorum edentibus datur, qui sic saturitatem affert, ut nunquam fastidium inferat; sic esuriem tollit ut nunquam edenti cupiditatem adimat; ubi « Nihil » lus sole, nullus luna, » nullus lucerna « egebit, quia nox ibi non » erit, et Dominus Deus omnipotens lumen omnium erit (c). » Ab illa autem luce, quam tunc Sancti videbunt, hæc quam modo videmus, solummodo accepta est, ista longe eminentior, longe præstantior, quam illa, quia illa creatrix, ista creata; illa lux mentium, hæc lux corporum. Non ergo illa talis quam videre consuevimus oculis carnis, sed nec illa bona quæ præmisimus talia erunt qualia vel videre in hac vita, vel audire, vel cogitare aliquis potest, sed multo excellentiora, multoque beatiora, quia ut Scriptura ait: « Nec » oculus vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit quæ » præparavit Deus diligentibus se (d). »

(a) Tob. iv, 7. — (b) Matth. xm, 43. — (c) Apoc. xxi, 19, 23. — (d) 1 Cor. ii, 9.

¹ Cod. male imo. — ² Cod. male ortus.

XXIV. Illam igitur inquirete; illam desiderate; ad illam mentis desiderio tendite. Ego certe nullum adulatione decipere audeo; nulli quod utile est subtrahere quæro, quia hæc præmissa sunt non contra avaros, sed contra avaritiam; non contra naturam, sed contra vitium protuli. Quod melius consilium dare possim, non invenio; quique etsi ad extirpationem cupiditatis totum, ut potui, laborem non exhibui, tamen octoginta et amplius Scripturarum testimoniis quasi quibusdam letibus (sic) surculos ejus incidendo percutiens, a mercede vacuus non ero, fidelem retinens promissorem « Mediatorem » Dei et hominum Christum Jesum (a), » qui cum Patre et Spiritu sancto vivit et regnat Deus per omnia sæcula sæculorum. Amen.

SERMO III.

De Pascha I.

Eruiitur ex Cod. Cass. XII, fol 160, et quidem sine nomine; nec immerito; quamvis enim extrahatur ex illo Codice, qui non aliud ferme continet, quam beati Doctoris fatus, accedunt ad nominis absentiam sententiæ minime connexæ, stylusque rhetoris, cui potius tribuendus est, quam sancto Augustino. Incompletus videtur; finis deest. Locus ejus in Appendice post Serm. CLXXI, cum numero de Pascha XIV.

SYNOPSIS.

I. Mortem Christi elementa senserunt. II. Eidem fecerunt exequias. III. Discipulorum expectationem consolatur Resurrectio. IV. Conclusio.

I. POST inclytam Domini Christi passionem, qua vivit occisus, post falsum pacis initium, osculum traditoris, quo pessimus proditor pacem, quam acceperat, perdidit bellaturus; post palmas in faciem quas excepit Dominus Christus, rêvera palmifer, cui de mortis sublimi occasu victrix Resurrectio parabatur; post flagella, si fas est, a nequissimis servis in Dominum perversa lege vibrata, post crucis sublime supplicium, videtis quid senserint perfidi. Dicimus

(a) 1 Tim. ii, 5.

» eiem tuam ab ullo paupere (a). Ex substantia, inquit, tua, » non ex aliena, quia sicut ex tua misericordiam Dei invenis, ita ex aliena iram incurris.

XXIII. Apte autem hoc in loco illud etiam occurrit, quod supra memoriae defuisse cognosco, quia nonnulli ex justis quidem laboribus atque redditibus præparant, quæ omnipotenti Deo offerant, in proprios tamen usus male acquisita assumunt. Quibus dicendum est, quia quamvis putent justa, non tamen possunt placere summo Bono illorum munera, qui non studuerint immaculatam servare vitam. Quid enim est pretiosius Conditori nostro? anima nostra, an dona nostra? quod si anima sorduerit, ac de his nunquid munus aliud exterius placebit? restat igitur vobis ut nihil ex iniquitate Largitori vestro assumatis vos, sed ex justis laboribus ac justis redditibus et illi offeratis, et vos vivatis. Restat etiam ut sit res temporalis in usum, solus ille qui et vos creavit et bona temporalia præparavit in desiderium; ut cum et vos pariter cum illis transieritis quæ dedit, perveniat ad illum qui dedit; cum quo sine fine gaudeatis, sine fine regnetis, « In cujus regno sicut sol fulgeatis (b), » ut lilia et rosæ vernantes redoleatis, omnibus divitiis perenniter affluatis, ubi sanctis Deumque timentibus civitas præparata est, cujus fundamenta omnium lapidum pretiosorum ornata subsistunt; quæ « Haec portas ex singulis margaritis; cujus platea ex auro mundissimo » constat; per cujus medium flumen aquæ vivæ decurrunt, et ex » utraque parte fluminis lignum vitæ afferens fructus duodecim per » menses duodecim. » Manna absconsum et panis Angelorum edentibus datur, qui sic saturitatem affert, ut nunquam fastidium inferat; sic esuriem tollit ut nunquam edenti cupiditatem adimat; ubi « Nullus sole, nullus luna, » nullus lucerna « egebit, quia nox ibi non » erit, et Dominus Deus omnipotens lumen omnium erit (c). » Ab illa autem luce, quam tunc Sancti videbunt, hæc quam modo videmus, solummodo accepta est, ista longe eminentior, longe præstantior, quam illa, quia illa creatrix, ista creata; illa lux mentium, hæc lux corporum. Non ergo illa talis quam videre consuevimus oculis carnis, sed nec illa bona quæ præmisimus talia erunt qualia vel videre in hac vita, vel audire, vel cogitare aliquis potest, sed multo excellentiora, multoque beatiora, quia ut Scriptura ait: « Nec » oculus vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit quæ » præparavit Deus diligentibus se (d). »

(a) Tob. iv, 7. — (b) Matth. xm, 43. — (c) Apoc. xxi, 19, 23. — (d) 1 Cor. ii, 9.

¹ Cod. male imo. — ² Cod. male ortus.

XXIV. Illam igitur inquirete; illam desiderate; ad illam mentis desiderio tendite. Ego certe nullum adulatione decipere audeo; nulli quod utile est subtrahere quæro, quia hæc præmissa sunt non contra avaros, sed contra avaritiam; non contra naturam, sed contra vitium protuli. Quod melius consilium dare possim, non invenio; quique etsi ad extirpationem cupiditatis totum, ut potui, laborem non exhibui, tamen octoginta et amplius Scripturarum testimoniis quasi quibusdam letibus (sic) surculos ejus incidendo percutiens, a mercede vacuus non ero, fidelem retinens promissorem « Mediatorem » Dei et hominum Christum Jesum (a), » qui cum Patre et Spiritu sancto vivit et regnat Deus per omnia sæcula sæculorum. Amen.

SERMO III.

De Pascha I.

Erulitur ex Cod. Cass. XII, fol 160, et quidem sine nomine; nec immerito; quamvis enim extrahatur ex illo Codice, qui non aliud ferme continet, quam beati Doctoris fatus, accedunt ad nominis absentiam sententiæ minime connexæ, stylusque rhetoris, cui potius tribuendus est, quam sancto Augustino. Incompletus videtur; finis deest. Locus ejus in Appendice post Serm. CLXXI, cum numero de Pascha XIV.

SYNOPSIS.

I. Mortem Christi elementa senserunt. II. Eidem fecerunt exequias. III. Discipulorum expectationem consolatur Resurrectio. IV. Conclusio.

I. POST inclytam Domini Christi passionem, qua vivit occisus, post falsum pacis initium, osculum traditoris, quo pessimus proditor pacem, quam acceperat, perdidit bellaturus; post palmas in faciem quas excepit Dominus Christus, revera palmifer, cui de mortis sublimi occasu victrix Resurrectio parabatur; post flagella, si fas est, a nequissimis servis in Dominum perversa lege vibrata, post crucis sublime supplicium, videtis quid senserint perfidi. Dicimus

(a) 1 Tim. ii, 5.

tamen quid elementa senserunt. Media die passionis per omnem mundum tenebræ factæ sunt. Diem sceleris perdidit sacrilegus inimicus; Evangelista dicente: « Ab hora diei sexta, tenebræ factæ » sunt super omnem terram usque ad horam nonam; contenebratus est sol; velum templi scissum est (a). »

II. Et clamavit voce magna Jesus: « Pater, in manus tuas commendo spiritum meum. Et hæc dicens, emisit spiritum (b). » Inquit: Tibi commendo, dum redeo, deposito recepto. Discat nunc incredulitas fidem, et omnis mundana perfidia, et ipsius mundi mentem quam diligit imitetur (sic). Agnoscat Filium Dei per fidem, quem omnia elementa suspensum senserunt. Iterum corporis lugubre cœlum fecit exequias, et in medium diei tempus nox turbata conscendit, atque ut sacrum funus justa perciperet, secretum in publicum tenebræ corpori præbuerunt. Mixti sunt pavor et luctus; omnisque natura sibi tunc timuit, cum Dominum videret occisum.

III. Dixerat namque Apostolis ante passionem: « Ecce ascendimus » Jerosolymam³, et Filius hominis tradetur principibus sacerdotum » et scribis, et condemnabunt eum morte. Tradent eum gentibus » illudi, flagellari, crucifigi, sed tertia die resurget (c). » Ab hora passionis ecce jam triduum est; reddant nobis vigiliæ resurgentem. Post hæc cruce suspenditur, occiditur, sepelitur; et non⁴ venit ut promisit. Sabbato nascitur dies; Apostolos omnes terror, metus, fuga, luctus exagitat; et non venit ut promisit. Nox sabbatum sequitur, mœret pervigil cura, et mœstos fletibus oculos somnus invidus captat⁵. *Bia, Fides, evigila; modo veniet qui speratur; scriptum est enim: Post tres dies sabbati « venit Jesus ad Discipulos suos, » dixitque illis; Pax vobiscum (d). » Videtis, Fratres, speciem resurgentis. Gerit vulnera, quæ gerebat, et ne aliquis putet spiritum fuisse qui apparuit, dixit Apostolis suis: « Videte quia spiritus ossa et carnem non habet, sicut me videtis habentem (e). »*

IV. Hoc est Pascha quod colimus, hoc novamus; hoc diem nocti jungimus, hoc præteritum redit in præsens, hoc volvitur in futurum resurrectionis. Namque natalis est dies qui ex hac nocte nascetur....

(a) Luc. xxiii, 44, 45. — (b) Ibid. 46. — (c) Luc. xviii, 31, 32. — (d) Id. xxiv, 36. — (e) Ibid. 39.

¹ Cod. male recepturo. — ² Id. corpus. — ³ Id. Jerosolymis. — ⁴ Id. nunc; legendum est non, ut patet ex repetitione in sequentibus, et non venit. — ⁵ Vide in Appendice Serm. cl. n. 5.

SERMO IV.

De Pascha II.

Super Evangelium: Thomas qui dicitur Didymus.

Sermo iste qui legitur in Cod. Cass. cxvii, fol. 43, jam partim reperitur stampatus in Appendice Maurinorum; finis autem prorsus differt; titulus autem est de Pascha. Maurini illum Semipelagiano tribuunt, sed falso quidem: hanc enim accusationem ex eo deducunt quod præcedens sit Semipelagiani, et sequens ad præcedentem referatur. At in nostro Codice sermo præcedens est Augustinianus in S. Joannem cxxi, unde melius concludi posset illum esse genuinum sancti Doctoris factum, cum præsertim ne unum quidem verbum deprehendatur, quod errorem semipelagianum sapiat. Unum autem me ab isto B. Doctori tribuendo deterret, ista nempe sententia qua Thomam Sanctum, Fidelem et Justum eo ipso tempore vocal, quo dubitaret, aut potius quo dubitare videretur, cum ex eodem Auctore minime dubitaverit, sed propter nos quasi dubitans egerit. Contrarium affirmat B. Augustinus in ipso sermone supra citato, ad quem hunc proxime pertinere crederetur: cum dicit illum credidisse quia viderat, et dubitationem removisse; et alibi nempe Serm. cclviii, n. iii, ubi illum interpellans dicit; Evangelistæ tibi annuntiant et non credis. Illis credidit mundus, et non credit discipulus, etc. Adde quod in ipso sermone dubitasse Thomas supponitur, quando dicitur: Venit Jesus januis clausis; sic oportuit venire ubi cor incredulitate clausum erat, etc. Unde illum in Appendicem deputamus, sed propter diversitatem, quæ inter hunc et alterum in Maurinorum Appendice stampatum intercedit, typis submitendum esse credidimus. Ponatur in locum Sermonis clxii, Appendicis Maurinensis.

SYNOPSIS.

I. Thomæ sollicitudo fidem omnium firmavit. II. Primogenitus ex mortuis Christus. III. Thomas, viso Domino, illum Deum agnoscit.

I. **RETINET** sanctitas vestra, Fratres, superiorem tractatum, in quo scripsimus sanctum Thomam apostolum, ad confirmandam fidem omnium, post resurrectionem, Dominici corporis membra palpasse, et ad repellendam ambiguitatem universorum, vulnerum ejus cicatrices scrutari voluisse. Non enim propterea tantum hoc operatus est beatus Apostolus; sed quod sibi gessit, cunctis profuit. Cum suam enim exercuit sollicitudinem, fidem omnium confirmavit. Quis enim ex hoc dubitet rediisse a mortuis Salvatorem, cujus post inferos præsentiam agnoscat oculus, atrectet manus, digitus perscrutetur? Quamvis igitur modicæ fidei homo, quamvis imbecillis ingenii Christianus, nunquam sollicitudinem suam inquisitioni Thomæ æquiparare potuisset. Nunquam enim post agnitionem, conversationem, loquelam, ausus esset petere, ut etiam tactu Christum perscrutaretur in Christo, et in ipso homine quem cerneret, hominis corpus inquireret, et resurrectionem ejus non tam mirabilem gloria crederet, quam passionis injuria comprobaret. Thomas ergo cum esset sanctus, fidelis et justus, hæc omnia sollicite requisivit: non quod ipse aliquid dubitaret, sed ut omnem suspicionem credulitatis excluderet. Nam suffecerat illi ad fidem propriam, vidisse quem noverat: sed nobis operatus est, ut tangeret quem videbat; ut si forte diceremus delusos esse ejus oculos, non possemus dicere manus illius fuisse frustratas. In resurrectionis enim manifestatione de aspectu ambigi potest, de tactu non potest dubitari. Constat enim veritatis testimonio, rediisse ab inferis Salvatorem.

II. Quis non spem suam in Christo collocet? Quis non fidem suam ponet in Domino; ut dum illum credit ab inferis, ipse resurgat a mortuis? Dicit beatus Apostolus: « Si enim mortui non resurgunt, neque Christus resurrexit. » Quia ergo surrexit Christus, suscitabuntur et mortui: quia resurrexit Dominus, et servuli reviviscunt. Ipse enim est, sicut ait Apostolus, « Primogenitus ex mortuis. » Sicut enim est apud superos primogenitus in multis fratribus, ita et ab inferis est primogenitus ex defunctis. Primogenitus autem dicitur quis, ex eo quod secuturis aliis primus gignitur. Primogenitus ergo Christus vocatur ex mortuis, quod primum illum ex inferni tene-

bris in lucem, resurrectionis partus ediderit. Partus enim dicendus est, ubi permutatione quadam anima tartari legibus moritur, ut rediivo corporis usui renascatur. Nativitas enim resurrectionis apud superos, mors quædam est inferorum.

III. « Post dies octo iterum erant Discipuli intus et Thomas (a) » ille qui tunc cum eis non fuerat, quando « Gavisi sunt Discipuli viso Domino (b), » et qui referentibus postea Discipulis dixit: « Nisi videro » fixuras clavorum, et mittam digitum meum in latus non credam (c). » Hoc ergo hodie cum Discipulis reliquis posito, venit Jesus januis clausis: sic oportuit venire, ubi cor incredulitate clausum, erat fidei luce reserandum. Non immerito ergo etiam octavus dies pari vi, pene pari devotione celebratur, qua ille celebratus est, a quo octavus dies iste numeratur. In illo enim resurrectio acta, in hoc confirmata est, nec minus dura atque tenebrosa hic incredulitatis janua, quia illic inferni porta prærumptur. « Venit ergo, inquit, Jesus januis clausis (d); » est quod nos quoque cum Thoma dubitemus, nisi facti respiciamus auctorem. Sed si Deum esse de quo loquitur, cogitemus, cui nihil invium, cui humanum quoque pectus pervium confitemur, cui hoc idem corpus non solum januis clausis. In ipsa statim salutatione: « Pax vobis (e); » hanc ergo nobis semper afferat, hanc a nobis reposeat; hanc a nobis inveniat, hanc relinquat. Deinde dicit Thomæ: « Infer digitum tuum huc, et vide manus » meas, et affer manum tuam et mitte in latus meum, et noli esse » incredulus, sed fidelis (f). » Non est meum meos ludificare phantasmate; vanam imaginem visus timeat, veritatem corporis manus et digitus exploret. Potest fortasse aliquando oculos caligo decipere, veritatem corporis manus et digitus explorent. Potest fortasse aliquando oculos caligo decipere; palpato corporis verum corpus agnoscat. « Spiritus, inquit, carnem et ossa non habet, » sicut me videtis habere (g). » Quod ostia clausa penetravit, sola est virtus divini Spiritus, non sola carnalis substantia; alioquin quid profuit me suscepisse hominem, si piguit suscepisse. Respondemus ergo et nos, et fateamur cum Thoma, in quo miraculum divinæ virtutis exposuit: « Tu Dominus meus et Deus meus (h). » Nobis enim ille dubitavit, nobis exploravit, nobis in illo Dominus manus et lateris vulnera contractanda permisit. Dicit ei Deus: « Quia vidisti »

(a) Joan. xx, 26. — (b) Ibid. 20. — (c) Ibid. 25. — (d) Ibid. 26. — (e) Ibid. — (f) Ibid. 27. — (g) Luc. xx, 39. — (h) Joan. xx, 28.

† Hic aliquid desiderari videtur.

« me credidisti; beati qui non viderunt et crediderunt (a). » Habemus ergo et firmitatem palpata credentium, et beatitudinem non visa credentium.

SERMO V.

De Ascensione Domini I.

Legitur in Cod. Cass. XII, fol. 201, sine nomine. Indignus est sancto Augustino, utpote ridicule scriptus. Opus est rhetoris, et quidem indocti. Similitudo exordii eundem auctorem indicat, ac sermonis precedentis. Locus ejus in Appendice post Sermon. CLXXXI, cum numero de Ascensione VII.

SYNOPSIS.

I. Christum ascendentem in caelos celebrare convenit. II. Mira Christi Ascensio describitur. III. Continuatur Ascensionis descriptio.

I. LIBENTIUS, Fratres, clariusque convenit nostri aciem cordis sursum avidius intentare, quia hodie per ipsius aetheris crassam mollitiem nubium distenduntur insignitæ cortinæ, cum Christus hominem suum, post tenacem machinam validi ligni, post versatilem illam clavorum figuram, post magnifici monumenti custodem, post petrinam thecam¹, Christus hominem suum triduo curriculo vivo somno sepultum, compilatis inferis, interposita majestate subduxit. Hunc in isto dierum decem quadrangulo coruscæ nubi imposuit, et sine scissura aërea, aut venti tempestiva jaectura, candens nubalis evectio, plaudentibus auris, dedicato gestamine, ad sidera usque transvexit. Jam enim David ille Psalmorum cantor musicorum, multo ante cecinerat dicens: « Qui ponit nubem ascensionem suam, qui ambulat super pennas ventorum (b). »

II. Mira, dilectissimi Fratres, in ascensu Primogeniti virtus in-

(a) Joan. xx, 29. — (b) Psal. ciii, 3.

¹ Sic corrigitur ex sensu; Codex enim sine sensu caelo petrina theca;

floruit. Non nube reclinatus, sedere in dextera aut læva succubuit, nec ipsa ventorum pennata alacritas, reclinato climate, elanguit, sed æqua lance candidissima nubes assumpti hominis corpus ad cœli provinciam feriata assumptione revexit. Numquid sensit bella viscerum, cum ipsum evectum cœlis hodie corpus in uteralis urnæ gestaret hospitium? numquid passa est puerpera parata pudoris in ipso solemnī partu naufragium? Ita-ne nubes hodie velaminis sui vel leve sensit dispendium, quia corpus advexit, non turgido peccati onere prægravatum, sed Verbum caro factum, cœlesti utique generantis chrismate levigatum? Nunc itaque post resurrectionis speratæ salutis repentinam lætitiā, post scholæ illius spiritualis insignia, sophiæ inaccessibleis munimenta, hodierna ut comperimus die, cœlos unde nunquam aberat, repetiit. Stabat namque cohors illa undecimæ classis obtutu suspensa post flagrantem currum victoriæ nubis, et mœsta ora mœrentium, post magistri dulcem ascensum, has¹ referre creduntur avidas voces sitientium animorum: Ubinam noster Jesus, subita claritudine præsentis venustæ² potentiam sustulisti? Ecce videmus ventos pluvialibus palleis fimbriali flamine salutare. Cernimus cœlum in ascensum corporis tui quadrijugo cardine reserari, et nos in ista telluris barbarie quid faciemus, tali pastore, corporali absentia, derelicto? Licet tenemus sponsonis tuæ pactum veridicum, quia alium dirigere incipies advocatum, tamen quia recursus, tuus thronus pacis, cœlestium potestatum, nec nostro deserat in isto exilio peculiare tui muneris nutrimentum. Sicut Elisæus ille, cum patrem videret absentem flamma transferri, talia post eum legitur acclamasse: « Pater mi, » pater mi, currus Israël et auriga ejus, cui me dimisisti (a)? » Ita et nostri illustres³ Apostoli, cum Salvatoris nostri nubiferum in aëre carrucæ speculantur ascensum, parem attollebant ejulantium cordium unijugem gemitum, quibus occultata nube paulatim altiusque subducta, ingenti licet aviditate auscultantibus, duo leguntur Cœlites astare stolis in albis, qui consolandis pandunt et apta eis verba profundunt: Usquequo, viri Galilæi, mortalibus oculis ad alienos lares inani levamine fatigatis? Quandiu pupillas exiles, lacrymarum imbre confectas, ad divini culminis sedem incassum attollitis? Cœlestem extensam cameram, sicut fumum, semipieno aspectu intueri potestis. Cœlos autem cœlorum, ubi vester Dominus, teste oriente,

(a) 4 Reg. xiii, 14.

¹ Cod. quas. — ² Id. venusticæ: — ³ Id. male illustri.

conscendit, speculari his nequaquam vultibus poteritis. Spondemus tamen vobis hujus fœderis inviolabilem veritatem, quia noster Dominus, cum quo subiit ad sidera corpore, cum eodem rediet, incarnata apertius veritate.

III. Ecce enim ex prisco psalmi organo comperimus, quid in ascensum Christi mirabiliter gaudeamus, cum in altum conscendit, et captivam captivitatem absque militum turmis, aut catenarum stridente ferrugine duxit. Exortus est in cœlo maximus de amore clamor descendens, quando metantes Angeli nubem corporis Christi, janitoribus exclamant Angelis: « Attollite portas Principis vestri, et » elevamini portæ æternales, » ut cum portarum obices reserveritis, gaudium vestrum nostro gaudio communi societate nectatis, « et introibit rex gloriæ. » Illi autem qui cœlestibus foribus leguntur fore prætores: « Quis est iste, Rex gloriæ (b)? » Quibus edocentur nuntiorum responsis: « Dominus fortis, » velut leo transglutians mortem, « potens (c) » in patibulo crucis, potentior « in » bello (d) » tyranni inaniter decertantis. « Ipse est rex gloriæ; » qui descendit in inferiora corda terrarum, et ascendit laureatus, repetens hodie suæ majestatis stadium. Quando voluntarie descendit, indixerat stella astriferi signi corona; cum vero victor hodie ascendit, nubes emicuit candida, in qua veherentur membra passioni, non morti, creata. Fit obvia Cherubim apte vectrix ineffabilis sedes in occursum ad volans, Seraphim salutantibus alis, et throno revertens Filius in dextera promicat Patris³; fit unicæ Trinitatis inhærens sibimet osculum, et ad recursum Domini venientis cuncta tripudiat toga cœlorum. Ita et nos ipsius quadragesimæ Ascensionis cœleste consoletur curriculum, ut gratiorem etiam Pentecoste reddhibeamus nostræ devotioni, debiti sermonis officiosum servitium, per eundem Dominum nostrum Jesum Christum consedentem ad dexteram Patris, et regnantem cum eo, et cum Spiritu sancto per infinita sæcula sæculorum. Amen.

(a) Psal. xxiii, 7. — (b) Ibid. 8. — (c) Ibid. — (d) Ibid. 28.

¹ Vide Serm. cclxi n. 11, et Serm. cclclxxvii. — ² Vide Serm. cclclxxviii, et Enar. in Psal. xxiii, n. 8. — ³ Cod. sine sensu et throno revertenti Filio in dextera promicat Patris.

SERMO VI.

De Ascensione Domini II¹,

In Manichæos.

Sermopulcher admodum et eloquens; legitur in duobus Codicibus, nempe II, fol. 227, et III, fol. 44. Non foret certe Beato Augustino, cujus nomen præfert, indignus, nisi obstaret elegantes nimium et rotundæ sententiæ; unde nulla styli convenientia. Illum sancto Leoni tribuere mallet, si adesset alicujus Codicis auctoritas. In dubio sufficiat annotare non prætereundum esse leviter, sed attentius legendum. Locus ejus in Appendice post præcedentem cum numero de Ascensione VIII.

SYNOPSIS.

I. Dies Ascensionis, dies lætitiæ. II. Detestabilis Manichæorum error. III. Virgo Maria concepit et peperit. IV. Christus ut vere natus, sic et vere passus. V. Christus resurgendo veram carnem demonstrat.

I. FRATRES dilectissimi, dies isti cœlestes, quibus mortales in Christo resurgunt, lætitiæ imitantur angelicam, et a vobis exigunt devotissimi conventus frequentiam, et a nobis expetunt spiritualis alloqui, tanquam nitidi convivii paraturam. Sic se² post laborem requies nova permittit³; sic succurrunt refrigeria fatigatis; sic post mortem vita, post tenebras lux, post amaritudines mundi cœlestis dulcedo consequitur, si in hoc sæculo fides non derelinquitur, sed tenetur; sicut in Evangelio scriptum est: « Qui perseveraverit usque in finem, hic salvus erit (a). » His diebus post resurrectionem suam Christus est conversatus in mundo, eum carnem suam redivivam ex mortuis immortalitatis honore vestiret, et Deus inter homines approbatus virtutibus habitaret: nec aliter posset caro glorificari, nisi ante appeteret crucifigi. Quæ igitur causa

(a) Matth. xxiv, 13.

¹ Cod. in de dominica Ascensione. — ² Id. male sapius. — ³ Cod. II minus bene mittit.

fuerit, ut post resurrectionem suam Christus quadraginta diebus conversaretur in sæculo, paulisper audite.

II. Posset, Fratres charissimi, dubia semper mortalitas ac rerum nescia divinarum, resurrectionem Domini Christi aut falsam existimare, si mox de sepulcro ascendisset in cœlum, aut imaginariam et illusoriam credere, nisi eam omnes præsentem cernerent, et dierum prolixitas comprobaret. Sic de ea Thomas primus incredulus dubitavit. Sic hodie Manichæorum pagana infelicitas credit, quippe cum nec nativitatem Domini, nec passionem, nec mortem veram æstiment, sed totum studio falsitatis assignent. Non igitur vere, inquit, genuit Maria, sed finxit: non Christus vere, inquit, natus est, sed illudit, et totum inter homines artificii præstigio figuravit: non fuit, inquit, in Christo vera caro, sed falsa, non corpus solidum, sed inane, totumque, inquit, quod apud homines Christus egit, non vere gessit, sed potius simulavit. O detestanda religio, in qua regnat tota falsitatis origo, quæ radices fidei conaris evellere, et religionem ipsam funditus amputare! O misera, quæ a mendacio incipis! O miseres, quos de falsitate seducis! Quæ enim umbras et phantasmata sequeris, quid veritatem hominibus polliceris? Merito sacra tua turpi, latebrosissime Manichæe, impudicitiae tradidisti, quia fidem sacræ virginibus denegasti. Denique carnem tuam inter ipsa tua flagitiosa mysteria polluis, ac venenum tibi, quod sumas, ex tuis sordibus conficis et conspergis: digna prorsus ex alterutra fœditate in utroque pollutio, ut cum sacra tua ex te, quæ comedas, polluis, et ipsa ex tuis sacræ turpibus inquineris.

III. Cur igitur non credis, o Manichæa obscœnitas, potuisse parere Virginem, nisi quia religio tua non recipit sanctitatem! Evangelium autem dicit: « Quia inventa est Maria in utero habens » de Spiritu sancto (a). » Si igitur corruptionem, paganissime, in partu Virginis formidasti, et ideo Christum natum ex femina credere nolueris, redde mihi nunc rationem, ex quo semine cuncta animalia terra concepit, cum in suis principiis naturas, formas et species singulas parturiret. Dic unde mare factum est, ut ex eo aves variæ et diversa natantia prorupissent? Si igitur natura mundi gravida jussu Dei virgo parere potuit, ac nullum ibi signum corruptionis accessit, sed sine seminibus semina fecit, cur terram illam sanctam, id est Virginem Mariam, ex qua Jesus et nasci voluit et

(a) Matth. 1, 18.

exire, non credis in visceribus suis sine viro potuisse concipere, et sine corruptionis vitio generare? Ita-ne vero Christus in Matre sua servare non potuit, quod in terra perfectit? Fuge, fuge omnino suspicionem corruptionis, ubi audis præsentiam majestatis. Dicit enim Angelus ad Mariam: « Spiritus sanctus superveniet in te, et virtus » Altissimi obumbrabit tibi; propterea quod nascetur ex te Sanctum » vocabitur Filius Dei (a). »

IV. Sic passum Christum negas, ut genitum diffidas; sic mortuum, sic sepultum abjuras, sed totum præstigiis asseris coloratum. O cæca perfidia! quid verum a te potuit prædicari, quæ ipsam veritatem credis potuisse mentiri? Audi ipsum Dominum Christum dicentem: « Ego sum via, veritas et vita (b). » Sed dic mihi: quid osculatus est Judas ingratus? hominem, an imaginem obumbratam? carnem, an ipsam substantiam corporalem? Quid miles terruit? quid vinculis duris inseruit? quid Pilatus audivit? quid flagellavit? quid coronam illam ex vepribus contextam capite pio prætulit et gestavit? quid Judæus felle et aceto potavit? quid miles in ligno suspendit? Si Christus umbra fuit, hasta illa profani militis umbras diverberavit? Quid Joseph ille ab Arimathia obsequentissimus Discipulus sindone munda contextit, aut quid in sepulcro posuit, si verum corpus in Christo non fuit? Ergo nec Judas, qui tradidit, peccavit, quia, ut dicis, non Deum tradidit, sed figuram; nec Judæus homicida deliquit, nec miles profanus sacrilegium perpetravit, quia non Filium Dei, sed imaginem vacuum crucifixit. Falsitas ergo omnes absolvit, quia non potest reus teneri criminis, qui nihil occidit. Et ubi est quod Apostolus ait: « Si enim cognovissent, nunquam Dominum gloriæ crucifixissent (c). » Quid insanis, o inimice veritatis? Cur nebulosam fidem tuam de falsitate componis? cur non solum te, sed et alios decipis et occidis? cur homines a Christo alienare contendis? Si enim Christus mentitus est, et Divinitas vitium falsitatis incurrit, et mundus in peccato remansit, nec diabolus reus est qui perfectit.

V. Nempe nunc « In nomine Jesu omne genu flectitur cœlestium, » terrestrium, et infernorum (d). » Nempe « Omnis lingua confitetur, » quia Dominus Jesus Christus in gloria est Dei Patris (e), » sicut Apostolus dicit: « Ecce Christo et terrena serviunt et cœlestia. » Numquid si fallitur sæculum, hebetavit et cœlum? Si homines errant,

(a) Matth. 1, 35. — (b) Joan. xiv, 6. — (c) I Cor. ii, 8. — (d) Philip. ii, 10. — (e) Ibid. 11.

numquid et Angeli nesciunt quem adorant? Audi ipsum Dominum increpantem Discipulos, atque dicentem: « Videte, inquit, manus » meas et pedes; palpate et videte, quia spiritus carnem et ossa non » habet, sicut me videtis habere (a). » Vide, vide, o perfide, Christum et manus monstrantem et pedes, ut membra sua, non tantum oculis, sed et digitis offerat contrectanda. Si igitur Christus umbra fuit, unde in vacuis ossa figuris? unde inter tenues auras caro contrectabilis? Quid in præstigio solidum reperitur? quid compactum in aëre soluto tenetur? « Palpate, inquit, et videte, » quia spiritus carnem et ossa non habet, sicut me videtis habere. » O caro vera, quæ contrectatur, cui manus imprimitur, ubi apparent recentium vulnerum cicatrices! Offert se examinandam, probandam, diligentius considerandam, ac ne forte oculi fallerentur, accedit, et curiosa manet, ut corpus contrectaretur solidum, atque omne tolleretur ambiguum. O divina dignatio! O clementia Salvatoris! Institit, ut ex eo maneret hoc qui crederet, et vel sic perfidus Manichæus erubesceret, ne postea mundus erraret. Videtis ergo, Fratres, quia difficile creditur, quod verum corpus resurrexit ab inferno, nisi quadraginta diebus Christus tardaret in sæculo. His ergo festis nostris veneremur carnem Christi, et cum Angelis canamus: « Deo gloria in excelsis, ut sit in terra pax hominibus bonæ » voluntatis (b). » Amen.

(a) Luc. xxiv, 39. — (b) Id. n, 14.

† Cod. n oculis. — * Sensus videtur esse ut ex eo, id est, ex hac visione, ex hoc factu, maneret, certe firmus in fide, hoc qui crederet, id est, qui crederet hoc.

SERMO VII.

De Pentecoste I.

In istud: « Redde nobis lætitiâ salutaris sui, et Spiritu principali » confirma nos (a). »

Habetur in Cod. Cass. xn, fol. 216, sine nomine; præcedens sancti Leonis, sequens sancti Augustini. Legitur pariter in Bibl. Laurent. tom. 1, fol. 405, sed et ibi est inepigraphus. Sufficit ejus lectio ad demonstrandum hunc nec uni, nec alteri esse tribuendum. Locus ejus in Appendice post Serm. CLXXXVII, cum numero de Pentecoste VIII.

SYNOPSIS.

I. Filius Dei in terram missus. II. Christi in terra degentis beneficia. III. Vicarius Spiritus sanctus demissus e cœlis. IV. Donum linguarum.

I. BEATISSIMUS Jesse filius, Spiritus sancti gratia repletus, dum Dei Patris præcepta rite ab unigenito Deo expleta, verum et post Domini in cœlos ascensum prævidens esse in mundo Paraelyti descensum, gaudens de divino imperio, laudis tale emisit eloquium, prout diceret: Magnum nobis impertiens gratiæ munus invisus Deus, unigenitum Filium suum misit redimere mundum. Venit denique Dominus et Salvator noster non a semetipso, sed Patris obtemperans jussui, Paulo attestante apostolo, qui dicit: « Cum autem venerit » temporis plenitudo (b); » cum autem temporum adimpleretur dinumeratio, cumque sanctæ legis a mortalibus efficeretur diminutio, cum autem idolorum templa grassarentur, in opere malo dominante humani generis adversario, tunc « Misit Deus Filium » suum factum ex muliere, » genitum ex Virgine, « Misit Deus Filium » suum factum sub lege, ut eos redimeret qui deliquerant sub lege (c). » Ex Mariæ, inquit, procedens utero, ille cujus « a summo cœli

(a) Psal. l, 14. — (b) Gal. iv, 4. — (c) Ibid. 5.

† Cod. male leges.

numquid et Angeli nesciunt quem adorant? Audi ipsum Dominum increpantem Discipulos, atque dicentem: « Videte, inquit, manus » meas et pedes; palpate et videte, quia spiritus carnem et ossa non » habet, sicut me videtis habere (a). » Vide, vide, o perfide, Christum et manus monstrantem et pedes, ut membra sua, non tantum oculis, sed et digitis offerat contrectanda. Si igitur Christus umbra fuit, unde in vacuis ossa figuris? unde inter tenues auras caro contrectabilis? Quid in præstigio solidum reperitur? quid compactum in aëre soluto tenetur? « Palpate, inquit, et videte, » quia spiritus carnem et ossa non habet, sicut me videtis habere. » O caro vera, quæ contrectatur, cui manus imprimitur, ubi apparent recentium vulnerum cicatrices! Offert se examinandam, probandam, diligentius considerandam, ac ne forte oculi fallerentur, accedit, et curiosa manet, ut corpus contrectaretur solidum, atque omne tolleretur ambiguum. O divina dignatio! O clementia Salvatoris! Institit, ut ex eo maneret hoc qui crederet, et vel sic perfidus Manichæus erubesceret, ne postea mundus erraret. Videtis ergo, Fratres, quia difficile creditur, quod verum corpus resurrexit ab inferno, nisi quadraginta diebus Christus tardaret in sæculo. His ergo festis nostris veneremur carnem Christi, et cum Angelis canamus: « Deo gloria in excelsis, ut sit in terra pax hominibus bonæ » voluntatis (b). » Amen.

(a) Luc. xxiv, 39. — (b) Id. n, 14.

† Cod. n oculis. — * Sensus videtur esse ut ex eo, id est, ex hac visione, ex hoc factu, maneret, certe firmus in fide, hoc qui crederet, id est, qui crederet hoc.

SERMO VII.

De Pentecoste I.

In istud: « Redde nobis lætitiâ salutaris sui, et Spiritu principali » confirma nos (a). »

Habetur in Cod. Cass. xn, fol. 216, sine nomine; præcedens sancti Leonis, sequens sancti Augustini. Legitur pariter in Bibl. Laurent. tom. 1, fol. 405, sed et ibi est inepigraphus. Sufficit ejus lectio ad demonstrandum hunc nec uni, nec alteri esse tribuendum. Locus ejus in Appendice post Serm. CLXXXVII, cum numero de Pentecoste VIII.

SYNOPSIS.

I. Filius Dei in terram missus. II. Christi in terra degentis beneficia. III. Vicarius Spiritus sanctus demissus e cœlis. IV. Donum linguarum.

I. BEATISSIMUS Jesse filius, Spiritus sancti gratia repletus, dum Dei Patris præcepta rite ab unigenito Deo expleta, verum et post Domini in cœlos ascensum prævidens esse in mundo Paraelyti descensum, gaudens de divino imperio, laudis tale emisit eloquium, prout diceret: Magnum nobis impertiens gratiæ munus invisus Deus, unigenitum Filium suum misit redimere mundum. Venit denique Dominus et Salvator noster non a semetipso, sed Patris obtemperans jussui, Paulo attestante apostolo, qui dicit: « Cum autem venerit » temporis plenitudo (b); » cum autem temporum adimpleretur dinumeratio, cumque sanctæ legis a mortalibus efficeretur diminutio, cum autem idolorum templa grassarentur, in opere malo dominante humani generis adversario, tunc « Misit Deus Filium » suum factum ex muliere, » genitum ex Virgine, « Misit Deus Filium » suum factum sub lege, ut eos redimeret qui deliquerant sub lege (c). » Ex Mariæ, inquit, procedens utero, ille cujus « a summo cœli

(a) Psal. l, 14. — (b) Gal. iv, 4. — (c) Ibid. 5.

† Cod. male leges.

» egressio (a) » tribuit matri Virgini grande munus, dum partu intactus ipsius permansit alvus, et usque ad finem sæculi Virgo appellatur in gentibus.

II. Pergens itaque gressu inter proprias creaturas ipse qui pro delictis nostris suam opposuit animam¹, et immensis pollens prodigiis, visum reddidit cæcis, emicans in sanctis mirabilibus, curationis salubrem medelam cunctis tribuit ægrotantibus. Per hoc denique sanctitatis, donum, Lazarum jam fœtidum vivum verbo vocavit de speleo, omne per culmen sui nominis faciens prodigia in populis. « Acuerunt adversus eum linguas, tanquam serpentes (b), » ita ut erigentes lignea crucis virgulta, Esaiæ adimpleta sint vaticinia²; sic enim in Dominica clamat persona: « Vineam factam dilecto in » cornu in loco uberi, et torcular fodi, et novellam plantavi, et sustinui ut faceret uvam, fecit autem spinas (c). » Denique cum ipse Dominus noster Jesus Christus, per suam mortem, æternam mortificaret mortem, et per crucem despiceret corruptionem, infernum prædamnavit, noxiorum vincula imperio solvit, et die tertio a mortuis resurrexit, « Propter quod et Deus illum superexaltavit (d). » Post vero soles quaterdenos ad Genitorem elevatus in cælis, grande donationis munus hodie suis tribuit Discipulis. Adimplevit enim quod promisit, quod et in præsentis lectione Evangelista recensuit: « Si me diligereis, gauderetur, inquit, quia vado ad eum, qui me » misit (e). » Prout diceret: Cum abiero ad Patrem cujus perfecti voluntatem, cum abiero ad Ingenitum ego Unigenitus, rogans rogabo eum, et pro me vobis vicarium³ Spiritum sanctum diriget Paraclytum.

III. Denique declarato hodie quinquagesimo die, dum nox minueret, et solem vocaret aries, ut dies efficeretur multiplex, congregatis in unum, ut dictum est, Apostolis, induti sunt fulgore Spiritus sancti, repletique scientia Paraclyti « Cœperunt unusquisque » varia lingua, sicut Spiritus dabat eis, loqui (f). » Cum ergo universis Discipulis distribueretur lingua velut ignis, astitit David in medio eorum plectro in cithara percutiens sanctitatis, et, concrepantibus hymnis, canebat cum Discipulis: « Redde nobis lætitiā

(a) Psal. xviii, 7. — (b) Id. cxxxix, 4. — (c) Isai. 1, 4. — (d) Philip. 1, 9. — (e) Joan. xiv, 28. — (f) Act. 2, 4.

¹ Cod. errore manifesto *pro delicta nostra sua opposuit animam...* et inferius: *Salubre... medela... sua morte.* — ² Sic Codex; phrasis incompleta. *Erigentes, pro erigentibus illis.* — ³ Cod. *vicissarium.*

» Salutaris tui, et Spiritu principali confirma nos (a). » O sancta precatio, et Spiritus sancti oratio et illustratio! Volitavit enim Paraclyti veniens dignitas, non sicuti in Christi baptismo speciem induta, quasi columbam, sed vehementi sonitu universorum instruxit eloquium in ea domo, in qua erant Apostoli congregati in unum. Consedente itaque in unoquoque Discipulo, « Cœperunt loqui variis » linguis, sicut Spiritus dabat loqui eis (b). » Tunc impletum quod dictum est in Scripturis: « Qui aperis ora mutorum et linguas in » ruiditorum disertas facis (c). »

IV. Ergo, Fratres charissimi, aperta sunt hodie ora universorum Christi Discipulorum, ita ut aliquanti lingua essent confabulati Medorum, alii ea quæ ad Parthos sunt carminantes eloquia disserebant integra, ut cives regionis exteræ linguæ; multi colligentes se in sancta corona, Chaldæa disserebant arcana; cæteri Arabiæ gaudentes sibi et invicem dulcissima eructabant cantica, cum dicerent: « Redde nobis lætitiā Salutaris tui, et Spiritu principali confirma » nos (d). » Cyrenensium vero et Alexandrinorum, plus quam Salomonis eloquia, movebant disciplinæ verba. Reliqui vero Apostoli hebræa cantantes symphoniam musa, tales cum Jesse filio circumcincti veritatis organo exultabant, canentes vocem in alto, quod et in Alleluia ipso dictum est directori Deo: « Ipse est Dominus Deus » noster; in universa terra iudicia ejus, quia memor fuit in nobis » testamenti sui (e). » Tunc Ælamitæ, gentes ineruditæ, sua lingua Apostolos loqui cognoscentes, dicebant ad invicem unusquisque mirantes, ut Lucas refert, spiritualis archiater: O mirabile culmen! « Nonne ecce omnes qui loquuntur Galilæi sunt (f)? » Nos ergo « quomodo » miræ magnitudinis fiducia indutos « ea lingua collo » qui audivimus eos in qua nati sumus (g), » et dum ignicomi solis dicimus micata esse radia in matutino, hora² diei tertia, forsitan vino novello eorum repleta est anima? Quidnam ergo accidit in Galilæa, ut Discipulorum Christi varia in locutione diserta sit lingua. Mitentes itaque nuntios undique hoc demandabant Ælamitæ, prout dicerent: Venite, cuncti ruricolæ ac senes agricolæ, et videte nomen salubre, quod Spiritus sancti gratia Discipulorum Christi chororum perfudit omnem. O mirabile arcanum! quo in mundo Paraclyti diffusa est gratia, ut gentes quæ erant sine iustitia Ingenito darent³

(a) Psal. 1, 14. — (b) Act. 2, 4. — (c) Sap. x, 11. — (d) Psal. 1, 14. — (e) Id. civ, 7, 8. — (f) Act. 2, 7. — (g) Ibid. 8.

¹ Cod. male *consedens.* — ² Id. *ferre.* — ³ Id. male *dantes.*

gloriam per Unigenitum ejus in Spiritu Sancto, et nunc et in aeterna saecula saeculorum. Amen.

SERMO VIII.

De Pentecoste II.

Legitur in Cod. Cass. XII, fol. 205. Ejusdem est auctoris ac II et III hujus Appendicis, ut exordii similitudine et styli incongruitate manifestum est. Nunquam sic locutus est sanctus Augustinus, cui talem scetum merito abjudicamus. Locus ejus in Appendice Maurinorum post praecedentem cum numero de Pentecoste IX.

SYNOPSIS.

I. Spiritus sanctas in Apostolos effusi mirabilia opera narrantur. II. Linguarum donum incredulos ad fidem excitat. III. Apostoli, gratia Christi ebrii, inde ardorem sumpserunt ad praedicandam fidem. IV. Spiritus sancti varia dona enumerantur. V. Conclusio de mysterio Trinitatis.

I. POST miracula tanta signorum, post confrica vincula inferorum, post contritum mundum suis cum artibus inimicum, post inclytum atque regale Ascensionis trophaeum, Spiritus sanctus sidereo profectus a throno, Apostolorum pectora, ut fulgur, invisibiliter penetravit, et igneam sibi parans uniuscujusque in vertice sedem, in curia pectoris, ut divinus artifex radiavit; ex sacrario vero cordis eorum diversas fecit procedere linguas. Novum miraculi genus, novum mirabile signum, ut ex ore Apostolorum, omnium genera nascerentur diversa linguarum, ut ¹, loquente Scriptura, audivimus: « Cum fuissent omnes simul in unum, factus » est sonus tanquam advenientis spiritus validi ², et implevit unius versum locum in quo sedebant, et apparuerunt illis distributae » linguae tanquam ignis, et sedit super singulos eorum, et coepe-

¹ Cod. male *nunc*. — ² De hac versione *Spiritus validi*... usi sunt sanctus Maximus Taurinensis, et Auctor quest. Nov. Test. apud Sabathier tom. II, p. 500.

» runt loqui variis linguis, quomodo Spiritus dabat eloqui illis (a). » O sanctificum per omnia Spiritum! o virtutis divinae magistrum, qui ita replevit apostolicum suo flamine chorum, ut omnes, sine impedimento, linguae linguas loquerentur omnium gentium! Seminatur igitur igneus et sanctificus Spiritus in Apostolorum corda sermones, et ut sapiens adinventor duodecim tibias fidei in organo positas novo flatu adimplet, diversisque spiritualibus currens in fistulis, Apostolis cunctis spargit verba divinae virtutis.

II. Miratur Scythia, pavet Cappadox, Aegypti habitator in tota suavitate sermonis hebescit, omniumque advenae gentium confusa mente mirantur, quod ex ore alieno nesciam audiant vocem. Et proprietatem verborum, Apostolorum in Actis divina Scriptura designat: « Cum inquit, haec vox facta esset, convenit multitudo, et » mente confusa est, quia audiebat illos unusquisque sua lingua » loquentes. Stupebant ad invicem, et mirabantur dicentes: Nonne » omnes isti, qui loquuntur, Galilaei sunt, et quomodo nos audivimus » eos loquentes propria lingua, in qua nati sumus, Parthi et Medi, » et qui habitant Mesopotamiam, Judaeam et Cappadociam, Pontum » et Asiam, Phrygiam et Pamphylam, Aegyptum et Cyrenen, et » Arabes; audivimus enim eos nostris linguis loquentes magnalia » Dei (a). » Cur haesitas? cur miraris, gentium turba? Quæris in isto sacramento, citius creditura devota ¹. Sed tu Spiritui sancto ² prepara mentem, ut sicut in Apostolorum corda divinitus ³ Spiritus sanctus pluit manna verborum, ita in te palmitem faciat fructificare virtutum. Ergo Spiritus sanctus Patri et Filio coaeternus, aetherea procedens ab aula, igniferis se flatibus ventorum per Apostolos circumfudit, et aura spiritualisque pulchritudo Divinitatis ita secreta animae penetravit, sicut primitus invisibiliter veniens per januas auris intravit, et Virginis in utero hominem fabricavit.

III. Videte magnum miraculum, Fratres; satiantur Discipuli spiritali cibo, et ut caelestes incolae jam videntur in mundo. Replet cordis eorum tybias almificus Spiritus sanctus, et suave mellifluumque Verbi vocis organum ponens, omnes gentes delectabilem invitatur ad sonum, ut Trinitatis non dedignetur praedicare mysterium. Cum igitur Spiritus sanctus hora diei tertia, sicut Scriptura divina

(a) Act. II, 4. — (b) Ibid. 5, 11.

¹ Forte *quid quæris?* lector videbit. — ² Cod. male *Spiritus sanctum*. — ³ Id. *divinus* et.

testatur, prophetali ordine, Discipulos adimpleret, et sua dona, prout voluit, singulis dispertiret, falsitas e diverso consistens, etsi invita, verum ex ore sermonem produxit. « Hi, inquit, musto sunt » pleni (a). » Vere enim spiritualiter ebrii fuerant, qui rigentem adhuc mustum de sub crucis prælo avidi bibebant. Magna Apostolorum ebrietas spiritualis, qui sic vinum novum biberunt, ut corpora animasque eorum divina virtute sanciret; ita strepitu² suo præsanctificata eorum in corpore lingua, ut salutem populis prædicarent. Biberunt itaque nuper calcatum a Juda perfido vinum, et propinantes cunctis Martyribus poculum Salutaris, æternum veloces secuti sunt Dominum Christum. Amplectuntur pendentem in crucis phalanga botrum, et jugiter ex eo bibentes, terrenum jam non desiderant vinum.

IV. O inseparabilis Trinitas! o vera, indivisibilis, et indivisa majestas! In principio, et antequam sæculum faceres super obscuras aquas, tu tibi nivali candore fulgebas; nunc vero in Apostolorum animas et corpora, igneo fulgore coruscas. Hic est itaque, Fratres charissimi, Spiritus sanctus, Patri, ut diximus, et Filio coæternus, qui procedens a Patre, inter volventes spumas suasque vitrei fluminis undas, ætheream simulabat in nube columbam, et ablutum venerabile Christi corpus, suæ majestatis præsentia sancit, nec tamen cælum deserit, quia ipse est qui a Patre et Filio nunquam discessit. Ubique præsens, spirat ubi voluerit; Prophetas implet, Apostolos consecrat, suos Martyres juvat, et omnibus propriam Divinitatis gratiam donat. Propheta sic loquitur dicens: « Effundam de Spiritu » meo super omnem carnem (b). » Et alio in loco: « Emitte Spiritum tuum, et creabuntur; et renovabis faciem terræ (c). » Vere nunc nova est nostri corporis terra, dum spiritualis in nobis, fructificat in mundo doctrina. Cessavere jam pristina mysteria organorum; obsurdit sonitus cimbalarum, quia in Ecclesia Christi dulcis resonat sonus hymnorum. Lætetur itaque omnis terra, quia Dominus noster, coæternus Patri, in sæculo magna miracula fecit et facit, inferorum vincula confregit, « Volansque super pennas ventorum (d), » cæli ardua petiit, et nobis, sicut promiserat, sanctum Spiritum misit.

V. Ideoque sanctissima unitas ab incredulis nullatenus debet

(a) Act. ii, 13. — (b) Joël. ii, 28. — (c) Psal. ciii, 30. — (d) Id. xvii, 11.

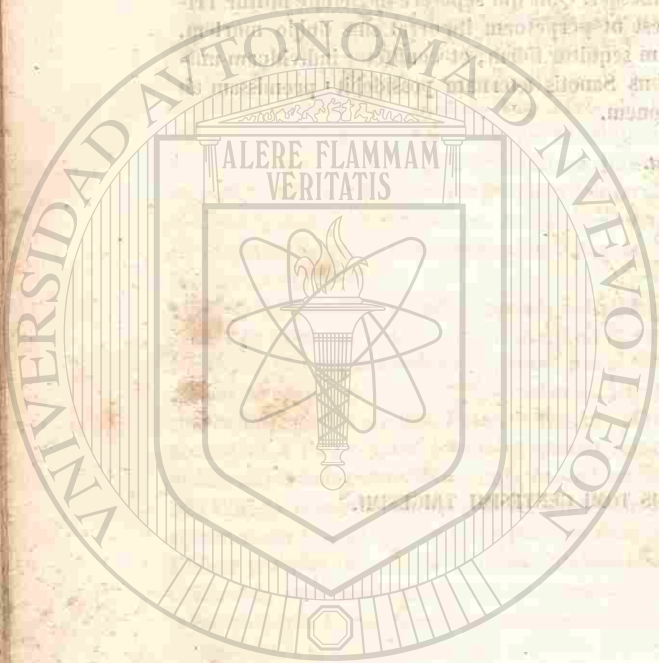
¹ Forte legendum foret *aura*, ludendo cum verbo præcedenti *hora*. —

² Cod. inintelligibiliter *creditu*.

scindi; Trinitas rationabiliter debet a fidelibus prædicari; ut hæreticus semper mugiat et in tenebris conticescat, et confusus victusque in omnibus erubescat. Quia qui separare in Deitate nititur Trinitatem, necesse est ut perpetuam incurrat sine dubio mortem. Qui vero catholicam sequitur fidem, et confitetur individuam unitatem, cum omnibus Sanctis æternam possidebit¹ promissam ab ipso Domino mansionem.

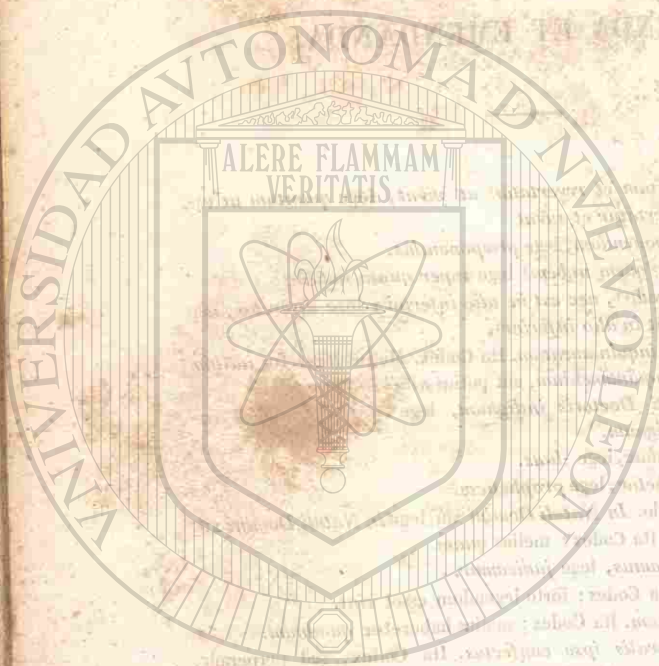
¹ Cod. male *possidet*.

FINIS TOMI CENTESIMI TRIGESIMI.

ADDENDA ET EMENDANDA.

- Fol. 46, lin. 18. *Quantum et revertatur ut vivat*, lege *quantum ut revertatur et vivat*.
- 53, — 7. *Præponendum*, lege *præponendus*.
- 59, — 14. *Super quem nubem?* lege *super quam nubem?*
- 68, — 7. *Discretio¹*, nec est in alio inferior, lege *discretio*, nec est in alio inferior¹.
- 95, — 26. *Nihil inquinamentum*. Ita Codex. Melius legeretur *nullum inquinamentum*, aut potius *nihil inquinamenti*.
- 97, — 2. *Sancti Doctoris indignum*, lege *sancto Doctore indignum*.
- 112, — 32. *Not. duæ*, lege *duas*.
- 127, — 9. *Prophetiæ*, lege *propheticæ*.
- 129, — 1. In titulo. *In Natali Domini xiii*, lege *in Natali Domini xii*.
- 132, — 20. *Qua*. Ita Codex; melius *quam*.
- 135, — 7. *Judicamus*, lege *judicamur*.
- 161, — 27. *Sit*. Ita Codex; forte legendum esset *sint*.
- 164, — 9. *Quænam*. Ita Codex; melius haberetur *quodnam*.
- 176, — 20. *Corporalis ipse confectus*. Ita Codex, sed perperam; grammaticæ leges exigunt ut legatur *corporalem ipsum confectum*, ut lectori patebit.
- 179, — 10. *Solveremus*, lege *solveremur*.
- 207, — 16. *Cibi*, lege *sibi*.
- 208, — 21. *Jonam proficientem*; et inferius *in quo dum proficerentur*. Ita Codex, sed male, ut videtur; forte legendum esset hinc *Jonam projectum*, et inde *in quo dum proficerent*.
- 221, — 14. *Huc*, lege *huic*.
- 247, — 1. *Prædilectione*, lege *præ dilectione*.
- 249, — 6. *Alio*. Ita Codex, pro *alium*.
- 279, — 23. *Si vis*, lege *si visis*.
- 260, — 9. *Infirmæ*, lege *infirmæ*.
- 329, — 21. (a) male ingeminatur, et in nota male duplicatur (c).

UNIVERSIDAD AUTÓNOMA DE NUEVO LEÓN

DIRECCIÓN GENERAL DE BIBLIOTECAS

INDEX

TOMI CENTESIMI TRIGESIMI.

CLASSIS I.

SERMONES INEDITI DE SCRIPTURA.

SERMO I. De ligno dignoscentiæ boni et mali I.	30
SERMO II. De ligno dignoscentiæ boni et mali II.	36
SERMO III. In istud: <i>Ne tardes converti ad Dominum.</i>	43
SERMO IV. In illud: <i>Intrate per angustam portam.</i>	30

CLASSIS II.

SERMONES DE TEMPORE.

SERMO V. De Annuntiatione.	54
SERMO VI. De Incarnatione.	61
SERMO VII. In Natali Domini I.	66
SERMO VIII. In Natali Domini II.	91
SERMO IX. In Natali Domini III.	93
SERMO X. In Natali Domini IV.	96
SERMO XI. In Natali Domini V.	100
SERMO XII. In Natali Domini VI.	103
SERMO XIII. In Natali Domini VII.	106
SERMO XIV. In Natali Domini VIII.	111
SERMO XV. In Natali Domini IX.	114
SERMO XVI. In Natali Domini X.	120
SERMO XVII. In Natali Domini XI.	122
SERMO XVIII. In Natali Domini XII.	126
SERMO XIX. De Epiphania Domini.	130
SERMO XX. Ante Pascha, de jejunio, misericordia, et baptisate.	134

SERMO XXI. De Pascha I.	137
SERMO XXII. De Pascha II.	141
SERMO XXIII. De Pascha III.	145
SERMO XXIV. De Pascha IV.	148
SERMO XXV. De Pascha V.	152
SERMO XXVI. De Pascha VI.	155
SERMO XXVII. De Pascha VII.	164
SERMO XXVIII. De Pascha VIII.	169
SERMO XXIX. De Pascha IX.	172
SERMO XXX. De Pascha X.	178
SERMO XXXI. De Pascha XI.	181
SERMO XXXII. De Pascha XII.	184
SERMO XXXIII. De Pascha XIII. Ad Neophytos.	188
SERMO XXXIV. De Pascha XIV. Ad Neophytos.	194
SERMO XXXV. De Pascha XV. Ad Neophytos.	203
SERMO XXXVI. De Pascha et Jona. In diebus Paschalibus I.	204
SERMO XXXVII. In diebus Paschalibus II.	210
SERMO XXXVIII. In diebus Paschalibus III.	215
SERMO XXXIX. In Dominica II. Pascha.	219
SERMO XL. De Ascensione Domini I.	224
SERMO XLI. De Ascensione Domini II.	228
SERMO XLII. Dominica infra octavam, (forte Ascensionis,) De Beatitudinibus.	231
SERMO XLIII. In Die Pentecostes I.	235
SERMO XLIV. In Die Pentecostes II, sive de adventu Spiritus sancti.	238

CLASSIS III.

SERMONES DE SANCTIS.

SERMO XLV. De Castitate Joseph patriarche.	243
SERMO XLVI. De Zachæo.	250
SERMO XLVII. In Natali martyris Vincentii I.	253
SERMO XLVIII. In Natali martyris Vincentii II.	256
SERMO XLIX. De Conversione sancti Pauli I.	259
SERMO L. De Conversione sancti Pauli II.	263
SERMO LI. De Conversione sancti Pauli III.	266
SERMO LII. De Conversione sancti Pauli IV.	273
SERMO LIII. De Conversione sancti Pauli V.	279
SERMO LIV. De Sancto Paulo apostolo.	282
SERMO LV. In Natali Joannis Baptiste I.	286

SERMO LVI. In Natali Joannis Baptiste II.	290
SERMO LVII. De Joanne Baptista.	294
SERMO LVIII. In Natali Apostolorum Petri et Pauli.	297
SERMO LIX. De Piscatione Petri.	299
SERMO LX. De Lapsu Petri.	302
SERMO LXI. In Solemnitate sanctorum Machabæorum I.	304
SERMO LXII. In Solemnitate sanctorum Machabæorum II.	309
SERMO LXIII. In Solemnitate sanctorum Machabæorum III.	315
SERMO LXIV. In Natali Martyrum.	318

CLASSIS IV.

SERMONES DE DIVERSIS.

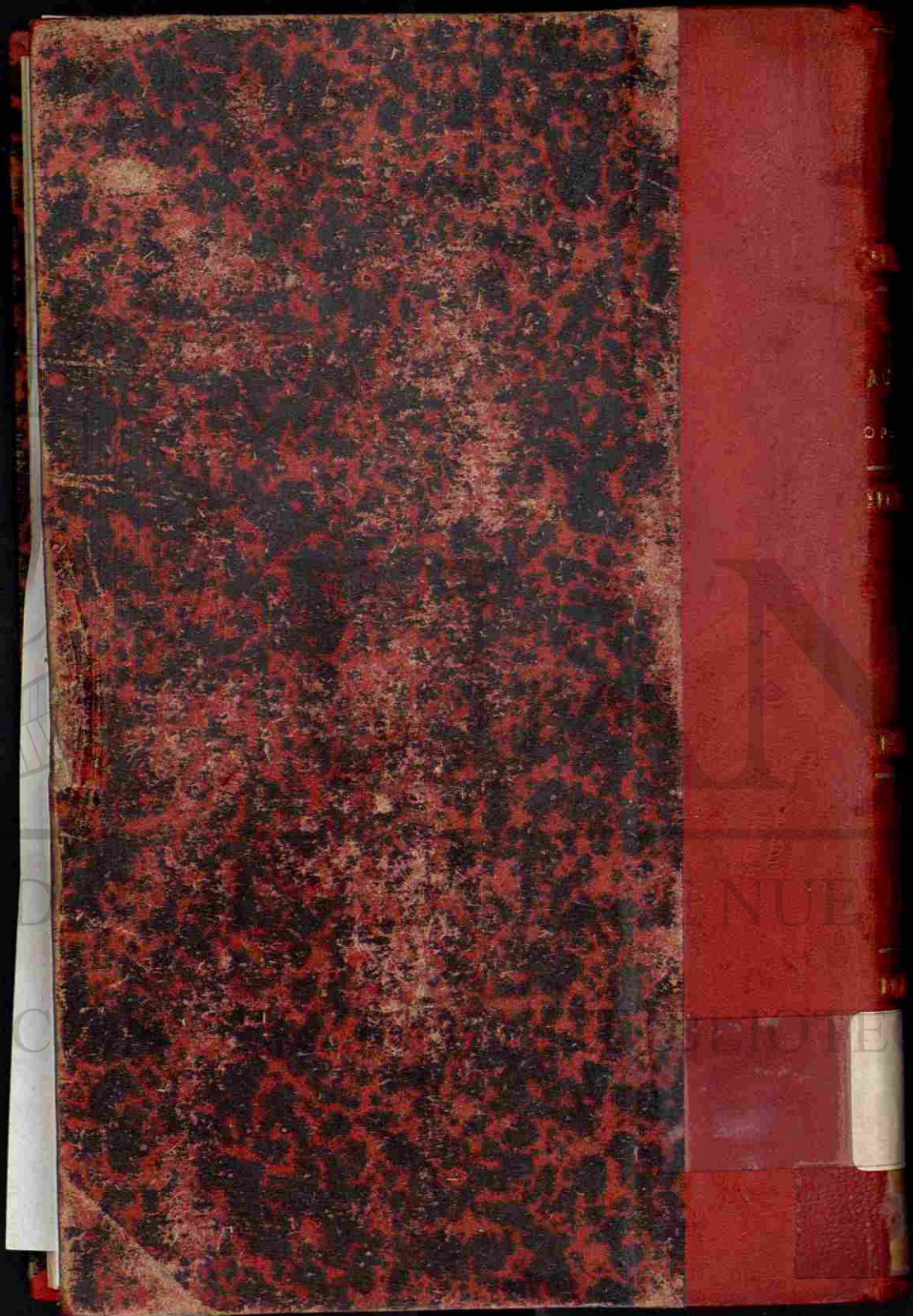
SERMO LXV. De Pœnitentia.	323
SERMO LXVI. De Jejunio I.	327
SERMO LXVII. De Jejunio II.	331
SERMO LXVIII. De falso amico.	334

APPENDIX

SERMONUM INEDITORUM.

SERMO I. In Sexagesima I.	338
SERMO II. In Sexagesima II. Contra Cupiditatem.	341
SERMO III. De Pascha I.	359
SERMO IV. De Pascha II.	361
SERMO V. De Ascensione Domini I.	364
SERMO VI. De Ascensione Domini II. In Manichæos.	367
SERMO VII. De Pentecoste I.	371
SERMO VIII. De Pentecoste II.	374
ADDENDA et emendanda.	379

EXPLICIT INDEX.

AC
OP
—
MI

N
NUE
X
COTE